

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L V C I A N I
S A M O S A T E N S I S
D I A L O G O R V M
S E L E C T O R V M
L I B R I D V O G R A E -
C O L A T I N I .

Com gratia & priuilegio Czf. Maieft.

D I L I N G A E ,

Formis Academicis.

Apud V D A L R I C V M R E M .

A N N O M . D C . X X I V . B

1388.200

Stadtbibliothek
Augsburg

XX 00 11 C 21 A

TYP O G R A P H V S L E C T O R I, S.

*Vos hosce Luciani Dialogo
runt selectorū libros eo con-*

*silio excudendos suscepimus,
ut iuuentus Gracarum literarum stu-
diosā sine morū honestatisq; periculo
auctore posthac uteretur, cuius alio-
qui dictionem ad Gracum sermonem
perdisse cū primis apīam do-
ctissimus quisq; indicauerit. Quāntū
enim detrimentum adoleſcentium ani-
mis afferant ij, qui uel hunc, uel alios
id genus auctores sine rerum delectu in
lucem edunt, aut legendos proponunt,
noſtrorum temporum perquam corru-
pti mores, quorum incanta lectio pa-
rens est, satis declamant. Habenda igitur
potior virtutis ratio, neq; commi-
tendum unquam, ut illius iacturam,
uel maxima eruditionis praeſtitiū, in-
uentus faciat. Vale amice lector, & no-
ſtris conatibus faue.*

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ
ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΔΙΑΛΟΓΩΝ
Βιβλίον πρῶτον.

ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΚΑΙ
Ποσειδῶν.

Κύκλωπ' οἷα πέπονθα ἔπει-
τ' ἑκατάρατ' ἑνὸς με-
θύσας ἐξετύφλωσέ με,
κραιμωμένῳ Ὀπικειρίσας. Ποσ. τίς
δὲ ὁ παῦτα πολμήσας, ὦ Πολύφη-
με; Κύ. τὸ καὶ πρῶτον, οὐτὶν ἑαυ-
τὸν ἀπεκαίλει. ἐπεὶ δ' ἐδιέφυγε, καὶ
ἔξω ἦν βέλγας, Ὀδυσσεύς ὀνομάζε-
σθ' ἔφη. Ποσ. οἶδα ὃν λέγεις, τὸ
Ἰθακήσιον, ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλεε· ἀλλὰ
πῶς

LVCIANI SAMOSATENSI DIALOGORVM

LIBER PRIMVS.
CYCLOPIS ET
Neptuni.

C Pater qualia passus sum
ab execrabili isto hospite,
qui me inebriatum excæ-
cauit, somno grauatum aggressus.
NEP. Quis verò est, qui isthac face-
re ausus fuit, Polypheme? Cyc. Prin-
cipio quidem seipsum Neminem vo-
cabat, postquam autem effugit,
atque extra tela, vt dicitur, fuit.
Vlyssẽm nominari se aiebat. NEP.
Noui, quem dicis, Ithacensis
est, ex Illo autem nauigabat. Sed

πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, εἰδὲ πάντο ἐμ-
 μεροσὶς ὢν· Κυ. κατέλαβον ἐν τῷ ἀν-
 τρω ἀπὸ τῆς νομῆς ἀνασρέψας, πολλ-
 λὰς πινὰς ἐπιβιβάζοντάς δηλονόστ
 τοῖς πεινυίοις· ἐπεὶ δὲ ἔθηκα τῇ θυρᾷ
 τὸ πῶμα, πέτρα δέ ἐστί μοι παρμε-
 γῆτης, καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσαι, ἐναυσά-
 μιν· ὁ δ' ἔφερον δένδρον ἀπὸ τῆς ἔξης,
 ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὐτὰς πεινώ-
 μενοι. ἐγὼ δ' ἡ συλλαβὼν αὐτῶν πινὰς
 ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον λησταὶς ὄν-
 τας. ἐν ταῦτα ὁ πανουργότατος·
 ἐκείν· ὅ, εἴτε Οὔπης, εἴτε Οδυσσεύς,
 δίδωσί μοι πεινὴν φάρμαχόν τι ἐγχε-
 ας, ἡδὺ μὲν καὶ εὐεσμον, ὅτι βιβλίου
 ταπὴν δὲ καὶ παραχωδέστατον. ἀπαν-
 τα γὰρ εὐθύς ἐδόκει μοι πρὶν φέρεσθαι
 πίνοντι, καὶ τὸ σπήλαιον αὐτὸ ἀνέσρε-
 φετο. καὶ οὐκ ἔτι ὅλως ἐν ἐμαυτῷ
 ἦμι.

quo pacto hæc peregit, cum alio, qui non ita audax atque animosus sit? C y c. Deprehendi in antro, è pascuis domum reuersus, multos quosdam, insidiantes videlicet gregibus. Posteaquam autem apposui foribus operculum, (saxum autem quoddam mihi est perquam magnum) atque ignem refuscitavi. accensa arbore, quam de monte mecum ferebam, visi sunt abscondere sese parare. Ego verò comprehensos ipsorum quosdam, vt par erat, deuoravi, vt qui prædones essent. Hic igitur versutissimus ille siue Nemo, siue Vlysses fuit, dat mihi bibere, infuso quodam veneno, dulci illo quidem & fragranti cæterum ad insidias struendas præsentissimo, & maxime turbulento. Nam statim omnia videbantur mihi, posteaquã bibissem, circum agitari, & antrũ ipsum inuertebatur, & prorsum apud me amplius ipse

ἡμῶν. πέλας δ' ἐς ὕπνον κατεπά-
σθην. ὃ δ' ἐπιζύνας τὸν μοχλὸν, καὶ
πυρώσας γὰρ, προσέπιετ' ὕφλωσέ με
καθεύδοντα. καὶ αἶψ' ἐκείνῃ τυφλὸς
αἰμέσσι, ὦ Πόσειδον. Ποσ. ὡς βαθὺν
ἐκοιμήθης ὦ τέκνον, ὅς σ' ἐκ ἐξέθορες
μέτ' αὖτ' ὕφλωμένῳ. ὃ δ' ἂν Ὀ-
δυσσεὺς πῶς διέφυγεν; ἔγὰρ ἂν εὐ-
αἰδὲς ὅτι ἐδυμήθη δαποκινήσαι τὴν πέ-
τραν ἀπὸ τῆς θυρας. Κυκ. ἀλλ' ἐγὼ
ἀφείλον, ὡς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι
ἐξιόντα καὶ καθίσας ὥσθ' αὖ τὴν θύ-
ραν, ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπιτάσας,
μόνα παρῆς τὰ πρόβατα ἐς τὴν νο-
μῆν, ἐντὶ φλάμενῳ τῷ κριῶ, ὅπποτα
ἐχρῆν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμῶ.
Ποσ. μανθάνω, ὅτ' ἐκείνοις ὅτι γὰρ ἔ-
λαθεν ὑπεξελθὼν σε. ἀλλὰ τὰς ἄλ-
λὰς γὰρ κύκλωπας ἔδει ὀπιβοήσασθαι

non eram. Postremo autem somno correptus iacui. Ille verò excuto vecte, eodemque igne succenso, insuper etiam excæcavit me dormientem. Et ex eo iam tempore cæcui tibi sum Neptune. NEPTVN. Vt altè nimis dormiisti ô fili, qui non interea exilueris, cum excæcareris. Vlysses igitur ille quo pacto effugit? Non enim, sat scio, potuit dimouere saxum à foribus. CYCLOP. At ego amoui ipsum, quo facilius illum comprehenderem inter egrediendum. At collocato meipso ad fores, extentis manibus venabar, solis dimissis in pascua ouibus, & arieti negotio dato, quænam ipsum lagere pro me oporteret. NEPTVN. Intelligo rem: sub illis latuit te, clam se subducens. At cæteros certè Cyclopas conueniebat te inuocare con-

ἐπ' αὐτὸν. Κῦκ. Συμεκάλεσα, ὦ πᾶ-
 τε, χ' ἤκον. ἐπεὶ ἡ εἶροντο τῷ Ἰππιδου-
 λαίοντι τοῦ ὀνόμα, καὶ γὰρ ἔφην,
 ὅτι οὐτις ἐστὶ μελαγχολῶν εἰρη-
 τισ με, ὡχοντὸ ἀπὸντες. ἔτῳ κατε-
 σφίσατό με ὁ καπέραι, τῷ ὀνό-
 ματι. καὶ ὁ μάλισσα ἡνίασέ με, ὅτε χ'
 ἰσχυρὸν ἐμοὶ πῶ Συμφοραῖν, ἔδῃ
 ὁ πατήρ φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεται σε.
 Ποσ. Ἰάρεσθ ὦ τέκνον· ἀμυνῶμαι γὰρ
 αὐτὸν, ὡς μάθῃ, ὅτι εἰ καὶ πύρωσιν
 μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδύνατον,
 τὰ γούῳ τῶν πλεόντων τὸ σῶζειν αὐ-
 τὸς καὶ διπολλύται, ἐπ' ἐμοὶ
 προσεστὶ, πᾶσι
 ἡ εἶ.

tra ipsum. CYCLOP. Conuocaui illos, pater, atque etiam venerunt. Sed postquam me interrogassent indiatoris nomen, atque ego dicerem; Neminem esse, insanire me, arbitrati, relicto me iterum discesserunt. Ita imposuit mihi execrabilis, nomine. Et quod maximè mihi doluit, contumeliosè obiecta mihi clade hac, ne pater quidem Neptunus, inquit, leuabit te hoc malo. NEPTVN. Confide fili, vlciscar enim ipsum, vt sentiat, etiamsi cæcitatem oculorum mederi impossibile sit, nauigantes certè tamen seruare vel perdere, penes me esse: nauigat autem adhuc.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ

Πρωτίως.

Αλλὰ ὕδωρ μὲν σε γίνεσθαι, ὦ
 Προτεῦ, σὺ δὲ ἀπὶ θανόν, ἐνάλιόν
 γε ὄντα, καὶ δένδρον ἐπὶ φορητόν.
 καὶ ἐςλέοντα ὅποτε ἀλλαγείης, ὅμως
 ἔδ' ἐτὶ ἐξω πίσεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ
 γίνεσθαι διωατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰ-
 κῆντα, τὸ τοῦ πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπι-
 σῶ. Πρω. μὴ θαυμάσης ὦ Μενέ-
 λαε, γίγνομαι γάρ. Μεν. εἶδον καὶ
 αὐτὸς. ἀλλὰ μοι δοκεῖς, εἰρήσεται
 γὰρ πρὸς σε, γοητεῖαν τινα προσάγειν
 τῷ πράγματι, καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς
 ἐξαπατᾶν τῶν θρώωντων, αὐτὸς δὲ
 δὲν τοι ἔτι γιγνόμενον. Πρω. καὶ τίς
 ἀνὴρ ἀπάτη ὅττι τῶν ἔτιως ἐναργῶν
 γήσοιτο; ἔκ ἀνεωγμένοις πῖς ὀφθαλ-
 μοῖς

MENE LAI ET
Protei.

AT in aquam conuerti te Proteu,
incredibile adeò non est, mari-
nus vtique cum sis; etiam arborem
fieri, tolerabile; præterea & in leo-
nem aliquando muteris licet, ta-
men neque hoc supra fidem est.
Quod si autem & ignem fieri te pos-
sibile est, cum in mari habites, hoc
omnino miror, neque adducor, vt
credam. **P R O T E V S.** Ne mireris
Menelae, fieri enim soleo. **M E N E -**
L A V S. Vidi & ipse, veruntamen vi-
deris mihi (dicetur enim hic apud te)
præstigias quasdam adhibere rei;
atque intuentium oculos decipere,
cum interim ipse nihil tale fias.
P R O T E V S. Et quænam adeò
deceptio in rebus sic manifestis
fieri queat? An non apertis o-
culis

μοῖσι δὲς, ἐς ὅσα μετιποίησα ἑμαυ-
 τόν; εἴ ᾗ ἀπιστεῖς καὶ τὸ πρᾶγμα ψευ-
 δὲς εἶναι δοκεῖ, Φαιτασία τις πρὸ τῆς
 ὀφθαλμῶν ἰσταμένη, ἐπεδὴν πῦρ γέ-
 νωμαί, προσένευκέ μοι ὡς γυναικὶ λατρεῖ
 τὴν χεῖρα. εἴση γὰρ, ὁρᾷ μοι μόνον, ἢ καὶ
 ἐν καὶ φησὶν τὸ μοι προσεστίν. Μεν. ὅτε
 ἀσφαλὴς ἡ πείρα ὦ Πρωτεύς, σὺ δὲ
 μοι Μενέλαε δοκεῖς ἔσθ' ἐπὶ πολύπην
 ἐωρακέναι πώποτε, ἔσθ' ὁ πάχ' ὁ
 ἰχθύς ἔπος εἰδέναι. Μεν. ἀλλὰ τὸ μὲν
 πολύπην εἶδον, ἀπάχ' ἢ, ἡδέως ἂν
 μαθόμην ὡς σὺ. Πρω. ὅπριά ἂν
 πέτρα προσελθὼν ἀερόσῃ τὰς κατ' ὤ-
 λας, καὶ προσφύς ἔχη καὶ τὰς πλεκ-
 τήνας, ἑκκείνη ὁμοίον ἀπεργάζεσθαι ἑαυ-
 τόν, ἑμελισταλὶς τὸ χροῖον, μιμνήμε-
 νος τῆς πίστεως, ὡς ἂν λάβη τὰς αἰλιέας,
 μὴ διαλλατῶν, μηδὲ φανερός ὢν ἀλγίσ-
 τος

culis vidisti, in quam multa ipse
me transformauerim? Quod si verò
non credis, & res hæc tibi falsa vide-
tur, nempe apparentia quædam ina-
nis ante oculos obuersans, posteaquã
ignis factus fuero, applica mihi, heus
generose tu, manum. Nimirum sen-
ties, videar ne tantum ignis, an & v-
rendi vim habeam. MENEL. Peri-
culosum est experimentum hoc Pro-
teu. PROTE. At tu Menelae videris
mihi neque Polypum vidisse vn-
quam, neque etiam quid pisci huic
accidere soleat, scire. MENEL. Ve-
rum Polypum ipsum quidem vidi:
quæ verò accidant illi, libenter ex te
cognouerim. PROTE. Cuiusque
saxo accedens, acetabula sua applicu-
erit, atque affixus inhaerit cirramen-
tis, illi seipsum similem efficit, mutat-
que colorem, imitando saxum, quo
videlicet lateat piscatores, nihil ab il-
lo varians, neque manifestus existens
ob

τῷτο, ἀλλ' εἰκὼς τῷ λίθῳ. Μεν.
 Φασὶ ταῦτα. τὸ ἧ σὺν πολλῷ ὄρα-
 δοζότερον, ὡς Πρωτεύς. Πρω. ὀκκοί-
 δα, ὡς Μενέλαε. τίνι ἂν ἄλλῳ πι-
 στεύσῃς, τοῖς σεαυτῷ ὀφθαλμοῖς ἀ-
 πιστῶν; Μεν. ἰδὼν εἶδον. ἀλλὰ τὸ
 πρᾶγμα τεράστιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ
 ὕδωρ γίνεσθαι.

Π Ο Σ Ε Ι Δ Ω Ν Ο Σ Κ Α Ι

Δελφίνων.

Εὖγε, ὦ δελφῖνες, ὅτι αἰεὶ φιλάν-
 θρωποιέεσθε, καὶ πάλαι μὲν τὸ τῆς
 Ἥρας παυδίαν ὅππῃ τὸν ἰσθμὸν ἐκκομίσαιτε
 ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων
 μετὰ τῆς μητρὸς ἐμπεσόν, καὶ νῦν σὺ τὴν
 κιθαρῳδὸν τῷτον τὸν ἐκ Μηθύμνης αἰ-
 ναλαβὼν, ἐξενήξα, ἐς Ταῖναρον αὐτῇ
 σκῆπῳ καὶ κιθάρᾳ ἔδε, ὡς εἶδες κακῶς
 ἔσθαι.

ob hoc, sed assimilatus lapidi. MEN.
Ferunt hæc. Sed tuum hoc multò
magis omnem opinionem excedit
Proteu. PROTE. Nescio, Mene-
lac, cuinam alteri facile credas, qui
tuis ipsius oculis non credas? ME-
NEL. Videns equidem vidi, sed ta-
men res ipsa monstro similis est eun-
dem videlicet ignem atque aquam
fieri.

NEPTUNI ET Delphinum.

LAudo, rectè facitis Delphines,
quod semper amantes hominum
estis. Nam & olim Inonis filium in
Isthinum portastis, exceptum à Sci-
ronijs scopulis, vnde cum matre præ-
cipitatus fuerat. Et nunc tu citharæ-
do isto Methymnensi, cum ipso or-
natu & cithara recepto, in Tænarum
genatasti, neque passus es indigne à
nau-

ἔσθ' αὐτῶν ἀπολλύμενον. Δελ-
 μὴ θαυμάσης ὧ Πόσειδον, εἰ τὰς ἀν-
 θρώπους εὖ ποιῶμεν, ἐξ ἀνθρώπων
 γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γινόμενοι. Ποσ.
 καὶ μέμφεσθαι γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑ-
 μᾶς κατὰ ναυμαχίᾳς μετέβαλε,
 θεὸν χειρώσασθαι μόνον, ὥσπερ τὰς
 ἄλλους ἑσθ' ἡγάγετο. ὅπως γοῦν πέ-
 μψεν τὸν Ἀρίονα τῷ Πηνελόεϊ ὧ Διελ-
 φίν; Δελ. ὁ Περιανδρὸς, οἷμαί, ἔχα-
 ρεν αὐτῷ, καὶ πολλάκις μετεπέμπε-
 παύτον ὅτι τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλετίσας
 πῶς τῷ τυράννῳ ἐπεθύμησε πλε-
 στας οἴκαδε εἰς τὴν Μήθυμναν, ὅτι
 δοίξασθαι τὸν πλεῖστον, καὶ ἐπὶ τὰς παρ-
 θμίας πῶς κακῶν ἀνδρῶν,
 οἷς ἔδειξε πολὺν ἄγων χρεῖστον καὶ
 ἀργυρον, ἐπεὶ καὶ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἔ-
 γχοντο. ὅτι θαλάσσης αὐτοῖσι ναῦται,
 ὁ δέ,

nautis perdi illum. **DELPH.** Ne mireris Neptune si hominibus benefacimus, nam & ipsi ex hominibus pisces facti sumus. **NEPT.** Atque equidem ob id reprehendo Bacchum, quod vos navali prælio superatos ita transformavit, cum deberet captivos solum in deditiōem accipere, quemadmodum & ceteros in potestatem redegit. Sed quo pacto, cum Arione hoc, quod accidit, sese habet? **DELPH.** Perjander iste, puto, delectabatur homine, ac sæpe illum ad se accersibat artis gratia. Ille autem dives iam factus à tyranno, concupiuit nauigando in patriam Methymnam videlicet. spectandas ibi diuitias suas exhibere. Ac consentia ad traijciendum naui hominum quorundam sceleratorum posteaquam cognitus est, multum auri secū ferre, ubi ad mediū ferme Ægeum peruentū fuit, insidiari illi nautæ
cece

ὁ δὲ, ἡκροώμεν γὰρ ἅπαντα ὠδυνέων
 τῷ Σκάφει, ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν διέδο-
 κται. ἔφη, ἀλλὰ τί τὸ Σκευὴν ἀναλα-
 βόντα με, καὶ ἄσσαντα θρήνόν τινα
 ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόντα ἐάσαιτε ρίψαι ἐ-
 μαυτόν. ἐπέτρεψαν εἰ ναύται. καὶ
 ἀνέλαβε τὴν Σκευὴν, καὶ ἦσε πάνυ λι-
 γυρῶς, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατταν,
 ὥς αὐτίκα πάντως ἀπεθανέμεν. ὁ
 ἐγὼ δὲ ὑπελαβὼν, καὶ ἀναθήμε-
 νος αὐτόν, ἐξενηζάμεν ἔχων εἰς
 Τάιναρρον. Ποσ. ἐπαμνῶ τῆς Φιλο-
 μασίρας. ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀ-
 ποδέδωκας αὐτῷ τῆς
 ἀκροάσεως.

coeperunt. Ille verò (nam auscultabam omnia iuxta nauigium natan-
do) quoniam iam hoc vobis ita vi-
sum est, inquit, at me saltem assum-
pto ornatu, & decantato prius mihi
ipsi funebri aliquo carmine, volen-
tem finite præcipitare me ipsum.
Concesserunt nautæ. Tum ille as-
sumpsit ornatum, & cecinit omnino
lene, & cecidit in mare, tanquam sta-
tim omnino moriturus. Ego verò ex-
cepto atque imposito illo, enataui
vnà cum ipso in Tanarum. NEPT,
Laudo studium erga Musicam tuum,
dignam enim mercedem retulisti
ipsi pro eo, quod auscul-
taras.

Ἡ ΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ

Νηρησίωλον.

Τὸ μὲν γένοντες, ἐς ἃ ἡ παῖς κα-
 τένεχθη. Ἐλλήσπεντος ἀπ' αὐτῆς
 καλεῖσθαι. τὸ ἵνεκρόν, ὑαῖς ὦ Νη-
 ρεῖδες ἀδελφάδ' ἔσθαι, τῇ Τρωάδι
 προσενέγκαι, ὡς πεφείη ὑπὸ τῷ
 ὀπιχωρίῳ. Νηρ. Μηδαμῶς ὦ Πόσ-
 δον, ἀλλ' ὅντα ὅσα ἐν τῷ ἐπὶ πονύμῳ πε-
 λάγῳ περὶ φθῶ. ἐλεῖμεν γὰρ αὐτήν,
 οἰκίῃσθαι ὑπὸ τῇ μητρίᾳς πεπονθῆσαν.
 Ποσ. τέτυκτο μὲν, ὦ Ἀμφιτρίτη, ἔρ-
 μης, ἔσθ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦθα πρὸ
 κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτῇ. ἀλλ' ὅ-
 περ ἔφην, ἐν τῇ Τρωάδι, ἐν τῇ Χερ-
 ρονήσῳ περὶ φθῶ. ἐκείνο δ' ὡς ἀμύ-
 διον ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον πὰρ αὐ-
 τὴν ἐκείνη ἰνὴ πείσει, καὶ ἐμπείσει ὑπὸ τῇ
 Ἀφροδίτῃ.

NEPTUNI ET

Nereidum.

FRetum hoc quidem angustum, in quod puella delapsa submersa est, Hellespontus ab ipsa vocetur. Cadaver autem ipsum, vos Nereides acceptum, in Troadem auferte, ubi ab incolis sepeliatur. **N E R E I D.** Nequaquam, Neptune, sed hic incognominè pelago sepeliatur. Miseremur enim ipsius, ut quæ miserabilia maximè à nouerca passa fuerit. **N E P T V N.** At hoc quidem, Amphitrite, fas non est, neq; etiam alias honestum hic illam alicubi sub arena iacere: sed quod dixi, in Troade, in Chersoneso mox sepelietur. Illud autem pro solatio eierit, quod paulò post eadem, ipsa quoq; Ino patietur, & præcipitabitur, persequente illam
Atha-

Αθάμαντες διωκόμενῃ εἰς τὸ πέλα-
 γος, ἀπ' ἄκρης ἔκκιθαίρωνος, καθό-
 πρ' καθήκ' εἰς τὴν θάλασσαν, ἔχουσι
 καὶ τὸν ἐπὶ τῇ ἀγκάλῃ. Νηρ. ἀλλὰ
 κακείνην σῶσαι, δεινόν, χαρισάμε-
 νον τῷ Διονύσῳ. τροφὸς γὰρ αὐτῷ καὶ
 τίθηται ἰνώ. Ποσ. σὺν ἑλπίδι ἔτι πο-
 τηρὰν εἶσαι. ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχα-
 ριστῆν, ὡς ἀμφιτρίτην ἔκ' ἀξίον. Νηρ. αὐ-
 τῇ ἄρα τί παθῆσαι κατέπυσεν ἀπὸ
 ἔκκριτος ἀδελφὸς καὶ ὀφρύξος ἀσφα-
 λῶς ὀχεῖται; Ποσ. εἰκότως. νεανίας
 γὰρ, καὶ διώσται ἀντέχων πρὸς τὴν φο-
 ρὰν, ἡ δὲ, ὑπὸ ἀληθείας ἐπιβάται ὁ-
 χήματι τῷ ἀφροδίστῳ, καὶ ἀπιδύσκει
 εἰς βάθος ἀχανές, ἐκπλαγῆσαι, καὶ
 τῷ θάμβει ἅμα χεῖσθαι, καὶ ἰλιγ-
 γιάσκει πρὸς τὸ φοδρὸν τῆς πίψεως,
 ἀκροατὴς ἐγέρει τὴν κερμάτων ἔκκρι-
 σιν οὕτως

Athamante, in pelagus ex summo
Cithærone, qua in mare porrigitur,
vnacum filio, quem in vlnis gesta-
bit. NEREID. Sed & i lam seruare
conueniet, gratiam hanc Baccho fa-
ciendo. Educauit enim illum Ino, ea-
demque nutrix illius fuit. NEP-
TVN. Non decebat, adeò prauam.
Sed tamen Baccho non gratificari
Amphitrite, indignum foret. NE-
REID. Sed quid accidit huic, quod
ex ariete decidit? frater autem
eius, Phryxus tuto vehitur? NEP-
TVN. Meritò. adolescens enim est,
& contra impetum obistere potest.
Illa verò, eo quod insueta eius rei e-
rat, consenso videlicet vehiculo no-
uo & inopinato, & despiciendo in
profundū imensum, perculsa animo,
& pauore pariter attonita, præter-
ea & vertigine correpta, præ vehemē-
tia & impetu volatus, retinere cornua
arietis amplius non potuit. quibus se

ὣν τίως ἀπείληπίο καὶ κατέπεισεν ἐς
 τὴν αἰάλα γῆ. Νη. οὐκ ἔν ἐχρῆν μη-
 τέρα τῶν Νεφέλλων βοηθεῖν πηπέ-
 ση; Ποσ. ἐχρῆν, ἀλλὰ ἡ μοῖρα πολ-
 λῶ τῆς Νεφέλλης δυνατωτέρα.

ΞΑΝΘΟΙ ΚΑΙ

Θαλάσσης.

Δέξαι με ὦ θαλάσσα, δὴν ἀπιπνύ-
 οῦσα, κατέσβεσον με τὰ τραύ-
 ματά. Θάλ. τί τῷτο ὦ Ξάνθε; τίς
 σε κατέκαυσεν; Ξάν. Ἡ Φαις γῆ.
 ἀλλ' ἀπὴν θράκῳ ὅλως ὁ κακῶ-
 δαίμων, ὃ ζέω. Θάλ. Διὰ τί δὴ
 σοι ἐνέβαλε τὸ πῦρ; Ξάν. Διὰ τὸν
 ἥν τῆς Θετιδῆ. ἐπεὶ γὰρ φονεύον-
 τε τὰς Φρύγας, ἰκέτευσα, ὅσῃ οὐκ ἐ-
 παύσαιο τὴν ὀργήν, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν
 ἀπέφραγέ μοι τὸ ῥέον, ἐλεήσας τὰς
 αἰσλίας

eo usque sustentauerat, atque ita in mare decidit. NER. An non igitur matrem ipsius Nephelen decebat opem ferre cadenti? NEPT. Decebat sanè, sed Parca quam Nephelè multò potentior est.

XANTHI ET

Maris.

Suscipe me, ô Mare, graua enim passus sum, extingue mihi vulnera. MAR. Quid hoc rei est Xanthe? quis te deussit? XAN. Vulcanus, sed in carbones prorsus redactus sum miser, & efferuesco. MAR. Cur autem iniecit tibi ignem? XANTH. Propter filium Thetidis. Postquam enim occidentem, illū Phrygas, supplex deprecatus sum, ille autem ab ira nihil remisit, sed occisorum corporibus etiam obstruxit mihi alueum, ego misertus miserorū, occurri,

αἰθλίας, ἐπῆλθον, ὀπικλύσαι θέ-
 λων, ὡς φοβηθεὶς ἀπόχοιτο τῶν
 ἀνδρῶν. ἔνταῦθα ὁ Ἡφαιστος, ἔτυ-
 χε γὰρ πλεσίον τὰς ὥν, πᾶν ὅσον, οἴ-
 μω, πῦρ εἶχε καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ
 εἶποθι ἄλλοθι, φέρων, ἐπῆλθέ μοι, καὶ
 ἔκαυσε μὲν τὰς πελέας, καὶ μυρίκας,
 ὥπλησε δὲ καὶ τὰς κακοδαίμονας
 ἰχθῦς, καὶ τὰς ἐγχέλυας, αὐτὸν δὲ
 ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποιήσας, μι-
 κρὸν δὲ ἴσον ὅλον ξηρὸν εἰργασαί. ὁρᾷς δὲ
 ἔν ὅπως ἀθάκειμαι ὑπὸ τῶν ἐκ-
 καυμάτων; Θάλα. θολερὸς ὡς ἔάνθῃ,
 καὶ θερμὸς, ὡς εἰχός. τὸ αἷμα μὲν ἀ-
 πὸ τῶν νεκρῶν, ἡ θερμὴ δὲ, ὡς φῆς,
 ἀπὸ τῆς πυρός. καὶ εἰκότως ὡς ἔάνθῃ,
 ὅς ὅτι τὸν ἐμὸν ὕον ὥρμησας, οὐκ
 αἰδεσθεὶς ὅτι Νηρηίδος υἱὸς εἰμι.
 ἔάν. οὐκ ἔδωκεν οὐδὲ ἐλεῆσαι γείτονας
 ὄντας

ut aquis mundarem atque inuoluerem illum, quo eo periculo absteritus, ab occisione virorum cessaret. Ibi igitur Vulcanus (aderat enim prope fortè existens) vniue fo igne, quantum, opinor, vsquam habebat, quantumque & in Ætna, & si quibus alijs locis illius est, allato, processit obuiam, ac exussit equidem vltimos, & myricas, assauit autem & infelices pisces & anguillas. Me verò cum efferuescere fecisset, parum abfuit, quin totum aridum ac siccum reddiderit. Vides nimirum quo pacto exustionibus istis deformatus sim.

MAR. Turbidus es, ô Xanthe, & calidus, vt consentaneum est, cruore, à cadaveribus, calore autem, vt ais, ab igne veniente. Ac merito Xanthe, vt qui contra filium meum impetum feceris, non veritus, quod Nereidis filius ille esset. XAN.
An non igitur decebat misereri

ὄντας τὰς Φρύγας; Θαλ. τὸν Ἡφαι-
στὸν εἶε ὅτι εἶδει ἐλεῆσαι, θέπιδ' ὅ-
μως, οὐκ τὸν Ἀχιλλέα;

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΑΙ
Ἡρακλέους, Ζεὺς.

ΠΑΥΣΑΔΕ ὦ Ασκληπιέ καὶ Ἡρά-
κλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους
ὥσπερ ἄνθρωποι. ἀπέπῃ γ' οὐ ταῦτα,
καὶ ἀλλότρια τ' ὀρυμψίσιν τῶν θεῶν.
Ἡρακ. ἀλλὰ ἐθέλεις ὦ Ζεὺς τὸν
τὸν Φαρμακέα περὶ κατὰ κλίνεισθαι
μου; Ασκλη. νῆ Δία, καὶ ἀμείνων
παρ εἰμι. Ἡρακ. κατὰ τί ὦ εὐερόν-
της; ἢ δίοτι σε ὁ Ζεὺς ἐκεραυνώ-
σεν, ὃ μὴ θεμῖς ποιεῖντα, νῦν δὲ
κατ' ἔλεον αὐθις ἀθανασίας με-
τείληφας; Ασκλη. ὀπιλέλησθαι
γ' καὶ σὺ ὦ Ἡρακλῆς ἐν τῇ Οἰτῇ κα-
ταφλεγείς, ὅτι μοι ὀνειδίζεις τὸ πῦρ.
Ἡρακ.

me Phrygum, vicinorum adeò meo-
rum? M A R. Vulcanum verò an non
contra decebat misereri Achillis,
Thetidis adeò filij?

IOVIS, ÆSCVLAPII
& Herculis.

DESINITE ò Æsculapi & tu Hercu-
les, contendere inter vos iurgi-
js, perinde vt homines. Indecora
enim hæc, & aliena à conuiuio Deo-
rum. H E R. Ac vis, ò Iupiter, medica-
mentariũ istum priore loco accum-
bere, quam me? Æs. Quidni, per Io-
uem, melior quoq; enim sum. H E R.
In quo igitur, ò attonite, an quod te
Iupiter fulmine aliquando percussit,
eo quod quæ nefas erat, feceras: nunc
autem ex misericordia iterum im-
mortalitatis particeps factus es? Æ-
s c v l. Oblitus verò etiam tu es
Hercules, quod in Oeta conflagrasti,
quando quidem mihi ignem obijcis?

Ηρακ. ἔκθω ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται
 ἡμῖν, ὃς Διὸς μὲν υἱὸς εἰμι, τοσαῦτα ἢ
 πεπόνηκα ἑκκαθαίρων τὸν βίον, θη-
 ρία καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπους
 ὑβριστὰς τιμωρῶμαι. σὺ ἢ ῥιζοτό-
 μος εἶ καὶ ἀγύρτης, ἐσθσι μὲν ἴσως ἀν-
 θρώποις χρεῖσι· μοι δὲ πηθῆσθαι τῶν Φαρ-
 μάκων, ἀνδρῶδες ἢ ἔδεν ἐπιδεδειγ-
 μέν. Ασκλη. εὖ λέγεις, ὅτι σε τὰ
 ἐγκαύματα ἰασάμην, ὅτι πρῶτον ἀ-
 νῆλθες ἡμίφλεκτος, ἵππ' ἀμφοῖν
 διεφθαρμέν. τῷ σώματι, τῷ χι-
 τῶν. καὶ μὴ τὸ τοῦ πυρός. ἐγὼ δὲ
 εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ἔτι ἐδύλευσα ὥσπερ
 σὺ, ἔτι ἐξαινον ἔρια ὡς Λυδία, πορ-
 φυρίδα ἐνδεδυκώς, καὶ παρόμενος ὑπὸ
 τῆς Ομφάλης χρυσῷ σανδαλῶ, ἀλλ'
 ἔδωκε μελαγχολήσας ἀπένειψαι τὰ τέ-
 κνα, καὶ τὴν γυναῖκα. Ηρακ. εἰ μὴ παύ-
 ση λοιδωρῶμενός μοι, αὐτίκα μάλα
 εἶση, ὥς

HER. Nequaquam æqualia atque familiaria sunt quæ vterque in vita egimus, vt qui ipse quidē Iouis filius sim, tantos autem labores sustinuerim, expurgata vita, deuictis bestiis & hominibus contumeliosis vindicta ac poena affectis: tu verò radicum incisor es & circulator, ægrotantibus fortassis hominibus utilis medicamentum adhibendo, virile autem nihil quicquam opere præstitisti. **Æs.** Recte dicis, quoniam & inustiones tuas curavi, quando nuper ascendisti ad nos semiustulatus corpore vtrinque corrupto ac perduto, & à tunica, & post illam, etiam à flamma. Ego verò etiam si nihil aliud, tamen neque seruiui, quemadmodum tu, neque exercui lanificiū in Lydia, purpuram indutus, & ab Omphale verberatus sandalio aureo, neque verò etiam insanens, occidi liberos & uxorem, **HER.** Nisi desinas conuiciari, statim admodum senties, quod non multum tibi

εἴσῃ, ὥς ἔπολύ σε ὀνήσῃ ἡ ἀθανασία,
 ἐπεὶ ἀράμενός σε ρίψω ἐπὶ κεφαλὴν
 ἔκ τ' ἔρανεῖ ὥς τε μὴδ' ἔτι παῖνα ἰά-
 σασθαι σε γ' κρανίον σωτρεῖ βέλτα.
 Ζεὺς. πάυσασθε. Φημὶ καὶ μὴ ἐπιτα-
 ράττετε ἡμῖν τὴν ξυμβσίαν, ἢ ἀμφο-
 τέρας δότοπέμφομαι ὑμᾶς. Ἐς συμπο-
 σις. καὶ πῖ εὐγνώμον ὦ Ἡρακλῆς
 προκατακλίνεσθαι σε τ' ἀσκληπιά,
 εἴ τι καὶ πρόπρον δότοφανόντα.

ΑΡΕΩΣ ΚΑΙ

Ερμῆος.

ΗΚεσας ὦ Ερμῆ, οἷα ἡπέιλησεν
 ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὥς ὑπεροπικὰ καὶ
 ἀπίθανα; ἢν ἐθέλῃσω. Φησὶν, ἐγὼ
 μὲν ἔκ τ' ἔρανεῖ σφραγὴν καθήσω, ὑ-
 μεῖς δ' ἢν ἀποκρεμασθέντες, κατα-
 παῖν βιάζεσθε με μάτην πονήσε-
 τε. ἔγὼ δὲ καθελεύσαστε. εἰ δ' ἐγὼ θε-
 λήσωμι ἀνελεύσασθαι, ἔ μόνον ὑμᾶς,
 αἰδέσθαι

profutura sit immortalitas. Quoniam sublatum hinc, è cælo præcipientem dabo te, vt ne ipse quidem Pæon curauerit te, diminuto atque effracto tibi cerebro. I v p. Desinite, inquam, & ne perturbate nobis, conuersationem hanc, aut ambos hinc ablegabo vos è conuiuium. Quanquam etiam æquum est ô Hercules, priore loco accumbere Æsculapium, quippe qui & prior mortuus est.

MARTIS ET

Mercurij.

A Vdistin Mercuri, cuiusmodi nobis minatus sit iupiter, quàm superba, quamque dictu absurda? Ego, inquit, si voluero catenam ex æthere demittā, vnde si vos suspensi me vi detrahete conemini, luseritis operā. nunquā n. me deorsum trahetis. Contra ego vos, si velim in altū attrahere,

ἀλλὰ καὶ τὴν γλυῦ ἄμα καὶ τὴν θα-
 λαοσαν συναρτήσας μετωριῶ, καὶ
 πάλλα, ῥοα καὶ σὺ ἀκήχθας, ἐγὼ δὲ
 ὅτι μὲν καθ' ἐν ἀπάντων ἀμείνων καὶ
 ἰσχυρότερός ἐστιν, σὺκ ἂν δέξηθαι.
 ὅμῃ δὲ τῶν ποσέτων ὑπερφέρειν,
 ὥς μὴ καταβαρῆσιν αὐτὸν καὶ τὴν
 γῆν, καὶ τὴν θαλαοσαν προσλά-
 βωμεν, σὺκ ἂν πειθίσαι. Εἰρη-
 ἐνφῆμαι ὡς ἄρες. ὃ γ' ἀσφαλές
 λέγειν τὰ ποιῶντα, μὴ καὶ ἡ κακὸν
 διπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας. Α-
 ρης. οἶει γάρ με πρὸς πάντας ἀν-
 ταῦτα εἰπεῖν, ἔχι δὲ πρὸς μόνον σε,
 ὃν ἐχεμυθεῖν ἠπιδέμειν, ὃ γουῦ
 μάλιστα γελοῖον ἔδοξε μοι, ἀκέ-
 ον ἡ μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, σὺκ ἂν δι-
 ναίμην βιωπῆσαι πρὸς σε. μέμνημαι
 γ' ὃ πρὸ πολλῶ, ὅποτε ὁ Ποσειδῶν, καὶ
 ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστάντες,
 ἐπε-

non vos modò, verum etiam tum terram ipsam, tum mare pariter subiectum in sublime sustulero. Ad hæc alia permulta, quæ tu quoq; audisti. At ego, siquidem cum viro quolibet singulatim conferatur, ita præstantiorem eum esse viribusq; superiorem, haud quaquam negauerim, verum vnum tam multis pariter in tantum antecellere, vt eum ne pondere quidem vincere queamus, etiam si terram ac mare nobis adiunxerimus id neutiquam crediderim. MER. Bona verba Mars. Neque enim sat tutum est ista loqui, ne quid fortè mali nobis conciliemus perulantia. MAR. Putas verò me apud quemlibet hæc dicturum? imò apud te solum id audeo, quem linguæ continentis esse sciebam. Sed quod mihi maximè ridiculū videbatur, tum cum hæc minitanti audirem, haud quæ apud te recitare. Etenim meminera, cum nō ita antea Neptuneus, Iuno ac Pallas,

ἔπεβ' ἔλθουσιν ξυδῆσθαι αὐτὸν λα-
βόντες, ὡς παντοῖος ἰὺ δειδιώς, καὶ
ταῦτα, τρεῖς ὄντας, καὶ εἰ μὴ γε ἡ
Θεὸς κατελεήσασαι, ἐκάλεσεν αὐ-
τῷ ζύμμαχον Βριάρεων ἐκατόγχε-
ρα ὄντα, καὶ ἐδέδετο αὐτῷ κεραυνῷ
καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένῳ, ἐπὶ
μοι γελᾶν ὅτι τῇ καλλιρρήμῳ σὺν ἡ
αὐτῷ. Ερμ. Ζώπα, εὐφήμει. ὃ γὰρ
ἀσφαλὲς ἔπ' σι λέγαν, ὅτι ἐμοὶ ἀ-
κέραια τὰ πιαῦτα.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ
ΠΟΛΥΔΩΚΕΣ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

Ὁ Πολύδωκες, ἐντέλλομαι σοί,
ἐπειδὴν τάχιστα ἀνέλθης,
σὺν γάρ ἐστιν οἶμα ὃ ἀναβιῶναι αἰ-
μιον, ἵνα πρὶς Ἰδης Μενίπῳ τον κῦν.

mota aduersus eum seditione, machinarentur comprehensum illum in vincula coniungere, quantopere formidaret, utque in omnem speciem se se verterit, idque cum tres duntaxat essent Dij. Quod si Thetis misericordia commota, Briareum centimanum illi auxilio non accersiuisset, ipso pariter cum fulmine ac tonitruo victus esset. Hæc reputanti mihi ridere libebat eius magniloquentiâ iactantiamque. M. R. Tace, bona verba, neque enim tutum est ista vel tibi dicere, vel audire mihi.

DIOGENIS ET

Pollucis.

DIOGENES.

○ Pollux, commendo tibi postquam celerrimè ascenderis (tuum enim est, ni fallor, cras reuiuiscere), ut sicubi videris Menippum, canè illum.

ἑυροις δ' ἂν αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ κατὰ
 τὸ Κράνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ἐριζόν-
 των πρὸς ἀλλήλους Φιλοσόφων κα-
 ταγελῶντα, εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι
 σοι ὦ Μένιππε κελύβει ὁ Διογένης, εἴ-
 σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέ-
 λασται, ἢ κειν ἐνθάδε πολλῶν πλείω
 ὀπιγλασόμενον. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμ-
 φιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἔω, καὶ πο-
 λὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν
 βίον; ἐνταῦθα δὲ, ὃ παύσῃ βε-
 βαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νυνῶ.
 καὶ μάλιστα ἐπὶ δ' αὖν ὁρᾷς τὰς πλυσί-
 ρας, καὶ Σατράπας, καὶ τυράννας, ἔτω
 ταπῆνας καὶ αἰσῆμας, ἐκ μόνης οἰμω-
 γῆς διαγινωσκομένους. καὶ ὅτι μαλ-
 θακοὶ καὶ ἀχρυνεῖς εἰσι, μεμνημένοι
 τῶν ἄνω. ταῦτα λέγει αὐτῷ. καὶ προσ-
 ἔτι ἐμπαλησάμενον τὴν πῆραν ἤκον
 θέρμων τε πολλῶν, καὶ εἶπε εὐροι ἐν τῇ
 τσιόδῳ

illum, inuenies autem ipsum Corinthi, circa Craneum, aut in Lyceo deridentem contendentes istos inter se Philosophos, dicas illi, Menippe, inquiens, mandat tibi Diogenes, si satis ea, quæ super terram sunt, derisisti, ut & huc ad inferos descendas, ubi multò plura, quæ rideas, habiturus es. Illic enim ambiguo tibi adhuc risus fuit, & frequens illud obijci potuit, Quis enim omnino scit, quæ post vitam futura sint? Hic autem, non desines constanter atque perpetuò ridere, quemadmodum ego quoque nunc facio. Et maximè postquam videris, diuites istos ac satrapas & tyrannos ita humiles & obscuros esse, solòque eiulatu ab alijs dignosci: tum quod & molles & ignaui sunt, reminiscens eorum quæ in vita geruntur. Hæc illi quaeso ut dicas, & ut præterea etiam perâ veniat impletâ multo lupino, & sicubi in triuio positam inueniat

τριόδῳ ἑκάτης θιῖπρον κείμενον, ἥ
 ὦν ἔκ καθαρός, ἥτι ποιῶ. Πολυ.
 ἀλλ' ἀπαγγελῶ τάδε, ὦ Διόγενες.
 ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὅποιός τις ἐστὶ
 τῷ ὄψιν; Διο. γέρων Φαλακρὸς, τρι-
 βώνιον ἔχων πολυθρόνον, ἀπάντι ἀνέ-
 μω ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ὀπιπυ-
 χαῖς τῶν ρακίων πακίλον. γὰρ δὲ
 αἰ καὶ τὰ πολλὰ τὰς ἀλαζόνας τέχνας
 φιλοσόφους ὀπισκώπει. Πολ. ῥα-
 διον εὐρεῖν ἀπὸ γε τέτων. Διο. βέλεις
 καὶ πρὸς αὐτὰς ἐκείνας ἐλθεῖν μετὰ
 τὰς φιλοσόφους; Πολυ. λέγε, ἔβα-
 ρύω ἔδεται. Διο. τὸ μὲν ὅλον, παύ-
 σκαται αὐτεῖς παρεγγύα ληρῶσι, καὶ
 πρὸ τῶν ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέραια
 φύκου ἀλλήλοισι, καὶ κροκαδί-
 λους ποιεῖσι, καὶ ταιαῦτα ἀποραέρωται
 διδάσκουσι τὸν νοῦν. Πολυ. ἀλλ' ἐμὲ
 ἁμαθὴ καὶ ἀπαιδύτον εἶναι φήσουσι,

niat Hecates coenam, aut ouum, ex
lustratione relictum, aut simile quip-
piam. POL. At renuntiabo hæc, ô
Diogenes. Sed quo melius illum ag-
noscere queam, cuiusmodi facie est?

DIOG. Senex est, caluaster, pallio in-
dutus lacero, & vento cuius peruiro,
præterea & diuersorum pannorum
assumentis variegato. Ridet autem
semper, ac plerumque arrogantes
istos Philosophos acerbè perstringit.

POL. Facile erit inuenire illum, ex
his utique signis. DIOGEN. Vis ne
ut ad ipsos quoque philosophos il-
los aliquid tibi mandem? POL.

Mandes licet, non enim graue hoc
mihi fuerit. DIOG. In vniuersum,

adhortare illos, ut desistant à nugis
suis, neque de toto contendant, ne-
que cornua sibi mutuo affigant, ne-
que crocodi os faciant, neque hu-
iusmodi sterilia atque ieiuna in-
terrogare, animum instituant.

POL. At indoctum me & ineruditum
esse

κατηγορεῖν τῆς σοφίας αὐτῶν. Διο.
 οὐδ' εἰ οἰμῶζειν αὐτοῖς παρ' ἐμῶ λέγε.
 Πολυ. καὶ ταῦτα, ὦ Διόγῃρες, ἀπαγ-
 γελῶ. Διον. τοῖς πλεστοῖς δὲ, ὦ
 Φίλπατρον Πολυδῶκιον, ἀπαγγελε
 ταῦτα παρ' ἡμῶν, τί ὦ μάταιοι τὸν
 χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ ἡμωρεῖσθε
 ἑαυτὰς λογιζόμενοι τὰς τῶκες, καὶ
 πάλαντα ὅπ' ἰπάλαντοῖς σωτηθέντες,
 ἔς γε ἢ ἓνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἥκειν
 μετ' ὀλίγον; Πολυ. εἰρήσεται καὶ ταῦ-
 τα πρὸς σκείνους. Διο. ἀλλὰ καὶ τοῖς κα-
 λοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Μεγίλλω τῶ
 κερινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαι-
 σῇ, ὅτι παρ' ἡμῖν ἔτε ἡ ξανθὴ κόμη ἔτε
 τὰ χαροπὰ. ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ
 ἐρύθημα ὅπ' ἰτὲ πρὸς σώπρ' ἐλίσιν, ἢ
 νεφραῖς ἔντονα, ἢ ὦμοι καρτεροί, ἀλλὰ
 πάντα μίᾳ ἡμῖν κόνις φασί, κρανία
 γυμνά τ' ἐκάλυψε. Πολυ. ἔχ' ἀλεπὸν
 ἐδὲ

esse dicent, qui doctrinam illorum reprehendam. **D I O G.** Tu verò plorare illos meo nomine iube. **P O L.** Ethæc nuntiabo illis. **D I O G.** Diuitibus autem, ô lepidissimum caput, hæc nostro nomine annunties quæso. Quid, ô vani, aurum custoditis? Quid autem cruciatis vos ipsos, cogitantes vsuras, & talentum aliud super aliud accumulantes, quos non plus quàm vnum obolum habentes, venire huc paulò pòst oportet? **P O L.** Dicentur & hæc ad illos. **D I O G.** Sed & formosis istis & robustis dicas, Mégillo puta Corinthio, & Dan. Oxeno palæstritæ, quod apud nos neque flaua coma, nec cærulei nigriue oculi, neque rubor faciei amplius vllus est, neque humeri laborum tolerantes, sed omnia vnus pulvis, vt aiunt, nobis, calcaria forma nudata scilicet. **P O L.** Non molestum erit, hæc

κατηγορεύοντα τῆς σοφίας αὐτῶν. Διο,
 σὺ δὲ οἰμώζεις αὐτοῖς παρ' ἐμῶ λέγε,
 Πολυ. καὶ ταῦτα, ὦ Διόγρηες, ἀπαγ-
 γελῶ. Διον. τῆς πλεστοῖς δὲ, ὦ
 Φίλτατον Πολυδῶκιον, ἀπαγγελε
 ταῦτα παρ' ἡμῶν, τί ὦ μάταιοι τὸν
 χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ ἡμωρεῖσθε
 ἑαυτὰς λογιζόμενοι τὰς τούχας, καὶ
 πάλαντα ὅπ' ἐπ' αὐτὰν σιωπεθῆντες,
 ἔς γε ἑνὸς ὀβολοῦ ἔχοντας, ἥκειν
 μετ' ὀλίγον; Πολυ. εἰρήσεται καὶ ταῦ-
 τα πρὸς ἐκείνους. Διο. ἀλλὰ καὶ τῆς κα-
 λοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Μεγίλλω τῶ
 κερινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαι-
 σῇ, ὅτι παρ' ἡμῖν ἔτε ἡ ζανθὴ κόμη ἔτε
 τὰ χαροπὰ. ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ
 ἐρύθημα ὅπ' ἐπ' αὐτὰ πρὸς ἑλὶ ἐστὶν, ἢ
 νεφραῖς ἔντονα, ἢ ὠμοὶ καρπεροὶ, ἀλλὰ
 πάντα μίᾳ ἡμῖν κόνις φασί, κρανία
 γυμνά τῷ κάλλει. Πολυ. ἔχ' ἀλεπόν
 ἐδὲ

esse dicent, qui doctrinam illorum reprehendam. D I O G. Tu verò plorare illos meo nomine iube. P O L. Et hæc nuntiabo illis. D I O G. Diuitibus autem, ô lepidissimum caput, hæc nostro nomine annunties quæso. Quid, ô vari, aurum custoditis? Quid autem cruciatis vos ipsos, cogitantes vsuras, & talentum aliud super aliud accumulantes, quos non plus quàm vnum obolum habentes, venire huc paulò post oportet? P O L. Dicentur & hæc ad illos. D I O G. Sed & formosis istis & robustis dicas, Mégillo puta Corinthio, & Dan. Oxeno palæstritæ, quod apud nos neque flaua coma, nec cærulei nigriue oculi, neque rubor faciei amplius vllus est, neque humeri laborum tolerantes, sed omnia vnus puluis, vt aiunt, nobis, calcaria forma nudata scilicet. P O L. Non molestum erit, hæc

ἔδιδε ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τὰς καλὰς καὶ
 ἰσχυρὰς. Διο. καὶ τοὺς πένησιν, ὦ Λά-
 κων, πολλοὶ δὲ εἰσὶ, καὶ ἀχθόμενοι
 τῷ πρᾶγματι, καὶ οἰκτεῖροντες τῷ
 ἀπορίᾳ, λέγε μή τε δακρύειν, μίτ-
 οῖμώζειν, διηγουμένῳ τῷ ἐν ταῦ-
 θαι ἰσοδυσμίαν. καὶ ὅτι ὄψοντα τὰς ἐκεῖ
 παλαιότητας ἔδιδεν ἀμείνους αὐτῶν καὶ Λα-
 κεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς, ταῦτα εἰ-
 ρησά, παρ' ἐμῶ ὀπιτίμησον, λέγαν
 ἐκλελύσθαι αὐτοὺς. Πολυ. μὴ δὲν ὦ
 Διόγηνες πρὸς Λακεδαιμονίων λέγε. ἔ-
 γὼ ἀνέξομαι γε. ἔδιδε πρὸς τὰς ἄλ-
 λους ἔφηθα, ἀπαγγελῶ. Διο. ἐά-
 σμεν τὰς τὰς, ἐπεὶ σοι δοκεῖ σὺ δὲ οἷς
 προεῖπον, ἀπένεγκε παρ'
 ἐμῶ τὰς λόγους.

222

ΠΛΟΥ.

hæc ad formosos & robustos illos dicere. **DIOG.** Etiam pauperibus, ô Lacon, dicas licet, (multi autem sunt, quibus & ea res perquam molesta est, & inopiam lugent) ut neque lachrymentur, neque plorent; exposita illis æqualitate hac, quæ hîc est, & quod videbunt, eos qui illic diuites sunt, nihilo meliores, quàm sese hic esse. Lacedæmonijs autem tuis, hæc si videtur, nomine meo obijcias, molles & enervatos ipsos esse dictitans. **POL.** Ne de Lacedæmonijs, Diogenes, quicquam dicas. non enim feram. Sed quæ ad cæteros mandasti, ea illis renuntiabo. **DIOG.** Missos igitur faciamus hos, quando tibi ita videtur. Tu verò ad illos, quos antea dixi, sermones hos meos deferas.

ΠΛΟΥΤΩΝ, Η ΚΑΤΑ

Μένιππου.

ΚΡΟΙΣΟΣ.

Οὐ φέρομεν, ὦ Πλάτων, Μένιπ-
 πον τὸ γινῆσθαι τὸν κυῖα παροικουῦ-
 πα. ὥστε ἡ ἐκείνόν ποι κατὰ σῆσιν, ἡ ἡ-
 μεῖς μετρίκῃσμεν εἰς ἕτερον τρόπον.
 Πλού. τί σ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται,
 ὁμόνεκρ' ὦν; Κροῖσ'· ἐπειδὴν
 ἡμεῖς οἰμώζομεν καὶ γένομεν, ἐκείνων
 μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδας μὲν ἔ-
 ροσι τῶ χρυσίῳ, Σαρδανάπαλ' δὲ
 τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ τῶν θη-
 σαυρῶν, Ὀπιγελαῖ, καὶ ἐξονειδίζει, ἀν-
 δράποδα καὶ καθάρματα ὑμᾶς ὑπε-
 καλῶν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἄδων, ἐπιπαράτ-
 τει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς καὶ ὅλως, λυ-
 πηρός ἐστι. Πλου. τί ταῦτά φασιν, ὦ
 Μένιππε; Μέ. ἀληθῆς ὦ Πλάτων· μι-
 σῶ γὰρ

PLUTO, SEU CONTRA

Menippum.

CROESVS.

Non poterimus ferre Pluto. Menippum hunc canem, cohabitantem nobiscum. Quapropter aut illum hinc a motu alio loco colloca, aut nos hinc alio commigrabimus.

PLUT. Quid autem vobis mali adeo facit, quando eodem modo mortuus est ac vos? **CROE.** Postquam nos ploramus & ingemiscimus, illorum reminiscētes, quæ apud superos habuimus, utpote, Midas hic auri, Sardanapalus autem multæ voluptatis, ego verò thesaurorum, irridet, & cum conuicijs exprobrat ea nobis, mancipia & piacula nos vocitando. Interdum autem etiam cantando, conturbat ploratus nostros: & in summa, valde nobis molestus est.

PLUT. Quid hæc audio de te, Menippe; **MEN.** Vera Pluto. Odi

C enim

σὺ γὰρ αὐτὸς ἀγρυπνῶν, καὶ ὀλιθυρίαν
 ὄντας, οἷς οὐκ ἀπέχεσθαι βιωῶναι κα-
 κῶς, ἀλλὰ καὶ δοποθανόντας ἐπι μέμ-
 νησιν, καὶ παρῖόντων τῶν ἀνθ.
 χαίρω τριγάρθην ἀνιῶν αὐτὸς. Πλου.
 ἀλλ' ἔχρη. λυπῶνται γὰρ ἑμικρῶν ἐπ-
 ρούμενοι. Μέ. καὶ σὺ μωραίνεις ὡς
 Πλούτων ὁμόψηφον τῶν τοῖς τέττων
 συναγμοῖς; Πλού. ἔδραμῶς, ἀλλ'
 οὐκ ἂν ἐθελήσαιμι στασιάσαι ὑμᾶς.
 Μέ. καὶ μὴν ὧς κάκιστοι Λυσίων, καὶ
 Φρυγῶν, καὶ Ασυρίων, ἔγω γινώ-
 σκετε, ὡς οἱ δὲ παυσσομένους μου. ἔνθα
 γὰρ ἂν ἴητε, ἀκολαθήσω ἀνιῶν, καὶ κα-
 τὰ δυν, καὶ κατὰ γελῶν. Κροῖ. ταῦτα
 ἔχ' ὕδρις; Μένι. οὐκ. ἀλλ' ἐκείνα ὕδ-
 ρις ἴω, ἃ ὑμεῖς ἐπιείετε, προσκυ-
 τεῖσθαι ἀξιουῶτες, καὶ ἐλδοθέροις
 ἀνδράσιν ἐν τρυφῶντες, καὶ τῷ θα-
 κῆτος τὸ πρῶτον ἔμνημονεύοντες

enim ipsos, ignavi ac perditum adeo
cum sint: quibus non satis fuit vix ille
male, sed etiam mortui, insuper cogi-
tatione atque animo illis inhaerent,
quæ apud superos sunt. Delector ita-
que ægrè ipsis faciendò. P L V. Sed nõ
deceret. Dolent enim non exiguis re-
bus privari. MEN. Etiam tu deliras
Plato, qui gemitus istorum tuo quo-
que calculo approbas? P L V. Haud
quaquam, verum nolim vos discor-
des ac seditiosos esse mutuo. MEN. At
verò, o pessimi Lydorum, Phrygũ, &
Assyriorum, ita de me cognoscite, ut
qui neq; vnquam desiturus sim. Nam
quocunq; abieritis hinc, eodẽ sequear
ægrè faciendò, cantando atq; irriden-
do vos. CROES. An non hæc contum-
elia est? MEN. Nõ, sed illa cõtumelia
erant, quæ facere solebatis, quando &
adorari vos volebatis, & hominibus
liberis pro libidine abutebamini, neq;
tuta mortis quicquã memores eratis.

παιχαρῶν οἰμῶζετε, πάντων ἐκείνων
 ἀφηρημένοι. Κροῖ. πολλῶν γε, ὡς
 θεοί, καὶ μεγάλων κλημάτων. Μίδ. ὅ-
 σκα μὲν ἐγὼ χρυσῶ. Σαρ. ὅσης δὲ ἐγὼ
 τρυφῆς. Μέ. εὖ γε ἔτω ποιεῖτε, ὅσῳ
 ρεῦθε μὲν ὑμεῖς, ἐγὼ δὲ τὸ γινώθισαν-
 τόν, πολλάκις σιωπῶν, ἐπ' αἰσθησὶν ὑ-
 μῖν. πρὲς γὰρ αὖ ταῖς τριαύταις οἰμῶ-
 γαῖς ἐπαδόμενον.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ,
 καὶ Τροφωνίου.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

Σφώμεν τοι ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφί-
 λοχε, νεκροὶ ὄντες ὅσα οἱ δὲ ὅπως
 ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντις δοκεῖτε,
 καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων, θεὸς ὑ-
 μάς ὑπεσπλήφασιν εἶναι. Τρο. τί ἔν ε-
 μῖς αἵτιοι, εἰ ὑπὸ ἀνοίας, ἐκείνοι
 πτωχὰ πένεκρῶν δοξάσχοι; Μέ. αἰ.

Proinde plorate nunc, omnibus illis despoliati. CROE. Multis certè, ô Dij, & magnis possessionibus. MI. Quanto equidem ipse auro? SAR. Quanta verò ego voluptate? MEN. Rectè fanè, ita facite, lugete vos quidem, ego verò tritum illud. Nosce te ipsum, identidem connectendo, vobis occinam. decet enim huiusmodi ploratus, si crebro illis accinatur.

**MENIPPI, AMPHILO-
CHI, & Trophœnij.**

MENIPPVS.

VOs nimirum Trophœni atque Amphiloche, cum sitis mortui, tamen haud scio quonam modo fanis estis donati, vatesq; credimini, ac stulti mortales Deos esse vos arbitrâ-
tur. TRO. Quid? an nobis igitur imputandum, si per inscitiam illi de mortuis huiusmodi opinantur? MEN.

ἀλλ' ὅκ' ἂν ἐδλόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες,
 καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἐπεχτάθετε, ὡς
 τὸ μέλλοντα περιδρότες, καὶ περι-
 πειν δυνάμενοι πῖς ἐρομένοις. Τρο-
 ῶ Μένιππε, Ἀμφίλοχ' ὅ μὲν οὗτος
 ἂν εἰδείη, ὅτι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ
 αὐτοῦ. ἐγὼ δ' εἰ, ἥρως εἰμι, καὶ μαν-
 τῶομαι, ὥς τις κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ
 δ' εἰκας ὅκ' ὅτι δεδημηκέαι Λε-
 βαδίαι τὸ παρὰ πᾶν. ἔγ' ἡπίστ' εἰς
 σὺν πυρὶς. Μέν. τί Φίς; εἰ μὴ εἰς
 Λεβάδιαν γ' παρέλθω, καὶ ἐσαλ-
 μέν' ὅ τ' αἷς ὀφθαλμοῖς, γελοιῶς μά-
 ζαν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων, ἐσερπύσω
 διὰ τοῦ σομίου ταπῆροῦ ὄντ' εἰς τὸ
 σπήλαιον, ὅκ' ἂν ἐδυνάμην εἰδέ-
 ναι ὅτι νεκρὸς εἶ ὡς περ ἡμεῖς, μόνῃ
 τῇ γοητείᾳ διὰ φέρων. ἀλλὰ πρὸς
 τῆς μαντικῆς. τί δ' εἰ ὁ ἥρως ἐστίν;
 ἀγνοῶ γάρ. Τρο. ἐξ ἀνθρώπου τί

Atqui non ista fuissent opinati, ni vos
tum cum viueretis eiusmodi quædam
portenta ostentassetis, tanquam fu-
tutorum fuissetis præscij, qualiq; præ-
dicere potuissetis si quæ percontaren-
tur. T R O P H O. Menippe, nouerit
Amphilochus hic, ipsi pro sese respõ-
dendum esse. Cæterum ego Heros
sum, vaticinorque si quis ad me de-
scenderit. Attu videre nunquã om-
nino Lebadiam adiisse. neque enim
alioqui ista non crederes. MEN. Quid
ais? equidem nisi Lebadiam fuisset
profectus, ac linteis amictus, offam
ridicule manu gestans, per angustum
aditum in specum irrepsissem, ne-
quaquam fieri potuisset, vt te defun-
ctum esse cognoscerem perinde atq;
nos, solaque præstigiatura reliquos
antecellere. Sed age per ipsam diui-
nandi artem, quid tandem est Heros?
neque enim intelligo. T R O P H. Est
quiddam partim ex homine, partem

καὶ θεῶ σιωῶτερον. Μέν. ὁ μήτε ἄνθρω-
 πός ἐστιν, ὡς φῆς, μήτε θεός, ἢ σιωαμ-
 φότερόν ἐστι; νυῦ ἔν' ὡς σὺ τὸ θεοῦ
 ἐκείνο ἡμίτεμον ἀπελήλυθε; Τρο-
 χῆς ἄ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτία. Μέν. ἔκ
 οἴσῃα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι ἔλέγεις, ὅτε
 μέντοι ὅλ' ὅτι νεκρός, ἀκριβῶς ὁρῶ.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ

ΧΑΡΩΝ.

ΕΡΜΗΣ.

Λογισώμεθα, ὦ πορθημεν, ἃ
 δοκεῖ ὅποσα μοι ὀφείλεις ἤδη,
 ὅπως μὴ αὐθις ἐρίζωμέν π' πρὸς
 αὐτῶν. Χα. λογισώμεθα, ὦ Ερ-
 μῇ, ἄμεινον γὰρ ὠρίσται πρὸς αὐ-
 τῶν, καὶ ἀπραγμονέστερον. Ερμ.
 ἄγκυραν ἐντὶ φλαμένῳ ἐκόμισσα
 πέντε δραχμῶν. Χα. πολλοῦ λέ-
 γεις. Ερμ. νῆ τὸν Αἰδωνέα τῶν πέντε
 ὠνη-

DIALOGI.

54

ex Deo compositum. MEN. Nempe quod neque sit homo quemadmodum audio, neque Deus, verum pariter vtrumque. Ergo dimidia illa tui, ac diuina pars, quo nunc reces-
sit? TROPH. Reddit oracula Menippe, in Bœotia. MEN. Haud intelligo quid dicas Trophoni, nisi quod illud planè video, te totum esse mortuum.

MERCVRII, ET Charontis

MERCVRIVS.

Rationem supputemus, portitor, si videtur, quantum mihi debeas iam, ne denuò aliquando de eo inter nos cōtendamus. CHA. Supputemus Mercuri. Satiùs enim est, maturè id agere, deinde & minoris negotij. MER. Anchoram vt mandaras, comparaui tibi quinque drachmis. CHA. Caro dicis, MER. At per Plutonem, quinque

ἀνησιμέλει, καὶ τροπωτῆρα δύο ὀβο-
 λῶν. Χάρ. πῶς πέντε δραχμαὶς καὶ
 ὀβολὸς δύο. Ερμ. καὶ ἀκέραιον ὑπὲρ
 τῆς πέντε ὀβολῶν ἐγὼ κατέβαλον.
 Χάρ. καὶ τὰς περὶ προστίθαι. Ερμ. καὶ
 κηρὸν, ὡς ὅτι πλάσσω τῷ (καφιδίῳ
 τὰ ἀνεωρότα, καὶ ἤλυσεν δὲ καὶ κα-
 λώδιον, ἀφ' ὃ τὴν ὑπὲρ ἐποίη-
 σας, δύο δραχμῶν ἅπαντα. Χάρ. εὖ-
 γε ἄξια ταῦτα ὠνήσω. Ερμ. ταῦτά
 εἰναι μή τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ
 λογισμῷ. ποτε δὲ ἐν ταῦτ' ἀποδώ-
 σιν Φῆς; Χάρ. νῦν μὲν ὡς Ερμῇ ἀδύνα-
 τον. ἐν ᾧ λοιμὸς τις ἢ πόλεμος κα-
 τὰ πέμψην ἀφ' ὅρας ἰναὶς, ἐνέσται τότε
 ἀποκερδίσαναι ἐν τῷ πλήθει ὡς θα-
 λογιζόμενον τὰ πρεθμῖα. Ερμ. νῦν
 οὖν ἐγὼ καθελοῦμαι, τὰ κάκιστα
 εὐχόμενος ἡμέλει, ὡς ἀνὰ τῶν τέτων
 ἀπολαύοιμι. Χάρ. οὐκ ἔστιν ἄλλως ὡς
 Ερμῇ

DIALOGI.

55

emi illam, & præterea lorum, quo remum alligares, obolis duobus. CHA. Pone quinque drachmas, & obolos duos. MER. Et pro acu ad refarciendum velum quinque obolos ego exolui. CHA. Etiam hos appone. MER. Et cerā ad oblinendas nauigijs rimas tibi emi, & clauos præterea, & funiculum, vnde hyperam fecisti, omnia hæc duabus drachmis. CHA. Rectè, laudo, hæc vili emisti. MER. Hæc sunt, quæ tibi exposui, nisi quid reliquum sit quod me fugit inter computandum. Quando autem hæc redditurum te promittis? CHA. Nunc quidem, Mercuri non possum. Si verò pestis aliqua, aut bellum, confertos & frequentes huc dimiserit aliquos, licebit mihi tum allucrari aliquid falsa supputatione in multitudine exigendo portoria. MER. Proinde ego nunc sedebo, pessima quæque vt eueniant precando, vt inde fructū aliquē capiā. CHA. Fieri aliter nō potest.

Ἑρμῇ. νῦν δὲ ὀλίγοι ὡς ὁρᾷς ἀφικ-
 νῶνται ἡμῖν. εἰρήνη γάρ. Ἑρμ. αἰσι-
 νον ἔτῳς, εἰ καὶ ἡμῖν ἀδρατεῖνοι εἰσὶ
 σὺ τὸ ῥ' ἄφλημα. πολλὸν ἄλλ' οἱ μὲν πα-
 λαιοὶ, καὶ Χάρον οἶδα οἷοι παρεγίνον-
 ται, ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματι αἰ-
 νάτωλεω, καὶ τραυματῖαι οἱ πολλοί.
 νῦν δὲ καὶ φαρμάκῳ ἵς ἐσθλὸν τὸ πα-
 ρος ἀποθανόντων, καὶ ἐσθλὴς γυναικὸς, καὶ
 ἐσθλὴς τρυφῆς ἐξωδηκῶς πῶν γαστέ-
 ρα, καὶ πᾶσι σκέλη. ὡς οἱ γὰρ ἅπαντες,
 καὶ ἀγχινοὶ, καὶ ὅμοιοι σκείνοισι, οἱ δὲ
 πλείστοι αὐτῶν διὰ χρήματα ἤκυσιν,
 ἐπιβυλάοντες ἀλλήλοις, ὡς εἰκόνα-
 σι. Χάρι. πάντῳ γὰρ ὡς ἐπὶ πόνηται ἐστὶ ταῦ-
 τα. Ἑρμ. ὅκου ἔσθ' ἐγὼ δὲ ὀξυμῆ
 ἀνὰ μαρτάνειν, πικρῶς ἀπα-
 τῶν πᾶσι φλόμενα
 καὶ σὺ.

(Ο) 25

D I A L O G I.

Mercuri. Nam pauci nunc, vides, ad nos descendunt. Pax enim est. MER. Satiusest ita esse, etiamsi ob hoc abs te prorogetur nobis debiti istius solutio. Verum enimvero prisci illi, Charon, nosti quales aduenire solebant, quam fortes atque animosi omnes, cruore madidi, & vulneribus pleni plerique. Nunc autem, aut veneno aliquis à filio interfectus, aut ab uxore, aut prænimia voluptate, tumefacto ventre & cruribus adueniunt. Pallidi enim omnes, & ignavi, neque similes prioribus illis. Plurimi autem ipsorum etiam pecuniarum causa veniunt, factis, ut videtur, mutuò sibi insidijs. CHA. Omnino enim expetibiles illæ sunt. MER. Proinde neque ego videar peccare gravius aliquid, si vel acerbius abs te exigam, ea quæ mihi debes.

☞ (O) ☞

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ

Ερμῆ

Τὸν γέροντα οἶδα, τὸν πάνυ γεγη-
 ρακότα λέγω, τὸ πλεῖστον Εὐκρά-
 τιν, ὃ παῖδες μὲν ἔκ εἰσιν, οἱ τὸ κλη-
 ρον ἢ θηρῶντες, πεντακισμύριοι, ἢ
 Ερμ. καὶ τὸν Κυκυώνιον Φῆς. τί ἔν;
 Πλού. ἑκείνον μὲν ὧ Ερμῇ ζῶ ἑασόν
 ὅτι τοῖς ἐννεμήκοντα ἔτεσιν, ἀβεβίω-
 κεν, ὅτι μετρήσας ἄλλα ροαῖται,
 εἴ γε οἷόν τε ζῶ, καὶ ἔτι πλείω. τὰς δὲ γε
 χάλακας αὐτῶ, Χαρίνιον τὸν νέον, καὶ
 Δάμωνα, καὶ τὰς ἄλλας κατάσπασον
 ἐφεξῆς ἀπάντας. Ερμ. ἄρτιν ἀνδρά-
 ξει το ριῆτον. Πλού. ἔμενῃν, ἀλλὰ
 δικαιοπάτην. τί γὰρ ἑκείνοι παθόν-
 τες, εὐχοντα δαποθανεῖν ἑκείνον; ἢ
 τῶν χρημάτων ἀντιποιεῖνται, ὅσον
 προσήκοντες; ὅδε πάντων ἐστὶ μίαν ῥώ-
 πητον,

PLUTONIS ET
Mercurij.

SEnem ne nosti, istum ætate omnino confectum dico, Eucratem diuitem, cui liberi quidem nulli sunt, hæreditatis autem captatores plus quàm quinquaginta nullia. **MERC.** Noui, Sicyonium illum dicis. Sed quid postea? **PLUT.** Viuere illum quidem, Mercuri, sine ultra eos nonaginta annos quos ætate peregit, alteris totidem accumulatis, si modo possibile sit, atque etiam pluribus. Admiratores autem ipsius Charinum adolescentem, & Damonem, & ceteros abripehuc ordine omnes. **MER.** At qui absurdum hoc videri queat. **PLUT.** Haudquaquã, imo iustissimum. Quã enim ob causam illi adeò optant illum mori, nisi quia pecuniã illius ambiunt, nulla propinquitate iuncti? Quod autem omnium sceleratissimum est.

inte-

παρ' ὅτι καὶ τριαῦται εὐχόμενοι, ὅ-
 μως θεραπεύουσιν ἐν γὰρ τῷ Φανερώ.
 καὶ νοσηῦται, ἃ μὲν βεβλόμενται,
 πᾶσι προσήλα. θύσιν δὲ ὅμως ὑ-
 πειχνῶνται τῷ ῥαΐσῃ καὶ ὅλως, ποι-
 κίλη τις ἢ κολακεία τῶν ἀνδρῶν.
 Διὰ πάντας ὁ μὲν ἔσω ἀθάνατος, οἱ
 δὲ, περαπίτῳσαν αὐτὰ μάτῳ ὅτι-
 χανόντες. Εὐμ. γελοῖα πείσονται, πα-
 νουργοὶ ὄντες. πολλὰ καὶ κείνος εὐ μάλα
 διαβεβηλὲς αὐτὰς, καὶ ἐπελπίζει.
 καὶ ὅλως, αἰεὶ θανόντι ἐοικώς, ἔρρωται
 πολὺ μᾶλλον τῶν νέων. οἱ δὲ, ἢ ὅτι
 τὸν κληῖρον ἐν ῥήσι διηρημένοι, βό-
 σκονται, ζῶν μακαρίαν πρὸς ἑαυ-
 τὰς τιθέντες. Πλου. ἐκ τοῦ ὁ μὲν ἀπο-
 θυσιάζονται τὸ γῆρας ὡς ἰόλεως
 ἀνηβησάτω. οἱ δὲ ἀπὸ μέσων τῶν ἐλ-
 πίδων τὸν ὄνειροπληθέντα πλεῖστον ἀ-
 πολιπόντες, ἢ κέτωσαν ἤδη κακὰ κα-
 κῶς

inter ea cum talia precantur, tamen
obseruant & colunt manifestè vtique
illum. Ac quæ ægrotante illo apud se
consultent, nemo ignorat: at tamen
sacrificaturos se se promittunt, si con-
ualescat denuò: & in summa varia
quædam adulandi ratio illorum ho-
minum est. Quamobrem ipse quidē
immortalis sit, illi autem præ ipso ab-
eant, frustra hiantes. M E R. Ridicula
patientur, scelerati cum sint. Sed ta-
men & ille admodum scite lactat il-
los, & spe pascit inani: & in summa
semper morituro similis, multò vali-
dior est, quàm quisquam iuuenis. Illi
autem hæreditate inter se diuisa, pa-
scuntur, vitam quandam beatam se-
cum ipsi animo præcipientes. P L V.
Proinde ipse iuxta senectute, quem-
admodum Iolaus ille, in iuuenem re-
deat. Illi autem in ipsa media spe, di-
nitij illis, quasi per somnum specta-
tis, destituti abeant iam huc, mali ma-
le

κᾶς ἀποθανόντες. Ερμ. ἀμέλησον ὦ
 Πλάτων· μετελεύσομαι γάρ σοι ἡδὴ
 αὐτὸς καθ' ἑνα ἐξῆς· ἐπὶ αὖτ' οἱ μοῖαι εἰσι.
 Πλ. κατὰσπα. ὃ γ' ὥρᾳ πέμψῃ ἑ-
 καστοκ, αἱ π' γέροντ' αὐτὸς πρῶτῃ-
 βης γρόμεν.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ

ΠΛΑΤΩΝ.

Τοῦτο, ὦ Πλάτων, δίκαιον, ἐμὲ
 μὲν τεθνάναι τριάκοντα ἔτη γεγ-
 νότα, τὸν γ' ὑπὲρ τὰ ἐννεήκοντα γέ-
 ροντα Θερσίπιδον ζῆν ἔτι; Πλού. δι-
 καϊότατον μὲν ἔν ὧ Τερψίων, εἰ γε ὁ
 μὲν ζῇ, μηδένα εὐχόμεν' ἀποθανεῖν
 τῶν φίλων. σὺ δέ, ὥρᾳ πάντα τὸν
 χρόνον ἐπεβόλδεις αὐτῷ, περιμένων
 τὸν κληρὸν. Τερ. ὃ γὰρ ἐχρῆν γέρον-
 τα ὄντα, καὶ μηκέτι ζητήσας τῷ
 πλάτῳ αὐτὸν δωλιάμενον, ἀπελθεῖν
 εἰς βίαν, ὥρᾳ χωρήσῃ τῷ νέῳ;
 Πλου.

lè mortui. MER. Alias res cura, Plu-
to, iam enim accersam tibi illos alium
super alium ordine, septem autem,
opinor, sunt. PLUT. Deducas licet.
Ille autem mittat singulos præ se, ex
sene iterum in adolescentem con-
uersus.

TERPSIONIS ET Plutonis.

Iustum ne hoc est ô Pluto, me qui-
dem è viâ abiisse, triginta cum sim
annorum, Thucritum verò senem
nonagenarium, & ultra, adhuc viue-
re? PLUT. Iustissimum quidem ô
Terpsion. Nam & si ipse viuit, certè
ad nullius tamen morè affectus est :
tu verò omnî tempore illius hæredi-
tas expectans, cum mori auidissimè
cupiebas. TERP. Nonne opus fuerat,
cum senex sit, nequeatque de cætero
suis uti diuitijs, locū dare iuuenibus?

PLUT.

Πλου. καὶ νὰ ὦ Τερψίων νομοθετεῖς,
 τὸν μηκέτι τῷ πλεῖτῳ χρῆσασθαι δυ-
 νάμενον πρὸς ἡδονὴν, ἀποθνήσκειν.
 σὸ δ' ἔτι ἄλλως ἢ μοῖρα καὶ ἡ Φύσις
 διέταξεν. Τερ. σκοῦν ταύτῃ αἰτιῶ-
 μαί τῆς ἀταξείας. ἐχρῆν γὰρ τὸ
 πρᾶγμα ἐξῆς πως γίνεσθαι, ἢ πρεσ-
 βύτερον, πρῶτον, καὶ μὴ τῆτον, ὅστις καὶ
 τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτὸν ἀνασρέφεσθαι ἢ
 μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὲν τ' ὑπέρφη-
 ρων, ὀδόντας τρεῖς ἐπὶ λοιπὰς ἐχούσας,
 μόγις ὁρῶντας, οἰκέτας τετρασίν ὅστις
 κεκυφότες, κερύζης μὲν τ' εἶναι, λή-
 μης ἢ τὰς ὀφθαλμοὺς μεσὸν ὄντας, ἔ-
 σθ' ἐπὶ ἡδὺ εἶδός, ἐμψυχόν τινα πά-
 φον ὑπὸ τῶν νέων καταγελῶμενον, ἀ-
 ποθνήσκειν ἢ καλλιῆς, καὶ ἐρρώμενε-
 σά τας νεανίσκους. ἀνὼ γὰρ ποταμῶν ἔσ-
 τό γε. ἢ τὸ τελευταῖον εἶδέναι ἐχρῆν,
 πότε καὶ τεθνήξεταί τ' γερόντων ἕκαστος,
 ἵνα

PLV. Nouas. ô Terpsio, statuis leges, cum ad voluptatem diuitijs vti nequeat, ipsum è vita decedere. Aliter autem & Parca & natura statuisse videtur. **TER.** Proinde hanc ob huiusmodi accuso ordinē, decebat enim has res successione graduque fieri, senem primò, deinde qui in ea ætate sequeretur, mori: haudquaquam autem ordinem inuerti, aut viuere senectute decrepitem, qui tres duntaxat dentes habet, cui vix deseruiunt oculi, qui curuatus à quattuor famulis deducitur, deguttantes nares, lipposque oculos habens, nihil denique voluptatis degustans, haud aliter existens, quam animatum quoddam sepulchrum, ab ipsa iuuentute derisum: & contra mori optimos atque robustissimos adolescentes. Nam hoc perinde esse videtur, ac si flumina sursum deferantur. Aut saltem scire necesse foret, quando & senum qui-

ἵνα μὴ μάττω ἀν' ἐνὶ τῷ ἐθεράπευσον.
 νῦν ᾗ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἄμαξα τὸν
 βῆν πολλάκις ἐκφέρει. Πλου-
 ταῦτα μὲν, ὡς Τερψίων, πολὺ συ-
 στώτερα γίνεται, ἢ περ σοι δοκεῖ. καὶ
 ὑμεῖς δὲ ἡ παθόντες, ἀλλοτρίοις ὀπι-
 χαίρετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόν-
 των ἐπαποιεῖτε, φέροντες αὐτοὺς; τοί-
 χαροῦν γάλατα ὀφλισκάνετε, πρὸς
 ἐκείνων κατορυπτόμενοι. τὸ καὶ πρᾶ-
 γμα τοῖς πολλοῖς ἡδιστὸν γίνεται. ὅσῳ
 γὰρ ὑμεῖς ἀποθανεῖν εὐχεσθε, ποσῶτα
 ἄλλοις ἡδὺ ἀποθανεῖν ὑμᾶς αὐ-
 τῶν. καὶ νῦν γὰρ ἵνα ταύτῃ τέχνῃ
 ὀπινηνοήκατε γερόντων ἐρωῶντες, καὶ
 μάλιστα, εἰ ἀτέκνοι εἶεν. αἱ δὲ εὐτεκ-
 νοι, ὑμῶν ἀνέρας. καὶ τοι, πολλοὶ ἡδητῶν
 ἐρωμένων σιωπῶντες ὑμῶν τὴν πανθε-
 γίαν ὁ ἐρωτὸς, καὶ τὴν τύχῃσι παῖδας
 ἔχοντες, μισεῖν αὐτοὺς πλάττονται,

quilibet obiturus esset, ne frustra quosdam colerent. Nunc verò illud accidit, quod proverbio dici solet, Quadriga bouem sapissimè ducit. PLUT. Hæc quidem ô Terpsio, prudentius fiunt, quam tibi profectò videntur. Verùm & vos quid passi estis, quod rebus alienis gaudetis, & senibus filiis orbatis, vosmet tanto pere in adoptionem traditis? quamobrem in derisum adducti, ab illis sepelimini, quod quidem plurimis fit periucundum. Nam quanto vos magis mori illos peroptatis, tanto plus omnibus quàm gratissimum est, si ante eos vos mori contingat. Etenim nouā quandam artē excogitatis, decreptos cum amatis, præsertim si liberis sint orbati: qui verò liberos habēt, illorū vobis nō est cura. Atqui ex ijs qui amātur plurimi, minimè vestri ignari astus, etiā si ipsis liberos habere cōtingat, illos tamen odisse simulant,

vt.

ὡς καὶ αὐτοὶ ἐρχομένους ἔχουσιν. εἶπα ἔν-
 ταῖς Διαιθήκαις, ἀπεκλείσθησαν μὲν
 οἱ πάλαι δορυφορήσαντες, ὃ ἢ παῖς,
 καὶ ἡ Φύσις, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον, κρα-
 τῆσι πάντων· οἱ δὲ ὑποπείσονται ὁ-
 δόντας, ἀποσμυγῆτες. Τερψι. ἀλη-
 θῆ ταῦτα φῆς. ἐμὰ γὰρ ὅτι κριτὸν
 πόσα κατέφαγν, αἰετὶ θνήσκουσιν δο-
 κῶν; καὶ ὅποτε εἰσίοιμι, ὑπὸς ἐνῶν, καὶ
 μυχίον ἡ κατὰ περὶ ἐξ ὧν νεότητος ἀτε-
 λῆς ὑποκρῶζων, ὥς ἔγωγε ὅσον αὐ-
 τὴν καὶ οἶόμεν ὅτι θηθήσῃ αὐτὸν ἔσθ-
 ρε, ἐπεμπόν τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερ-
 βάλλοιεντό με οἱ ἀντερχομένη τῇ μεγα-
 λοδωρεῇ, καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φρον-
 τίδων, ἀγρυπνῶς ἐκείμην ἀριθμῶν ἑ-
 καστά, καὶ διὰ πάντων. ταῦτα γὰρ μοι
 καὶ ἔτι ἀποθανεῖν αἴτια γεγνήταί, ἀγρυ-
 πνία, καὶ φροντίδες. ὃ ἢ ποσὶν μοι δέ-
 λεαρ καὶ ἀπῶν, ἐφελήκατο λατρεῖν
 πρὸς

& ipsi habeant amatores, Inde
ijs in testamento exclusis, qui olim
affectati sunt illos, liberi, sicuti pro-
fectò dignum est, omnem eorum
substantiam consequuntur: at il-
li confecti dolore dentibus strident.
TERTIUS: Vera sunt hæc quæ dicis.
Quantum enim meorum Thucritus
deuorauit, cum semper eum mori
putarē? & quoties ad eum ingredie-
bar gemebat, & internū quiddam,
perinde atque ex ouo pullus aliquis
immaturus, stridebat. Vnde quam-
primum eum ad sepulchrum du-
ctum iri existimans, multa illi dona
mittebam, vt ne æmulī muneribus
me præclaris vincerent. Plerumque
etiam præ nimia sollicitudine insom-
nis iacebam, singula enumerans, ac
disponens. Ea quoque etiam causā inter-
itus mihi fuit, cura & vigilia. Ille au-
tem deglutito hoc ille testamento meo
tanto, adstitit mihi, quādo sepeliebar
D paulò.

πρῶτον Ἰππυγελῶν. Πλού. εὖγε ὦ
 Θέκριτε, ζώης Ἰππυμήκισον. πλεῖτων
 ἅμα, καὶ τῶν τριχτῶν κατὰ γελῶν,
 μὴ σὺ πρότερόν γε σὺ δαποθάνοις, ἢ
 προπέμψεις πάντας τὰς χέλακας.
 Τερ. τῆτο μὲν, ὦ πλεῖτων, κατέμοι ἤ-
 διον ἤδη, εἰ καὶ Χαριάδης προτεθνή-
 ξεται Θέκριτε. Πλού. θάρρει ὦ Τερ-
 ψίων. καὶ Φείδων γ', καὶ Μέλανθος,
 καὶ ὅλως ὅπαντες, περιλεύονται.
 αὐτὰ ὑπὸ ταῆς αὐταῆς Φρονήσιν.
 Τερ. ἐπαμῶ ταῦτε. ζώης Ἰππυμήκι-
 σον ὦ Θέκριτε.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ

Καλλιόδημίδου.

Σὺ ὦ Καλλιόδημίδη, πῶς ἀπέθανες;
 ἐγὼ μὲν γ' ὅτι πῶς θάσιτ' ὦν Δει-
 νίχ, πλεόν τ' ἱκανῶς ἐμφαγών, ἀπε-
 πνίγην, οἶσθα, παρῆς γ' ἀποθνήσκον.
 τί μοι. Καλ. παρῶ, ὦ Ζηνόφαντες.

paulò antè, irridens. **PL V T.** Eugè
 ô Thucrite, diutissimè viuas, vnà &
 diuitijs abundans, & huiusmodi
 homines deridens, neque prius mo-
 riaris, quàm hos blanditores cunctos
 præmittas. **TERP.** Hoc quidem, ô
 Pluto, periucundum mihi foret, si an-
 tè Thucritum Chariadès vita dece-
 deret. **PL V T.** Boni animi sis ô Ter-
 psio, & Phido etiam, & Melanthus,
 & omnes pénitus ipsum præcedent,
 suis ipsorum curis eonfecti. **TERP.**
 Hæc ego summoperè laudo, ô Thu-
 crite diutissimè viuas.

ZENOPHANTÆ ET Callidemidæ.

AT tu Callidemides, quò pacto in-
 teristi? Nam ipse quemadmo-
 dum Diniaæ parasitus cum essem, im-
 modica ingurgitatione præfocatus
 fuerim, nosti, aderas enim morien-
 ti. **CALLID.** Aderam Zenophantes,

τὸ δὲ ἐμὸν, ὡς ἀδελφὸν πᾶν ἔχεται, οἷ-
 οθα γὰρ καὶ σύ ποτε Πτοιοδωρον τὸν
 γέροντα. Ζη. τὸν ἄπικνον, τὸν
 πλάσιον, ὥς τε τὰ πολλὰ ἤδην συν-
 ὄντα; Καλ. ἐκείνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθε-
 ράπδων, ὑπὸ χνέμενΘ' ἐπ' ἐμοὶ
 κληρονόμῳ πεθνήξεσθαι, ἐπεὶ δὲ τὸ
 πρᾶγμα ἐς μήκιστον ἐπεγίνετο, καὶ
 ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρον ἐζη, ὅτι
 πμόν πιναι ὁδὸν ὅτι τὸν κληρὸν ἐξ-
 εὔρον; πριάμενΘ' γὰρ φάρμακον,
 ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὴ τὰ
 χρισε ὁ ΠτοιοδῶρΘ' αἰτήσῃ πιεῖν,
 πίνει δὲ ὅππεικῶς, ζωρότερον ἐμ-
 βαλόντα ἐς κύλικα, ἔριμον ἔχειν
 αὐτὸ, καὶ ὅτι πιδουῖαι αὐτῷ. εἰ
 δὲ τοῦτο ποιήσῃ, ἐλδ' ἄλλο ἐπω-
 μοσάμεν ἀφήσῃ αὐτόν. Ζη. τί
 οὕτως ἔχεται; πάνυ γὰρ τι παρὰ
 δεξὸν ἐρεῖν ἔοικας. Καλ. ἐπεὶ πίνω
 λυσι-

Porro mihi nouum quiddam atque inopinatum accidit. Nam tibi quoque notus est Ptoeodorus ille senex.

ZENOPH. Orbem illum dicis, ac diuitem, apud quem te assidue versari conspiciebam?

CAL. Illum semper captabam, colebamque, id mihi pollicens fore, vt meo bono quamprimū moreretur. Verum cum ea res in longum proferretur, sene videlicet, vel ultra Tithonios annos viuente, compendiariā quandam excogitaui viam, qua ad hæreditatem peruenirẽ.

Siquidem empto veneno, pocillatori persuaseram, vt simulatque Ptoeodorus potum posceret, bibebat autem admodum, præsentius in calicem inijceret, haberetque in promptu, porrecturus illi. Quod si fecisset, iureiurando confirmabam, me illum mamissurum.

ZE. Quid igitur accidit? nam inopinatum quiddam narraturus mihi videris.

CAL. Vbi iam

loti

λαοπάμενοι ἤκομεν, δύο ἤδη ὁ μαιρα-
 κίσκος κύλικας ἐτίμῃς ἔχων, τῷ
 μὲν τῷ Πριοδώρῳ τῷ ἔχουσιν τὸ
 Φάρμακον, τὴν δὲ ἐπέραν ἐμοί, (Φα-
 λῆς οὐκ εἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ Φάρ-
 μακον, Πριοδώρῳ δ' ἄφάρμα-
 κλον ἐπέδωκεν. εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ
 δ' αὐτίκα μάλα ἐκ τὰ δεινὰ ἐκείμην,
 ὑποβολιμαῖα θ' αὐτ' ἐκείνῃς νεκρός.
 τί τ' ἔργα λᾶς ὦ Ζηνόφαντες; ἤ μὲν
 οὐκ εἶδαι ἐταίρῳ ἀνδρὶ Ἰππιγελαῖν,
 Ζη. αἰεῖα, ὦ Καλλιδημιδῇ, πέπον-
 θας. ἐγέρων δ' τί πρὸς ταῦτα; Καλ.
 πρῶτον μὲν ὑπεύραχθῃ πρὸς τὸ
 αἰφνίδιον. εἶτα σιωπῆς εἶμαι τὸ γεγε-
 νημένον, ἐγέλα καὶ αὐτὰς, οἷά γε ὁ οἰ-
 κοχόθ' εἰργασαί. Ζη. πᾶσι δ' αὖτ'
 σὲ τῷ ἐπίτμον ἐχρῆν τραπέδαι. ἦ-
 κε γὰρ ἄ σοι διὰ τὸ λεωφόρον ἀσφα-
 λέστερον, εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερος ἦν.

loti venissemus, puer duobus paratis poculis, altero Ptœodoro cui venenum erat additum, altero mihi: nescio quomodo errans, mihi venenum, Ptœodoro porrexit innoxium. Mox ille quidem bibit, at ego protinus humi porrectus iacebam, supposititium videlicet illius loco funus. Quid hoc? Rides Zenophanta? Atqui non convenit amici malis illudere. Z E. Nam eleganter ac lepide tibi hæc res evenit. Porro senex ille, quid interim? C A L. Primum ad casum subitum atque inexpectatum sanè conturbatus est. Deinde simulatque intellexit, id quod acciderat, puta pocillatoris errore factum, risit & ipse. Z E. Verum non oportuit ad compendium illud divertere, si quidem venisset tibi populari, vulgataque via tutius certiusque, etiamsi paulò serius.

æ (o) æ

D

CNE.

ΚΝΗΜΩΝΟΣ ΚΑΙ

Δαμνίπτου.

ΤΟΥΤΟ ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΤΗΣ ΠΑΡΟΙΜΙΑΣ,
 Ο ΝΕΒΡΟΣ ΤΟΝ ΛΕΟΝΤΑ. ΔΑ. ΤΙ
 ΑΓΑΝΑΚΤΕΙΣ Ω ΚΝΗΜΩΝ; ΚΝΗ ΠΥΛ-
 ΘΙΝΗ Ο, ΠΙ ΑΓΑΝΑΚΤΩ; ΚΛΗΡΟΝΟ-
 ΜΟΝ ΑΚΟΥΣΙ Θ ΚΑΤΑΛΕΛΟΙΠΑ, ΚΑ-
 ΤΑΣΦΙΘΕΙΣ Ο ΑΘΛΙ Θ, ΟΥΣ ΕΒΕΛΟ-
 ΜΕΝ ΑΝ ΜΑΛΙΣΤΑ ΧΕΙΝ ΤΑΜΑ, Θ ΔΑ-
 ΛΙΠΩΝ. ΔΑ. ΠΩΣ ΤΕΤ' ΕΥΡΕΤΟ; ΚΝΗ.
 ΕΡΜΟΛΑΟΝ ΤΟΝ ΠΑΝΥΠΛΕΣΙΟΝ ΑΠΕΚ-
 ΝΟΝ ΟΝΤΑ, ΕΦΕΡΑΠΕΔΟΝ ΕΠΙ ΘΑΝΑ-
 ΤΩ. ΚΑΙ ΚΕΙΝ Θ ΕΣΚΑΨΕ ΩΣ ΤΗΝ ΘΕ-
 ΡΑΠΕΙΑΝ ΠΡΟΣΙΕΤΟ. ΕΒΛΟΞΕ ΔΙΗ ΜΟΙ
 ΚΑΙ ΣΟΦΟΝ ΤΟΥΤ' ΕΙΝΑΙ, ΘΕΩΣΑΙ ΔΙΔΑ-
 ΣΚΕΑΣ ΕΣ ΤΟ ΦΑΝΕΡΟΝ, ΕΝ ΑΙΣ ΕΚΕΙ-
 ΝΩ ΚΑΤΑΛΕΛΟΙΠΑ ΤΑΜΑ ΠΑΝΤΑ, ΩΣ
 ΚΑΙ ΚΕΙΝ Θ ΖΗΛΩΣΕΙΣ, ΚΑΙ ΤΑ ΑΥΤΑ ΠΡΑ-
 ΞΕΙ. ΔΑ. ΤΙ ΕΝ ΔΗ ΕΚΕΙΝΟΣ; ΚΝΗ. Ο, ΠΙ
 ΜΕΝ

CNEMONIS ET
Dannippi.

HOc illud est quod vulgò dici cō-
suevit, Hinnulus leonem. DAM.
Quid istuc est, quod tecū stomachare
Cnemon? CNE. Quid stomacher ro-
gas? Equidē heredem reliqui quendā
præter animi sententiā, videlicet astu
delusus miser, ijs quos maximè mea
cupiebā habere, præteritis. DAM. Sed
istuc, quinā euenit? CNE. Hermolaū
nobilē illum diuitē, cū orbus esset,
imminente morte captabam, asidēs
atq; inseruiens. Neque ille grauati
officiū meum admittebat. At inte-
rim illud quoq; mihi visum est scitū,
consultumq;, vt testamentū profer-
rem ac publicarem, quo illum rerum
mearū in solidum heredem institue-
ram, nimirum vt ille vicissim idem fa-
ceret meo prouocatus exēplo. DAM.
Ac quid tandem ille? CNE. Quid
D 5 ille

μὲν οὐδ' αὐτὸς ἐνέγραψέ ταῖς ἑαυτῷ
 Διχαθήκαις, ὅς κ' οἶδα. ἐγὼ γὰρ ἄφ-
 κω ἀπέθανον, τῷ τέγχε μοι ἔπιπυσόν-
 τ' ὦ, καὶ νῦν Ἑρμόλα' ἔχει πάμα,
 ὥσπερ τις λάβραξ, καὶ τὸ ἄγκυσρον
 τῷ δελέα πρυγκαῖα σπάσας. Δαμ-
 υμόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν σε τὸν ἀλιέα,
 ὥστε σόφισμα κατὰ σφυτῶ σφυτῆ. Θή-
 κας. Κνή. εἰκα. οἰμῶζω ποιχαρῶν.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ

Ερμῶ.

Ακούετε ὥς ἔχει ἡμῖν πα-
 πρέαγματα. μικρὸν μὲν ἡμῖν,
 ὥς ἑρᾶπ, τὸ σκαφίδιον, καὶ ὑπό-
 σθρόν ἐστι, καὶ διαρρεῖ τὰ πολλά. καὶ
 ἐν τραπεῇ ἐπὶ θάπρα, οἰχήσεται
 πενταπέν. ὑμεῖς ὃ, ῥοσῶτοι ἅμα
 ἡμεῖς, πολλὰ ἐπιφερόμενοι ἕκαστος.

ille suo in testamento scripserit, id quidem ignoro. Cæterum ego repente atque insperato vita decessi, tecti ruina oppressus. Et nunc Hermolaus mea possidet, lupi cuiuspiam in morem ipso hamo cum esca pariter auulso. D A M. Imò non escam modò cum hamo, quin etiã te quoque piscatorem simul abstulit. Itaque technam istam, in tuum ipsius caput struxeras. C N B. Sic apparet, idque adeò deploro.

CHARONTIS ET Mercurij.

A Vdite quo loco sint res nostræ. Equidem parua est nobis, quemadmodum videtis, & cariosa nauicula, & quæ vndique perfluit: quod si in alteram partem se inclinarit, planè submersa peribit. Atqui vestrum tam multi simul confluunt, & singuli plurimas sarcinas afferunt. Quod

ὡς ἐν μετὰ τέτων ἐμβῆτε, δέδια μὴ
 ὑπερον μετανοήσετε, καὶ μάλιστα ὁπό-
 σοι νῆν ὅκ' ὀπίσσεσθε. Νεκροί. πῶς
 οὖν ποιήσοιτες, εὐπλοήσομεν; Χά. ἐ-
 γὼ ὑμῖν φράσω. γυμνὰς ὀπιβαίνεν
 χρῆ, τὰ περὶ ταῦτα πάντα ὀπὶ τῆς
 ἡόνος καταλιπόντας. μόγις γὰρ ἂν καὶ
 ἔτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. σοὶ
 δὲ ὦ Ερμῇ μελήσῃ τὸ ἀπὸ τέττα μη-
 δένα παραδέχεσθαι αὐτῶν, ὅς ἂν
 μὴ φίλος ᾖ, καὶ τὰ ἐπιπλοᾶ, ὥσπερ
 ἔφλω, ἀποβαλὼν. ὦσα δὲ τὴν ἀ-
 ποβάθραν ἑσῶς, ἀφ' ἧν ὥσπερ αὐ-
 τὰς, καὶ ἀναλαμβάνει, γυμνὰς ὀπι-
 βαίνειν ἀναγκάζων. Ερμ. εὖ λέγεις.
 καὶ ἔτω ποιήσομεν. ἔποσι τίς ὁ πρῶτός
 ἐστὶ; Μέ. Μένιπῳ ὦ Ερμῇ, καὶ τὸ βάκτρον,
 ὅς τ' ἀλὶ μὲν ἀπορρίφθω. τὸν τρίτον
 ναὶ ᾧ ἔσθ' ὀκνοῖσαι, εὖ ποιεῖν. Ερ. ἐμ-
 βαίνει

Si cum his nauiculam conscenderitis, vereor ne postea vos facti poeniteat, maxime verò eos, qui nandi sunt imperiti. **MORTVI.** Quid igitur faciendum erit, vt sine periculo nauigemus? **CHARON.** Ego vobis dicam, nudos vos ingredi oportet, atque ista omnia quæ superflua sunt, in littore relinquere. Nam sic etiam vix capiet vos nauicula. Tibi verò Mercuri deinceps curæ erit, neminem ex illis recipere, nisi nudus sit, & suppellectilem abiecerit. Itaque ad ipsas scalas te statuas, ipsosque cognoscito, & suscipito, nudosque ingredi cogito. **MERCVR.** Rectè dicis, atque sic faciemus. Quis est ille primus? **MENIPP.** Ego Menippus sum. Ecce autem peram & baculum in paludem abieci, verum rectè feci quod pallium non acceperim. **MERCVR.** Ingredere

βαينه ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄρισε, καὶ
 τὴν παρθερίαν ἔχε ὡδὰ τ' κυβερνή-
 την ἐφ' ὕψηλθ' ὡς ὀπισκοπῆς ἅπαν-
 τας. ὁ καλὸς δὲ ἔρς, τίς ἐστι; Χα. Χαρ-
 μόλεως ὁ μεγαρικός. Ερ. ἀπόδυθε
 τριχαρῆν τὸ κάλλος, καὶ τὴν κόμην τ'
 βαθεΐαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν παρῶν ἐρύ-
 θημα, καὶ τὸ δέρμα ὅλον. ἔχθ' καλῶς.
 εὐζων. Θ. εἰ, ἐπίβαινε ἡδῆ. ὁ δὲ πάλιν
 πορφυρίδα ἔπασσε καὶ τὸ δαδῆμα,
 ἐβλοσυρὸς, τίς ὦν τυγχάνεις; Λά. Λάμπιχος,
 Γελῶν τύραννος. Ερ. πῶς
 ἔν' ὦ Λάμπιχε πσσαῦτα ἔχων πέραι;
 Λά. πῶς ἐν ἔρῃ ὦ Ερμῆ, γυμνὸν ἦκειν
 τύραννον ἄνδρα; Ερ. τύραννον μὲν
 ἔδραμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα. ὥς τε ἀπό-
 θυταῦται. Λά. ἰδὲ σοι ὁ παῖς αἰ-
 πέρρειται. Ερμ. καὶ τ' τύφον ἀτορρί-
 ψον ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν παρθερίαν.
 βαρήσθ' γὰρ τὸ σπρθμῆον, συνεμπτούντα.

Λάμ.

dere ô Menippe, vir optime, primum-
que apud gubernatorem navis, lo-
cum accipe, in ipsa summitate, quo
omnes possis intueri. Verum quis ille
formosus est? CHA. Charmolaus
sum Megarensis. MER. Exue
igitur istam pulchritudinem, istam
etiam densam comam, & genarû ru-
borem, adeoque totam cutem. Bene se
res habet. expeditus es, ingredi
nunc. Quis verò ille est purpuratus &
diademate præcinctus, gravitatem
quandam præse ferens? Quis es tu?
LAM. Lampichus sum Gelorum
tyrannus. MER. Quid igitur cum tot
sarcinis venisti? LAM. Anne nudum
adventare conveniebat tyrannum?
MER. Nequaquam tyrannum, sed
mortuum, itaque depone ista. LAM.
Ecce abieci divitias. MER. Sed su-
perbiam, ô Lampiche, & fastum etiâ
abijce, nam ista si in naviculam coin-
cidant, vehementer grauabunt eam.
LAM.

Λά. ἐκὼν ἀλλὰ τὸ Διόδημα ἔασόν με
 ἔχον, καὶ τὴν ἐΦερσίδα. Ερ. ἔδα-
 μῶς, ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες. Λά. εἶεν.
 τί ἐπὶ; πάντα γὰρ ἀΦῆκα, ὡς ἑρᾶς. Ερ.
 καὶ τὴν ὠμότητα, καὶ τὴν ἀνοίαν, καὶ τὴν ὕβριν,
 καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ ταῦτα ἄφες. Λά. ἰδὲ σοὶ
 φίλος εἰμι. Ερ. ἔμβαινε ἤδη. σὺ γὰρ ὁ
 παχὺς, ὁ πολυσκερκὴς, ἴς εἰς Δα. Δα-
 μασίας ἀθλητής. Ερ. ναὶ ἔοικας. οἶδα
 γάρ σε πολλάκις ἐν τῇ παλαίστρᾳ ἰ-
 δῶν. Δα. ναὶ ὦ Ερμῆ. ἀλλὰ παραδεξά-
 με γυμνὸν ὄντα. Ερ. ἔγυμνόν ὦ βέλτε-
 ρε, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημέ-
 νον, ὥς τε δότρυθι αὐταῖς, ἐπεὶ κατα-
 δύσῃς τὸ σκάφος, τῆτερον πόδα ὑπερ-
 θείς μόνον. ἀλλὰ καὶ ἴδες σε φάνες τέττας
 ἀπὸ ῥίψον, καὶ τὰ κηρύγματα. Δα. ἰδὲ
 σοὶ γυμνός, ὡς ὁρᾶς, ἀληθῶς εἰμι, ἔ-
 ιστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. Ερ. ἔ-
 τως ἄμφνον ἀβαρῆ εἶναι. ὥς τε ἔμβαινε.
 καὶ σὺ

LAM. Igitur sine vt diadema habeam saltem & stragulum. MER. Nequaquam, imò & hæc relinquito.

LVM. Sit ita. Quid præterea vis Nam omnia, vt vides, abieci. MERCVR.

Crudelitatem etiam, & amentiam, & violentiam, & iracundiam, atque his

similia deponere. LAMP. Ecce nudus sum. MERCVR. Ingredere nunc.

Tu verò pinguis admodum & carnosus quis es? DAM. Damafias ego sum

athleta. MER. Certè videris ille esse, scio enim te sæpe in palæstris à me visum.

DAM. Ita est, ô Mercuri, verum accipeme, nudum existentem. MER.

Nequaquam, ô bone vir, nudus es, tanta carne circumdatus, itaq; exue

eam. Nam si vel alterum tantum pedem in nauem posueris, submerges

eam. Sed & coronas istas & præconia abijcito. DAM. En planè nudus sum,

vt vides, & simili cum alijs mortua statura. MER. Sic præstat leuem esse,

itaque

καὶ σὺ δὲ τὸν παλῶτον ὑποθέμεν Θω
 Κράτων, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ προσέ-
 πει, καὶ τὴν τευφλίαν, μὴ δὲ τὰ ἐν πείφια
 κόμιζε, μὴ δὲ τὰ τῶν προγόνων ἀ-
 ξιώματα. κατὰ λιπερὴ καὶ γῆϑ, καὶ
 δόξαν, καὶ εἴποτε σε ἡ πόλις ἀνεκήρυ-
 ξεν, εὐεργέτην δηλονότι καὶ τὰς τῶν
 ἀνδριάντων Ἐπιγραφάς, μηδεὶς μὲν
 γὰρ τὰ φονεῖς ἐπὶ σοὶ ἔχουσαν λέγει. Βα-
 ρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονεύοντα,
 Κρσ. ἔχων μὲν, ἀπορρίψω δέ τί γάρ
 αὐτὸ καὶ παύσοιμι; Ερ. βαβαὶ σὺ ὅ ἐνοπ-
 θος, τί βέλεις; ἢ πὶ τὸ τροπάγον τῆτο φέ-
 ρεις; Κρσ. ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ερμῆ, καὶ ἤρ-
 ξευσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. Ερ. ἄφες
 ἐν γῇ τὸ τροπάγον. ἐν αἶδ᾽ γὰρ εἰρήνη, καὶ
 οὐδὲν ὅπλων δεήσῃ. ὁ σεμνὸς ὅστις ἀ-
 πόγει τὸ χήματος, καὶ βρενθόμενος, ὁ
 τὰς ὀφρὺς ἐπηρκῶς ἐπὶ τὴν φρονίδαν,
 τίς ἐστίν, ὁ τὸν βαρὺν πῶγωνα καθύ-
 μένος; Μένι.

itaque in scende iam. Et tu, ô Crato,
diuitias abijce, præterea molliciem &
delicias, neque feras tecum epita-
phia, neque maiorum tuorum digni-
tates. Relinque etiam genus & glori-
am, itē ciuitatū, de quibus scilicet, be-
nè meritus es, publica præconia, sta-
tuarū inscriptiones. nec dicas, quod
tibi magnum sepulchrum construxe-
rint. nam & hæc grauant, si in memo-
riam reuocentur. CRAT. Inuitus cer-
tē, sed tamen abijciam. quid enim fa-
ciam? MER. Papæ, quid tibi vis arma-
tus? aut quid istud trophæum tecum
circumfers? GRAT. Quia vici Mer-
curi, & res præclaras gessi, propterea
ciuitas hoc me honore affecit. MER.
Relinque trophæum in terra: apud
inferos enim pax, neque vllis armis
opusest. Verum quis ille est, ipso ha-
bitu grauitatem quandam præ se fe-
rens, elatus & contractis supercilijs
propter curas, longa barba, quis est ipse?
MENIP.

μένι. Φιλόσοφος πε, ὦ Ερμῆ, μάλ-
 λον δὲ γόης, καὶ περατείας μεσός.
 ὥς τε ἀπόδυσον καὶ τῆτον, ὅψαι γὰρ
 πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱμαλίῳ
 κρυπτόμενα. Ερμ. κατὰ θεοὺ σὺ τὸ
 χῆμα, πρῶτον εἶπα καὶ ταυτὶ πάν-
 τα. ὦ Ζεῦ, ὅστω μὲν τὴν ἀλαζονίαν
 κομίζει, ὅστω δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν,
 καὶ κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις ἀ-
 πόρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις,
 καὶ ἐννοίας πολυπλόκους; ἀλλὰ
 καὶ ματαιοσπονίαν μάλα πολλὴν, καὶ
 λῆρον σὺν ὀλίγον, καὶ ὕβρις, καὶ
 μικρολογίαν. νῆ Δία καὶ χρυσίον γε-
 γυῖ, καὶ ἡδυσπάρθειαν, καὶ ἀναισχυν-
 τίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ τευφίην, καὶ
 μαλακίαν. ἐλέληθε γάρ με, εἰ καὶ
 μάλα περικρύπτεις αὐτά. καὶ τὸ
 ψεῦδος δὲ ἀπὸ θεοῦ, καὶ τὸν τυφόν, καὶ
 τὸ οἶδαι ἀμείνω εἶναι τῶν ἄλλων.
 ὥς

MENIP. Philosophus quidā est ō Mer-
curi; imò præstigiator & nugarum ple-
nus. Itaq; & hunc exue; videbis enim
multa, eaq; ridicula; sub palliolo oc-
cultā esse. ME. Depone tu hunc ha-
bitum primum; deinde hæc quoque
omnia. O Iupiter, quantam ille arro-
gantiam, quantam insitiā, & quan-
tum contentionum & inanis gloriæ,
quantum quæstionum dubiarum,
quantum spinosarum disputationū,
& cogitationum perplexarum, cir-
cumfert? imò quam multos vanos
labores, & deliramenta non pauca,
quantas item nugas, & quantam cu-
riositatem? Sed per Iouem aurum eti-
am hoc, & voluptatem, & impuden-
tiam, iracundiam, delicias & molliti-
em secum habet. neque enim latent
me ista, etiam si studiosè celas. Verū
abijce mendacia & superbiam, & opi-
nionem illam, qua existimas te præ-
stantiorem esse omnibus reliquis.
Nam

ὡς εἶγε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβόαιοις,
 ποία πειτηκόντορος δέξαίτο εἴν σε;
 Φιλ. ἀποδείξαι μοι τούτα, ἐπεὶ περ
 ἔτω καλεῖς. Μέ. ἀλλὰ καὶ τὸ πάγων αὐ-
 τῶτον ἀποδείξω, ὡς Ἐρμῆ, βαρύντε ὄν-
 τα, καὶ λάσιον, ὡς ὄρας. πέντε μινῶν
 τρίχες αἰσὶ τέλαγχισον. Ερ. εὖ λέγεις.
 ἀπόδειξέ μοι τῶτον. Φιλ. καὶ τίς ὁ ἀποκεί-
 ρων ἔσται; Ερ. Μένιππος ἔστι, λαβὼν
 πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν, ἀποκόψας
 αὐτὸν ὀπίσθεν τῇ ἀναβάθρᾳ χρησά-
 μενος. Μέ. ἔκ οὗ Ἐρμῆ. ἀλλὰ πρῖονά
 μοι ἀνάδος, γαλειότερον γὰρ τῶτο Ερμῆ.
 ὁ πέλεκυς ἱκανός. Μέ. εὖ γε, ἀνθρώπι-
 νώτερον γὰρ νόον ἀναπέφηνας, ἀποδείξαι
 νός αὐτὸς τὸ κινάβραν. βάλαι μικρὸν
 ἀφείλωμαι καὶ τὸ φρύων; Ερ. μάλιστά.
 ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας ἐπῆρ-
 κεν, ἔκ οἷδ' ἐφ' ὅτῳ ἀνατείνων αὐτόν.
 καὶ τῶτον καὶ δακρύεις, ὡς καὶ ἔμελλεν, καὶ
 πρὸς

Nam si cum rebus omnibus ingredi-
diaris, quæ quinquere mis te accepe-
rit? **PHIL.** Depono igitur ea, quan-
doquidem sic iubes. **MENIP.** Sed &
barbâ hanc deponat, Mercuri, grauē
equidem & hirsutam, ut vides, capilli
sunt quinque minarū minimū. **MER.**
Benè dicis. Depone & illam. **PHI.**
Sed quis abrader? **MER.** Menippus il-
le securim accipiens, quibus naues fa-
bricantur, eam refecabit, utetur au-
tem scalis nauatibus, quibus super-
posita barba refecetur. **MENIP.**
Nequaquam Mercuri, sed da mihi
ferram, hoc enim erit magis ridicu-
lum. **MER.** Sufficit bipennis. **MENIP.**
Euge, Humanior nunc ap-
pares, deposito hircino foetore, visne
ut parum etiam de supercilijs aufe-
ram? **MER. CVR.** Maxime: Nam
has super frontem etiam attollit, ne-
quescio quo seipsum extendat. Quid
hoc rei est? Etiam ploras scelestè? &
mor-

πρὸς θάνατον ἀποδηλιάς; ἔμβηθι
 οἷ' ἔν. Μέν. ἐν ἐπὶ τὸ βαρύτατον ὑπο
 μάλης ἔχθ. Ερ. τί, ὦ Μενίππε; Μέν.
 κολακίαν, ὦ Ερμῆ, πολλὰ ἔν τῳ βίῳ
 χρησιμεύσασθαι αὐτῷ. Φίλο. οὐκ ἔν κ
 οὐ ὦ Μένιππε, ἀπαθεῖς τ' ἐλευθερίαν,
 κ' παρρησίαν, κ' τὸ ἄλυπον, κ' τὸ γεν
 ναῖον, κ' τ' γέλωτα. μόνος γέν τ' ἄλ
 λων χελεύς; Ερ. μηδαμῶς. ἀλλὰ κ
 ἔχε ταῦτα, καὶ φαγὼν κ' πάνυ εὐφρα
 ῶντα, κ' πρὸς τὸν καταπλυν χρησι
 μα. κ' ὀρήτωρ Ἰοῦ, ἀπόθετ' ῥημάτων
 τ' ποικίλῳ ἀπεραντολογίαν, κ' ἀντι
 θέσεις, κ' παρισώσεις, κ' πειόδους, κ'
 βαρβαρισμούς, κ' τ' ἄλλα βάρη τ' λό
 γων. Ρη. ἰὼ, ἰδὲ ἀποτίθεμαι. Ερμ. εὖ
 ἔχει, ὥς τε λύε τὰ ἀπόρρητα. τὴν ἀπα
 βάθραν ἀνελώμεθα. τὸ ἀγκύριον ἀ
 νασπάσθω. πέτασον τὸ ἴσιον. εὐθύνε ὦ
 πρῶμεν τὸ πηδάλιον. εὐπάθωμεν. τέ
 σιμαί

mortem times? ingredere igitur. MENIP. Vnum quiddam adhuc grauissimum gestat sub alis. MERCVR. Quid Menippe? MENIP. Adulationem, Mercuri, quæ illi dum viueret, multum profuit. PHIL. Igitur & tu Menippe, tuam abijce libertatem, & loquendi audaciam, lætitiā, animi magnitudinem, & rifum. An tu solus alios omnes ridebis? MERCVR. Nequaquam, sed retine ista: leuia enim sunt & planè facilia portatu, & ad nauigandum profunt. Tu verò Rhetor, abijce istam tantam verborum loquacitatem & antitheses, & similitudines & item periodos & barbarissimos atque alia sermonis pondera. RHE. En abijcio. MERCVR. Benè se habent res. Itaque solue funem, attollamus scalas, attrahatur anchora, expande velum, tuque nauta glauum dirige. Simps hilares. quid ploratis

οιμώζετι ὦ μάταυσι, καὶ μάλιστ'
 Φιλόσφ^Θ σὺ, ὁ ἀρτίως τὸν πα-
 γωνα διεδραμέν^Θ; Φιλο. ὅτι
 Ερμῇ ἀθένατον ὦλον τιῶ ψυχῇ
 ὑπάρχεν. Μέ. ψάλλεταί. ἀλλὰ
 χῆοικε λυπεῖν αὐτόν. Ερ. τὰ πῶτα
 Μο. ὅτι μήκέτι δειπνήσῃ πολυτε-
 λείπνα, μηδὲ ἐξαπατῶν τὰς νύκτας
 ἐπὶ τῇ σοφίᾳ δεξιόριον λήψεται
 ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. Φιλ. σὺ δὲ ὦ Μένι-
 πιπτε, οὐκ ἄχθῃ δαποθανῶν; Μ.
 πῶς, ὅς ἐσθ' ὄντα ἐπὶ τὸν θάνατον,
 καλέσαντ^Θ μηδ' ἐνός; ἀλλὰ μετα-
 ξὺ λόγων, ἔκρεαυγή τις αἰκέντα, ὥσ-
 περ τινῶν δαπογῆς βαδόντων; Ερ. ναὶ
 ὦ Μένιπτε. οὐκ αἶφ' ἐνός γε χάρει,
 ἀλλ' οἱ μὲν ἐς, τίῳ ἐκκλησίᾳ συνελ-
 θόντες, ἀσμενοὶ γελῶσι πάντες. ὅτι
 τῷ λαμπίχῃ θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ
 συνείχεταί, πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ

σιν ἢ πᾶς κατὰ δίκας φασὶν ἢ καὶ βαρύνει, τροχὸς καὶ γύπας, καὶ λίθους. οὐκ ἔστιν οὐκ οὐκ ἄλλος βίβλος.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ

Διογένης.

Μοίριχοι τὸ πλεῖστον ἐγίνωσκες ὦ Διογένης, τὸ πᾶν πλεῖστον, τὸ ἐκ Κορίνθου, τὸν πᾶς πολλὰς ὀλκάδας ἔχοντα, ὃ ἀνεψιὸς Ἀριστεύου, πλεῖστος καὶ αὐτὸς ὢν, τὸ ὁμηρικὸν ἐκείνο εἰσάγει ὅτι Πηλέην, ἢ μὴ ἀνάειν ἢ ἐγὼ σε. Διο. τίνας ἔνεκα, ὦ Κρατῆς, ἐπὶ ἐράπυον ἀλλήλους; Κρα. τὸ κλήρος ἔνεκα ἐκάπερ, ἢ ἐκείνων ὄντες. καὶ πᾶς Διὰ τῆς ἐς τὸ φανερόν ἐτίθεντο. Ἀριστεύου μὲν ὁ Μοίριχος εἰ περὶ ἀποθνήσκοντες, Διὰ τὸ πᾶν αἰφίαις τῶν ἐαυτῶν πάντων. Μοίριχος δὲ ὁ Ἀριστεύου, εἰ περὶ ἀπέλθοι αὐτῶν, ταῦ-

aiunt poenas esse graues, rotas, vultures, & lapides. vniuscuiusque autem vita examinabitur.

CRAETETIS ET Diogenis.

MOErichum diuitem, noueras ne Diogenes? illum, inquam supra modum diuitem, illum Corintho profectum, cui tot erant naues onustae mercibus, cuius consobrinus Aristecas, cum ipse quoq; diues esset, Homericum illud in ore solebat habere: Aut me confice tu, aut ego tete. **DIOG.** Cuius rei gratia sese captabant inuicem, Crates? **CRA T.** Hereditatis causa, cum essent aequales, vterq; alterum captabant. Iamq; testamenta publica uerant ambo, in quibus Moerichus (si prior moreretur) Aristeca omnium reru suarum dñm relinquebat: Moerichu vicissim Aristecas, siquidẽ ipse prior e vita decederet.

ταῦτα μὲν ἐγχεῖσθαι. οἱ δὲ ἐθερά-
 πδον ἀλλήλους, ὑπερβαλλόμενοι
 τῇ χολακείᾳ. καὶ οἱ μάντις, εἴτε ἀπὸ
 τῶν ἄνθρωπων τεκμαίρονται τὸ μέλλον,
 εἴτε ἀπὸ τῶν ὀνειράτων, ὥς γε Χαλ-
 δαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος
 αὐτός, ἄρτι μὲν Ἀριεῖ παρεῖχε τὸ
 κράτος, ἄρτι δὲ Μοιρίχῳ. καὶ τὰ
 τέλαια, ποτὲ μὲν Ἰππὶ γέγονεν, νυνὶ δὲ
 ἐπ' ἐκείνου ἔρρεπε. Διο. τί οὐδὲ
 πέρας ἐγχεῖσθαι Κράτης; ἀκῶσαι γὰρ
 ἄξιον. Κρα. ἀμφω τεθνήσκουσιν Ἰππὶ
 μιᾷς ἡμέρας. οἱ δὲ κληῖροι, ἐς Εὐνά-
 μιον καὶ Θρασικλέα, πέριελθόν, ἀμ-
 φω συγγενεῖς ὄντας, εἶδε πῶποτε
 περμαντδομένους ἔτῳ γνέσθαι ταῦ-
 τα. Διὰ πλεόντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶν
 ἐς Κίρραν, καταμέσσην τὸν πόρον πλά-
 γῳ πείπεσόντες τῷ Ἰάπυγι, ἀνέτρε-
 πθησαν. Διο. εὖ ἐπείησαν. ἡμεῖς ᾗ
 ὅπως

Hæc igitur cum essent in tabulis scripta, illi inter sese captabant & alter alterum adulationibus obsequijsq; superare contendebat. Porro diuini, haud scio vtrum ex astris id quod futurum sit coniectantes, an ex somnijs, quemadmodum Chaldaei faciunt, quin & Pythius ipse, nunc Aristeam victorem fore pronuntiabat, nunc Moerichum, ac trutina quidem interim ad hunc, interim ad illum pendebat. **DIO.** Quid igitur tandem euenit? nam audire est operæ precium. **CRA.** Eodem die mortui sunt ambo, cæterum hæreditates ad Eunomium ac Thrasyclem deuenerunt, quorum vterque cognatus illis erat, atqui de his nihil prædixerant diuini futurum, ut tale quippiam accideret. Etenim cum Sicyone Cirrham versus nauigarent, medio in cursu, obliquo orto lapyge, euersa naui perierunt. **DIO G.** Rectè factum: at nos
E ; cum

ὅτι περ ἐν τῷ βίῳ ἤμεν, εὖ δὲ ποιῶν
 ἐσένοῦμεν πρὸς ἀλλήλων. ὅτε πώ-
 ποτε εὐζάμην Αντιθένῳ δοῦναι
 νῆν, ὡς κληρονομήσῃμι τῆς βα-
 κτηρίας αὐτοῦ. εἶχεν δὲ πένυ καρ-
 περαν ἐκ καρπίνου ποιησάμεν, ὅ-
 ὅτε αἶμα σὺν ᾧ Κρατὺς ἐπιθύμεις
 κληρονομῆν δοῦναιόντ' ἐμοῦ, τὰ
 κτήματα, καὶ τὸν πόρον, καὶ
 τὴν πόρεαν, χοίρικας δύο θέρ-
 μων ἔχουσαν. Κρα. οὐδέ μιν γάρ μοι
 τῶντων ἔδει, ἀλλ' εὖ σοι ᾧ Διό-
 γνης. ἀ γὰρ ἐχρῆν, σὺ περ Αντιθέ-
 νης ἐκ κληρονομῆσας, καὶ ἐγὼ σοῦ,
 πολλῶ μείζων ἢ σεμνότερα τῆς Περ-
 σῶν ἀρχῆς. Διο. τίνα ταῦτα.
 Φησὶ Κρατὺς. Σοφίαν, αὐτάρκει-
 αν, ἀλήθειαν, παρρησίαν, ἐλευ-
 θερίαν. Διο. νῆ Δία μέμνημαι τῶν
 ἀγαθῶν, ἀλλ' οὐκ ἔστιν ὁ πάλαιος παρ' Αν-
 τιθέ-

eum in vita essemus, nihil eiusmodi alter de altero cogitabamus. Neque enim ego vnquam optabam vt moreretur Antisthenes, quo nimirum baculus illius (erat autem illi firmus ex oleastro factus) ad me rediret heredem, neque tu Crates, opinor desiderabas vt me mortuo in possessionem mearum successionem venires, puta dolij ac peræ, in qua quidem lupini choenices inerant duæ. CRA. Neque enim mihi quicquam istis rebus erat opus, imò ne tibi quidem Diogenes, si quidem quæ ad rem pertinebant, quæq; tu Antistheni succedens accepisti, succedens tibi & ego, ea nimirum multò sunt potiora, multoq; splendidiore quàm vel Persarum imperium. DIO. Quænam sunt ista quæ dicis? CRA. Sapientiam, inquam, frugalitatem, veritatem dicendi, viuendique libertatem. DIO. Per Iouem memini me in istiusmodi opum hereditatem Antistheni

παθένους, καί σι ἐπὶ πλείω κατὰ
 λιπών. Κρα. ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλοι
 τῶν τοιούτων κτημάτων, καὶ οὐδεὶς
 ἐθεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομήσειν
 περσολοκῶν. ἐς δὲ τὸ χρυσίον
 πάντες ἔβλεπον. Διογένης. εἰκό-
 τως. ἔ γ' εἶχον ἔνθα δέξαμεν καὶ
 τοιαῦτα παρ' ἡμῶν διερρύηκότες
 ὑπὲρ τρυφῆς, καθάπερ τὰ Λατρά-
 τῶν βαλαντίων. ὥς εἶποτε καὶ ἐμ-
 βάλλοι τις ἐς αὐτὰς ἢ Λοφίαν, ἢ παρ-
 ρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπεν εὐ-
 δὺς, καὶ διέρρει, τοῦ πωθμένου σέ-
 γειν ἔδιδυαμένου, οἷόν τι πάσχου-
 σιν αἱ τῆς Δαναῆς αὐτῆς παρθένοι,
 ἐς τὸν πετρεπημένον πίθον ἐπαντλῆ-
 σαι. τὸ δὲ χρυσίον, ὁδῶσι, καὶ ὄνουσι
 καὶ πύσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. Κρατ.
 οὐκ οὐκ ἡμεῖς μὲν ἔχομεν πάν-
 ταῦτα τὴν πλεῆσιν. οἱ δ' ὅσο-
 λον

ristheni successisse, tibiq; eas longe etiam maiores reliquisse. CRAT. Verū reliqui mortales hoc possessionū genus aspernabantur, neq; quisquā nos ob spem potiundæ hæreditatis obsequijs captabat, sed ad aurū omnes intendebant oculos. DIOG. Nec iniuria, neq; enim habebant, quo facultates eiusmodi à nobis traditas acciperent, quippe rimosi iam, vitiatq; delicijs nō aliter quā vasa carie putrida. Quo fit, vt si quando quis in illos infundat vel sapientiam, vel libertatem, vel veritatē, effluat illico perstilletq; fundo, quod immissam est, continere non valente, cuiusmodi quiddam & Danaï filiabus aiunt accidere, dum in dolium pertusum haustamaquam important. at iidem aurum dentibus & vnguibus, omnique vi seruabant. CRAT. Proinde nos hic quoque nostras possidebimus opes, illi simul atq; huc venerint, obo-

λοι ἥξεσι κομίζοντες, καὶ τῷτον ἀ-
 χειτῶ πορθμέως.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ. ΑΝΝΙΒΟΥ
 ΜΙΝΩ, καὶ ΣΚΙΠΙΩΝ.

ΕΜΕ ΔΕ ΠΡΟΚΕΚΟΙΘΑΪ ΣΑΩ ΛΙΒΥ.
 ΑΜΕΙΝΩΝ ΖΑΕ ΕΙΜΙ. ΑΝ. ὙΜΕΝΩΝ, ΑΛΛ'
 ἔΜΕ. ΑΛΕ. ὙΚΕΝ Ο ΜΙΝΩΣ ΔΙΚΑΙΟΥ-
 ΤΩ. ΜΙ. ΤΙΝΕΣ Δ' ἔΣΕ. ΑΛΕ. ἔΤ
 ΜΕΝ, ΑΝΝΙΒΑΣ Ο ΚΑΡΧΗΔΟΝΙ, ΕΓΩ
 ΔΕ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟ Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ. ΜΙ. ΝΗ
 ΔΙΑ ἔΝΔΟΞΟΙ ΓΕ ΑΜΦΟΤΕΡΑΙ. ΑΛΛΑ
 ΠΩΙ ΤΙΝΟΣ ὙΡΗΝ ἢ ΕΡΙΣ; ΑΛΕΞΑΝ. ΠΩΙ
 ΠΡΟΕΔΡΙΑΣ. ΦΗΣΙ ΓΩ ἔΤ ΑΜΕΙΝΩΝ
 ΖΕΓΥΗΘΑΙ ΣΡΑΤΗΓΟΣ ΕΜΩ ΕΓΩ ΔΕ, ὍΣ-
 ΠΕΡ ΑΠΑΝΤΙΣ ΙΣΑΙΣΙΝ, ὙΧΙ ΤΑΤΩ ΜΟ-
 ΝΟΝ, ΑΛΛΑ ΠΑΝΤΩΝ ΧΕΘΛΟΝ ΤΩΝ ΠΡΟ
 ΕΜΩ ΦΗΜΙ ΔΙΕΚΕΥΚΕΙΝ ΤΑ ΠΟΛΕΜΙΑ.
 ΜΙ. ὙΚΟΥΩ ὍΝ ΜΕΡΕΙ ΕΚΑΠΡ ΕΙΠΑ-
 ΤΩ. ΟΥ ΔΕ ΠΡΩΤΟ Ο ΛΙΒΥΣ ΛΕΓΑ.

lum duntaxat secum ferent, ac ne hunc quidem ulteriusquam ad portitorem.

ALEXANDER, HANNIBAL, Minos, Scipio.

O Libyce, me decet præponi, melior equidem sum. HANNIB. Imò verò me. ALEX. Iudicet ergo Minos. MIN. Quinam estis vos? ALEX. Hic est Hannibal Carthaginensis, ego autem Alexander Philippi regis filius. MIN. Per Iovem utriusque gloriosi. Sed qua de re vobis altercatio est? ALEX. De præstantia. dicit enim is sese meliorem quam me duces exercitus fuisse. ego verò quem admodum omnes sciunt, non hoc solum, sed omnibus ferme, qui ante meam ætatem fuere, in re militari, præstantiorem me esse affirmo. MINOS. Dicat ergo uterque vicissim, tu verò, o Libyce, prius loquaris. HAN-

ΑΝ. ἐν μὲν τῷτο, ὡς Μίνως ἀνάμνην, ὅτι
 ἐνλαῶθα καὶ τὴν ἑλλάδα φωνὴν ἐξέμα-
 θον, ὥς ἐδὲ ταύτην πλέον ἔπος ἐνέγ-
 κατό μιν. φημὶ δὲ τέττας μάλιστα ἐ-
 παίνεα ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ δέ-
 χῃς ὄντες, ὅμως ὅτι μίγα παρεχώρη-
 σαν, δι' αὐτῶν δύνανται περὶ βαλλό-
 μενοι, καὶ ἀξιοὶ δόξαντες δέχῃς. ἐγὼ
 γὰρ μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβη-
 ρίαν, ἰὸ πρῶτον, ὅπως ἀρχὸς ὦν ἰὼ ἀδελ-
 φῷ, μεγίστων ἡξιώθην, ἀριστος κριθεῖς.
 καὶ τέρας κελεπίθην εἶλον, καὶ Γαλα-
 τῶν ἐκράτησα τῶν ὑπερίων, καὶ τὰ μεγά-
 λα ὄρη ὑπερβάς, τὰ περὶ τὸν Ἡριδανόν,
 ἀπάντας κατέδραμον, καὶ ἀναστὰς ἐ-
 ποίησα ἰουσαύτας πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν
 Ἰαλίαν ἐχέφρωσάμην, καὶ μέχρι τῆς προαι-
 σείων τῆς περὶ χάσης πύλεως ἦλθον, καὶ
 τοσάττας ἀπέκλινά μιν ἡμέρας, ὥς
 τὰς δακτυλίας αὐτῶν μεδίμνοις ἀπο-
 μετρή-

HANNIB. Vnum hoc me truat,
quod & hic sermonem Græcum di-
dicerim, vt neque etiam hac in re
Alexander me superet. Porro illos
maximè laude dignos puto, qui cum
parui à principio fuere, propria vir-
tute ad magnam gloriâ euasere, po-
tentesque per se ipsi facti, & prin-
cipatu digni habitj. Ego igitur cum
paucis quibusdam Hispaniam pri-
mum inuadens, cum sub fratre præ-
fectum agerem, maximis rebus ido-
neus atque optimus iudicatus sum.
Ibi tum Celiberos cepi, atque Gal-
los ipsos deuici. Et cum magnos
montes transmigrâssem, omnem E-
ridanum transcurri, multasque ciui-
tates euerti, & planam Italiam sub-
iugavi, & vsque ad suburbia Ro-
mæ grassatus sum, totque vno die
Romanos cecidi, vt annulos eorum
modijs mensurari oportuerit, & ex
cada-

μετεῆται, ἔτις πομπὰς γυφουῶσθαι
 κεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἐπραξα, ἔπε
 Αμμιωνος υἱὸς ὀνομαζόμενος, ἔπε θεὸς
 εἶναι προσποιέμενος, ἡ ἐνύπνια τ' μη-
 τρὸς διεξιὼν, ἀλλ' ἀνθρώπος εἶναι ὁ-
 μολογῶν, σπᾶληγοῖς τε καὶ Συμβολαί-
 ταις ἀντιθέμενος, καὶ σπᾶλώτατος
 καὶ μαχιμώτατος συμπαλέμενος. καὶ
 Μήδους καὶ Ἀρμενίους καὶ Αἰωνιζόμενος
 ὑποφύγοντας πρὶν διώκην ἵνα, καὶ τῷ
 πολυμησοῦ παραδιδάντας εὐχὴν τ' νέ-
 κην. Αλέξανδρος δ', πατρώων ἀρ-
 χὴν ὡς λαβὼν, ἡύξησε, καὶ ὡς πο-
 λὺ ἐξέτηκε, χρησάμενος τῇ αὐτῇ τύχῃ
 ὁρμῇ. ἐπεὶ δ' ἐν ἐνίκησέ τε, καὶ τ' ὄλε-
 θρον ἐκείνον Δαρεῖον ἐν Ἰσῶ τε καὶ Ἀρ-
 βήλοισι ἐκράτησεν, ἀποστὰς τ' πατρώ-
 ων, προσκυνεῖσθαι ἐξίει. καὶ διαγταν τ'
 μηδικὴν μετεδίδησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐ-
 μισαίφονει ἐν τοῖς Συμποσίοις τὰς Φί-
 λας, καὶ σιωπελάμβανεν ὅππῃ θανάτω.

cadaveribus pontes fluminibus fecerim. Atque hæc omnia peregi, nec Ammonis dictus filius, neque Deum me fingens, aut matris insomnia narrans, sed me hominem fatebar, pugnabamque contra duces magna prudentia, contra milites magna audacia atque fortitudine præditos. Non aduersus Medos, aut Armenios, qui antequam quispiam sequatur, fugiunt, & facile cuius audenti victoriam tradunt. Alexander verò regni patris successor, & id fortunæ quodam impetu ampliauit. Quicum deuicto misero illo Dario, apud Illum, & Arbēlas victoriam cepit, antiquam ex patre consuetudinem omittens, adorari sese voluit, seseque ad Medorum delicias ac viuendi modum contulit, atq; in conuiujs amicos interemit, interficientibusq; auxilium tulit.

Ego

ἔγω γ' ἤρξα Ὀπίσης τ' πατρίδος, καὶ ἐ-
 πείθην μετέμπετο, τ' πολέμων με-
 γάλῳ σόλῳ Ὀπιπλευσάντων τ' Λι-
 βύης, ταχέως ὑπήκυσσα, καὶ ἰδιώτικῳ
 ἑμαυτὴν παρέχον, καὶ κατὰ δίκαν οὐκ
 ὡς γὰρ εὐγνωμόνως τὸ πρᾶγμα, καὶ
 ταῦτ' ἐπράξα, βαρβαρὸς ὢν ἀπαί-
 δατος παιδείας τ' ἐλληνικῆς καὶ ἔτε Ο-
 μηρον ὥσπερ ἔτος, ἐρραψώδην, ἔτε
 ὑπ' Ἀριστοτέλῳ σοφιστῇ παιδευθεὶς,
 μόνῃ γ' τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησάμενος.
 ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρῳ ἀμεί-
 νων φημὶ εἶναι. εἰ δ' ἐστὶ καλλίων ἔτι σὺ,
 διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν δι-
 δέδωλο, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα
 σκευὰ, ἃ μὲν διὰ τῶν ἀμείνων δόξαν
 ἀν' ἡλικίας, καὶ στρατηγικῆς ἀνδρός, τῇ
 γνώμῃ πλέον ἢ περὶ τῆς τύχης κεχρημέ-
 νος. Μί. ὁ μὲν εἶρηκεν ἔκ ἀγρονῆ τ' λό-
 γον, ἔδ' ὡς λίθον εἰκὸς ἦν ὑπὲρ αὐτοῦ.

οὐ γ'

Ego autem patriæ dominatus sum ,
quæ cum me reuocaret , hostium
magna classe aduersus Lybiam na-
uigante , parui , continuoque me
hominem priuatum dedi , & dam-
natus æquo animo rem tuli. At-
qui hæc egi barbarus cum essem ,
omnisque Græcorum disciplinæ ex-
pers , & neque Homerum , vt hic ,
edidici , neque Aristotele sophista
magistro eruditus fui , sed solum mea
natura optima sum usus. Hæc sunt
quibus me meliorem Alexandro ef-
se puto. Si verò ea causa mihi hic
præferendus est , quod caput dia-
demate ornauerit , id decorum for-
san apud Macedones est , non ta-
men ob id præstantior hic videri
debet generoso duce , & viro , qui
mentis sententia magis quam fortu-
na est usus. MINOS. Hic certe ora-
tionem neque ignauam , neque vt
Libycum decebat , dixit : tu ve-
ro

175 ΕΥΣΙΑΝΙ

σὺ δ' ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς πατέρα
 Φῆς; Ἀλλ' ἐξεῖν μὲν ὦ Μίνως, μηδὲν
 πρὸς ἄνθρωπα ἔτιω θρασύν. ἱκανὴ γὰρ
 Φίμη διδάξαι σε, οἷος μὲν ἐγὼ Βασι-
 λεύς, οἷος δ' ἔτος ληστής ἐνχύετο. ὅμως
 δ' ὄρα εἰ παῖ' ὀλίγον αὐτὰ διήνεγκας
 ὅς νεός ὢν ἔτι, παρελθὼν ὅππῃ τὰ πρῶ-
 γματ' αἶψα, καὶ τ' ἀρχὴν τῆς ἀραγμένης κα-
 τίσχον, καὶ τὸς φονέας τ' πατρὸς μετ' ἡλ-
 θον, καὶ αὖ φεδῆσας τ' Ἑλλάδα τῇ Θῆ-
 βαίων ἀπωλείᾳ, σφαλερὸς ὑπ' αὐτῶν
 χερσὶν ὤνηθης. καὶ ἔκ ἡξίωσαι τ' Μακε-
 δόνων ἀρχὴν περιέπων, ἀγαπᾷν ἄρ-
 χὴν ὀπίσσω ὃ παλὴρ κατέλιπεν, ἀλλὰ
 πῶσαι ἐπινυῖσας τ' γῆν, καὶ δφνὸν ἡγήσασ-
 μενος εἰ μὴ ἀπάντων κροτήσοιμι ὀλ-
 βος ὄγων ἐσέβαλον ἐς τ' Ἀσίαν καὶ ὅππῃ
 τῇ Γραυικῇ ἐκράτησαι μέγα λημάχῃ,
 καὶ τ' Ἀσίδαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγί-
 ας, καὶ ὅλως τὰ ἐν ποσὶν αἰεὶ χερσὶ μενοί-
 κηθον ὅππῃ ἴσῃ, ἐνθα Δαρειῶς ὑπέμε-
νε, μν-

ro Alexander, quid ad hæc inquis?

ALEXAND. Oportebat quidem, & Mimos homini adeo temerario nihil respondere. Sola enim te fama satis edocere potest, qualis ego rex, qualis hic latro habitus fuerit. Aduerte tamen, an parum ipsum superauerim, qui cum adolescens adhuc essem rem aggressus, regnum obtinui, & de patris mei interemptoribus supplicium sumpsi. At cum Thebas subuertissem, toti Græciæ terror fui, ab ea dux electus. Neque dignum putavi, Macedonum regno me contentum esse, quod pater reliquerat, sed totum terrarum orbem sitiui, durum existimans, nisi rerum omnium dominus essem: paucos quosdam mecum agens in Asiam exercitum trauxi, & apud Granicum magna pugna vici, Lydiam, Ioniam, & Phrygiam cepi. Et tandem quæcunque transieram subiugans, veni ad Issum, ubi Darius me expectabat.

infi-

μυριάδας πολλὰς στρατῷ ἄγων· καὶ τὸ
 δοτὶ τέττα, ὡς Μίνως, ὑμεῖς ἴσε' ὅσους
 ὑμῖν νεκρὰς ὅππ' μιᾷς ἡμέρας κατέ-
 πεμψα. Φησὶ γὰρ ὁ παρθμεὺς, μὴ
 Δαρκέσαι αὐτοῖς τότε ῥοκάφος,
 ἀλλὰ χεδίας Δαπηξαμένους τὰς
 πολλὰς αὐτῶν· διαπλεῖσαι· καὶ ταῦτα
 δὲ ὑπερῆκον αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ
 ἡτρώσκεσθαι ἀξιώων· καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ὄν
 Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοισι διηγήσω-
 μαί, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὴν
 Ωκεανὸν ὄρον ἐποίησάμεν τὴν δὲ χῆς· καὶ
 τὰς ἐλέφαντας αὐτῶν εἶλον, καὶ Πῶρον
 ἐχθρῶσάμεν· καὶ Σκύθας δὲ ἐπέεκα·
 ταφρόνητας ἀνδρας, ὑπερβὰς τὴν Τά-
 ναν, ἐνίκησα μεγάλην ἰππομαχίαν· καὶ
 τὰς Φίλας εὐεποίησα, καὶ τὰς ἐχθρὰς
 ἡμιυνάμην· εἰ δὲ καὶ θεὸς ἐδόκεν τοῖς
 ἀνθρώποις, συγγνωστοὶ ἐκείνοι ὡς εἶ
 τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων, καὶ
 τοῖς-

infinitos exercitus secum agens. Post
hac ô Minos, vos ipsi scitis, quot ad
vos vno die mortuos miserim. Dicit
enim Charon, tunc sibi scapham
nô suffecisse, sed ratibus compositis,
illorum plerosq; se transportasse, at-
que hac confeci me ipsum periculis
opponens, & in pugna vulnerari non
timens. Et vt, quæ apud Tyrum &
Arbelas gesta sunt, omittam, vsque ad
Indos veni, atque Oceanum mei re-
gii terminum feci, & illorum homi-
num elephantes cepi, ac Porum cap-
tium abduxi. Scythas verò homines
certè non spernendos, Tanaim trans-
iens magnæ equitum pugna vici, ac
amicos meos remuneraui, inimicos
autem vltus sum. Si verò Deus ho-
minibus videbar, parcendum illis e-
rat. Nam rerum magnitudine, vt tale
aliquid de me crederent inducti sunt.

F

Tan-

τριῖτόν π. πισεύσαντες. πρὸς ἐμῶν. τὸ δὲ
 ἐν πλάτωνα ἐγὼ μὲν βασιλεύων
 ἀπέθανον, ἔπειτα δὲ ἐν φυγῇ ὦν.
 πρὸς Περσὶα τῷ βιθυνῶ, κατὰ πρ
 αῖξιον ἦν, πανεργότατον, καὶ ὁμότα-
 τον ὄντα. ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε τῶν Ἰτα-
 λῶν, ἐὼ λέγειν, ὅτι αὐτοῖς, ἀλλὰ
 ποιεῖται, καὶ ἀπιστία, καὶ δόλοισι
 νόμιμον ἦ, ἢ προφανές, ἐστίν. ἔπει-
 δέ μοι ὠνείδισε τὴν τρυφὴν, ἐκ δι-
 ληθαι μοι δοκεῖ οἶα, ἐπίει ἐν κα-
 πύῃ, ἡ δὲ πολέμῳ καὶ ῥῆς ὁ θαυμά-
 στος κακοδυσχεθῶν. ἐγὼ δὲ, εἰ μὴ με-
 πρὸς τὴν ἐσπέρια δόξας, ὅτι τὴν ἐν
 μάλλον ὥρμησαι, τί ἂν μέγα ἐπράξαι
 Ἰταλίαν ἀναμνωτὶ λαβὼν, κληιδύλω,
 καὶ πρὸς μέγρι Γαδύρων ὑπαγόμενος.
 ἀλλ' ἐκ ἀξιομαχα ἔδοξε μοι ἐκείνην
 ὑποπλήσονται ἤδη, καὶ δεσπότην ὁμο-
 λογεῖν. αἶρεται. οὐ γὰρ μίνως δίκαι-

Tandem mors me regem occupauit. Hic autem Flannibal apud Prusiā Bithyniæ exulauit, vt crudelissimo & pessimo homini conueniens erat. Nam quo pacto Italos vicit, omitte dicere, quia non virtute, sed malitia atque perfidia & dolis id peregit, nunquam alicuius claritudinis aut iusti memor. Sed quoniam, quod delitiosè vixerim, vituperauit, oblitus mihi videtur eorum, quæ apud Capuam admiserit. Ibi enim voluptatibus vir iste mirabilis, belligerendi occasiones perdidit. Ego vero nisi ea quæ sub occidente sunt parua quidem putans, versus orientem me impulissem, quidnam adeo magni perfecissem? quæ Italia abscq; sanguine cepi, ac Lybiam, omnemque eam orâ vsq; ad Gades sub potestate redegei. Sed hæc ego tanta contentione dignari non putavi, præsertim iam antea illis perculsis, ac dñm agnoscētib. Dixi. Tu verò, Minos, iudica.

Ζε. ἰκανὰ γ' ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα.
 Σκι. μὴ πρότερον, ἢν μὴ καὶ ἐμὲ ἀ-
 κέσης. Μί. τίς γ' οἶω βέλπεις; ἢ πό-
 θεν ὦν ἐρεῖς; Σκι. ἰταλιώτης Σκιπί-
 ῶν στρατηγός, ὁ καθελὼν Καρχηδό-
 να, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλας
 μάχας. Μί. τίς γ' καὶ σὺ ἐρεῖς; Σκι.
 Ἀλεξάνδρου μὲν ἡττῶν εἶνα, τῷ δὲ
 Ἀννίβει ἀμείνων. ὃς ἐδίωξα νικησας
 αὐτόν, καὶ Φυγεῖν καταναγκάσας
 οὐλίμως. πῶς γ' οὐκ ἀναίχωνται
 ἔτι, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμιλ-
 λάται, ὃς δὲ Σκιπίων ἐγὼ ὁ νενικη-
 κώς αὐτόν, ὃς δὲ ἀλλοδαπὸν ἀξιώ; Μί.
 νῆ Δί' εὐγνώμονα Φῆς ὡς Σκιπίων.
 ὥς πρῶτον μὲν κεκρίσθω Ἀλέ-
 ξανδρον, μετ' αὐτόν δ' αὖ. εἴ τίς εἰς
 καὶ, τρίτον δὲ Ἀννίβει, ὃς δὲ ἔτι

εὐκαταφρόνη-

τῶν.

Nam & hæc è multis protulisse, satis est. Sci. Non, nisi me quoque prius audias ò Minos. Mi. Quis tu vir optime es? aut vnde? quod hisce claris ducibus te conferre audes? Sci. Scipio Romanus, qui Carthaginem deieci, & Afros multis magnis præliis deuici. Mi. Quid igitur & tu dicis? Sci. Alexandro quidem minorem esse me, Annibale autem præstantiorem, vt qui ipsum victum persecutus facrim, & ad turpem fugam compulerim. Quomodo ergo non impudens iste videatur, qui cū Alexandro sese comparet, cui ne ipse quidē Scipio, qui istum deuici, comparare me ausim? Mi. Per Iouem æqua dicis, Scipio, quapropter primus quidem iudicetur Alexander, deinde post illum tu, atque tum si placet, tertius hic Hannibal, quippe qui nec ipse contemnendus existat.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ

Αλεξάνδρου.

ΤΙ γάρ, ὦ Αλέξανδρε, καὶ σὺ τέθνη-
 ηκας ὥσπερ ἡμεῖς ἅπαντες; Α-
 λέξαν. ὁρᾷς ὦ Διογῆρες. ἔσθ' ἰσχυρό-
 ξον δὲ, οἱ ἀνθρώποι, ἀπέθανον.
 Διογ. ἔκου' ὁ Ἀμμων ἐψεύσεται,
 λέγων ἑαυτὸν εἶναι υἱόν. σὺ δὲ φι-
 λίπτου ἀρχήσῃ; Αλέξ. Φιλίππου
 Σηλαδῆ. καὶ γὰρ ἀνέπνευσεν Ἀμμω-
 ν. Διογ. καὶ μὲν καὶ πρὸς τῆς
 Ὀλυμπιάδος τῆς μητρὸς καὶ ὁ-
 μοιᾶ πολλὰ ἔλεγοντο. Αλέξανδρ.
 καὶ γὰρ ταῦτα ἔκλυον ὥσπερ σὺ. νυνὶ δὲ
 ὁρᾷς ὅτι ἔσθ' ἐν ὑγίαις ἔτι ἡ μήτηρ, ἔτι
 οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται ἔλεγον.
 Διογ. ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν ἐκ ἄ-
 ρης ἐστίν σοι, ὦ Αλέξανδρε, πρὸς τὰ πρά-
 γματα ἔχεται. πολλοὶ γὰρ ὑπέπλησαν,
θεῶν

DIOGENIS ET

Alexandri.

Quid hoc rei Alexander, ita ne defunctus es tu quoque, perinde atque nos omnes? **ALEX.** Vides nimirum Diogenes, tametsi mirandum non est, si homo cum fuerim, defunctus sim. **DIO.** Ergo Iupiter ille Hammon mentiebatur, cum te suum esse filium diceret, an non tu Philippo patre prognatus eras? **ALEX.** Haud dubie Philippo, neque enim obijsem, si Hammone parente fuisset progenitus. **DIOG.** Atqui & Olympiade consimilia multa ferebantur. **ALEX.** Audieram quidem & ipse ista, quemadmodum tu, at nunc video, neque matrem neque Hammonios illos vates sani quicquam dixisse. **DIO.** Attamen istud illorum mendacium, Alexander, ad res gerendas, haud quaquam tibi fuit inutile, propterea quod multi praemetu sese submiserint, credentes te

θιον εἶναι σε νομίζοντες. ἀπὲρ εἶπέ
 μοι, τίνι τὴν προσώτῃν δέχῃ κατὰ
 λείλοιπας; Ἀλέξανδρ. σὺ οἶσθα, ὦ
 Διόγνητες. εἰ γὰρ ἐφθασα Ἰπποκῆψαι
 πρὸς αὐτῆς, ἢ τὸ μόνον, ὅτι Διο-
 θνήσκων, Περδίκκα τὸν διακτύλι-
 ον ἐπέδωκα. πολλὴν ἀλλὰ τί γὰρ;
 ὦ Διόγνητες; Διο. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνέρε-
 νήσθῃ οἷα ἐποίει ἡ Ελλάς, ἄρτι σε πε-
 ρεληφότε τὴν δέχῃν κατακεύοντες,
 καὶ προσάτῃν αἰετόμενοι, καὶ στρατη-
 γοὺ Ἰππὶ τὰς βαρβαρὰς. ἐνιοὶ δὲ καὶ τοῖς
 δωδεκα θεοῖς προστιθέντες, καὶ νεῶς
 οἰκοδομήμενοι, καὶ θύοντες ὡς δράκοντος
 ἡῶ; ἀλλ' εἶπέ μοι, πᾶς οἱ Μακε-
 δόνες ἐθαύσαν; Ἀλέξ. ἐπὶ ἐν Βαβυ-
 λῶνι καὶ μὲν τρίτῃ ταύτῃ ἡμέρᾳ.
 ὑπὸ χνεῖται δὲ πολυμαῖος ὁ ὑπα-
 σισης, ὡς ποτε ἀγάγη χολὴν ἀπὸ τῶ
 δρυῶν τῶ ἐν ποσὶν, ἐς Λίγυπτον ἀπα-
 γαγών

Deum esse. Sed dic mihi, cuinam tam ingens illud imperium moriens reliquisti? **ALEX.** Id equidem ignoro. Diogenes, celerius enim è vita submouebam, quàm ut esset otium de illo quicquam statuendi, præter id vnum, quod moriens Perdiccæ annulum tradidi. Sed age quid rides Diogenes?

DIOG. Quid ni rideam? annon meministi quid Græci fecerint, cum nuper tibi adepto imperio adularètur, principemque ac ducem aduersus barbaros, deligerent: nonnulli verò in duodecim deorum numerum referrent, ac sana constituerent, denique sacra facerent tanquam Draconis filio? Sed illud mihi dicito, vbi te sepe-lierunt Macedones? **ALEX.** Etiamdum in Babylone iaceo tertium iam diem, porrò Ptolemæus ille satelles meus, si quando detur otium ab his rerum tumultibus, qui nunc instant, pollicetur in Ægyptum deportaturum

γαγών με, θαψεν ἐκεῖ, αἷς γυνοί-
 μιν εἰς τῶν Αἰγυπίων θεῶν. Διο. μὴ
 γελάσω ὦ Αλέξανδρε ὀρώων ἐν αἰδῶ
 ἐπὶ σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα Αν-
 νιβιν, ἢ Οσιριν γενέσθαι; πολλὰ ἀλ-
 λά ταῦτα μὲν θόλῃτε, μὴ ἐλπίσης.
 καὶ γὰρ θεμίς ἀνελθεῖν τινα τῶν ἀπαξ
 ἀφ' ἀπὸ πάντων τῶν λίμνῶν καὶ εἰς τὸ
 εἶσω τῶν συμίε παρελθόντων. καὶ γὰρ ἀ-
 μελὴς ὁ Λίακός, καὶ ὁ κέρβερος εὐκα-
 ταφρόνητος ἐκεῖνα καὶ ἡδέως ἀν' αἰ-
 θοίμιν παρὰ ζῆ, πῶς φέρεις ὅππ' ἀν
 ἐνοήσης ὅσην εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς
 δουλοπῶς ἀφῖξαι, Λωματοφύλα-
 κας καὶ ὑπασπιστάς, καὶ Λατράπας, καὶ
 χρευσὶν ῥοσῆπιν, καὶ ἔθνη ποτασκυνῆν/α,
 καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ με-
 γάλα θηρία καὶ τιμῶν, καὶ δόξαν, καὶ
 τὸ Πήσιμον εἶναι, ἐλαύνοντες, ἀφ' αὐ-
 τοῦ δεδωμένου πηγῆς λευκῆς τὴν κεφα-
 λὴν,

ram me atq; inibi sepulturū, quo videlicet vnus fiam ex dijs Aegyptijs.

D I O. Non possum non ridere Alexander, qui quidem te videam etiam apud inferos desipientē, sperantemque fore, vt aliquando vel Annubis fias, vel Osiris. Quin tu spes istas omit-
tis o diuinissime. neque enim fas est reuerti quenquam, qui semel trans-
miserit paludē, atq; intra specus hiatū descenderit, propterea quod neq; indiligens est Aeacus, neq; contemnendus Cerberus. Verū illud abs te discere perūelim, quo feras animo, quoties in mentem redit, quanta felicitate apud superos relictā, huc sis profectus, puta corporis custodi-
bus, satellitibus, ducibus, cum auri tanta vi, ad hoc populis qui te adorabant, præterea Babylone, Bactris, indianis illis beluis, dignitate, gloria, deinde quod eminebas cōspicius, dū vectareris, dū amiculo cādido caput haberes reuinctū dū purpura cir-

χλὼ, πορφυρίδια ἐμπεπορημέ-
 νον. καὶ λυπεῖταῦτά σε ὑπὸ τῷ μνή-
 μειν ἰόντα; τί δὲ ἀκρύεις ὧ μάταγε;
 εἰς ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστέλης
 ἐπαύρισε, μὴ οἰεσθαι βέβαια εἶναι
 τὰ ὧσα τῆς τύχης; Ἀλέξ. σο-
 φὸς, ἀπάντων ἐκείνου χαλάκων
 ὀφειτρεπώτατος ὢν; ἐμὲ μόνον ἔα-
 σον τῷ Ἀριστέλει εἰδέναι, ὅσα μὲν
 ἤτησε παρ' ἐμοῦ, οἷα δὲ ἐπέτε-
 λεν. ὥς δὲ κατηχεῖτό με τῇ πρὸς
 παλαιάν φιλοτιμίαν, θωπεύων,
 καὶ ἐπαμνῶν, ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλ-
 λειον, ὥς καὶ τὸ μέγιστον τὰ γο-
 ραῖα, ἄρτι δὲ ἐς τὰς πρᾶξεις, καὶ τὸν
 πλεόντων. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τὰτ' ἀ-
 γασθὸν ἡγήσεται εἶναι, μὴ αἰσχυνό-
 ιτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων. γόης, ὡς
 Διόχμης, ἀνθρώπου, καὶ τεχνίτης, πολλῆς
 ἀλλὰ τὰτ' οὐκ ἀπολέλαυκα αὐτῷ
 τῆς

cum amictus esses? num quid hæc te
discruciant, quoties recurrant animo?
Quid lachrymaris stulte? an nō id te
sapiens ille docuit Aristoteles, ne res
eas, quæ à fortuna proficiſcantur, sta-
biles, ac firmas existimares? ALEX.
Sapiens ille, cū sit assentatorū om-
nium perditissimus. sine me solūm
Aristotelis facta scire, quam multa à
me petierit, quæ mihi scripserit: dein-
de quemadmodū abusus sit mea illa
ambicione, qua cupiebam eruditione
cæteris præstare, cū mihi palparetur
interim, ac prædicaret me, nunc ob
formam, tanquā & ipsa summi boni
pars quædam esset, nunc ob res gestas
atque opes: nam has quoque in bo-
norum numero collocandas esse cē-
sebat, ne sibi vitio verteretur, quod
eas acciperet. Planè præstigiōsus vir
ille quidē erat, ac fraudulentus o Dio-
genes: quanquam illud fructus scili-
cet ex illius sapientia fero, quod

τῆς Σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὡς ὅτι μα-
 γίστοις ἀγαθοῖς, ἀκατηριθμήτῳ μι-
 κρῷ γε ἐμπεσθέν. Διογ. ἀλλ' οἶδα
 ὃ δρᾶσθαι; ἄκος γάρ σοι τῆς λύπης
 ὑπαρξήσκει, ἐπεὶ ἐνταῦθα γέλλε-
 σθαι ἔφύεται, σὺ δὲ καὶ τὸ Λή-
 θης ὕδωρ χανθλοῖ ὀππασσάμεν θά-
 πτε, καὶ αὐθις πίε, καὶ πολλὰ κίς ἔ-
 τω γὰρ αὖ πάλιν ὅτι τοῖς Ἀριστο-
 λας ἀγαθοῖς ἀνιῶμεν θά. καὶ γὰρ καὶ
 Κλεῖτον ἐκείνον ὄρω, καὶ Καλλιόπην,
 καὶ ἄλλας πολλὰς ὅτι αὖ ὁρμώντας,
 αἷς ἀφασσάσμεντο, καὶ ἀμύναντο ὡς
 ἔδρασας αὐτές. ὥς τιν' ἐτέρῳ σὺ
 ταύτῳ βιάσθαι. καὶ πῖνε πολ-
 λάκις, ὡς ἐφύω.

nunc perinde quasi summis de bonis
 excrucior, ob ista quæ tu paulò antè
 commemorasti. DIOG. At scin' quid
 facies? ostendam tibi molestiæ istius
 remedium. Quartoquidem in his
 locis veratrum non provenit, fac ut
 Lethæi fluminis aquam auidis fauci-
 bus attrahens bibas iterumque ac sa-
 pius bibas: atque eo pacto defines de
 bonis Aristotelicis discruciri. Ve-
 rum enim Clitum etiam illum & Cal-
 listhenem video, cumque his alios
 complureis raptim hac sese feren-
 tes, quo te discerpant poenasque su-
 mant ob ea, quæ quondam in illos
 commisisti. Quare fac in alteram
 hanc ripam te conferas, &
 crebrius, ut dixi,
 bibas.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΤ

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Νῦν μὲν ὦ Αλέξανδρε, σὸν ἀν' ἐξ-
 αρνῶ γήραιο, μὴ σὸν ἑμὸς υἱὸς
 εἶναι. ἔγδ' ἀν' ἐπιθνήκεις, Ἀμμωνὸς γε
 ὢν. Αλέξα. ἔδλ' αὐτὸς ἡγήσομαι, ὦ
 πάτερ, ὡς Φίλιππος τῷ Ἀμυντῷ υἱὸς
 εἴμι, ἀλλ' ἐδλεξάμην τὸ μάντευμα,
 ὡς χρήσιμον ἐστὶ πρᾶγμα τοιοῦτον
 εἶναι. Φίλιππος. πῶς λέγεις;
 χρήσιμον ἐδλόκεισιν, τὸ παρέχειν σε-
 αυτόν ἐξαπατηθῆσόμενον ὑπὸ τῶν
 ποροφητῶν; Αλέξανδρος. ἔ τοῦτο.
 ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατεπλάγησάν με,
 καὶ οὐδεὶς ἐπ' ἀντίστατο, οἰόμενοι
 θεῷ μάχεσθαι. ὥς ῥᾶον ἐκράτουν
 αὐτῶν. Φίλιππος. τίνων ἐκράτησας
 σὺ γε ἀξιομάχων ἀνδρῶν, ὅς σ' ἐλ-
 λοῖς

DIALOGI
ALEXANDRI ET
Philippi.

Non igitur inficiaberis Alexander ex me prognatum te esse filium. Nam si ad louem Hammonem genus paternum referres, mortem non obijsses. **ALEX.** Neque verò nescius eram patet, Philippi Amyntæ me esse filium, sed quia ad res gerendas sic mihi visum erat conducere, commento hoc usus sum vaticinij.

PHIL. Quid ais? Conducibile id tibi visum, ut vatibus impostoribus fallendum te exponeres? **ALEX.** Non isthuc, sed barbaros in mei admirationem tractos facilius hoc prætectu nostro subdidimus imperio cum nemo vnus virib. nostris haftenus restiterit, quippe hac sola opinione ducti quod aduersus Deum sibi esset præliandū.

PHIL. Quos tu igitur tanto conatu dignos, vnquam vicisti? qui cū timidis

λοῖς αἰὲς Κυδωνέχθης, πεζαίρια καὶ
 πελπίρια, καὶ γάρρᾳ οἰοῦντα περὶ
 βλημένοις; Ελλύων κρατῶν ἔργον
 ἔν, βοιωτῶν, καὶ φώκων, καὶ Ἀθηναι-
 ων, καὶ τὸ Ἀρκάδων ἀπλίκον, καὶ
 τὴν Θετταλὴν ἵππον, καὶ τὰς Ἠλεί-
 ων ἀκοντιστὰς, καὶ τὸ Μαινιέων πελτα-
 στικόν ἢ ὅσους, ἢ Ἰλνυρίδας, ἢ καὶ Παίο-
 νας χερσὶ σπαρτάων τε καὶ γάλα; Μυ-
 σίων ἢ καὶ Πελοπόννησος, καὶ Χαλδαίων, καὶ
 χερσὶ Φερων ἀνθρώπων, καὶ ἁβρῶν,
 ἐκείνῃ αἰεὶ περὶ σὺ μύριοι μὲν ἔλα-
 βον αἰετῶν, ἐκράτησαν, καὶ οἱ
 χεῖρας ὑπομείναντων ἐλθοῖν ἐκεί-
 νων, ἀλλὰ πρὶν ἢ ἰόξασθαι ἐξικνῆσθαι
 φυγόντων; Ἀλέξ. ἀλλ' οἱ σὺ θάλασσαν
 ἀπέπερ, καὶ οἱ ἰνδῶν ἐλέφαντες, καὶ
 κατὰ φρόνητόν περὶ ἔργον, καὶ ὅμως ἀλ-
 σήσας αὐτὰς, καὶ οἱ περὶ ὁσίαις ὠνύ-
 μενος πᾶς νίκας, ἐκράτουν αὐτῶν.
 καὶ οἱ

dis illis arculis, peltarijs, ac gerris vimineis pugnare solitis semper congressus est? Atqui Græcos armis domare, Bœotios, Phocenses, Athenienses, & id genus alios operis fuerat strenui atque magnifici. Arcadum insuper sustinere armaturam, equitatum Thessalum, Eleorum iaculatores, Mantineos peltis instructos, aut cum Thracibus, Illyricis, Pæconibus, ut manū conferere, operosum profecto atq; arduū id fuisset in primis. Cæterum Medos, Persas & Chaldaeos delicator ac plurimo auro conspicuos, non satis compertum habes, quonā modo ante te, duce Clearcho decies mille viri bello adorti expugnauerint, forde in fugā actos antequā ad manus ventū fuisset. ALB. At verò Scythę pater, & Indici elephantes res sunt nō vsq; aded abiectæ & contempnibiles. Et tamē neq; cōcitatis inter ipsos intestinis odijs neq; per pditionē mihi venū dari passus sum victoriā.

Sed

ἔδ' Ἰππώρησιν πώποτε, ἢ ὑποχό-
 μεν Θ' εἰψευσάμην, ἢ ἄπιστον ἔπρα-
 ξά περ τῷ νικᾶν ἔνεκα. καὶ τὰς Ελ-
 λήνας ᾗ, τὰς μὲν ἀναίμακτον παρέλα-
 βον, Θηβαίους δὲ ἴσως ἀκέραιος ὡς
 μετῆλθον. φιλ. οἶδα ταῦτα πάντα.
 Κλεῖτ' ὃ γὰρ ἀπήγγελέ μοι, ὅν σὺ τῷ
 δορατίῳ διαλάσας μετὰ ζῦ δειπνῶν-
 τα ἰφόνδους, ὅτι με πρὸς τὰς σὺς
 πράξεις ἐπαγίνεται ἐτόλμησε. σὺ δὲ
 καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα κα-
 ταβαλὼν, κἀνδύω, ὥς φασι, μέγαν-
 θυς, καὶ πᾶσαν ὀρθὴν ἐπέθης, καὶ περ σ-
 κινῶσθαι ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπ' ἐλευ-
 θέρων ἀνδρῶν ἡξίως. καὶ τὸ πάντων γε-
 λοῖότατον, ἐμὶ μὲν τὰ τ' ἐνικημένων. εἰ
 γὰρ λέγαν ὅσα ἄλλα ἔπραξας, λέγας
 Συγκατακλήων πεπαυδευμένους ἀν-
 δρας, καὶ γάμους τριτάτους γαμῶν, καὶ Η-
 Φαιστῖονα ὑπερβαλὼν ἂν ἐπὶ ηἰετοῦ
 μόνον

Sed neque deieratū vnquam, aut per-
nugas à pollicito recessi, fidemq; sol-
ui victoriæ gratia. Adde, quod &
Græcos sine sanguine in deditiōem
accepi, Thebanos autē fortassis ipse
audisti, quomodo aggressus fuerim.
PHI. Noui hæc omnia ex Clito, quem
tu inter epulas, eo quod nomen me-
um celebraret, & meas res gestas cum
tuis conferre auderet, traiecto per
corpus telo, tum iugularas. Tu verò
& Macedonicam chlamydem abijci-
ens, candyn, Persicum amictum, re-
cepisti (vt alunt) & tiarati rectam, &
à Macedonibus, viris vtique liberis,
adorari voluisti. Et, quod maxime
omnium erat ridiculum, hominum
abs te victorum mores imitatus es.
Tempero mihi, ne memorem alia,
quæ turpiter admiseras, in leonū clau-
stra inclusis doctis viris, & nuptijs ta-
libus peractis: quodq; Ephæstionem
plus quàm esset satis, amaris. Vnum
est

μόνον ἀκέσας, ὅπ' ἀπέχῃ τῆς τῆς
 Δαρείας γυναικὸς καλῆς ἔσης, καὶ τῆς
 μητρὸς αὐτῆς, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπι-
 μελήσῃς· βασιλικὰ γὰρ ταῦτα. Ἀλέ-
 ξανδρ. τὸ Φιλοκίνδυνον δέ, ὡ πά-
 τερ σὺν ἐπαγνέεις καὶ τὸ ἐν Ὄξυδράκας
 πρῶτον κατὰ λαοὺς εἰς τὸ ἐντὸς τῆς
 τείχους, καὶ ποσῶντα λαβεῖν τραύμα-
 τὰ; Φιλ. σὺν ἐπαγνῶ τῷ π, ὡ Ἀλέξαν-
 δρε, ἔχ' ὅτ' μὴ καλὸν εἶναι οἶκον καὶ
 τιτρώσκεσθαι ποτε τὸν βασιλέα, καὶ
 περικινδυνεύειν τοῦ στρατῶ, ἀλλ'
 ὅτι σὺ τοῦτο ἤκιστα σιμύφερεις. θεὸς γὰρ
 εἶναι δοκῶν, εἶποτε τραυθείης, καὶ βλέ-
 ποιέντες φοράσθαι τῶν τοιούτων ἐκ-
 κομιζόμενον, αἵματι ρεόμενον, σιμαί-
 ζοντα ὑπὲρ τῶν τραύματι, πῶς γέ-
 λως λαὸν τοῖς ὀρώσι. καὶ ὁ Ἀμμων, γόησι,
 καὶ ψαυδομαντις ἢ ἐγχεσθῇ καὶ οἱ προ-
 φῆται, κάλακες ἔλθεις ἐκ ἀνέχελασεν,

est quod solum laudo abste gestam,
quod à Darij vxore forma præstante,
abstinueris, & genitricis illius, atque
filiarum curâ susceperis. Regiū enim
id opus extitit. ALEX. Quomodo au-
tem tibi non probatur pater, quod in
Oxydracis gente Indica, lubens me in
periculum coniecerim, atq; acceptis
plurimis vulneribus muros primus
omnium transilierim. PHI. Non pro-
bo, Alexander, non quia pulchrum
esse negem, vulnerari quandoq; im-
peratorem, & pro exercitu periculū
subire: sed quia ex re tua isthoc erat
minimè. Si quidem pro Deo habitus,
quos, oro, risus præbebas spectatori-
bus, quando post acceptum vulnus è
proelio efferebaris, incoerensq; ac eu-
lans sanguine fluitabas? Adde quod
Iupiter Hammon tanquam præsti-
giator quispiam & mendax vates pa-
lam arguebatur, & ipsius prophe-
tæ, adultores. Non enim video
quati-

ὁρῶν τὸν τῷ Διὸς υἱὸν λειψοψυχοῦν-
 τε, δεόμενον τῶν ἰατρῶν βοηθεῖν ;
 νῦν μὲν γὰρ ὅποτε ἤδη τέθνηκας, ὅση
 οἶει πολλὰς εἶναι τὰς τιμὰς προσποιή-
 σιν ἐκείνην Ὀπικερτομῆντας, ὁρῶν-
 τας τὸν νεκρὸν τῷ θεῷ ἐκτάδην κεί-
 μενον, μυδῶνται ἤδη καὶ ἐξωδηκότες,
 κατὰ νόμον σωμάτων ἀπάντων; ἀλ-
 λως τι, καὶ τὸ χρήσιμον, ὃ ἔφησ' Α-
 λέξανδρε, τὸ διὰ τοῦτο κρατεῖν ῥα-
 δίως, πλὺ σε τῆς δόξης ἀφηρεῖται
 τῶν κατορθωμένων. πάν γὰρ ἐδόκε
 εὐδαίεσσι τὸν θεῷ γίνεσθαι δοκεῖν. Αλέ-
 ξ' ταῦτα φρονέουσιν οἱ ἄνθρωποι πρὸς
 ἐμῶ, ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐνά-
 μιλλον πηγάσι με. καὶ τοι τιμὰς ἄσπον-
 ὀκείνῳ καὶ ἐπὶ ἐπὶ ἐκείνων λαβόν-
 τ' ἔγωμόν' ἐχειρωτάμην. Φί-
 λιππῶ. ὁρᾷς ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἀμμώ-
 νος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ

qualiter risum contineat, qui Iouis
filium viderit animo deficientem, &
efflagitantē medicorum auxilia. De-
niq; cū tandem iam mortē obieris,
quem credas, obsecro, qui simulatio-
nē illam nō carpat maledictis? Potis-
simū vbi dei istius cadauer porrectū
iacere, & iuxta aliorum corporū mo-
rem, iam humore putrifico affectū &
turgidum aspexerit. Cæterū quod
ais *Alexander*, tibi fuisse conducibile,
quo facilius rerū potireris, id profe-
ctō multum tibi gloriæ ex benè etiam
ac strennè gestis eripuit. Nam dijs lō-
gè inferiora agere visus es. *ALEX.*
Haudquaquam de me istud sentiunt
mortales, sed cū Hercule me & Bac-
cho conferunt, veluti æmulū, pariq;
cū illis gloria certantē. Nam & *Aor-*
num, à neutro etiā illorum armis sub-
actum, ego solus cepi. *PHI.* Etiamdū
videris ista vt *Hæmonis* filius dicere?
quando nec Baccho quidē cedis, aut
G Hercu-

ᾧ θαλάλῃς σεαυτὸν, καὶ οὐκ αἰ-
 χύνῃ ᾧ Ἀλέξανδρῳ, ἔδιδε τὸν τύφον
 διπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτὸν, καὶ
 σωῆς ἢ οἷα ἐκρὸς ὧν;

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ

Αντιλόχου.

ΑΝΤΙΛΟΧΟΣ.

Οἷα πρῶτον Ἀχιλλεὺς πρὸς τὸ
 δουσέα σοι εἴρηται πρὸς τῆ θαι-
 νάτῃ, ὡς ἀγρυπνῇ καὶ ἀνάξια τοῖν δι-
 δασκάλοιν ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ
 Φοῖνικος. ἡκροώμεν γὰρ ὅποτε ἔφη
 βέλεσθαι ἐπάρχεσθαι ὧν, ζητῶεν
 πρὸς ἑνὶ τῶν ἀκλήρων, ὃ μὴ βίο-
 τος πολὺς εἴη μᾶλλον, ἢ πάντων ἀ-
 νάσσειν τὸ νεκρῶν. ταῦτα μὲν ἐν ἀγρυπνῇ
 ἵνα φρύγῃ δόλον, καὶ πέρα ἔκκαλῶς
 ἐχούσης φιλόζωνον ἴσως ἐχρῆν λέγῃς. τὸ
 Πηλέως δὲ ἔχον τὸν φιλοκινδυνότατον
 ἥρώων

Herculi, sed nec erubescere nosti Alexander, solitamue dediscere arrogantiam, te ipsum deinde noscere, vel iam tandem sapere, vbi fato occubueris.

ACHILLIS ET Antilochi.

ANTILOCHVS,

QUænam sunt illa Achilles, quæ tu Vlyssi iam primum dixisti de morte, vt minimè generosa, ac Chirone atque Phœnice, quibus tu aliquando vsus es præceptoribus, parū digna. Audiui enim malle te agricolæ munus obeundo, inopi, cui nec vi-ctus suppetat, locare operā mercede, quam omnibus vitæ functis dominari. Quæ si Phrygum quispiam vilis & ignauus, atq; immodicè insuper etiam vitæ affectator diceret, ferendum fortè id esset. Verùm ex Peleo prognatum, & ex omni heroum numero

ἡρώων ἀπάντων, πεπνυγμένα ἔγωγε πρὸς
 αὐτῷ διαγνοῖσθαι, πολλὴ αἰσχυνή,
 καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα
 νασι ἐν τῷ βίῳ. ὃς ἐξὸν ἀκλεῶς ἐν
 τῇ Φθιώπιδι πολυχρόνιον βασιλεύ-
 ει, ἐκὼν προείλετο τὸν μὲν τῆς ἀγα-
 θῆς δόξης θάνατον. Ἀχιλλεύς. ὦ
 παῖ Νέστορ, ἀλλὰ τότε μὲν ἀπὸ τοῦ
 ἔτι τῶν ἐνταῦθα ὧν, καὶ τὸ βέλτιον
 ἐκείνων ὁπότερον ἡμεῖς ἀγνοῶν, τὸ εὖ-
 στυχοῦ ἐκείνο δολιχάριον προετίμων
 τῷ βίῳ. νυνὶ δὲ συνιήμι ἤδη, ὡς ἐκεί-
 νη μὲν ἀνωφελὴς, εἰ καὶ ὅ, τι μάλιστα
 οἱ ἄνθρωποι ῥαψωδίσουσι, μὲν νεκρῶν δὲ
 ὁμοιμία. καὶ ἔπειτα τὸ κάλλος ἐκείνο
 ὦ Αντίλοχε, ἔπειτα ἡ ἰσχὺς πάρεστιν, ἀλ-
 λά κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ
 ζόφῳ ὅμοιοι, καὶ κατ' ἐσθλὴν ἀλλήλων
 διαφέροντες. καὶ ἔπειτα οἱ τῶν Τρώων
 νεκροὶ δεδίασί με, ἔπειτα οἱ τῶν Ἀχαιῶν
 θέραι.

periculorum contemptorem acerri-
mū, in tam abiectam & humilem de
seipso descendere opinionē, foedum
sane, atque pudendum inprimis, de-
nique ijs quæ in vita strenuè gesseris
contrarium, qui cū in Phthia re-
gnare ad senectam usque (citra glori-
am tamen) potuisses, gloriosam op-
petere mortem maluisti. ACHI. At ô
Nestoris fili, nondum etiam tum fe-
ceram rerum earum periculum, &
quid cui præferrem ignorans glorio-
sam hanc infelicem proponebam vi-
tæ. Atqui iam tandem intelligo quàm
inutilis illa sit, licet viui nos littera-
rum monumentis studiofissimè ce-
lebrent, cū apud manes vnus honor
sit omnium. Sed neq; forma illa, An-
tiloche, neque vires adsunt. iacemus
enim omnes in iisdem tenebris equa-
liter, nec vlla re differimus. Adde
quod nulli iam ex Troianorum mor-
tuis formidabilis sum, nemini Græ-

φεραπέυσιν. ταῦτά με ἀνιά, καὶ
 ἄχθομαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν. Ἀντί-
 λο. ὅμως τί ἐν ἄν τις πάθοι ὦ Λυ-
 κλλεῦ; ταῦτα γὰρ ἔδωκε τῇ φύσει,
 πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαντας. ὥστε
 χρὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνιά-
 σθαι τοῖς ἀφαιταγμένοις. ἄλλως τε,
 ὁρᾷς τῶν ἐταίρων ὅσοι παρὶ σέ εἰσι
 οἰδεῖ; καὶ μικρὸν ἢ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξε-
 ται πάντως. φέρει ἢ περὶ αὐτοῦ καὶ
 ἡ κοινὴ γνώμη πρὸς τὰ πράγματα, καὶ τὸ μὴ
 μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὁρᾷς τὸν Η-
 ρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους
 θαυμαστὰς ἄνδρας, οἳ οὐκ ἂν οἶμαι
 δεῖξαι νῦν ἀνελεῖν, εἰ τις αὐτοὺς ἀνα-
 πέμψῃ θεητεύσειας ἀκλήροισι καὶ ἀβί-
 οισι ἀνδράσιν; Ἀλλὰ τίς ἐπαρική μὲν
 εἴ ποτε αἰνεῖς. ἐμὲ δ' οὐκ εἶδ' ὅπως ἡ
 μνήμη τῶν πατρὶν βίον ἀνιά; οἶμαι
 ἢ καὶ ὑμῶν ἕκαστον. εἰ δ' ἐμὴ ὁμολογεῖτε,
 ταύτη

corum venerandus. Hęc sunt quę me angunt & miserę sollicitant, & ob quę doleo, quod non potius loco operas & viuo. ANTIL. quid agat quispiam? natura enim statuit omnibus omnino moriendũ esse. Legem igitur seruare, & decretis minimę affligi oportet. Pręterea vides ne quot ẽ socijs circa te simus? paulõ põst & Vlysses adueniet. Vnde solatiũ tibi meritõ affert ipsius rei societas. quod non solus videris in hęc mala coniectus. En tibi Herculę, Meleagrum, & alios admirandos viros, qui quidem (ni fallor) haudquaquam in vitam videntur redituri, si quis eos ad inopes & victu indignos mittat, vt illis pro mercede seruiant. ACHIL. Sociorum hęc quidem admonitio est: verũ haud scio quo pacto eorum, quę in vita aguntur memoria me excruciat. Arbitror autem & vestrũ vnumquemque ita affici. Si verõ non palam confiteamini.

ταύτη χείρς ἐς ἐ, καθ' ἡσυχίαν αὐ-
 τὸ πάχοντες. ΑντίλοχΘ. ὦκ.
 ἀλλ' ἀμείνεις ὦ Αχιλλεύ. τὸ γὰρ ἀνω-
 φιλὲς τῷ λέγειν ὁρῶμεν. Σιωπᾶν γὰρ,
 καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι, δέδοται ἡμῖν,
 μὴ καὶ γέλωτος ὀφλωμέν ὥσπερ σὺ,
 πιαῦτε εὐχόμενοι.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ

Ταντάλου.

Τί κλαίεις ὦ Τάνταλε; ἢ τί σε αν-
 τὸν ὀδύρῃ, ὅτι τῇ λίμνῃ ἐς ὧς;
 Τάν. ὅτι, ὦ Μένιππε, δόλομαι ὑπὸ
 τῷ δίψῃ. Μεν. ἔτις ἀργὸς εἶ ὥς μὴ
 ὀπικύψας τοι εἶναι, ἢ καὶ νῆ Δι' ἀρυσσά-
 μενΘ κοίλῃ τῇ χειρί; Τάνταλ. ἔ-
 σθ' ἐν ὀφελΘ εἰ ὀπικύψαμι. Φθί-
 γει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπισθλὴν προσ-
 ἰόντα αἰσθῆταί με. ἔνθ' ὀλεσθε καὶ
 δρυ-

ni, hoc nequiores estis, quod tacite huiusmodi toleratis. ANT. Non equidem Achilles, sed longè tibi præstamus, quippè quod intelligimus quàm sit inutile de ijs rebus verba facere. silere enim & æquo animo sustinere omnia concessum est nobis, ne eadem optantes, tecum nos ipsos, risui exponamus.

MENIPPI ET Tantali.

QUideiulas ô Tantale, aut quid tuâ deploras fortunam, stagno imminens? TANTA. Quoniam sitienti enecor Menippe. MENIP. Vtique adeo piger es atque iners, ut non vel pronus incumbens bibere noris, vel caua vola hauriens? TANTA. Nihil profecero si procumbam: refugit enim aqua, simulatque me propius admoventi senserit. quod si quando

αἰρύνουμι, καὶ προσενέγκω τῷ σῆ-
ματι, ἔφθάνω βρέξας ἄκρον τὸ
χεῖλος, καὶ διὰ τῶν διακτύλων
διαρρύεν, ὥστε εἶδ' ὅπως αὐτῷ αἰ-
πολείῃ ξηρὰν τὴν χεῖρά μου. Μέν.
πράσιόν τι πάχεις ὦ Τάνταλε. αἰ-
πὲρ εἶπέ μοι, τί γὰρ δέη τῷ πῖν; ἔ-
γὼ ζῶμα ἔχεις. ἀλλ' ὁκείνο μὲν ἐν
λυδία ποῦ πέμπται, ὅπερ καὶ
πανικῶ καὶ διψῶν ἐδωῶτο. Σύ
δὲ ἡ ψυχὴ, πῶς ἀν' ἐπὶ ἡ διψώ-
ης, ἡ πείσῃς; Τάν, τῷ αὐτῷ ἔχ-
λασίς ἐστι, τὸ διψῆν μου τὴν ψυ-
χὴν ὡς ζῶμα ἔστιν. Μέν. ἀλλὰ τῷ
μὲν ἔγωγε πιστεύομεν, ἐπεὶ Φῆς
τῷ διψῆν χαλάζεσθαι. τί δ' οὐνοῦ σοι
τὸ δεινὸν ἔστι; ἡ δέδιας μὴ ἐνδεία
τοῦ ποτοῦ δοποθείνης; ἔχ' ὁρῶ γάρ
ἄλλον μὲν ποτόν ἀδελφῷ, ἢ θάνατον ἐν-
πιδεῖν οἷς ἑπερον τέκνον. Τάν. ὁρῶς

hausero, orique coner applicare, prius effluxit. quam summa rigem labia. Atque inter digitos effluens aqua, haud scio quomodo rursus manum meam aridam relinquat. MEN. Prodigiosum quiddam de te narras Tantale. verum dic mihi istud ipsum, quorsum opus est bibere, cum corpore careas? nam illud quod esurire poterat, aut sitire, in Lydia sepultum est. Cæterum tu cum sis animus, quidnam posthac aut sitire queas aut bibere? TANTA. Atqui hoc ipsum supplicij genus est, ut anima perinde quasi corpus sit, ita sitiat. MENIP. Age, hoc ita habere credamus, quandoquidem affirmas te siti puniri. At quid hinc acerbi tibi poterit accidere? Num metuis ne potus inopia moriâre? At equidem haud video alteros inferos, si quis hos relinquat, neque locum alium in quem morte demigret quispiam. TANTA. Re-

μὲν λέγεις. καὶ τῶ οὐ μὲρ Θ. τῆς
 καταδίκης, τὸ ἴππυμειν πιεῖν, μηδὲν
 δεόμενον. Μέν. ληρεῖς ὦ Τάνταλε,
 καὶ ὡς ἀληθῶς ποτὶ δαῖτα δοκεῖς,
 ἀκράτεια γε ἐλλέβορος καὶ Δία. ὅς τις
 τέναρτίος τις ὑπὸ τῶν λυπῶντων
 κυνῶν δεδηγμένοις πέπονθας, καὶ τὸ
 ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν δίψαν πεφοβημέ-
 νος Θ. Τάν. ἐσέτερον ἐλλέβορον, ὦ Μέ-
 νιππε, ἀναίνομαι πιεῖν, γῆροί τοι μοι
 μόνον. Μέν. γάρρην ὦ Τάνταλε, ὡς
 ἔτε σὺ, ἔτε ἄλλος πῖετα τῶν νεκρῶν.
 αἰδύνατον γάρ. καὶ τοὶ ἔτι πάντες ὥσ-
 περ σὺ εἶ καταδίκης διψῶσι,
 τῶ ὕδατος Θ. αὐτὰς ἔχ
 ὑπομένοντες Θ.

At tu quidem dicis, verum hoc ipsum supplicij genus est, sitire, cum nihil sit opus. MEN. Desipis Tantale, & vti verum tibi fatear, non alio potu videris egere quam veratro mero. nam diuersum quiddam pateris ijs, quos canes rabiosi momorderint, vt qui non aquam, quemadmodum illi, sed sitim horreas. TANTA. Ne veratrum quidem recusarim bibere Menippe, si liceat modò. MEN. Bono sis animo Tantale, certum habens nunquã fore, vt vel tu, vel reliquorum manium quispiam bibat. Nec enim fieri potest. quanquam non omnibus, quemadmodum non tibi, poena adiudicata est, vt sitiant, aqua illos non expectante.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ

ΑΙΑΧΟΥ.

ΠΡὸς τῷ Πλάτων ὦ Αἰακὲ, πε-
 ριήγησά μοι τὰ ἐν ἅδ' πάντα.
 Αἰ. ἔράδιον ὦ Μένιππε ἅπαντα. ὅσα
 μὲν τοι κεφαλαιώδη μάνθανε. ἔ-
 ποτ' ἔμην, ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶδα,
 καὶ τὸν πορθημέα τῆτον, ὅς σε
 διεπέρασε, καὶ τὴν λίμνην, καὶ
 τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη ἐώρακας
 ἐσιών. Μέν. εἶδα ταῦτα, ἔσέ, ὅτι
 στυλωρεῖς. καὶ τὸν βασιλέα εἶδον,
 καὶ τὰς Ερινυῖς. τὰς δ' ἀνθρώ-
 πους μοι τὰς πάλαι δαΐξον, καὶ μά-
 λιστα τὰς Ὀπισήμας αὐτῶν. Αἰ. οὗτος
 μὲν Ἀγαμέμνων, οὗτος δ' Ἀχιλλεύς,
 οὗτος δὲ Ἰδομενεὺς πηλοσίον. ἔ-
 πειτα Ὀδυσσεὺς, εἴτα Αἴας καὶ Διο-
 μήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων.
 Μένιπ-

MENIPPI ET

Æaci.

PER Plutonem, ô Æace, expone mihi, quæso, hic quæ apud inferos sunt, omnia. **ÆA C.** Haud facile, Menippe, omnia. Verû quæ summatim & veluti per capita indicari possunt hæc accipe. Hic quidē, quod Cerberus sit, nosti. Deinde & portitorem hunc nosti, qui te traiecit, præterea & lacum, & Pyriphlegethontem iam vidisti, cum ingressus es. **M E N.** Noui hæc, & præterea te quôq; , quod hic in vestibulo sedes, atq; aditum observas. Etiam regē ipsum vidi, & Furias. Homines verò priscos, quæso, ostēde & maximè eos, qui inter ceteros nobiliores fuere. **ÆA.** Hic quidem Agamemnō est, ille autē Achilles. Rursū hic Idomeneus, q̄ propi⁹ assidet, post hūc Vlysses, deinceps Ajax & Diomedes & cæteri Græcorū præstantissimi.

M E N.

Μένιπῳ Θ. βαβαί Ομηρε, οἰάσθαι
 τῶν ραψωδιῶν τὰ κεφάλαια χα-
 μῶ ἑορίπλαι, ἄγνωστα, καὶ ἄμορφα,
 κόνις πάντα, καὶ λῆρ Θ. πολὺς, ἀμε-
 νικὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. ἔτ Θ. δε
 ὦ Αἰακέ. τίς ἐσι; Αἰ. Κῦρός ἐστιν. ἔ-
 τ Θ. δε Κροῖσ Θ. ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὸν,
 Σαρδαναπάλ Θ. ὁ δ' ὑπὲρ τούτους,
 Μίδας. ἐκείν Θ. δε, Ξέρξης. Μέν.
 εἰπέ μοι ὦ κάρημα ἡ Ελλάς ἐφρίτῃς,
 ζευγνύεται μὲν τὸν Ἑλλίσποντον, διὰ
 δὲ τῶν ὀρῶν πλεῖν Ὀπιδιμοῦνται; οἷος
 δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι; τὸν Σαρδαναπά-
 λον δὲ ὦ Αἰακέ, πατάξαι μοι καὶ κόρ-
 ρης Ὀπίτρεψον. Αἰα. μηδαμῶς. Δι-
 θρῦψαι γὰρ αὐτὰ τὸ κρανίον γυναι-
 κείον ὄν. βέλῃ δέ σοι Ὀπιδείξω καὶ τὸς
 Κοφές; Μένι. νή Δία γε. Αἰα. πρῶ-
 τος ἔτος σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστὶ. Μένιπ.
 χαῖρε ὦ Εὐφορβε, ἡ Ἀπολλὼν, ἡ ὅ, τε

MEN. Papæ Homere, vt tibi Rapso-
 diarum tuarū capita, humi proiecta
 iacent, ignobilia atque obscura, cinis
 ac puluis omnia, & nugæ meræ, deni-
 que verè, vt ab te dictum est, capita
 infirma & caduca. Sed hic, Æace,
 quisnam est? **ÆÆ.** Cyrus est. Ille au-
 tem Cræsus, & iuxta ipsum Sardana-
 palus. Ultra hos aurem Midas, & de-
 inceps ille Xerxes. **MEN.** Et te. ô scele-
 ste, tota exhorruit Græcia, iungen-
 tem pontibus Hellespontum & per
 ipsos montes nauibus traicere affe-
 ctantem? Qualis verò & ipse Cræ-
 sus est? Cæterum, Sardanapalo, quæ-
 so, huic, Æace, permitte, vt demul-
 ceam caput, inflicto colapho. **ÆÆ.**
 Nequaquam. Comminues enim
 ipsi caluariam, muliebri ac fragilis
 adeò cum sit. Cæterum visne tibi os-
 tendam, & doctos illos? **MEN.** Per
 Iouem etiam. **ÆÆ.** Primus en hic
 tibi Pythagoras est. **MEN.** Salue
 Euphorbe, siue Apollo, siue denique
 quod-

ἀν' ἐθέλης. Πυθ. νή, ἔσ' οὐ γὰρ ὦ Μέν-
 νιπῶε. Μέν. ὅκ' ἐπιχρυσῆς ὁ μηρός
 ἐστὶ σοι; Πυθ. ἔγάρ. ἀλλὰ φέρε ἰδῶ,
 ἅτι σοι ἐδώδιμον ἢ πῆρα ἔχει. Μέν-
 νιπῶ. κυάμης ὦ γὰρ θε. ὥς τε ἔτ' ἔ-
 τό σοι ἐδωώδιμον. Πυθ. δὸς μόνον,
 ἀλλὰ τῶν νεκροῖς δόγματά. Αἶα,
 ἔτ' οὐ δὲ Σόλων ὁ Εξηκεσίδης, καὶ
 Θαλῆς ἐκέιντο, ἔ παρ' αὐτῆς, Πιτ-
 τακῆς, καὶ οἱ ἄλλοι. ἐπὶ αὐτῇ πάντες εἰσιν,
 ὥς ὁρᾷς. Μέν. ἄλυποι ἔσσι ὦ Αἰακὲ
 μόνοι, καὶ Φαιδροὶ τῶν ἄλλων. ὁ δὲ αὐτῶν
 δ' ὅπως. ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρτος,
 ὁ ταῖς φλυκταίναις ὅλ' ἐξηνθη-
 κῶς, τίς ἐστιν; Αἶα. Εμπειδοκλῆς ὦ
 Μένιπῶε, ἡμεῖς Φθός δ' οὐ τῆς Αἵτνης
 παρών. Μένιπῶ. ὦ χαλκῶπου βέλ-
 τιστε, τί πῶι θῶν σῶν τῶν ἐστῆς κρατῆ-
 ρας ἐνέβαλες; Εμ. μελαγχολία
 τίς ὦ Μένιπῶε. Μέν. ἔγ' μαὶ Δία,
 ἀλλὰ

quodcunque voles. PYR. Ita sanè, & tu utique Menippe. MEN. Quid? an non amplius aureum istud femur habes? PYRH. Non, sed age cedo, si quid māducabile tibi habet pera ista. MEN. Fabas habet. quare nihil hic est, quod tu manducare queas. PYRH. Da modò. Nam hic apud manes alia dogmata atque instituta. AEA. Porro hic Solon est, filius Excectidis præterea ille Thales, & iuxta ipsos Pittacus, & cæteri illi, septem autē omnes sunt, ut vides. MEN. Læti hi sunt Aeace, soli atque alacres præter cæteros. Sed hic oppletus cinere, tanquam sub cinericius panis aliquis, hic crebris pustulis scatens, quis nā est? AEA. Empedocles, o Menippe, semicoctus ab Aetna monte huc profectus. ME. Oxripes optime, quid, obsecro, acciderat tibi, cur te ipsum in foramina Aetnae iniiceret? E M. Insania quædam, Menippe. MEN. Nō per Iouem, sed

ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ
 πολλὴ κόρυς. ταῦτά σε ἀπλωθεύ-
 κωσεν αὐταῖς κρηπίσιν σὺν ἄξιον ὄν-
 τα, πλεὺς ἄλλ' ἔδέν σε τὸ σοφισμα-
 ῶνησεν. ἐφωράθης γὰρ πεθνεώς. ὁ Σω-
 κράτης δὲ ὡς Λαίαν, πῶς ποτε ἀρά
 ἐστὶ. Λαί. μετὰ Νέστορος, καὶ Πα-
 λαμήδους ἐκείνῳ λυρεῖται πολλὰ
 Μέν. ὅμως ἐβελόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἰ-
 πὼς ἐνθάδε ἐστίν. Λαί. ὁ, ὅς τις τὸν Φαλα-
 κρόν; Μέν. ἅπαντες Φαλακροὶ εἰ-
 σιν ὥς πάντων ἂν εἴη τὸ γινώ-
 ρισμα. Λαί. τὸν σιμόν λέγω. Μέν. καὶ
 τῷθ' ὅμοιον. Σιμοὶ γὰρ ἅπαντες. Σω.
 ἐμὲ ζητεῖς ὡς Μένιππον; Μέν. καὶ μά-
 λα ὡς Σώκρατες. Σωκ. τί τὰ ἐν
 Αθῶναις; Μέν. πολλοὶ τῶν νέων φι-
 λοσοφεῖν λέγουσι. καὶ τὰ γε γήματα
 αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰθεῖσαι τό-
 πος, ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα

πολ-

sed inanis quædam gloriæ affectatio,
 & fastus, & multa superbia. Hæc te
 conflagrare fecerunt, vnà cum ipsis
 crepidis, cum dignus minimè esses.
 Veruntamen nihil tibi commentum
 istud profuit: deprehensus enim es &
 ipse mortuus. Cæterùm Socrates ille
 Aeace, vbi locorū tandem est? **AEA.**
 Cum Nestore ac Palamede ille ple-
 rumq; nugatur. **MEN.** Cuperem tamē
 videre ipsum, sicubi locorum hic fo-
 ret. **AEA.** Vidēs ne caluum illū? **MEN.**
 At omnes hic calui sunt, quare omni-
 um æquè notatio hæc fuerit. **AEA.** Si-
 mum istum dico. **MEN.** etiam hoc si-
 mile omnium est. Nam & simi omnes
 sunt. **SOCRAT.** Mene quæris Menip-
 pe? **MEN.** Te ipsum. **SOCRAT.** Quo
 pacto res Athenis se habent? **MEN.**
 Multi iuniorum philosophari se pro-
 fitentur. Ac habitum certè ipsum, &
 incessum si quis aspiciat, summi phi-
 losophi sunt, iidemque permulti. Cæ-
 terùm

πολλοί. τὰ δ' ἄλλα ἐώρακας οἶμαι,
 οἷος ἦκε πρὸς σὺν Ἀρίστιππος, Ἐπιδά-
 των αὐτός. ὁ μὲν ἀποπνέων μύρῃ, ὃ ᾗ
 τὸς ἐν Σικελίᾳ τυράννης θεραπεύειν
 ἔκμαθών. Σωκ. πρὸς ἐμὴν ἢ τί φρο-
 νῶσιν; Μέν. εὐδαίμων ὦ Σώκρατες
 ἄνθρωπος εἶ, τά γε ποιεῖται. πάντες
 εἴ σε θαυμάσιον οἶοντα ἄνδρα γε-
 νῆσθαι, Ἐπιδά ἐγνωκέναι ταῦτα, δεῖ
 γὰρ οἶμαί τι ληθές λέγειν, ἔδεν εἰδότε.
 Σωκ. καὶ αὐτὸς ἐφασκόν ταῦτα πρὸς
 αὐτὸς. οἷον, εἰρωνεῖσθαι τὸ πρᾶ-
 γμα εἶναι. Μέν. ἴσως δὲ ἔσθι εἰσιν οἱ
 πρὸς σέ; Σωκ. Χαρμίδης ὦ Μένιπ-
 πε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ ἔκ Κλεινίας.
 Μέν. εὖ γε ὦ Σώκρατες, ὅτι καὶ
 γὰρ μετὰ τὴν σεαυτῶν τέχνην. Σωκ.
 τί γάρ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλ-
 λά πωλησίον ἡμῶν κατὰ κέρδιον, αἰδο-
 κῶ. Μέν. μὰ Διὶ ὅτι καὶ Κροῖσον γὰρ
 καὶ Σαρδανάπαλον ἄπῃμι, πωλησίον
 οἶκῃ-

terum autem vidisti, opinor, qualis
& Aristippus huc ad te venerit, &
Plato ipse, alter quidem olens vnguē-
ta, alter autem in Sicilia tyrannis adu-
lari doctus. Soc. At de me quid senti-
unt? MEN. Beatus, Socrates, quispiam
es, quod ad huiusmodi res utiq; per-
tinet. Omnes itaque te admirabilem
fuisse virum existimant, atque omnia
cognouisse hæc (decet enim, opinor,
verum hic dicere) cum nihil scires.
Socr. Et ipse dicebam hæc ad illos,
sed illi tum simulationem quandam,
eam rem esse putabant. MEN. Sed
quinam isti sunt circa te? Soc. Char-
mides, Menippe, & Phædrus & Clinia
filius ille. MEN. Euge Socrates, quo-
niam & hic artem tuam exerces. Soc.
Quid enim aliud, quod quidem sua-
uius sit, agerem? Sed huc propius no-
biscum recumbe, si videtur. MEN.
Non, per Iouem. Ad Croësum enim
& Sardanapalum redeo, prope il-
los

οικήσων αὐτῶν. εἰκα γ᾽ ἐκ ὀλίγα
 γαλάσσειαι, οἰμῶζόντων ἀκέρων· Αἰα.
 καὶ γὰρ ἤδη ἀπῆμι, μὴ καί τις ἡμᾶς νε-
 κρῶν λάθῃ διαφυγῶν. τὰ πολλὰ
 δ' ἔσσωθις ὅψιν Μένιπας. Μέν. ἀπι-
 θι. καὶ ταυτὶ γοῖκανάω Αἰακέ.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ

Κερβέρου.

Ω Κέρβερέ; Σύ γ' ἡνὶ γαίῃ εἰμὶ σι-
 κύων καὶ αὐτὸς ὢν, εἰπέ μοι
 πρὸς τῆς Στυγὸς, οἷον ὃ Σω-
 κράτης ὅποτε κατήει πρὸς ὑμᾶς. εἰ-
 κὸς δὲ σε θεὸν ὄντα, μὴ ὑλακτεῖν
 μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγ-
 γεσθαι, ὅπῃ ἐθέλοις. Κέρβ. πόρ-
 ρωθεν μὲν ὦ Μένιπας, ταυτὶ πα-
 σιν ἐδόκει ἀτρέπῃ προσώπῳ προσέ-
 ναι, καὶ ἐπ' αὐτὸν διεδέναι τὴν θαλάττην
 δοκαῖν. καὶ τὰτ' ἐμφύῃαι τοῖς ἔξω πο-
 σιν

vos habitaturus. Videor quippe mihi, non pauca habiturus ibi esse, quæ rideam, quando plorantes illos audiam. *ÆA.* Et ego quoque iam abeo, ne quis mortuorum clam nobis subducatur sese. Pleraque autem alia videbis Menippe, quando iterum conveniemus. *M E N.* Abeas licet, nam & hæc *Æace*, vidisse sufficit.

MENIPPI ET

Cerberi.

HEus Cerbere, quandoquidem mihi tecum cognatio quædam intercedit, cum & ipse sim canis, dic mihi per Stygiam paludem, quomodo se habebat Socrates, cū huc accederet? Verisimile est autem te, deus cum sis, nō latrare modo, verū etiam humano more loqui, si quando velis.

CER. Cū pcul adhuc abesset Menippe, visus est cōstanti atq; imperterrito adire vultu, perinde quasi mortē nihil

H

omni-

σομίᾳ ἐς ὧσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέ-
 κυψεν ἄσω τῷ χάσματι, καὶ
 εἶδε τὸν ζόφον, καὶ γὰρ ἐπὶ λαμέλ-
 λοντα αὐτὸν διακὼν τῷ κωνεῖω,
 κατέπαυσα τῷ ποσὶος, ὡς περ καὶ
 βρέφη ἔκωκυε, καὶ καὶ ἑαυτῷ πα-
 διάωδιύρετο, καὶ παντὶ ἔγινετο.
 Μέν. ἔχου ῥοφιστὴς ὁ ἄνθρωπος
 ἡ, καὶ οὐκ ἀληθῶς κατεφρόνει τῷ
 πράγματι; Κέρβερ. οὐκ. ἀλλ' ἐπεί-
 περ ἀναγκαῖον αὐτὸ εἶρα, κατεθρα-
 σύνετο, ὡς δὴ φησὶν ἐκ ἄκων πεισόμενος,
 ὁ πάντως εἶδει παθεῖν, ὡς θαυμάσων-
 ται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως, ὡς πάντων γε-
 τῶν τοιούτων εἶπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως ἃ
 σομίᾳ πολμηροὶ, καὶ ἀνδρεῖοι, τὰς
 ἐνδοθεν, ἔλεγχος ἀκροβόλου. Μένιπω.
 ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθέναι
 ἴδο-

omnino formidaret, tanquam hoc ipsum vellet ijs, qui procul à specus ingressu stabant, ostendere, verum simulatq; despexit in hiatum, viditque profundum atque atrum antri recessum, simulq; ego cunctantem etiam illum cicutæ mordens, pede correptum detraherem, infantium ritu ciulabat, suosq; deplorabat liberos, nihilq; nõ faciebat in omnem speciem sese conuertēs. **MAN.** Num igitur fucate sapiens erat ille, neq; verè mortem contemnebat? **CER.** Haud verè: cæterum vbi vidit id esse necesse, audaciam quandam præ se ferebat, quasi vero volens id esset passurus, quod alioqui volenti nolenti tamen omnino fuerat ferendum, videlicet, quo spectatoribus esset miraculo. Equidē illud in totum de viris istiusmodi verè possim dicere, ad fauces vsq; specus intrepidi sunt ac fortes, porro intus cum sunt, nihil mollius neque fractius. **MAN.** Cæterū ego quonam

ἔδοξα; Κέρβερε. Μόντ' ὦ Μένιπ-
 πε ἀξίως τῶ γένους, καὶ Διογένης πρὸς
 σοῦ, ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσῆετε,
 μή δ' ὡς θύμενοι ἀλλ' ἐθελῆστοι γε-
 λῶντες, οἰμώζοντες τραγγεῖλαντες
 ὅπασιν.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ

Μενίππου.

ΧΑΡΩΝ.

Απόδος ὡς κατάρχατε τὰ προθμῖα.
 Μέν. Βόα, εἰ τῷτό σοι ἥδιον ὦ
 Χάρων. Χάρ. Διότιλος Φημί ἀνδ' ὦν
 σε διεπρωθμευσάμενον. Μέν. ὅκ' ἀν-
 λάβοις ὡς τὰ μὴ ἔχοντ'. Χάρ.
 ἔστι δ' ἐπεὶ οὐδὲν μὴ ἔχων; Μένιπ.
 εἰ μὲν καὶ ἄλλός τις, ὅκ' οἶδα. ἐγὼ
 δ' ἐπεὶ ὅκ' ἔχω. Χάρ. καὶ μετ' ἀγ-
 ξω σε, νῆτόν περ πλάτωνα, ὦ μισῆς, ἡ
 μή

animo tibi visus sum subijisse specum?
CER. Vnus mortalium Menippo, sic
 mihi visus es subire, ut tuo dignum
 erat genere, & prior te Diogenes,
 propterea quod nequiquam adacti
 subieritis, aut intrusi, verum tum vi-
 tronei, tum ridentes, atq; omnibus
 plorare renuntiantes.

CHARONTIS ET Menippi.

CHARON.

Redde naulum scelesti. **MEN.** Vo-
 ciferare, si quidem istuc tibi vo-
 luptati est Charon. **CA R.** Redde, in-
 quam, quod pro traiectione debes.
MEN. Haudquaquam auferre queas
 ab eo qui nō habet. **CHA.** An est quis-
 piam, qui ne obolū quidem habeat?
MEN. Sit ne alius quispiā præterea, e-
 quidem ignoro, ipse certē nō habeo.
CHA. Atqui præfocabo te per Ditem
 H 3 impu-

μὴ δ' ἀποδῶς. Μέν. καὶ γὰρ τῷ ξύλῳ σου
 πατάξας, διαλύσω τ' κρανίον. Χάρ.
 μάτην ἔν' ἔσῃ πεπλευκὲς τοσούτων
 πωλῶν. Μέν. ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμῶν σοὶ
 ἀπεδύτω, ὅς με παρέδωκέ σοι. Ἑρμ.
 νῆ Δία ὀναίμεν, εἰ μέλλω γε καὶ
 ὑπερεκτίνειν τῶν νεκρῶν. Χάρ. σὺ δὲ
 δώροισμαί σου. Μέν. τίς τίς γε ἐνεκα
 νεωλεκίστας τὸ πο, θμείον, πωλάμενε.
 πωλῶ ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λά-
 βοις; Χάρ. σὺ δὲ σὺ κ' ἡδεις ὡς κομί-
 ζειν δεόν; Μέν. ἡδεῖν μὲν, ἔκ εἶχον δέ.
 τί ἔν; ἐξέρην διατῆτο μὴ ἀποθανεῖν;
 Χάρ. μόν' ὅ ἔν' αὐχῆσεις περὶ κα-
 πεπλευκέναι; Μέν. ἔ περὶ καὶ ὧ βέλ-
 τισι, καὶ γὰρ ἦν τ' ἀλῆσαι, καὶ τῆς κώπης ἐπε-
 λαβόμεν, καὶ σὺ κ' ἐκλαμὸν μόν' ὅ τ'
 ἄλλων Ὀπιβατῶν. Χάρ. ἔδεν ταῦτα
 πρὸς τὰ προθμία. τὸν ὀβολὸν ἀπο-
 δίδναί σοι δεῖ. οὐ γὰρ θέμις ἄλλως
 γνέ-

impurissime, ni reddas. MEN. At ego illiso baculo tibi comminuam caput. CHA. Num ego te tā longo traiectu gratis transuexero? MEN. Mercurius meo nomine tibi reddat, ut qui me tibi tradiderit. MER. Bellè mecum agatur per Iouem, si quidem futurum est, ut etiam defunctorum nomine persoluam. CHA. Haud omittam te. MEN. Quin igitur vel huius gratia perge, ut facis, nauim trahere, quanquam quod non habeo, quinam auferas? CHA. At tu nesciebas, quid tibi fuerit adportandum? MEN. Sciebam quidem, verum non erat. Quid igitur? num ea gratia erat mihi semper in vita manendum? CHA. Solus ergo gloriaberis te gratis fuisse transuectum? MEN. Haud gratis & præclare, si quidem & sentinam exhauisi, & remum arripui, & vectorum omnium vnus non ciulaui. CHA. Ista nihil ad naulum, obolum reddas oportet: neque enim fas

γνέσθαι. Μέν. ἔπ' ἔν ἀπάρα γέ με αὐθις
 εἰς τὸν βίον. Χάρ. Χάριεν λέγεις, ἵνα
 πληγαῖς ὀπὶ τέτω πῶρ' αὖ τ' Ἀιακῷ
 προσλάβω. Μέν. μὴ ἐνόχλει οὐῷ.
 Χάρ. δειξόν τί ἐν τῇ παύρᾳ ἔχεις.
 Μέν. θέρμῃς εἰθέλεις, καὶ πῆς ἑκάτης
 τὸ δειπνόν. Χάρ. πόθεν τέτον ἡμῖν
 ὦ Ἑρμῇ τὸν κυῖα ἤγαγας; οἷα δὲ
 καὶ ἐλάλει πῶρ' αὖ τὸν πλῆν, τῶν ὀπι-
 βατῶν ἀπέκτων καταγελῶν, καὶ ὀπι-
 σκαπῶν, καὶ μόν' ὅτ' ἄδων, οἰμωζόν-
 των σκείνων. Ἑρμ. ἀγνοεῖς ὦ Χάρων,
 ὅποιον ἄνδρα διεπόρθμευας; ἐλδύ-
 θερον ἀκριβῶς, καὶ δένος αὐτῷ μέλει.
 ἄρ' ἐστὶν ὁ Μένιππος. Χάρ. καὶ μὲν
 ἂν σε λάβω ποτέ; Μέν. ἂν λά-
 βης ὡς βέλπιδε, δῖος ἦ ὅσῃ
 ἂν λάβοις.

est secus fieri. MEN. Proinde tu me
rursum in vitam reuehe. CHA. Belle
dicis, nimirum vt verbera etiam ab
Aeaco mihi lucrifaciam. MEN. Ergo
molestus ne sis. CHA. Ostende quid
habeas in pera. MEN. Lupinum si ve-
lis, & Hecate cœnam. CHA. Vnde no-
bis hunc canem adduxisti Mercuri?
tum qualia garriebat inter nauigan-
dum, vectores omnes irridens, ac di-
sterijs incessens, vnusq; cantillans,
illis plorantibus. MER. An ignoras
Charon quem virum transuexeris?
planè liberum, cuique nihil omnino
curæ sit. Hic est Menippus. CHA. At-
qui si vnquam posthac te recepero,
MER. Si receperis ô præclare, ne
possis quidem iterum
recipere.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ

Μαυσώλου.

Ω καὶ ὅτι τινι μέγα Φρονεῖς καὶ
 πάντων ἡμῶν προτιμᾷται
 Ζεῖς; Μαύ. καὶ ὅτι τῇ βασιλείᾳ
 μὲν, ὡς σινωπεῖ, ὅς ἐβασίλευσα Κα-
 ρίας μὲν ἀπάσης, ἤρξα δὲ καὶ Λυδῶν
 ἐνίων. καὶ ἤσχε δέ τινας ὑπεργαγύ-
 μιν, καὶ ἀχρεὶ Μιλήτης ἐπέβλεψεν. καὶ
 πολλὰ τῆς Ιωνίας κατασρεφόμενος.
 καὶ καλὸς ἄνθρωπος, καὶ μέγας, καὶ ἐν πο-
 λέμοις καρτερός. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι
 ἐν Αλικαρνασσῷ μνήμα παμμέγε-
 θεσέχω ὅτι κείμενον, ἠλίκον ἐκ ἀλ-
 λου νεκρός, ἀλλ' ὅτι ἐστὶς ἐς κάλ-
 λου ἐξησκημένον, ἱππῶν καὶ ἀν-
 δρῶν ἐς τὸ ἀκρεβέστετον εἰκασ-
 μένων λιθῶν τε καὶ κελεύσων, οἷον ἐστὶς
 νεώ,

DIOGENIS ET

Mausoli

O He tu Car, quare tam insolens es, tibiq; places, ac dignum te credis, qui vnus nobis omnibus anteponare? **MAV.** Primum regni nomine, ô tu Sinopësis, quippe qui Cariz imperauerim vniuersæ, præterea Lydiæ quoq; gentibus aliquot, tum autem & insulas nonnullas subegerim, Miletum vsq; peruenierim, plebisq; Ioniz partibus vastatis. Ad hæc formosus eram ac procerus, ac bellicis in rebus præualidus. Postremô, quod est omnium maximum, in Halicarnasso monumentum erectum habeo, singulari magnitudine, quantum videlicet defunctorum alius nemo possidet. neq; pari etiâ pulchritudine conditum, viris scilicet atq; equis, pulcherrimo è saxo, ad viuam formam absolutissimo artificio expressis, adeo vt velfanum aliquod simile haud

μεῶν ἔνρη τις ἀν' ῥαδίως. ἔδοκῶ σοι δι-
 καίως Ἰπὶ τέρις μέγα Φρονεῖν;
 Διογένης. Ἰπὶ τῇ βασιλείᾳ Φῆς, καὶ
 τῷ κάλλει, καὶ τῷ βάρει τῷ πάφῃ;
 Μαύσω. νῆ Δί' Ἰπὶ τέρις. Διογ.
 ἀλλ' ὦ κακὲ Μαύσωλε, ἔτι ἡ ἰσχὺς
 ἔπι σοι σκείνη, ἔτι ἡ μορφή παρέστιν.
 εἰ γοῦν τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν ἐυ-
 μορφίας πέρι, σὺκ' ἔχω εἰπεῖν τίνος
 ἔνεκα τ' οὐκ κρανίον προτιμηθεῖη ἀν-
 τ' ἐμῷ. Φαλακρά γάρ ἄμφω, καὶ
 γυμνά. καὶ τὰς ὀδόντας ὁμοίως προ-
 φαίνουмен, καὶ τὰς ὀφθαλμούς ἀφθ-
 ρήμεθα, καὶ τὰς ῥῖνας ἀποσεσιμώμεθα.
 ὁ δὲ πάφῃ, καὶ οἱ πολυτελεῖς σκεῖ-
 νοι λίθρι. Αλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως
 εἶεν Ἰπιδείκνυσθαι, καὶ Φιλοτιμεῖσθαι
 πρὸς τὰς ξένους, ὡς δὴ τι μέγα οἰκθ-
 δόμημα αὐτοῖς ἐστὶ. σὺ δὲ ὦ βέλπυς,
 ἔχ' ὁρῶ ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτῇ,
 πᾶσι

haud facîle quis inueniat. Num iniuria tibi videor has ob res mihi placere atque efferri? DIOG. Num ob imperium ais, ob formam, atque ob sepulchri molem? MAV. Per Iouem ob hæc inquam. DIOG. Atqui ô formosè Mausole, neque vires iam illæ, neque forma tibi iam adest, adeò vt si quem arbitrum de formæ præcellentia delegerimus, haud quaquam dicere potis sit, quamobrem tua caluaria meæ sit anteferenda, siquidem vtraque pariter tum calua, tum nuda. vtrique dentes pariter ostendimus, pariter oculis orbatī sumus, pariter naribus simis ac sursum hiantibus deformati. Cæterum sepulchrum ac saxa illa pretiosa, Halicarnasseis forsitan iactare licebit, & hospitibus gloriæ causa ostentare, tanquam qui magnificam quandam apud se structuram habeant: verum quid hinc commoditatis ad te redeat, vir egregie, nequaquam video,

πάλην εἰ μὴ ἴδοιτο φῆς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν
 ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις
 πεζόμενος. Μαύ. ἀνένητα ἔν μοι ἐκεί-
 να πάντα, καὶ ἰσότημος ἔσσι Μαύσω-
 λῶ, καὶ Διογῆης; Διογ. σὺ καὶ ἰσότημος
 ὦ γρηκαϊότατε, εἰ γάρ. Μαύσωλῶ
 μὲν γὰρ οἰμώζεται, μεμνημένῳ τῶν
 ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ὤρετο.
 Διογῆης δὲ καταγελάσεται αὐτὸν. καὶ
 τάφον ὁ μὲν ἐν Αλικαρνασσῶ ἔρεϊ
 αὐτὸν ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς,
 καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον, ὁ Διο-
 γῆης δὲ, τῷ μὲν Λάματος εἰ καὶ πτω-
 χεύει, ἔχει, σὺ καὶ οἶδεν, εἰ δὲ γὰρ ἔμα-
 λεν αὐτῷ τὰ τε, λόγον δὲ τοῖς δέξουσιν
 περὶ αὐτῶν καταλελοιπεν, ἀνδρὲς βίαν
 βεβιωκὼς ὑψηλότερον, ὡς Καραὶν ἀν-
 δραποδέσσετε τῷ σὺ μνίσματα, καὶ
 ἐν βεβαυοτέρῳ χωρίῳ κατεσκευα-
 σμένον.

video, nisi forsan illud commodum
 vocas, quod plus oneris, atque nos
 sustines, sub tam ingentibus saxis
 pressus ac laborans. MAV. Itane ni-
 hil illa mihi conducunt omnia, pla-
 neque pares erunt Mausolus ac Dio-
 genes? DIOG. Imò haud pares, in-
 quam, vit clarissime, nam Mausolus
 discruciabitur, quoties earum rerum
 in mentem veniet, quibus in vita flo-
 rare consuevit, ac Diogenes interim
 eum ridebit. Atque ille quidem de
 suo illo monumento, quod est in
 Halicarnasso, memorabit, ab vxore
 Argemisia atque sorore parato, con-
 tra Diogenes ne id quidem suo de
 corpore nouit, nunquid habeat se-
 pulchrum. Neque enim illi res eacu-
 ra est, verum apud viros excellentis-
 simos sui memoriam famamque re-
 liquit, vt qui vitam peregerit vito di-
 gnam, tuo monumento, Carum ab-
 iectissime, celsiorem, ac tutiore in
 loco substructam.

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ,
καὶ Μένιπῳ.

ΝΙΡΕΥΣ.

ἸΔὲ Δὴ Μένιπῳ Θ. ἔρσι δικάσει,
πότερος εὐμορφότερός ἐστιν. εἶπε ὦ
Μένιπῳ, ἔκαλλίων σοι δοκῶ; Μέν.
τίνες δέ καί ἐστε, πρότερον οἶμαι. Ζη.
γὰρ τῷτο εἰδέναι. Νιρ. Νιρεὺς καὶ
Θερσίτης. Μέν. πότερ Θ. ὁ Νιρεὺς;
ἢ πότερ Θ. ὃν ὁ Θερσίτης; ἔδεν
γὰρ τῷτο δῆλον. Θερσίτης. ἐν μὲν ἤδη
τῷτ' ἔχω, ὅτι ὁμοίός εἰμί σοι, καὶ ἔδεν
τηλικῶτον λαφύρεις, ἠλίκον σε Ο-
μηρος ἐκείνος ὁ τυφλὸς ἐπήνεσεν, ἀ-
πάντων εὐμορφότετον προσεπών.
ἀλλ' ὁ φοξὸς ἐγὼ, καὶ ψεδνὸς ἔδεν χεί-
ρων ἐφάνην τῷ δικαστῇ. ὥρα δέ σοι ὦ
Μένιπῳ, ὅν τινα καὶ εὐμορφότερον ἤτῃ.
Νιρ. ἐμέ γε τ' Αἰγλαῖας καὶ Χάροπος, ὅς
καλ-

NIREI, THERSITÆ,
& Menippi.

NIREVS.

ECce denique vel Menippus hæc
iudex erit, vter nostrum sit for-
mosior. Dic Menippe, an non tibi vi-
deor forma præstantior? **MEN.** Imò
quinam sitis, prius arbitror indican-
dum. nam hoc opinor, scitu est o-
pus. **NIR.** Nireus ac Thersites. **MEN.**
Vter Nireus, vter Thersites; non-
dum enim vel hoc satis liquet. **THE.**
Iam vnum hoc vinco, quod tibi sum
similis, neque tantoperè me præcel-
lis, quantoperè te cæcus ille **Home-**
rus extulit, vnum omnium formo-
sissimum appellans, quin ego fasti-
giato vertice, rarisque capillis, nihi-
lo te inferior visus sum arbitror. Iam
verè tempus est, vti pronunties
Menippe, vtrum altero formosio-
rem æstimes. **NIR.** Mirum ni **A-**
glaia Charopeque prognatum, qui
vir

κάλλισθ' ἀνὴρ ὑπὸ Γλιόν ἤλθον
 Μέν. ἀλλ' ἔχῃ καὶ ὑπὸ γλῶ, ὡς οἶ-
 μαί, κάλλισθ' ἤλθες. ἀλλὰ τί μὲν
 ὅσα ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον, ταύτη μὲν-
 νον ἄρα διακρίνοιτο ἀπὸ τῆς Θερσι-
 τας κρανίας, ὅτι εὐθρυπίον τὸ σπν.
 αἰλαπαδινὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ ὅσα ἀν-
 δρῶδες ἔχεις. Νιρ. καὶ μὲν ἔρξ ο-
 μηρον. ὅποι' ἔλ' ὅποτε σιωεσά-
 τειον τοῖς Ἀχαιαῖς. Μέν. ὀνειράτα
 μοι λέγεις. ἐγὼ δὲ ἄβλέπω, καὶ νῦν
 ἔχεις, σκέψαι δὲ οἱ τότε ἱσπῶσιν. Νιρ.
 ὅσα ἔν' ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφότερος
 ἔμι ὢ Μένιππε; Μέν. ἔπε σὺ, ἔπε
 ἄλλ' ἔμμορφ' ἔμμορφ' ἱσπῶσιν γὰρ ὡς
 ἄλλοι, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. Θερ.

ἐμοὶ μὲν καὶ τῶτο
 ἱκανόν.

☉ (ο) ☉

MENIN.

vir pulcherrimus vnus omnibus è
Graii Priameia ad Pergama veni.

MEN. Atqui non item sub terram
opinor pulcherrimus venisti, quippe
qui reliquis quidem ossibus alijs ap-
pareas assimilis, porro caluaria hoc
vno insigni à Thersitæ caluaria dig-
noscipossit, quod tua delicata est ac
mollicula, quandoquidem istuc ha-
bes effoeminatum ac neutiquam viro
decorum. NIR. Attamen Homerum

percontare, qua specie tum fuerim,
cum inter Graecorum copias mili-
tarem. ME. Tu qui sem somnia mihi
narras, at ego ea spectro, quæ video,
quæque tibi adsunt in præsentia, cæ-
terum ista norunt, qui id temporis
vivebant. NIR. Quid igitur tandem?

an non ego formosior Menippe?

MEN. Neque tu, neque quisquam ali-
us formosus hoc loco, siquidè apud
inferos æqualitas est, paresque sunt
omnes. THER. Mihi quidem vel hoc
latet.

ME.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ

Χείρων ©.

ΗΚεσα ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν Ἰππυ-
 θυμήσεις ἀποθανεῖν. Χείρ ἀλη-
 θῆ πεῦτ' ἤκεσας ὦ Μένιππε. καὶ τί-
 θνηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατ © εἶναι δυ-
 νάμεν ©. Μέν, τίς δέ σε ἔρωσ τῶ θά-
 νάτῃ ἔχεν ἀνθρώπου τοῖς πολλοῖς
 χεῖματ ©; Χείρων. ἐρῶ πρὸς σε καὶ
 αἰσύνετον οὔτε. σὺ γὰρ ἐπὶ ἡδὺ ἀπα-
 λαύειν τῆς ἀθανασίας. Μένιππε. ἔχ
 ἡδὺ γὰρ ζῶντα ὁρᾷν τὸ Φῶς; Χείρ.
 σὺ γὰρ ὦ Μένιππε. τὸ γὰρ ἡδὺ, ἐγὼ γὰρ
 ποικίλον τι καὶ ἔχ ἀπλοῦν ἡγεῖμαι εἶ-
 ναι. ἐγὼ δὲ ζῶν αἰεὶ, καὶ ἀπαλαύων
 τῶν ὁμοίων, ἡλίας. Φωτὸς, τροφῆς,
 αἱ ὥραι δὲ αἱ αὐταί, καὶ τὰ γι-
 γνόμενα ἀπαντὰ ἐξ ἧς ἕκαστον, ὡς περ

MENIPPI ET

Chironis.

E Quidem inaudiui Chiron, te, de-
 us cum esses, tamē optasse mor-
 ē. **CHIR.** Vera ista audisti o Menip-
 pe, planeq; mortuus sum, sicuti vi-
 des, cum mihi licuerit immortalem
 esse. **MEN.** At quanam te mortis
 cupido tenebat, rei videlicet quam
 vulgus hominum horreat? **CHIR.**
 Dicam apud te; virum neutiquam
 fustum atque imperitum. Iam mihi
 lesierat esse iucundum immortalita-
 te frui. **MEN.** Quid? an iniucundū erat
 vivere, lucemq; tueri? **CHIR.** Erat
 nequam Menippe, nam quod iucun-
 dum vocant, id ego neutiquam sim-
 plex; sed varium quiddam esse arbi-
 tor. Verum cum ego semper viue-
 rem, atq; iisdem perpetuò rebus ute-
 rer, sole, luce, cibo, tum horæ eadem
 recurrerent, reliqua item omnia,
 quæcunque contingunt in vita, re-
 cipro-

τα, προσκορῇ ὁμοίως ἀν γένοιτο, καὶ
 δεήσει μεταβολὴν γε ζῆτεῖν τινα, καὶ
 ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον εἶον, ὅπερ οἶμαι ἀ-
 δύνατον. Χείρ. τί γὰρ ἀν πάροις τις ὠ-
 μένιπωε; Μένιπω. ὅπερ, οἶμαι, καὶ
 Φασι, συνετὸν ὄντα, δρέσκεσθαι καὶ
 ἀγαπᾶν τοῖς παρῆσι, καὶ μὴ σῆν αὐ-
 τῶν ἀφόρητον οἰεσθαι.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΙ-
 ΝΟΥΣ, καὶ ΚΡΑΤΗΤΟΥ.

ΑΝΤΙΟΓΕΝΕΑ καὶ ΚΡΑΤΗΤΗΣ, σχολιῶν ἀ-
 γομεν. ὥς τί οὐκ ἀπίμεν εἶναι
 τῆς καθόδου περὶ πατήσοντας, ὁψόμενοι
 τοὺς κατόντας οἰοί τινές εἰσι, καὶ τί ἐκα-
 στος αὐτῶν ποιῇ; Αντ. ἀπίωμεν ὡς Διό-
 γενης. καὶ γὰρ ἀν τὸ θεῖον ἡδὺ γένοιτο.
 τὰς μὲν διακρύοντας αὐτῶν ὁρᾶν
 τὰς

cum hic itidē similia sint omnia eundem ad modum parient fastidiū. At de integro tibi querenda erit vitæ cōmutatio, atq; hinc quopiam aliā in vitam demigrandū, id quod arbitror fieri nō posse. CH. Quid igitur faciendum Menippe? MEN. Illud nimirū, ut sapiens cum sis, quemadmodū opinor, & vulgò prædicant, præsentibus rebus sis contentus, bonique consu- las quod adest, neq; quicquam in his esse putes, quod ferri non queat.

DIOGENES, ANTI- STHENIS, & Cratetis.

O Tium nunc agimus, Antisthe-
nes & tu Crates : quare, eur
non obsecro imus deambulatum,
recta ad ingressum & fauces Orbi
ut ibi spectemus eos, qui descen-
dunt, quinam sint, & quid quisque
eorum agat? ANT. Eamus Dioge-
nes. Etenim spectaculum hoc iucun-
dum fuerit, videre alios quidē ipso-
rum lachry-

τα, προσκορῇ ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ
 δεήσει μεταβολὴν γε ζητεῖν τινα, καὶ
 ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον εἶον, ὅπερ οἶμαι ἀ-
 δύνατον. Χεῖρ. τί γὰρ ἂν πάθοι τις ὡς
 μένιππε; μένιππε. ὅπερ, οἶμαι, καὶ
 φασί, συνέτον ὅντα, δρέσκεσθαι καὶ
 ἀγαπᾶν τοῖς παρῆσι, καὶ μηδὲν αὐ-
 τῶν ἀφόρητον οἶεσθαι.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΙ-
 ΝΟΥΣ, καὶ ΚΡΑΤΗΤΟΥ.

ΑΝΤΙΟΓΕΝΕΣ καὶ ΚΡΑΤΗΣ, πολλὰ ἀ-
 γομεν. ὥς τί σὺν ἀπόμεν ὅθι
 τῆς καθόδου πατήσονται, ὁψόμενοι
 εἰς κατόντας οἰοίτινές εἰσι, καὶ τί ἐκα-
 στος αὐτῶν ποιῇ; Αντ. ἀπώμεν ὡς Διό-
 γενης. καὶ γὰρ ἂν τὸ θεῖον ἡδὺ γένοιτο,
 τὰς μὲν διακρύοντας αὐτῶν ὁρᾶν
 τὰς

cum hic itidē similia sint omnia eundem ad modum parient fastidiū. At de integro tibi querenda erit vitæ cōmutatio, atq; hinc quopiam aliā in vitam demigrandū, id quod arbitror fieri nō posse. CH. Quid igitur faciendum Menippe? MEN. Illud nimirū, ut sapiens cum sis, quemadmodū opinor, & vulgò prædicant, præsentibus rebus sis contentus, bonique consulas quod adest, neq; quicquam in his esse putes, quod ferri non queat.

DIOGENIS, ANTISTHENIS, & Crateris.

Otium nunc agimus, Antisthenes & tu Crates: quare, cur non obsecro imus deambulatum, recta ad ingressum & fauces Orci, ut ibi spectemus eos, qui descendunt, quinam sint, & quid quisque eorum agat? ANT. Eamus Diogenes. Etenim spectaculum hoc iucundum fuerit, videre alios quidē ipso-
I
lachry-

τὰς ἱκετεύοντας ἀφεθῆναι. οὐκ
 δὲ μόλις καπνόντας, καὶ Ἰπὶ τράχη-
 λον ὠθύντες. Ἐρμῆ, ὁμῶς ἀντιβαί-
 νοντες, ἔκ τ' αὖτις ἀντιρρίδοντες, ἔ-
 δον δέον. Κράτ. ἔγω γὰρ καὶ διηγήσομαι
 ἡμῖν ἃ εἶδον, ὅπῃ κατήεν καὶ τ' ὁδοί.
 Διογ. διηγήσομαι ὡς Κράτης. εὐκοῦν γάρ
 πνα παχγέλοια εἶναι. Κράτ. καὶ ἄλλοι
 μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν. οἱ
 αὐτοῖς δ' Ἰπρίσημοι, Ἰσμενὸς δ' αὖτις, πρὸ
 πλάσιος, ἢ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης ἰ-
 μαθίας ὑπαρχος, καὶ Οὐσίτης, ἢ δὲ-
 μένιος. ὁ μὲν γὰρ Ἰσμενὸς δ' αὖτις, ἐπι-
 φόνευτο γὰρ ὑπὸ ληστῶν πρὸς τὴν
 Κιθαρώνα, εἰς Ελευσῖνα οἶμα βαδί-
 ζων, ἔστιν ἐπὶ καὶ τὸ τραῶμα. ἐν ταῖς
 χερσὶν εἶχε, καὶ τὰ παῖδια τὰ νεογνά,
 ἃ κατελελοίπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἑαυ-
 τῷ ἐπιμέμφετο τῆς τύχης. εἰς Κι-
 θαρώνα ὑπερβάλλων, καὶ τὰ πρὸ
 τῆς

lachrymari: alios autem vt dimittantur, supplicare: quosdā autē zgrē descendere, & quanquā ceruicem vr-
gente ac impellente Mercurio, relu-
ctari tamen, & resupinos obniti, nul-
la necessitate aut cōmodo suo. **CRA.**
Ego verō etiam exponam vobis, quæ
ipse vidi in via, quando huc descen-
debam. **DI.** Exponas licet. **Crates,** vi-
deris enim quædā omninō risu digna
dicturus esse. **CR.** Tum alij multi no-
biscum descendebant, tñ verō inter
ipsoz maximē nobiles, Ismenodorus
ille diues ex nostris, & Arsaces Medo-
rū præfectus, & Oroetes Armenius. Is-
menodorus igitur (occisus enim fue-
rat à latronibus circa Cithæronem,
quando Eleusinem, vt arbitror, pro-
ficiscebatur) & gemebat, & vulnus
in manibus præseferibat, liberos suos
paruos, quos reliquerat, idētidem
vocando, sibi quē ipsi ob audaci-
am succensendo, qui cum Cithæ-
ronem transisset, ac illa loca cir-

πῆς Ελευθερίας χωρία πανέρημα ὄν-
 τε ὑπὸ τῶν πολέμων, διοδέων, δύο
 μόνους οἰκέτας ἐπήγετο, καὶ ταῦτα, φι-
 άλας πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία πύ-
 ρρα μεθ' ἑαυτῷ ἔχων. ὁ δὲ Ἀρσά-
 κης, γηραιὸς γὰρ ἦδη, ἔνῃ Δι' οὐκ
 ἄσμενος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρι-
 κὸν, ἤχθετο, καὶ ἠγανάκτει, πύρ-
 ρα δίδων, καὶ ἠξίει τὸν ἵππον αὐτοῦ
 προσαχθῆναι. καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτοῦ
 σιωπεθνήκει μιᾷ πληγῇ ἀμφό-
 τεροι δὲ παρῆντες ὑπὸ θρακὸς π-
 νθ' πελτας, ἐν τῇ ὄπῃ τῷ Δρά-
 ξῃ πρὸς τὸν Καπαδόκῳ συμ-
 πολοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπῆλυν-
 νεν, ὡς διηγείτο, πολὺ τῶν ἄλλων
 προὔπεξορμήσας. ὑποστὰς δὲ ὁ
 θραῦξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδύς,
 ἀποσείετο τὸν Ἀρσάκου κεντρί-
 οῦτον δὲ ὑποθείς τὴν ζά-
 ριστον

sa Eleutheras deferta, ac bellis vastata peragrasset, non amplius quàm duos seruos secum adduxisset, idque etiam cum phialas quinque aureas, & cymbia quatuor secum haberet. Arsaces autem (senior enim iam erat, & per Iouem, pro barbarico illo ritu, facie non adeò inhònesta aut contemnenda) grauius ferebat atque indignabatur, quod pedibus incederet, volebatque sibi equum suum adduci. Nam & equus vnà cum eo mortuus fuerat, vna plaga ambobus transfossis à Thracensi quodam scutato, in eo proelio, quod cum rege Cappadocum ad Araxem fluuium commissum fuerat. Nam Arsaces quidè infesto cursu in hostem forebatur, longè, vt quidem ipse narrabat, ante alios euectus. Thrax autem expectato illo subsistens, ac scutum præ se tenens, venientem Arsacis hastam excutiendo diuertit, ipse autem submissa parumper sarissa

ριζαυ, αὐτὸν τε Δία πείρει καὶ τὸν ἵπ-
 πον. Αὐτ. πῶς οἶόν τε, ὦ Κρατῆς, μὴ
 πληγῇ τῷ το γνέσθαι; Κρατ. ῥᾶστα ὦ
 Ἀντίοχενες ὁ μὲν γὰρ ἐπὶ ἡλῶνεν, εἰ-
 κρομένη χύν τινα κόντον προβεβλη-
 μένος. ὁ θραξ δὲ, ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ
 ἀπεκράσσει το πῦρ προσβολῶν, καὶ πε-
 ρήλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκῆ ἐς γόνυ ὀκλά-
 σαις, δέχεσθαι τῇ σειράσῃ τῶν ἐπέλα-
 σιν, καὶ πιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὲρ
 ζέρον, ὑπὸ θυμῷ καὶ (Φοδρότητι) ὁ
 ἑαυτὸν Διαπαιρέσει. διελκύνεται γάρ
 καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸ δεῦνα διαμπαξ,
 ἄχρῃς ὑπὸ τῶν πυγῶν. ὁρᾷς, οἷόν τι
 ἐγχετο, καὶ τῷ ἀνδρὶ, ἀλλὰ τῷ ἵππου
 μᾶλλον ῥέρον; ἡ γὰρ σάκται ὁμοῦς,
 ὁμότιμος ὡς τοῖς ἄλλοις, καὶ ἡξίως ἵπ-
 πους καπνίσαι ὁ δὲ γε Οὐροίτης ὁ ἰδιώ-
 της, καὶ πᾶν ἀπαλὸς τὸ πόδε, ἔστι
 ἐστὶ

riſſa ſua, & equum & infidentem illum tranſuerberat. A. Sed quo pacto fieri potuit. Crates, vt vno ictu ambos tranſuerberaret? Cr. Facillimè. Antiftheſes. Nā ille quidē curſu ferebatur, contum quendam viginti cubitalem prætentum habens, Thrax autem vbi pelta obiecta, plagam excuſiſſet, & iam cuspis ipſum præterrecta eſſet, in genu procumbens excipit, ſariſſa venientis impetum, ac equum ſub pectus vulnerat, quo mox præ furore ac vehementia curſus ſe ipſum tranſadigente, eadem haſta etiam Ariſtides peringuina vtrinque ad nates uſque penetrante tranſfoditur. Intelligis nimirum quo pacto acciderit, cum non viri, ſed equi magis hoc opus fuerit. Veruntamen indignabatur ille, quod non ampliore honore, quam cæteri habebatur, volebatque eques deſcendere. Orætes autem, priuatus quiſpiam erat, atque admodum debilis pedibus,

ἐκόναι χαρὰν, ἔχ' ὅπως βαδίζειν ἐ-
 δύναται πύχνοι δ' αὐτὸ ἀπὸ χυλῶς
 μήδοι πάντες, ἐπὶ δ' ὑποβῶσι τῶν
 ἰκτανων, ὥσπερ οἱ ὀπί τῶν ἀκάνθων
 ὀπιβαίνοντες ἀκροποδητῇ, μόλις βα-
 δίζουσιν. ὥς ἐπὶ καταβαλὼν ἐαυ-
 τὸν, ἔκειτο, καὶ ἔδεμια μηχανῇ ἀνί-
 στωσ' ἤθελεν, ὁ βέλτης Θ. Ερμῆς ἀ-
 ράμεν Θ. αὐτὸν, ἐκόμισεν ἄχρι πρὸς
 τὸ πορθμεῖον. ἐγὼ δ' ἐγγέλων. Αἰτ.
 καὶ γὰρ δὲ ὅτε κατήεν, ἔδ' ἀνέμιξα
 ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις, ἀλλ' ἀφρὲς οἰ-
 μώζοντας αὐτὰς, προσδραμὼν
 ὀπί τὸ πορθμεῖον, προκατέλαβον
 χώραν, ὥς ἂν ὀπιτηθείως πλεύσαι-
 μιν. ὡρᾷ τὸν πλῆθ' δέ, οἱ μὲν ἐδάκρυ-
 οντι, καὶ ἑαυτίων. ἐγὼ δέ μάλα ἐτερ-
 πόμην ἐν αὐτοῖς. Διογ. σὺ μὲν ὦ
 Κράτης καὶ Ἀντίφεινες, ποιέτων
 ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων, ἐμοὶ δ' ἐ

quippe qui neque stare humi, nedum
 incedere vlllo modo poterat. Accidit
 autem hoc prorsum Medis omnibus,
 vt, postquam ab equis descenderint
 veluti qui super spinas ingrediun-
 tur, summis pedum digitis, vix at-
 que ægrè incedant. Quamobrem
 cum per seipsum humi deiectus ia-
 ceret, neque vlllo prorsum pacto re-
 surgere vellet, bonus ille Mercurius
 sublatū in se hominem, ad cymbam
 vsque portauit, ego verò sequens ri-
 debam. ANT. Et ego porro quando
 huc descendebam, neque admiscui
 me ipsum cæteris, sed relictis ploran-
 tibus illis, ad cymbam accurrendo,
 præoccupavi mihi locum, quo com-
 modius nauigarem. Inter nauigan-
 dum verò, alij quidē lachrymaban-
 tur, alij autem nauseabant, ego verò
 inter ipsos sedens admodum ob-
 lectabar. DIO. Tu quidem Crates, &
 tu Antisthenes huiusmodi sortiti
 estis itineris comites. Mecum

βλεψίας τε ὁ δανφτής, ὁ σκ Πικραίη.
 καὶ Λάμπις ὁ ἀκαρνάν, ξεναγὸς ὦν, ἔ-
 δάμης ὁ πλέσιος σκ Κορίνθου, συγ-
 καίησιν. ὁ μὲν Δάμης ὑπὸ τῷ παιδὸς
 σκ Φαρμάκων δόποθαιών. ὁ δὲ Λάμ-
 πης δόποσφάξας εἰαυτάν. ὁ δὲ βλεψί-
 ας λιμῶ ἀφελίος ἐλέγτο ἀπτακλή-
 κέναι καὶ ἐδήλω ὡχρὸς ἐς ὑπερβολήν,
 καὶ λεπτός ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινόμε-
 νος ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰδὼς, ἀνέκρινον αὐ-
 τρὸπον δόποθαιόν. εἶπε τῷ μὲν Δάμω
 αἰτιωμένω. τὸν υἱόν, σκ ἀδίκαι μὲν
 πῶς ἐπικρῆς, ἔφλω, ὑπὸ αὐτῷ, ὅς τῷ
 λαντα ἔχων ὁμῶ χίλια, καὶ τρυφῶν
 αὐτὸς ἐννενηκονταέτης ὦν, ὁκτώκα-
 δεκάστῃ νουαίσκω τέτταρας ὀβολὸς
 παρῆχες. σὺ δὲ ὦ ἀκαρνάν, ἔσκε γὰρ
 καὶ κοῖνῳ, τί αἰπῶ τὰς ἀλλὰς,
 σκυτὸν δὲ δ; ὅς τὰς μὲν πολεμίους ἐ-
 φῇ πάποτε ἔτρεψας, ἀλλὰ φιλο-
 κινδύ-

autem Blepsias ille fanerator, ex Py-
 ræo, & Lampis Acarnan, qui merce-
 narios milites ductauerat, & Damis
 diues ille Corinthius, simul descen-
 debant. Quorum Damis quidem à
 puero veneno interemptus fuerat,
 Lampis autem seipsum iugularat.
 Blepsias verò fame miser periisse di-
 cebatur, & apparebat fanè adhuc
 pallidus supra modum ac tenuis ma-
 ximè. Ego verò quamquam antea
 moram, interrogabam tamen quo
 pacto quisque mortuus esset. Ac
 Damidi quidem accusanti filium,
 non iniusta verò, inquam passus es
 ab illo, qui talenta cum haberes co-
 acervata mille, ac ipse in delicijs vi-
 veres, annos 90. natus, adolescen-
 ti illi 18. annos nato, quatuor obo-
 los suppeditabas. Tu verò Acar-
 nan, (gемеbat enim & ille) quid
 alios accusas, & non potius te
 ipsum? qui hostes quidem haud vn-
 quam perhorrueris, sed te ultro peri-

κινδύνως ἡγωνίζεσθαι περὶ τῶν ἄλλων. ὑπὸ
 ἢ τῆς αἰσχρᾶς ἡδονῆς, ἐάλωσιν ὁ γυναι-
 κες. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς, ἐαυτῷ
 κατηγόρει φθασας, πολλὴν τὴν αἰσ-
 αίνεσθαι, ὅτι χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μη-
 δεὶν περσέεσσι κληρονόμους, εἰς αἰ-
 εὶ βιώσεσθαι ὁ ματαίος νομίζων. πολλὴν
 ἐμοὶ γὰρ ἔτ' τυχεῖσαν περπωλὴν παρέ-
 χον ὥστε σέοντες ἀλλ' ἤδη μὲν ἐπὶ τῷ
 σπμίῳ ἐσμέν ἀποβλέπῃν χρῆ, καὶ ἀπο-
 σκοπεῖν πῶρ ὥθεν τὰς ἀφικνεμένους.
 βαβαὶ πολλοὶ γὰρ καὶ πικίλοι, καὶ πάντες
 δακρυόοντες, πολλὰ τῶν νεογνῶν τέτων
 καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες γεγενησά-
 ντες ὁδύρον. τί τῶν τοῦ ἀφίλου
 αὐτὰς ἐχρῆσθαι βίβας; τῶν δὲ τῶν ἐν τῷ ὑπέρ-
 γηρων ἔρεσθαι βέλομα. τί δακρυεῖς
 τηλικῶν ἀποθανόντων; τί ἀγανακτεῖς
 αἰβέλπιδες, καὶ τὰς γέροντες ἀφίγ-
 μένος; ἦ πῶς βασιλεὺς ἦσθα; Πτω-
 χὸς δα-

culis offerendo, ante alios in proelium descendentis; à turpi verò voluptate generosus ipse tu captus fueris. Nam Blepsias quidem ipse sese accusat, ob nimiam stultitiam, quod pecuniam videlicet custodierit, hæredibus nulla necessitudine sibi coniunctis, dum in perpetuum victurum esse vanus ipse se putat. Verùm mihi quidem non vulgarem voluptatem præbuerunt tunc lamentantes isti. Sed iam circa fauces sumus. Aspiceret nos illuc oportet, atque à longè contemplari adueniētes. Papæ, multi certè, & varij, omnesque lachrymantes, præter recens natos istos & infantes. Quin & ætate nimia confecti illi lugent. Sed quid hoc? num philtro aliquo vitæ tenentur? Istum igitur decrepitum interrogare lubet. Quid ploras, heustu, tam proejecta ætate mortuus? Quid indignaris bone vir, præsertim cùm senex tunc aduenieris? eccubi rex fuisti? M E N D I-
CVS,

ἄσφαμῶς, Διογ. ἀλλὰ σατράπης;
 Πτω. ἔδει τῷτο. Διογ. ἀρχαίου δὲ πολέ-
 τας, εἴτε ἀνιᾶσι τὸ πᾶν τρυφῶν
 δοτο λιπόντι τε θνάναι; Πτω. ἔσθ' ἐν
 τοῖς τοῖν. ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγγεγόνον αἰμφῇ
 πῶς ἐννεήκοντε, βίον δὲ ἄπρον δοτό
 καλᾶμυ καὶ ὀρμιάς εἶχον, ἐς ὑπερ-
 βολὴν πτωχὸς ὢν, ἄτεκνός τε, καὶ
 προσέπιχολός, καὶ ἀμυδρὸν βλέ-
 πων. Διογ. αἴτε ποιεῖτο ἂν, ζῶν
 ἦσες; Πτω. ναί. Ηδύ. γὰρ ἐν τῷ
 φῶς, καὶ τὸ τε θνάναι δαυόν καὶ φευ-
 κτίον. Διογ. πῶς ἀπᾶν οὐ γέρον, καὶ
 μαρκακιδῇ πρὸς τὸ χρεῖον. καὶ ταῦ-
 τε, ἡλικιωτὴς ὢν τῷ πορθημέως. τί
 οὐκ ἂν περ λέγοι πρὸς τῶν νέων, ἐπὶ
 τοῖς τῆλικῶσι φιλόζωοι αἴσιν; ἔς
 ἐχρῶν θιώσκον τὸν θάνατον, ὡς
 τῷ ἐν τῷ γήρα κακῶν φάρμακον;
 ἀλλ'

CVS. Haud quaquam. **DIO.** Verum
satrapa. **MEN.** Neq; hoc. **DI.** Num
igitur diues fuisti, ideòque malè te
habet, quod relictis multis delicijs ac
voluptatibus mori coactus fueris?
MEN. Nihil tale, sed annos quidem
circiter nonaginta natus fui, vitam
autem difficilem egi, arundine & li-
nea victum queritans, ultra modum
egenus ac pauper, liberis carens, &
præterea claudus quoque, & parum
oculis videns. **DIO.** Et vivere cu-
piebas cum talis esses? **MEN.** Cer-
tè quidem: dulcis enim erat lux: mo-
ri autem graue & horrendum. **DI.**
Deliras. ò senex, & iuueniliter te
geris erga necessitatem, & hoc, cum
sis æqualis portitoris huius. Proin-
de quid iam de adolescentibus dica-
mus, quando etiam decrepiti isti tan-
topere vivere cupiunt? quos dece-
bat ipsam mortem etiam consecrari,
tanquam remedium quoddam eorū
malorum, quæ secum fert senectus?

Sed

ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καί τις ἡμᾶς ὑπὲρ
 δῆται, ὡς ἀπόδρασιν βυλεύοντας, ἔ-
 ρῶν πρὸς τὸ σόμιον εἰλθμένους.

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ

Αγαμέμνονος.

Εἰ σὺ μανεῖς ὦ Αἴαν. Σεαυτὸν ἐ-
 φόνευσας, ἐμέλιρας δὲ καὶ ἡμᾶς
 ἄπρηνπας, π' αὐτὰ τὸν Οδυσσεῖα; καὶ
 πρῶτον ἔπε προσέβλεψας αὐτόν,
 ὅποτε ἦκα μαντεύσομεν, οὔτε
 προσειπὲν ἡζίως ἀνδρᾶ συ-
 στρατιώτῳ, καὶ ἑταῖρον. ἀλλ' ὑπερο-
 πικῶς μεγάλα βάνων, παρῆλθες.
 Αἴα. εἰχότως ὦ Αγαμέμνον. αὐτὸς γάρ
 μοι εἴ μανίας αἴπος κατίσῃ, μόνος
 ἀντιξεπεθεῖς ὅππῃ τοῖς ὄπλοις.
 Αγαμ. ἡζίως δὲ ἀναιστανγάνεις
 εἶναι,

Sed abeamus iam, ne quis & nos suspicetur tales esse, qui hinc aufugere cupiamus, quando circa fauces hic nos oberrare viderit.

A I A C I S E T

Agamemnonis.

SI tu, dum furore correptus fuisti, Ajax, te ipsum interfecisti, nos autem cunctos etiam membris, ut putabas, detruncatis, deformasti, quid, quaeso, Ulysses accusas? Ac paulò antè neque aspicere ipsam voluisti, cum venisset huc vates consulturus, neque alloqui dignatus es virum commilitonem ac socium, sed superbè admodum ac grandi incedens gressu, prateriisti. Ai. Merito Agamemnon. Ille enim mihi furoris huius autor extitit, ut qui solus mecum pro armis iudicio contendere ausus fuerit. Ai. An verò dignum censebas te, qui absque
aduer-

εἶναι καὶ ἀκονιτὶ κρατεῖν ἀπάντων,
 Λία. ναί, τί γε τοιαῦτα. οἰκεία γάρ
 μοι ἡ πακοπλία, τῷ ἀνεψιῷ γε εἶ-
 σα. καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ ἀμείνους
 ὄντες. ἀπέπικας τὸν ἀγῶνα, καὶ
 παρεχωρήσατέ μοι τῇν ἄθλῳ. ὁ δὲ
 Λαέρτης, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κιν-
 δυνεύοντα κατὰ κεκρόφθαι ὑπὸ τῶν
 Φρυγῶν, ἀμείνῳι ἡξίως εἶναι, καὶ Πι-
 πηδεϊότῃ. ἔχει τὰ ὅπλα. Ἀγαμέ-
 σαιπῶπι γὰρ ἐν ὧ ἦλθα ἔτι τὴν θέτιν,
 καὶ δέουσι τὴν κληρονομίαν τῶν ὅπλων
 ὧσα δίδοναι. Συγγνώμη γε ὄντι. Φέ-
 ρσαι, εἰς τὸ κρινόν καταθετο αὐτά.
 Δία. οὐκ. ἀλλὰ τοῖς Οδυσσεῖα, ὅς
 ἀντιποιήθη μόνῳ. Ἀγαμέ. Συγγνώμη.
 ὦ Λία. εἰ ἄνθρωπος ὦν, ὠρέχθῃ ὁ-
 ξυς ἢ σίτης πρᾶγματῳ, ὥστε οὐ
 καὶ ἡμῶν ἕκαστῳ κινδυνεύειν ὑπο-
 μένει.

aduersario, & absque puluere, vt dicitur, superares omnes? At. Quid ni? in tali vtique causa. Nam armatura ea, cognationis quodam iure ad me pertinebat, cum fratris mei patruelis certè fuerit. Deinde vos ceteri, qui multò quàm ille præstantiores eratis, detrectastis certamen, & concessistis mihi certaminis præmia. Ille autem Laërtaefilius, quem ego non semel in summo periculo seruauimus, cum iam à Troianis propè concideretur, melior me esse voluit, ac dignior qui armis illis potiretur.

A G. Accusa igitur ô generose The-tim, quæ cum tibi debuisset armorum successionem ac hæreditatem, vt potè cognato, tradere, in medium allata posuit ea. At. Haudquaquam. Sed Vlysses, vt qui solus sese mihi opposuerit. A G. Ignoscendū ô Ajax est: si homo cum esset, appetiuit gloriam, re dulcissimā, cuius gratia etiam nostrum quilibet obire pericula sus-cinet

μένει ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σε, καὶ παῖδά, ὡς δὲ Τρωσὶ δίκασαῖς. Αἶα. οἶδα ἐγὼ, ἥ τις με κατεδίκασεν, ἀλλ' ἐθέμις λέγειν περὶ τῶν θεῶν. τὸν γὰρ Οδυσσεῖα μὴ ἔχει μισεῖν οὐκ ἂν δύναίμην, ὦ Ἀγάμεμνον, ἔσθ' εἰ αὐτῇ μοι Ἀθηναῖοις ὀπιπείηται.

ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ

Σώστρατον.

Ο μὲν ληστὴς ἔπος Σώστρατος, ἐς τὸν Πυρροφλεγέγοντα ἐμβεβλήστω. ὁ δ' ἐπεὶ ἱερόσυλός ἐστι τῆς Χιμαίρας, ἀλασπαδῆται. ὁ δ' ἐπεὶ τυραννος ὦ Ἑρμῆ, ὡς δὲ τὸν Τιτυὸν ἀπαυθίς, ὑπὸ τῶν γυπῶν κειρέστω καὶ αὐτὸς τὸ ἥπαρ. ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ ἀπὸ τῆς πέρας ἐς τὸν Ἠλύσιον πεδῖον, καὶ τὰς μακάρων νῆσους κατακίετε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐπιείητε παρὰ τὸν Δῖον. Σω. ἄγε σὺ ὦ Μίνως, εἰ σοὶ δίκαια δόξω λέγειν, Μι,

tinet, præcipue quando & vicit te
 postea, & hoc, Troianis ipsis iudici-
 bus. Ai. Noui ego quæ me damnarit,
 sed fas non est, de dijs aliquid dicere.
 Vlysseni igitur aliud quam odisse
 non possum, Agamemnon, non si
 ipsa mihi Minerva hoc imperet.

M I N O I S E T

Sostrati.

PRædo hic quidem Sostratus, in
 Pyriphlegethontem præcipite-
 tur, sacrilegus autem ille à Chimæra
 discerpatur, Tyrannus verò iste,
 Mercuri, iuxta Tityum in longum
 extentus, arrodendum & ipse hepar
 præbeat vulturibus. Vos autem boni
 ac probi abite quam celeriter in cam-
 pum Elysium, insulasque beatorum
 habitate, pro ijs, quæ rectè ac iustè
 in vita fecistis. So. Audi ô Minos,
 num tibi iusta dicere videar.
 Mi.

Μιν. νῦν ἀκρόσω αὐθις· ὃ γὰρ ἐξε-
 λήλεγξαι ὦ Σώκρατε πονηρὸς ὢν, καὶ
 ποσῶν ἀπεκτονέας; Σώ. ἐλήλεγγ-
 μαί μιν, ἀλλ' ὅρα, εἰ δίκαιώς κολα-
 θήσονται. Μιν. καὶ πᾶν, ἅγι' ἀποτί-
 νειν τῇ αἰτίᾳ δίκαιον. Σώ. ὅμως
 ἀποκρίναί μοι ὦ Μίνως. βραχὺ γάρ
 τι ἐρήσομαι σε. Μιν. λέγε μὴ μακρο-
 μόνον, ὅπως καὶ τὰς ἄλλας ἀπακρίνω-
 μεν ἤδη. Σώ. ὅπου ἐπαιώτιον ἐστὶ τῷ
 βίῳ, ὅτε ὅρα ἐκὼν ἐπράττειν, ἢ ἐπα-
 κέκλωσθαι μοι ὑπὸ τῆς μοίρας; Μιν.
 ὑπὸ τῆς μοίρας δηλαδὴ. Σώ.·
 ἀποῶν καὶ εἰ χρηστοὶ ἅπαντες, καὶ εἰ
 πονηροὶ δοκῶντες ἡμῖς, ἑκείνη ὑπη-
 ρεστοῦντες, πάντα δρῶμεν. Μιν. καὶ
 τῇ κλωθῇ, ἢ ἐκαστὸς ἐπέταξε γυναι-
 γέντι πρὸς πρακτεῖα. Σώ. εἰ γὰρ ἡ ἀναγ-
 κασθεὶς ὑπὸ ἄλλῃ φονεύσειεν τινα,
 εἰ δὲ

Mr. An ego denuò audiā? an non cō-
nīctus es Softrate, quod & malus fu-
eris, & tam multos occideris? So. Cō-
nīctus quidem fui, sed vide, num iustè
ob id supplicio afficiar. MIN. Atque
admodum, si modò id iustum est,
pro merito quenque suo pœnam de-
pendere. So. Attamen responde mi-
hi ò Miņos. Breue enim quiddam in-
terrogabo te. Mr. Dic modo non
prolixè, quo deinceps & ceteros di-
iudicare possimus. S O S T R A. Qua-
cunque in vita egi, vtrum volens ea
feci, an ita à Pareis destinatum mihi
fuit? Mr. A Pareis scilicet. So. Pro-
inde & boni pariter omnes, & nos,
qui mali videmur, eadem agimus,
dum illi obsecundamus. Mr. Ita pro-
fecto, Clotho videlicet illi parentes,
quæ unicuique iniungit, cùm pri-
mum natus est, quæ agenda ipsi
sunt. S o s. Si quis igitur vi com-
pulsus ab alio, occiderit aliquem
eum non possit illi contradicere,
à quo

ἔδυνάμεν Θ· ἀνὴρ λέγειν ἐκείνῳ δια-
 ζόμεν Θ, οἷον δήμιος ἢ δορυφόρος,
 ὁ μὲν δικαστὴν πειθεῖς, ὁ δὲ τυράννῳ,
 τίνα αἰτιάσῃ τῷ Φόνῃ; Μίν. δῆλον ὡς
 τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τυράννον, ἐπεὶ ἔδωκε τὸ
 ξίφος αὐτό. Ὑποηρετεῖ γὰρ τῷ τοῦ ὀρ-
 γανονδὸν πρὸς τὸ θυμὸν, τῷ πρῶτως
 ὡς δακνόντι τὴν αἰτίαν. Σώ. εὐγε αἰ
 Μίνως, ὅτι καὶ Ὀπιδάφιλεύη τῷ πα-
 ραδείγματι. καὶ τίς ἀποδείξει αὐτὸς
 τῷ δέσποτι, ἢ καὶ αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἄρ-
 γυρον κομίζων, τίτις τὴν χάριν ἰστέον, ἢ
 τίνα εὐεργετήν ἀναχραπίον; Μίν. τὸν
 πέμψαντα αὐτὸν Σώ. ἀπὸ τοῦ διακόνου γὰρ
 ὁ κομίσας ἦν. Σώ. οὐκ ἔν ὁρᾷς, πῶς
 ἀδικαποιεῖς κολλάζων ἡμᾶς ὑποηρε-
 τας γρομένους, ὧν ἡ Κλωθὴ προσέ-
 πεττε, καὶ τῶν πρὸς τῶν Δακνόντων
 αἰσθημένων ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; ἔτι γὰρ
 εἴη ἐκείνο εἰπεῖν ἔχοι τις αὖν, ὡς
 αὖν π.

& quo compescitur, vt, verbi gratia, si
 carnifex, aut satelles quispiam, alter
 iudici parendo, alter tyranno, quem-
 nam cedis istius reum ages? Mi. Quē
 alium, nisi iudicē aut tyrannū? Quo-
 niam neq; ipsum gladiū accusare pos-
 sumus, subseruit enim hic, tanquam
 instrumentum quoddā, animis atq;
 furori accōmodatus illius, qui primo
 causam hanc præbuit. So. Rectē sa-
 nē ō Minos, laudo quod hæc etiam
 exemplo, quasi quoddā auctario locu-
 pletas. Si quis autē, mittēte hero, ve-
 niat ipse aurū vel argentū afferens, v-
 tri nā ea gratia haberi debet, aut vtri
 beneficiū hoc acceptū referendū est?
 Mi. Ei qui misit, Sostrate nām ille qui
 attulit, minister tantū fuit. So. Vides
 ne igitur, quā iniuste facis, dū suppli-
 cio afficis nos, qui ministri tantū fui-
 mus eorū, quę Clotho nobis impera-
 uit, & rursū, dū honore prosequeris
 eos, qui in alienis bonis veluti dispē-
 satores quosdam sese gesserunt. Non
 K enim

ἀνπλέγην δλωατὸν ἰὺ, πῶς μὲ πα-
 σης ἀνάγκης πρὸς πταγμένοις. Μίν.
 ὦ Σώκρατι πολλὰ ἴσθεις ἀν' ἡ ἀλλὰ,
 ἔκ' ἔ' λόγον γινόμενα, εἰ ἀκρεβῶς
 ἐξετάζεις. πλὴν ἀλλὰ σὺ τῶτο δ' ἔπε-
 λαύσεις τῆς ἐπερωτήσεως, διότι σὺ
 ληστῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ σφιστῆς τις
 εἶναι δοκεῖς. ἀπόλυσον αὐτὸν ὦ Ερμῆ,
 καὶ μηκέτι κολαζέσθω. ὄρα δ' ἴε, μὴ
 καὶ τὰς ἄλλας νεκρὰς ἐρωτᾷν πρὸ ὅ-
 ροια διδάξης.

Μ Ε Ν Ι Π Π Ο Σ. Η

Νεκυομαντεία.

Μ Ε Ν Ι Π Π Ο Σ Φ Ι Α Ω -

Ν Ι Δ Η Σ.

Ὁ χαῖρε μέλαθρον, πρὸς πυλάει δ'
 ἐστίας ἐμῆς. ὡς ἄσμενός σ' ἐσθ'-
 ὄλον, ἐς Φάει μολών. Φίλω. οὐ

Μένιπ.

enim illud dicere quisquam poterit, quod contradicere, aut imperata detrectare licitum fuerit in ijs quæ cum omni prorsum vi ac necessitate imperata fuere. M I. Multa, ô Sostrate, & alia videas licet, minimè secundum rationem fieri, si diligenter expendas. Veruntamen tû ex hac quaestione hoc boni consequeris, quando quidem non prædo solum, verum etiam Sophista quidam esse videris. Solue ipsum Mercuri, neue deinceps amplius puniatur. Cæterum illud vide, ne & cæteros manes similia interrogare doceas.

M E N I P P V S S E V

Necyomantia.

M E N I P P V S , P H I

L O N I D E S .

S Alue atrium, domusq; vestibulum meæ, vt te lubens aspicio luciredditus. P H I L O N I D. Num hic

Μένιππος ἔπος ἐστὶν ὁ κύων; ἔ μιν ἔν
 ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ τὸ δαδὲ λέπω Μενίπ-
 πος ὅλγος. τί δ' αὐτῷ βάλει; τὸ ἀλλό-
 κστον ἔσθ' ἡμάτων, πῖλος καὶ λύρα καὶ
 λεοντή; προσίτην ἢ ὁμοῦς αὐτῷ. χαῖ-
 ρε ὦ Μένιππε. καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφίξαι;
 πολὺν γὰρ χρόνον ἐπέφηκας ἐν τῇ πό-
 λει. Μέν. Ἡκω νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ
 σκότ' ἐπύλαις λιπῶν, ἢν' αἰδοῦς χάρις
 ὤκειται θεῶν. Φιλ. ἡράκλειος. ἀλλὰ ἦθ' ἔ
 Μένιππος ἡμᾶς δότο θανῶν, κατ' ἐξ
 ὑπαρχῆς ἀναβεδίωκεν; Μέν. ἔκ.
 ἀλλ' ἔτ' εὐπνεν αἰδοῦς μ' ἐδέξατο. Φιλ.
 τίς δ' ἡ αἰτία σοι τ' κωμῆς ἐστ' ἀδύ-
 ξα ταύτης δότο δημίας; Μέν. νεότης μ'
 ἐπῆρε καὶ θράσος ἔτι ἔτι πλέον. Φιλ.
 πάνσαι μακάριε τραγωδῶν, καὶ λέγε
 ἔτωσί πως ἀπλῶς, καταβάς δότο ἱ-
 ἰαμβείων. τίς ἡ εὐαλή; τί σοι τῆς κα-
 τὰ πορείας ἐσλήσεν; ἄλλως γὰρ ἔ
 ἡδύο

Menippus est canis ille? Non herclè
 alius, nisi ego fortè ad Menippos o-
 mnes hallucinor. At quid sibi vult
 habitus huius insolentia, claua, & ly-
 ra, & leonis exuissæ? Adeundus ta-
 men est. Salue Menippe, vnde nobis
 aduenisti? diu est quod te in vrbem
 non vidimus. MENIP. Adsum reuer-
 sus mortuorum è latibulis Foribus-
 que tristitum tenebrarum nigris, Ma-
 nes ubi inferni manent superis pro-
 cul. PHIL O. O Hercules clam nobis
 Menippus vita functus est, reuixit-
 que denuò. MENIP. Non, sed me
 adhuc viuum recepit Tartarus. PHI-
 L O. Quanam causa tibi fuit nouæ
 huius atque incredibilis viæ? MEN.
 Iuuenta me incitauit atque audacia.
 Quam pro iuuenta, haud paululum
 impotentior. PHIL O. Siste ô beate,
 Tragica, & ab Iambis descendens,
 sic potius simpliciter eloquere.
 quæ nam hæc vestis, quæ causa tibi
 itineris inferni fuit, cum alioqui

ἡδὲ αἱ πρὸς ἐδὲ ἀσπασίῳ ἡ οὐδὸς. Μέν.
 ὦ φιλότις, χραιώ με κατήγαγεν εἰς
 αἶδαο, ψυχῇ χρησόμενον θηβαίῃ
 Τειρεσίῳ. Φι. ἔτῳ, ἀλλ' ἢ ὧδ' α-
 παίεις. ἔγὰρ ἂν ἔτις ἐμμέτρως ἐρ-
 ραψώδεις πρὸς ἄνδρας φίλους. Μέν.
 μὴ θαυμάσης ὡς ἐταῖρε, νεωστὶ γὰρ Εὐ-
 ριπίδῃ καὶ Ομήρῳ συγγενόμενος, ἐκ
 οἷδ' ὅπως ἀνεπλήθην τ' ἐπῶν, καὶ
 αὐτόματό μοι τὰ μέτρα ὅππῃ τὸ εἶμα
 ἔρχετο. ἀπὲρ εἶπέ μοι, πῶς τὰ ὑπερ-
 χῆς ἐχει, καὶ τί ποιῇσιν ἐν τῇ πόλει; Φι.
 κακὸν ἔδεν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸς ἔ, ἀρπα-
 ζουσιν, ἐπορκῇσι, λοκογλυφῇσι, ὁδο-
 λοσαστῇσι. Μέν. ἄβλαιοι καὶ κακοδαίμο-
 νες. ἔγὰρ ἴσασιν, οἷα ἐναγχοῦς κεκυ-
 ρῶτο ὧδ' αἱ πρὸς κάτω, καὶ οἷα κεχειρο-
 πτηται τὰ ψηφίσματα καὶ τὰ πάλαι-
 σίαν, ἀμὰ τ' ἐκέρδερον. ἔσθ' ἓ μία μη-
 χανὴ ἔξ' ἀποφυγεῖν αὐτὰς. Φι. πῶς;

δεδοκ-

neque iucunda, neque delectabilis sit
 via? MENIP. Res, dilecte, grauis me
 infernas egit ad umbras, Consularem
 manes ut vatis Tiresiai. PHILON. Ille,
 atqui deliras, alioqui non hoc pacto
 caneres apud amicos consarcinatis
 versibus. MENIP. Ne mireris, amice,
 nuper enim cum Euripide atque Ho-
 mero versatus, nescio quo pacto ver-
 sibus sic impletus sum, ut numeri mi-
 hi in os sua sponte confluant. Verum
 dic mihi quo pacto res humanæ hîc
 se habent in terris? & quid nam in ur-
 be agitur? PHILON. Nihil noui. Sed
 quemadmodum prius actitabant, ra-
 piunt, peierant, foenerantur, vsuras
 colligunt. MENIP. O miseri atque
 infelices. Nesciunt enim, qualia de
 nostris rebus nuper apud inferos
 decreta sunt, qualesque forte iacti
 sunt in diuites istos calculi, quos
 per Cerberum nullo pacto pote-
 runt affugere. PHILON. Quid ais?

δίδοι καὶ πινύω προῖοις κάτω παρὰ τὴν
 ἐνθάδε Μέν. νῆ Δία καὶ πολλὰ, ἀλλ' ἔ-
 γείμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας,
 ἔδωκε τὰ δὸ πόρρητα ἐξαγορεύειν, μὴ καὶ
 τις ἡμῶς χεαίψεται χεαφὴν ἀσβεΐας
 ἔπι ἔραδα μάνητος. Φι. μηδαμῶς ὦ
 Μένι πάρε πρὸς ἔ Διός, μὴ φθονήσης
 τὸ λόγων φίλῳ ἀνδρί. πρὸς γὰρ εἶδετα
 σιωπᾶν ἐρεῖς πάντ' ἄλλα, καὶ πρὸς με-
 μυημένον. Μέν. χαλεπὸν μὲν ἐπιπύτ-
 τῃς ἰστίταγμα, καὶ ἔ πάντῃ ἀσφαλές.
 πολλὴν ἀλλὰ σὺ γε ἐνέκα πολυητέον.
 ἔδοξε δὴ τὰς πλεονεξίας τὰς καὶ πολυ-
 χρημάτων, καὶ τὸ χρυσίον κατέκλει-
 σον, ὥσπερ ἔ Δανάω φυλάττοντας.
 Φι. μὲν, πρὸ πρὸν εἶπες ὦ γὰρ τὰ δε-
 δογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἀμεί-
 λης' ἀν' ἡδέως ἀκέσαι μίση, ἥ τις αἰ-
 τία σοι τὸ κατ' ὁδὸν ἐγένετο, τίς ᾗ ὁ τῆς
 πορείας ἡγεμὼν. εἴθ' ἐξῆς ἄτε εἶδες,
 αἶτε

Novi ne aliquid apud inferos nostris
de rebus decretum est? MENIP. Per
Iouem, & quidem multa, verum
prodere non licet, neque arcana quæ
sunt, reuelare, ne quis fortè nos a-
pud Rhadamanthum impietatis ac-
cuset. PHILON. Nequaquam ô
Menippe, per Iouem, ne inuideas
sermone amico. Nam apud homi-
nem tacendi gnarum, & initiatum
præterea sacris edisseres. MENIP.
Dura profectò iubes, & neutiquam
tuta, verum tua gratia tamen au-
dendum est. Decretum est ergo, di-
uites istos ac pecuniosos aurum
tanquam Danaen seruantes abstru-
sum. PHILON. Ne prius, ô beate,
quæ sunt decreta dixeris, quàm ea per-
curras omnia, quæ abs te audire libè-
tissimè velim. Quæ videlicet descen-
sus causa fuerit, quis itineris dux, de-
inde ex ordine, & quæ illic videris, &

ἀπὲς ἤκυσας παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δι
 Φιλόκαλον ὄντα σε, μηδὲν τ' ἀξίων
 θεῶν ἢ ἀκοῆς ὠδὴν ἀλιπεῖν. Μέν. ὦ-
 κρυητέον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ ἂν καὶ πα-
 ῖοί τις, ὅποτε Φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ
 δὴ πρῶτά σοι δίδμι τ' γνῶμην τ' ἐμὴν, καὶ
 ὅθεν ὠρμήτην πρὸς τ' καταβάσιν. ἐγὼ
 γὰρ ἄχρη μὲν ἐν πᾶσι ἦν, ἀκύνων Θμή-
 ρα καὶ Ἡσιόδα πολέμους καὶ σφόδρα διηγ-
 μένων, ἑμόνον τ' ἡμιθέων, ἀλλὰ ταῦτ'
 ἤδη τ' θεῶν, ἐπεὶ καὶ μοι χεῖρας αὐτῶν καὶ
 βίαιας καὶ ἀρπαγὰς καὶ δίκας, καὶ πατέρων
 ἐξελασθεῖς, ὧς ἀδελφῶν γάμους, πάν-
 τα ταῦτα ἡγέμεν εἶναι καλὰ, καὶ οὐ
 παρέρχωνται ἐκινέμεν πρὸς αὐτὰ. ἐπειδὴ
 οἷς ἀνδράς τελεῖν ἡρξάμεν, πάλιν αὐ-
 τὰ ταῦτα ἤκυσον τ' νόμων ταῖναι τίνα τοῖς
 πιηλαῖς κελευσόντων, μήτε μοιχεύειν,
 μήτε στυγάζειν, μήτε ἀρπάζειν ἐν μεγάλῃ
 ληστῇ καθεστῆκεν ἀμφιβολία, ὅτε εἰ-
 δὼς ὅτι

quæ audieris omnia. Verisimile est enim te, cum res pulchras videndi curiosus sis, eorum quæ visu aut auditu digna videbantur, nihil omnino prætermisisse. MENIP. Parendum etiam in his tibi est. Nam quid facias, urgente amico? Ac primum sanè tibi expediam, quæ res animum meum ad hunc descensum impulerit. Ego igitur eum adhuc puer esse, audireq; Homerum atq; Hesiodum, seditiones ac bella canentes, non semideorum modò, sed & ipsorum etiam deorum, adhuc verò & adulteria eorum & violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsionem, & fratrum, & sororum nuptias, hæc me hercule omnia bona pulchraq; putabam, & studiosè erga ea afficiebar. Postquam verò in virilem iam ætatē peruenirem, hic leges rursus iubentes audio poetis adprimè contrarias, neq; videlicet adulteria committere, neque seditiones mouere, neq; rapinas exercere. Hic igitur hæsitabundus constitui, incertus omnino quo me

ὅτι χρῆσαι μὲν ἐμαυτῷ. ἔτι γὰρ τὰς θε-
 ῶν ἀνὰ πᾶσι ἡγάμην μοιχεύσαι, ἑτα-
 σιάσαι πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς πρὸς
 καλῶν τέτων ἐγίνωσκον, ἔτ' ἀνὰ τὰς
 νομοθέτας πάντας ἀνὰ τὰς παλαιὰς,
 εἰ μὴ λυσιτελεῖν ὑπελάμβανον. ἔτι εἰ
 ἢ διηπόρην, ἔδοξε μοι ἐλθόντα πρὸς
 τὰς καλεσμένας τέτας φιλοσόφους,
 ἐγχαρίσαι τε ἐμαυτὸν καὶ δεηθῆναι
 αὐτὰ χρῆσθαι μοι, ὅτι βέλοιντο, καὶ
 ἵνα οὐδὲν ἀπολῇν ἡ βεβαίαν ὑποδεί-
 ξαι ἡ βίη. ταῦτα μὲν δὴ φρονῶν προσ-
 ῆκεν αὐτοῖς. ἐλελήθειν δ' ἐμαυτὸν ἐς
 αὐτό, φασί, τὸ πῦρ ἐκ τῆς καπνῆς βια-
 ζόμενος. πρὸς γὰρ δὴ τὰς μάλισται
 εὐρισκὼν ἐπισκοπῶν τὴν ἀγνοίαν ἢ τὴν
 δοξασίαν πλείονα, ὥστε μοι τάχιστα
 χρυσὸν ἀπέδφξαν ἔτι τὴν ἰδιωτῶν
 βίον. ἀμέλῃ, ὁ μὲν αὐτὸν παρήκει τὸ πᾶν
 ἔδεατο, ἑμὸν δ' ἔτι καὶ πάντες μετέειπεν.

pactō gererem. Neque enim Deos
vnquam putavi moechaturos, aut se-
ditiones inuicem fuisse moturos, ni-
si de his rebus perinde ac bonis iu-
dicassent. Neque rursus legum lato-
res his aduersa iussuros, nisi id con-
ducere existimarent. Quoniam
igitur in dubio eram, visum est mihi
Philosophos istos adire, atque his
me in manus dedere, rogareque v-
ti me, vtcunque liberet, vterentur,
vitæque viam aliquam simplicem
ac certam ostenderent. Hæc igitur
mecum reputans ad eos venio, im-
prudens profectò, quod me ex fu-
mo (vt aiunt) in flammam coniice-
rem. Apud hos epim maxime dili-
genter obseruans summam reperi
ignorantiam, omniâque magis in-
certa, adeò vt præ his ilico mihi vel
idiotarum vita iam aurea videretur.
Alius etenim soli me iussit volupta-
ti studere, atque ad eum scopum
vniuersum vitæ cursum dirigere.
In

ἔπει γὰρ εἶναι εὐδαιμον. ὁ δὲ πρὸς ἑμ-
 παλιν, πονεῖν τὰ πάντα, ἔμοχθαῖν, ἔ-
 ροσώμα καταναγκάζειν, ῥυτῶν τε
 ἑαυχμῶν τε, καὶ πᾶσι δυσαρεις εἶναι,
 καὶ λοιδορῶμεν, συνεχὲς ἐπιρραψω-
 δῶν τὰ πάνθημα ἐκᾶνα. Ἡσιόδου πε-
 ρὶ τῆς ἀρετῆς ἔπη, ἔτ' ἰδρωῶτα, ἔτ' ἐπὶ
 τῷ ἄκρῳ ἀνάβασιν. ἄλλος καταφρο-
 νεῖν χρημάτων παρεκλεύετο, ἔτι
 διάφορον οἶεσθαι τὴν κτῆσιν αὐτῶν. ὁ δὲ
 πρὸς αὐτὸν πάλιν ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὴν πλῆ-
 ρη αὐτὸν ἀπεφαίνετο. πρὸς μὲν γὰρ
 κόσμῳ πύχρῳ ἔλεγον, ὅς γε ἰδέας
 αἰσώματα ἑαυτοῖς ἑκὲν, ἑταῖρων
 ἵνα ὄχλον ὀνομάτων ὀσημέραι περὶ
 αὐτῶν ἀκῶν ἐναντίων, ἔτι πάντων δέ-
 νων ἀποκώπτεται, ὅτι πρὸς τὴν ἐναντιω-
 τάτων ἑκάστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα
 νικῶντας ἑαυτοῖς λόγους ἐπερίζετο,
 ὥστε μή τι τῷ θεομόνι τὸ αὐτὸ πρᾶγμα
 λέγον-

In eo ipsam sitam esse felicitatem. Alius rursus omnino laborare, corpusque siti, vigilijs, ac squalore subigere, miserè semper adfectum, contumelijsque obnoxium assidue. Hesiodi sedulo inculcans celebria illa de virtute carmina, & sudorem videlicet, & accliuem in verticem montis ascensum. Alius contemnere iubet pecunias, earumque possessionem indifferentem putare. Alius contra bonas ipsas etiam diuitias esse pronuntiat. De mundo verò quid dicam? de quo ideas, incorporeas substantias, atomos & inane ac talem quandam repugnantium inuicem nominum turbam, indies audiebam, & quod absurdorum omnium maxime fuit absurdissimum de contrarijs vnusquisque cum diceret, inuincibiles admodum & probabiles sermones adferbat, vt nec ei qui calidum, nec ei qui frigidum idem prorsus esse contenderent, contra quicquam hisce-

λέγοντι, μή τι τῷ ψυχρὸν, ἀντιλέγαν
 ἔχειν, ἔταυτε εἶδοιτε σαφῶς κῶς ἔκ
 ἂν ποτε θερμὸν τι εἴη ἔψυχρὸν ἐν ταύ-
 τῷ χρόνῳ. ἄτεχνῶς οὐκ ἔπαχον τοῖς
 τεύων, ἄρτι δὲ αἰσινεύων ἐμπαλιν. ἔτι
 ἢ πολλῶν τῶντο ἑκείνων αὐτοπώτερον,
 τὰς γὰρ αὐτὰς τέχνας εὐρισκόν ὀπι-
 τηρῶν, ἐκαστὸν αὐτῶν τοῖς αὐτῶν λό-
 γοις ὀπιτηθεύοντας. τὰς γενοῦ κα-
 ταφρονεῖν παραινέοντας χρημάτων,
 ἐώρων ἀπείξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ
 πρὸ τῶν ἀφαιρομένων, καὶ ὀπι-
 μιῶν παιδεύοντας, ἔπαντα ἕνεκα
 τέτων ὑπομένοντας. τὰς τε πλὴν δό-
 ξαν ἀποβαλλομένους, αὐτῆς ἕνεκα
 πάντα ὀπιτηθεύοντας. ἡδονῆς τε αὐ-
 χεσθὼν ἅπαντας κατηγορῶντας,
 ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ περσσημένους.
 σφαλεῖς ἔν ἑκείνῃ τῇ ἐλπίδι,

hiscere potuerim, atque id, cum tamen manifestè cognoscerem fieri nunquam posse, ut eadem res calida simul frigidaque sit. Prorsum igitur tale quiddam mihi accidebat, quale solet dormitantibus, ut interdum capite annuerem, interdum contra abnuerem. Præterea quod multò erat istis absurdus, vitam eorum diligenter obseruans, comperi eam cum ipsorum verbis præceptisque summo-perè pugnare. Eos enim qui spernendam censebant pecuniam, avidissimè conspexi colligendis diuitijs inhiare, de fœnore litigantes, pro mercede docentes, omnia denique nummorum gratia tolerantes. si vero qui gloriam verbis aspernabâtur, omnem vitæ suæ rationem in gloriam referebant. Voluptatem rursus omnes ferimè palam incessabant, clâculum verò ad eam solam libenter confluebant. Ergo hac quoque spe fru-

ἔτι μᾶλλον ἐδυσχέραinton, ἡρέμα
 ραμυθέμενος ἐμαυτὸν, ὅτι μὴ πῶς
 ἤσοφῶν, καὶ σφόδρα ἐπὶ σωείῃ δια-
 βεβημένων ἀνόητος τέειμι, καὶ τάλη-
 θές ἐπὶ ἀγνοῶν πᾶς ἐρχομαι. καὶ μοι
 ποτὲ διαχρυπνῶντι τῶν ἐνεκα, ἔδο-
 ξεν εἰς βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναι
 τινος τῶ μάγων, τῶ ζωροάστρα μαθη-
 τῶν ἑ διαδόχων. ἤκουον δ' αὐτὸς ἐπα-
 δαῖς περὶ πλεταῖς πῶς ἀνοίγειν τε
 τὰς αἰῶνας πύλας, καὶ κατὰ γυναι-
 κῶν ἐλθόντα ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω
 αὐθις ἀναπέμπειν. ἄριστον ἔν ἡγέρ-
 μῃ εἶναι, πᾶσι τῶν τῶν διαπρα-
 ξάμενον τῶ κατὰ βασιν, ἐλθόντα πᾶσι
 Τερρεσίαν τῶ βοιωτίον, μαθεῖν παρ'
 αὐτοῦ, ἀπὸ μάντιος ἑ σφῆ, τίς ἐστιν ὁ
 ἄριστος βίος, καὶ ὅν αὐτὸς ἐλοιτο εὖ
 φροῶν. ἑ δὴ ἀνακηδήσεις ὡς εἶχον
 ταχῆς, ἔστηκον ἐντὶ βαβυλῶν.

frustratus, magis adhuc agrè molesteque tuli. Aliquantulum tamen inde memet consolabar, quod vnà cum multis & sapiētibus & celeberrimis insipiensq; essem, atq; verè adhuc ignarus oberrarem. Peruigilanti mihi tandem, atq; hūc de rebus mecum cogitanti, venit in mentem, vt Babylonem profectus, magorum aliquem ex Zoroāstri discipulis ac successoribus conuenirem. Audierā siquidē eos inferni portas carminibus quibusdam ac mysterijs aperire, & quem libuerit, illuc tuto deducere, ac rursus inde reducere. Optimè ergo me facturum putauī, si cum horum quopiam de descensu paciscens, Tiresiam Bocotium consulerem, ab eo que perdiscerem (quippe qui vates fuerit & sapiens) quæ vita sit optima, quamque sapientissimus quisque potissimum elegerit. Ac statim quidem exiliens quam poteram celerrimè Babylonem recta contendī.

Quo

ἐλθὼν δὲ συγγίνομαι τινὶ τῶν χαλδαίων
 σοφῶ ἀνδρὶ καὶ θεασαίμεν τὸ τέχνημα
 πολὺ μὲν τὸ κόμισαι, γέρειον δὲ μάλα
 σεμνὸν καθευμένῳ, τῆνομα δὲ λυαίω
 μιθροβαρζάνης. δεηθεὶς δὲ καὶ καδικε-
 πύσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ εἶ-
 ὅτι ἐβόλοιο μισθῶ καθηγήσασθαι
 μοι τὸ ὄδον. ὁ δὲ λαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ,
 πρῶτα μὲν ἡμέρας ἑννέα καὶ εἴκοσι
 ἅμα τῇ σελήνῃ ἀρξάμεν ὅτε ἔλθῃ,
 κατὰ γὰρ Ἰππὶ τὸν εὐφράτην, ἔωθεν
 προσανατέλλοντα τὴν ἡλίον, ῥῖσιν τινα
 μακρὰν ἐπιλέγων, ἧς ἔξω φόθρα κα-
 τήκον. ὥσπερ γὰρ οἱ φαῦλοι τὸ ἐν ταῖς
 αἰγῶσι κηρύκων, ἐπίτροχόν τι καὶ ἀσπ-
 ρῖς ἐφθεγγετο, πολλὴν αἰὶ ἐώκει γὰρ
 τινὰς ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ γὰρ
 τὴν ἐπεσθὴν τρεῖς αὖ με πρὸς τὸ πρόσσω-
 πον ἀποπίστας, ἐπικνήψαντες, ὑδνεῖα
 τὰ ἀπέντωι προσβλέπων. καὶ τί αὖ
 μὲν

Quo cūm venio, diuersor apud Chaldaeorum quendam hominem, certè sapientem, atque arte mirabilem, coma quidem canum, admodumque promissa barba venerabilem, nomen illi fuit Mithrobarzanes, Orans igitur obsecransque vix exorauit, vt quauis mercede vellet, in illam me viam deduceret. Suscipiens verò me vir primum quidem dies nouem ac viginti cum luna simul incipiens abluat ad Euphratem, manè solem Orientem versus perduens, ac sermonem quempiam longum mustitans, quem non admodū exaudiebam. Nam (quod in certamine præcones inepti solent) volubile quiddam atque incertum proferebat, nisi quod quosdam visus est inuocare dæmones, Post illā igitur incantationem ter mihi in vultum spuens redijt rursus, oculos nusquam in obuium quendam desedens. Et cibus quidam nobis glan-

μὲν ἡμῖν πὰ ἀκρόδρυα, πὸν ᾗ γαίλας,
 καὶ μελίκρατον, καὶ τὸ ἔχον ὕδωρ,
 εὐνήν ᾗ ὑπαίθριος ὅππῃ τὸ πᾶς. ἔπει ᾗ
 ἄλλος εἶχε τὸ προσδιατήσεως πρὸς μέ-
 σας νύκτας ἐπὶ τὸ πύρρηται πομπὴν αἰ-
 γυγῶν, ἐκάθηρέ τι με καὶ ἀπέμαξε,
 καὶ πρὸς ἡγήσιν δαδὶ καὶ σκίλλῃ, καὶ ἄλλοις
 πλείοσιν. ἄμα ἔτ' ἐπαδὼν ἐκείνῳ
 ὑποτονθρύσας, εἶπε ὅλον με κατε-
 μαγεύσας, καὶ πρὸς ἐλθὼν, ἵνα μὴ βλα-
 πτοῖμιν ὑπὸ τῷ φαντασματῶν, ἐπα-
 νάχῃς τὸ οἰκίαν, ὡς εἶχον ἀναποδί-
 ζοντα, καὶ τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πᾶσιν εἶχο-
 μεν. αὐτὸς μὲν ἔν μαγικῷ πν' ἔδυ
 πολλῷ, πὰ πολλὰ εἰκῆσαν τῇ μηδικῇ.
 ὁμῶς ᾗ τρεῖσι φέρων ἀνέσχευάσε τῷ
 πύλῳ καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ προσέειπεν τῇ λυ-
 ρᾷ, καὶ παρεκελεύετο, λέων τις ἔρηται
 μετ' ἄνομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν.
 Ηρακλῆα δὲ ἢ Ὀδυσσεῖα ἢ Ὀρφέα.

glandeserant, potus autem lac atque
mulsum, & Choaspis lympa, lectus
verò in herba sub dio fuit. At post-
quam iam præparati satis hac dieta
sumus, medio noctis silentio ad Ti-
gretem me fluuium ducens, purga-
uit simul atque absterfit, faceque lu-
strauit ac squilla, tum pluribus iti-
dem alijs, & magicum simul illud
carmen submurmurans, dein totum
me iam incantans, ac ne à spectris
læderer, circumiens, reducit do-
mum, ita uteram, recipocantem.
ac reliqua noctis parte nauigationi
nos præparauimus. Ipse igitur ma-
gicam quandam vestem induit, Me-
dorum vesti ut plurimum similem,
ac me quidem his quæ vides, orna-
uit, claua videlicet, leonis exuijs,
atque insuper lyra. Iussit præterea
ut nomen si quis me roget, Me-
nippum quidem ne dicerē, sed Her-
culem, aut Vlyssē, aut Orpheum.

PUL

φι. ὥς δὴ τί τ' ἔρω Μένιπας; ἔγωγε συν-
 ἵημι τ' αἰτίας ἔπε ἔσχηματος, ἔπε τ'
 ἀνομάτων. Μέ. καὶ μὴν προδήλον γε τ'
 το, καὶ ἔπαινον πλῶς ἀποδότητον. ἐπεὶ γὰρ
 ἔτοι προήμων ζῶντες ἐς αὐτὰ κατε-
 λυθήσαν, ἠγχείτο, εἴ με ἀπαικάζον
 αὐτοῖς, ραδίως ἀν' ἑτ' Αἰακῷ Φρε-
 ρὰν ἀγαλαθῆν, καὶ ἀκωλύτως παρ-
 ελθεῖν, ἅπερ συνηθέστερον τραγικῶς
 μάλα ὠδραπεμπόμενον ὑπὸ ἔσχη-
 ματος ἤδη δ' ἐν ὑπερφαινεν ἡμέρα, καὶ
 κατελθόντες Ἰππὶ τὸν ποταμὸν, ὡς ἀ-
 ναγωγὴν ἐγγυόμεθα. παρεσκευάσθαι
 δ' αὐτὰ καὶ σκάφος, καὶ ἱερεῖα, καὶ μελί-
 κρατα, καὶ ἄλλα ὅσα πρὸς τὴν πλε-
 τήν χρεῖσιμα ἐμβαλόμενοι ἐν ἅπαν-
 τα τὰ παρεσκευασμένα, ἔτω δὴ καὶ
 αὐτοὶ βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν
 καὶ δακρυ χέοντες, καὶ μέλρι μὲν πύες
 ὑπεφερόμεθα ἐν τοῖς ποταμοῖς, αἵ τε δ'

PHILON. Quid ita ô Menippe³
neque enim causam aut habitus, aut
nominis intelligo. MENIP.
Atqui perspicuum id quidem est,
ac neutiquam arcanum. Postea-
quam enim isti ante nos ad inferos
olim viui descenderunt, putauit, si
me his assimilaret, fore vt facilius
Æaci custodias fallerem, atque nullo
prohibente transirem, ut pote no-
tior tragico admodum illo cultu
emissus. Iam igitur dies apparuit,
cùm nos ad flumen ingressi in recessu
incumbimus. Parata liqui-
dem ab illo fuerant, cymba, sacrificia,
mussa, & in id mysterium denique
quibuscunque opus erat. Imponen-
tes ergo omnia præparata ita iam &
ipsi Ingredimur tristes, lachrymisque
implemur obortis. Atq; aliquantisper
quidem in fluuio ferimur, deinde in

ἴσσε πλεῦσαι μιν ἐς τ' ἔλκε· καὶ τ' ἱμῆνην
 ἤκο' ἐμφράτης ἀφ' αὐτῆς. ὁ παλαιὸν
 τις ὅ καὶ πύττω, ἀφικνήμεθα ἐσπικω-
 ρίον ἐρήσοι· ἐλῶδες, καὶ ἰσθμίων· ἐς ὃ
 δ' οὐδ' ἀντίς, ἡγεῖτο ὅδ' ἑμὲ βαρὺ
 νης, καθέρον τε ὠρύξαμεθα, καὶ τὰ μέλα
 ἐσφάζαμεν, ἐπ' αἶμα περὶ τ' ἄσπερον
 ἵππευσίμεν. ἔδ' ἡ μάχης ἐπ' αὐτὰ τὰ δα-
 δα κακομένειν· ἔχων, ἐπ' αὐτὰ ἡρεμὰ τῇ
 Φωνῇ, παρμύζεσθαι ὅς οἱ σὺν αὐτῇ
 κραγῶς, θαύματα τε ὄρεα πάντα, ἐπ' αὐ-
 τῶν, ἐπὶ νῆας καὶ ἐρινύδας, ἐπὶ νυχτὶ
 ἑκάτῳ καὶ αὐτῶν Περσέφονος,
 ὅδ' αὖτις αἶμα βαρβαρικά πικὰ καὶ
 αἶσμα, ὀνόματα καὶ παλαιὰ λαβὰ· εὐθὺς
 ἐν πάντα ἐκείνῃ ἐπὶ αὐτῇ, ἐπὶ τῇ
 ἐκείνῃ τῇδε φρεσὶ ἀνερρήγνυτο, καὶ τῇ
 ὕλην τῇ κερβέρῳ πόρρωθεν ἡκχετο,
 ὅτ' ὅτ' αὖτις ἐπὶ ἐκείνῃ φρεσὶ καὶ
 ὕδρωπιν· ἐδδῶσαν δ' ὑπὲρ ἐξεν ἀναξ-

Iuliam delatrum sumus, ac lacum quen-
 dam, in quem Euphrates conditur.
 Tunc hoc quoque transmissis, in re-
 gionem quandam peruenimus so-
 lam, solumque atque opacum, in quem
 descendimus. (præbat vero Mithra-
 barzanes) & puteum effodimus, &
 oues iugulamur, & foueam sanguine
 conspergimus. At magus interim
 accensam facem tenens, haud ampli-
 us iam summisso murmurare, sed voce
 quam poterat maxima claustrum dei-
 mones simul omnes conuocat. Pon-
 nas, Erinnyas, Hecaten nocturnam,
 excellamque Proserpinam, simulque
 polysyllaba quadam nomina barba-
 raque ignota commiscet. Statim
 ergo tremere omnia, & rivas exca-
 dere solum decedere ac procul Orbe-
 tilatras audiri, & iam res planè tri-
 stis fuit ac moesta. Umbrarum at ti-
 muit rex inuis sedibus Orcus. Ac pro-
 cinus

ἐνέρων αἰδωνεύς. καταφαίνεται γὰρ ἤδη
 τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ πυριφλεγέ-
 θων, καὶ ἡ Πλάτωνος τὰ βασίλεια. κα-
 τελθόντες δ' ὁμῶς διὰ τῆς χάσματος, ἡ
 μὲν Ραδάμανθυν εὐρομέν τεθνήϊωτε μι-
 κρῶ δ' αἶν ὑπὸ τῷ δέχτρῳ. ὁ δὲ κέρδερα
 ὑλάκτησε μὲν τοι, ἔπαρεκίνησε. ταχὺ
 δέ με κρέσαντες τ' ἰδὼσαν, πρὸς ἀχρῆμα
 ἐκοιμήθη ὑπὸ τῷ μέλῳ. ἐπὶ δ' ἡ πρὸς
 πλὴν λίμνῳ ἦλθεμεν, μικρῶ μὲν ὑπὸ
 ἐπεραιώθημεν. ἡ γὰρ ἡδὴ παλῆρες τ'
 προθμῖον, εὐκωγῆς ἀνάπλεων. τραυ-
 ματῖαι δὲ πάντες ἐπέταλεον, ὁ μὲν τὸ
 σκέλος, ὁ δ' ἡ κεφαλὴν, ὁ δὲ ἄλλο τι
 σιωπευσιμμένος, ἐμοὶ δοκεῖν ἐκ τῆς
 πολέμου παρόντες. ὁμῶς δ' ἂν ὁ βέλτιστος
 Χάρων, ὡς οἶδε τ' λεοντῆν, οἰήθεις με τ'
 ὁρακλέα εἶναι ἐσθλὸν ἀτό με καὶ διεπόρθ-
 μευσέ τι ἄσμενος, ἔδοξα σοι. διεσῆ-
 κενε τὴν ἀτραπὸν. ἐπὶ δὲ ἡμεν ἐν τῷ
 σκοτεινῷ

tinus quidem inferorum patebant
pleraque, lacus, Pyriphlegethon, ac
Plutonis regia. Tum per illum de-
scendentes hiatum, Rhadamanthum
propemodum metu reperimus ex-
tinctum. At Cerberus primum qui-
dem latrabat, commouitque sese. Ac
cum ego lyram celerrime correptam
pulsassem, eantu statim sopitus, ob-
dormiuit: deinde posteaquam ad la-
cum venimus, tranare fere non licuit,
lamenim onustum erat nauigium, &
ciulatu certe plenum. Vulnerati
quippe in eo nauigabant omnes, hic
femur, ille caput, alius alio quopiam
membro luxatus, vsque adeò, vt mul-
ticertè ex bello quopiam adesse vi-
derentur. At optimus Charon,
cum leonis videret exuias, esse me-
ratus Herculem, recepit, transque
rexit libens, tum exeuntibus quoque
nobis monstrauit semitam. Sed
quoniam iam eramus in tenebris.

procedit quidem Mithrobarzanes,
 ego autem a tergo continuus illi co-
 mes adhaereo, quoad in pratum ma-
 ximum peruenimus asphodelo con-
 fitum, ubi certe circumfusæ undique
 mortuorum stridulæ nos sequuntur
 vmbrae. Tum paulò procedentes
 longius ad ipsius Mithois tribunal ac-
 cessimus. Erat ipse quidem in folio
 forte quodam sublimi sedens. Ad-
 stabant autem illi Poenæ, mali Genij,
 Furia. Ex altera parte plurimi qui-
 dam adducti sunt ex ordine, longo
 fante vincti. Dicebantur autem ad-
 uerteriles, publicani, adulatores,
 sycophantæ, ac talis hominum turba
 quoduis in vita patrantium. Seor-
 sum autem diuites ac feneratorum
 prodibant, pallidi, ventericosi ac po-
 datici, quorum quisque vincens e-
 rat, ferri pondere duorum talento-
 rum imposito. Nos igitur affantes

ὁρῶμεν τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἡκόμοι
 ᾧ ἀπολογεμένων. κατηγοροῦν δὲ αὐτῶν
 καινοί τινες καὶ ὁρᾶδοχοὶ ῥήτορες. φι-
 λίνες ἔτι πρὸς διός; μὴ γὰρ ἐκνήσης
 καὶ τὸ εἰπεῖν. μέν. οἶδ' αἶπε παύτα σι-
 πῆς πρὸς τὸ ἥλιον ἀποτελεμένους σκι-
 ας ἀπὸ τῶν ζωμάτων; φι. πάνυ μὲν ἔν.
 μέν. αὐτὰ τείνου ἐπ' ἑδρὰν ἀποθάνωμεν,
 κατηγοροῦσιν τε, καὶ κατὰ μαρτυροῦσι καὶ
 διελέγχεσιν τὰ πεπραγμένα ἡμῖν πα-
 ρὰ τὸ εἶον, καὶ ζφόδρα τινὲς αὐτῶν ἀ-
 ξιόπιστα δοκῶσιν, ἀπὸ αἰσιν ὡς εἶσαι, καὶ
 μηδέποτε ἀφιστάμεναι τῶν ζωμάτων. ἐδ'
 ἔν μίνως ὁπτιμελῶς ἐξετάζων ἀπέ-
 πειμπαν ἑκάστην ἐς τὸν τὸ ἀσεβῶν χρόνον,
 δίκῃ ὑφ' ἐξόντα κατ' ἀξίαν τῶν τε-
 πλμημένων. καὶ μάλιστα ἐκείνων ἡπλε-
 τὸ τὸ ὁπτιμελῶς τε καὶ ἀρχαῖς τετυ-
 φωμένων, καὶ μονοναχί καὶ προσκυνοῦ-
 σι περὶ μενόντων. τῶν τε ὁλιγοχρόνιοι
 αἰλα

Et quæ sunt omnia conspiciamus, & quæ pro defensione dicuntur, auscultamus. Accusant autem noui quidam atque admirabiles Rhetores. PHILO. Quinam ergo hi, perlouem, sunt? ac ne istuc quidem te pigeat dicere. MENIP. Umbras ne vnquam istas nosti, quas opposita soli reddant corpora? PHILO. Ommino quidem igitur. MENIP. Hæc ipsi igitur cum primùm functi vitam sumus, accusant, testantur, atque redarguunt, quicquid in vita peccauimus, & sanè quædam ex his dignæ admodum fide videntur, vt potè nobiscum versatæ semper, nostrisque nusquam digressæ corporibus. Minos igitur curiosè quemlibet examinans, impiorum relegabat in coetum, penas ibi sceleribus suis dignas lutorum. In hos præcipuè tamen inciditur, quos opes, dum viuerent, ac dignitates inflauerant, quique ado-

ἀλαζονείας αὐτῶν, ἔτι μὲν ὑπεροχὴν
 μυστικῶν μακας, καὶ ὅτι μακαριώτατοι, θνη-
 τὴ πάντες αὐτοὶ καὶ θνητῶν ἀγαθῶν
 τιτὸν χηστῆς, αἱ δὲ ὁποδυόμενοι τοῖς
 λαμπρῶν ἐκείνῳ πάλῳ, πλεῖστε λέγου-
 σιν, ὅτι γὰρ οὐκ αἰσῶν, γυμνοὶ κατω-
 νευχόμενοι, παρὲς ἡκίαν, ὡς περὶ πινυ-
 ῶν, ἀναστεινόμενοι τὸ πρὸς ἡμῶν
 ἐνδοξάμενοι, ὥστε ἐκινῶν τοῦ αἵματος
 ὑπερέχουσιν, καὶ εἴ τινα γνωρίσωμεν
 αὐτῶν, περὶ αὐτῶν ἂν ἡοῦχῃ πῶς ὑπε-
 μνησκον, αἰὲς ἡμεῖς τὸν ἑὸν, καὶ ἡλι-
 κόν, Φύσιν τε, ἡλικία, πολλοὶ μὲν ἔω-
 θον, ἀλλὰ τὸ σποδύμεν παρὲς ἡλικίαν, καὶ
 περὶ αὐτῶν αὐτῶν ἀγαθόν, ἐνδοξάμενοι
 καὶ ὁποπλεούμενοι, περὶ τὸ δικεῖν.
 ὁ δὲ μόγις ἂν ποῖ ἀναίλειας αὐτοῖς προ-
 φητεῖς, ἢ πείθει, ἢ διαποικίλος,
 εὐδαίμονας ὡς καὶ μακαρίους, ἀπο-
 φαίνε τις προσηκόντως, ἀλλὰ τὸ
 ἢ τὴν

eri. se. fere. expectabant, nimirum
breui perituram eorum superbiam,
fastumque detestatus, quippe qui non
meminissent mortales ipsi cum sint,
sele bona quoque mortalia conse-
quutos. At nunc splendida illa exu-
ti omnia, diuinis, inquam, genus
munia, nudi ac vultu demisso stete-
runt, tanquam somnium quoddam,
humanam hanc felicitatem recogitan-
tes, adeo vt hac dum conpicerer ni-
mis quam delectatus fuerim. Et si
queni eorum forte agnoveram, acce-
dem quiete aliquo modo submonui,
qualis in vita fuerat, quantopereque
fuerat inflatus, tum cum plurimi ma-
ne fores eius obsidentes, pulsi interim
exclusique a famulis, illius expecta-
bant egressum. At ipse vix tandem
illis exoriens, purpureis, aureis, aur-
verficolor, felices ac beatos se factu-
rum salutantes putabat, si pectus dex-
teram.

ἢ πλὴν δεξιῶν προείνων δοίη κατὰ φι-
 λῆν. ἑκείνοι μὲν ἐν ἡνιῶντο ἀκρόντες.
 τῷ δὲ Μίνωϊ μίαις καὶ πρὸς χάριν ἐδι-
 κάσθη δίκη. τὸν γὰρ τοι σικελιώτῳ
 Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπὸ τε Δί-
 ονος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῷ Σοῶς
 καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρί-
 στειπος ὁ κυρηναῖος (ἄγχι δ' αὐτὸν ἐν
 σιμῇ, ἔδωκα) μέγιστον ἐν τοῖς κάτω)
 μικρὰ δ' αὖ τῇ χιμαίρᾳ προσδεθέντι,
 παρέλυσε τῆς κατὰ δίκης, λέγων πολ-
 τοῖς αὐτὸν τῶν πεπαιδευμένων πρὸς
 δεξιῶν ἡμέας δεξιόν. ἀποσπέντες
 οἱ ἄλλοι τῷ δικαστηρίῳ πρὸς κελα-
 στήριον ἀφικνήμεθα. ἔνθα δὴ ὦ Φίλε
 πολλὰ ἔειπεν ἡμῶν ἀκρόαί τε ἔειπεν.
 μασίχων τε γὰρ ὁμῶς ψόφος ἤκαε-
 το, καὶ αἰμωγή τ' ἴσα τῷ πυρὸς ὀπλι-
 μένων, καὶ σρέβλαι, καὶ κύφωνες, καὶ προ-
 χοί, ἔη χιμαίρα ἐσπάρεα τίε, καὶ ὁ κέρ-
 βος

teramue porrigens, permetteret osculandam. Illi verò audientes, ista moleste ferebant. At Minos quiddam etiam iudicauit in gratiam. Quippe Dionysium Siciliæ tyrannum, multis & atrocibus criminibus & à Dione accusatum, & graui Stoicorum testimonio conuictum, Cyrenæus Aristippus interueniens (nam illum valde suspiciunt inferi, eiusque plurimum ibi valet autoritas) ferme iam Chimeræ alligatum absoluit à poena, asserens illum eruditorum nonnullos olim iuuisse pecunia. Tum nos à tribunali discedentes, ad supplicij locum peruenimus. Vbi amice, multa & miseranda audire simul, ac spectare licuit. Nam simul ac flagrorum sonus auditur, & eiulatus hominum in igne flagrantium, tum rotæ & tormenta, catenæ, Cerberus lacerat, & Chimæra dilaniat, cruciabanturque pari-

βερες ἰδόντες, ἐκαλάζοντο τι ἄλλαν
 πάντες, βασιλεῖς, θῦλοι, σατυροί,
 πένητες, πλούσιοι, πτωχοί· καὶ μετέβλε-
 πῶσι τῶν τε πολλῶν καὶ ὀλίγων. οἱ δὲ αὐ-
 τῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὅσοι ἦ-
 σαν τῶν ἐναγχοῦς τε καὶ ἀποχρησίων, οἱ
 ἐνεκαλύπτοντο καὶ ἀπεκρίβοντο· οἱ
 δὲ καὶ προσβλέποντες, μάλα θαυμά-
 σαι πᾶσι καὶ λαοῦ τε καὶ πόλεως.
 οἱ δὲ βαρεῖς ὄντες, καὶ παρορῶντες πα-
 ρὰ τὸν βίον, τοῖς μετὰ πένησιν ἡμετέ-
 ρα τῶν κακῶν ἰδέοντο, καὶ λυγροῦ
 πινόμενοι πάλιν ἐκαλάζοντο καὶ μάλα
 κακῶς εἶδον τὰ μυθώδη, τὸν Ἰξίονα,
 καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα τὰν-
 τλον χαλεπῶς ἔχοντες, καὶ τὸν γη-
 γῆν Τυττον, ἡρακλῆς ὁσπερ· ἐκεῖτο
 γὰρ τά τε ἐπὶ ἄρῃον ἀγροῦ καὶ ἀνδάντες
 οἱ καὶ τῶνδε, ἐκ τῶν πεδίων ἐσβάλλο-
 μεν, τὸ ἀχειρόσιον, ἐνρίστομέν τε
 αὐτό-

pariter omnes captiui, reges, praefecti,
pauperes, mendici, diuites, & iam sce-
lerum omnes poenitebat. Et quol-
dam quidem eorum, dum intuemur,
agnouimus, videlicet qui nuper vi-
ta discesserant. At hi pudentes se ferunt
occulebant, nostroque subtrahant
aspectui, aut si nos aliquando respici-
ebant, id seruiliter, admodum abie-
ctaeque faciebant. Atque hi quidem
quam olim putas, onerosi fastuosi-
que in vita. At pauperibus malorum
dirpidum remittebatur, & cum in-
terquieuisent, denuo repetebantur
ad poenam. Sed illa quoque quae fa-
bulis feruntur, aspexi, Ixionem, Si-
sypum, Phrygiumque grauius af-
fectum Tantalum, genitumque ter-
ra Tisium. Dij boni quantum? In
tegram stratus agrum occupabat.
Hos tandem praetercuntes, in cam-
pum venimus Acherusium, inueni-

mus

αὐτόθι τὰς ἡμιθέας τε καὶ τὰς ἡρώϊνας,
 ἔκων ἄλλον ἄριστον τῶν περὶ αὐτὰς καὶ ἔθνη
 καὶ Φύλα διατρωμένους, ἴδους μὲν παλαι-
 ῶς τινὰς καὶ εὐρωπιῶντας, καὶ ὡς φησὶν
 Ὀμηροῦ, ἀμενηνὰς, τὰς δὲ νεαλαῖς ἔ-
 σκυεσκώπας, καὶ μάλιστα τὰς αἰγυ-
 πτίων αὐτὰς, διὰ τὸ πολυαρκὺς τὴν πε-
 ριχείας. τὸ μὲν γὰρ διαγνώσκειν ἑκα-
 στον, καὶ πᾶν ἡλικιώσαν. ἅπαντες γὰρ
 ἀτεχνῶς ἀλλήλοισι γίνονται ὅμοιοι, τῶν
 ὁσίων γεγυμνωμένων, πολλὰν μόγιν καὶ
 διὰ πολλὰ ἀναθεωρῶντες αὐτὰς ἐγι-
 νώσκομεν. ἕκαστο δ' ἐπ' ἀλλήλοισι ἀ-
 μαυροὶ καὶ ἄσημοι, ἔχουσι ἐπὶ τῇ παρ' ἡμῖν
 καλῶν Φυλάττοντες, ὥστε πολλῶν ἐν
 ταύτῳ σκελετὴ καί μενων, ἔκ πάντων ὁ-
 μοίων, φοβερόν τι καὶ διάκενον δεδορκό-
 των, ἔκ γυμνὰς τὰς ὀδόντας προφαινό-
 των, ἠπὸρκεν πρὸς ἑμαυτὸν, ὥτινι διὰ
 κρέναμι τὴν θεοσίτην ἀπὸ τοῦ καλῆς Νι-
 ρέως,

musque ibi semideos, heroidasque & aliam simul mortuorum turbam, ingentes tribusque depositam, alios quidem vetulos quosdam ac marelidos, atque (vt Homerus ait) euandidos; alios verò iuueniles, & integros, & hoc potissimum ob illam condienti efficaciam Ægyptios. Verum dignoscere quemlibet haud proclive fuit, adeò nudatis ossibus omnes erant inuicem simillimi, nisi quod vix tandem eos diu intendentes agnouimus.

Quippe conferti confidebant obscuri atque ignobiles, nullumq; seruantes amplius pristinae formae vestigium. Cum igitur multi simul ossei confisterent, inuicem omninò similes, qui terrificum quiddam per cauos oculorum orbes transpicerent, dentesque audos ostenderent, hæsitabam certè mecum, quonam signo Thersitem à Nireo illo formoso discernerem.

aut

aut mendicum Irum à Phraeum
ge, aut Pyrrhiam coquum ab Ag
memnone. Num enim amplius
terram indictorum eis permansit,
offa fuerunt inter se similia, integ
bilia, nullis inscripta titulis, nullis
vnuquam dignoscenda. Hæc igitur
spectanti mihi, persimilis homini
vita pompæ cuiquam longa videb
itur, cui præsit ac disponat quæque fo
rta, ex his qui pompam agunt, quæ
sors variis que cuique habitus accom
modatur. Alium siquidem fortis
delicens, regis ornat insignibus
tiaram imponens, & satellites adden
& caput diademate coronans. Alium
seti rursus ornatum induit, hunc
formidulum effigiat, hunc deformem
aque deridiculum fingit nam omni
genum, ut opinor, debet esse specta
culum. Quin habitus quorundam
plerumque

μέσης τῆς πομπῆς ματέβαλε τὰ ἐνίων
 χήματα, οὐκ ἔωσα ἐς τέλος διαπομ-
 πεῖσαι, ὡς ἐπύχθησαν, ἀλλὰ μεταμ-
 Φίεσαι, τὸ μὲν Κροῖον ἡνάγκασε τὸ
 οἰκέτω καὶ αἰχμαλώτῃ σκευὴν ἀναλα-
 βῶν, τὸ δὲ Μαγάνδριον, τίως ἐν τοῖς οἰ-
 κέταις πομπεύοντα, τὸ Πολυκράτης τυ-
 ραννίδα μετενόησε. καὶ μέχρι μὲν τινος
 ἴασε χρῆσθαι τῷ χήματι. ἐπειδὴν δ'
 τὴ πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τῇ καὶ αὐτῇ
 ἑκάστος ἀποδῶκε τὴ σκευὴν, καὶ ἀποδυπέ-
 μενος τὸ χήμα μὲν τὸ Λάμαλος, ὡς περ
 καὶ πρὸ τούτου γίνετο, μηδὲν τῷ πλεονέκῃ
 διαφέρει. ἐνίοι δ' ὑπὸ ἀγνωμοσύνης,
 ἐπειδὴν ἀπατή τὸ κόσμον ἐπιστῶσι ἢ τῇ
 χη, ἀχθονταί γε, ὥς ἀναγκάσιν, ὡς περ
 οἰκείων τινῶν σερισκόμενοι, καὶ κατὰ πρὸς
 ὀλίγον ἐχρήσαντο ἀποδιδόντες. οἱ μὲν γὰρ καὶ
 τὸ ἐπὶ τὴ σκηνῇ πολλάκις ἐωρακέναι καὶ
 τραγικὰς ὑποκριτὰς τὰς πρὸς τὰς

plerumque in media quoque pompa demutat, neque perpetuo eodem finit ordine cultuque progredi, quo prœdierant, sed ornatu commutato, Crœsum quidem coëgit serui captivique vestes induere, Mæandrium autem antè inter servos incedentem, Polycratis tyrannide ornat. Et aliquantisper quidem eo cultu permitte *vti*, verùm ubi iam pompæ tempus præterit, apparatus quisque restituens, & cum corpore simul exursum amictu, qualis antè fuit, efficitur, nihilo à vicino *transiens*. Quidam tamen ob inscitiam, cum suos fortuna cultus exigit, ægrè ferunt atque indignantur, tanquam propriis quibusdam bonis privati, ac non potius alienis, quibus paulisper utebantur, exuti. Quin in scena quoque vidisse te plerumque puto histriones istos tragicos, qui (*vt fabulæ ratio poscit*)
modò

modò Creontes, modò Priami fiunt,
aut Agamemnonēs. Idemque (si fors
tulit) paulò antè tam grauitè Ce-
cropis aut Erèchthei formam imita-
tas, paulò post seruis, pòeta iubentè,
progreddus. Accidit fabula tam fi-
sis affuerit, quisque auratas illas ve-
stes exutus, personam deponens, &
descendens à crepidis, pauper atque
humilis obambulat, haud amplius
Agamemnon ille Atreo prognatus,
aut Creon Menocel filius, sed Polus
filius Chariclei Sannienfis, aut Satyrus
filius Theogitonis Marathoniensis. Sic
se mortalium res habent, quemad-
modum mihi tum spectanti videba-
tur. PHILON. Dic mihi Menippe,
illi qui magnificos altosque tumulos
habent super terram & columnas,
imagines, titulos, nihilne sunt apud

infe-

ματα, ἔδιν τιμωῖται παρ' αὐταῖς εἰσι
 ἰδιωτ' νεκρῶν; Μέ. ληρεῖς ὦ ἄνθρωπε. ἐγὼ
 ἔθεάσω τ' Μανσῶλον αὐτὸν, λέγω ἢ
 καὶ ἄλλ' ἐκ τῶν πάντων περὶ ἑσέως, εἰ οἶ-
 δα, ὅτι σὺ ἂν ἐπαύσω γελῶν, ἔτω
 ταπεινῶς ἔρριπτο ἐν ὄρεσιν ὡς
 λανθάνων ἐν τῷ λοιπῷ δήμῳ τῶν νε-
 κρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοσούτον δότολαύων
 μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο ἡλικί-
 ας ἀχθος Ἰππικέμενος. ἐπιδάμ' ὦ
 ἑταῖρε ὁ Δίακος δότομετρήσῃ ἐκάστῳ
 τόπον, δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον ὑπὲρ πλεονε-
 κτοῦ, ἀνάγκη ἀραπῶντα κατακεῖσθαι,
 περὶ τὸ μέτρον συνεκτελμένοι. πολλῶν
 ἂν, οἷμαι, μάλλον ἐγέλας, εἰ ἔθεάσω
 τὰς παρ' ἡμῖν βασιλέας καὶ σατρά-
 πας, πτωχεύοντας παρ' αὐταῖς, καὶ ἥτοι
 τερχοπωλῆντας ὑπὸ δότορμας, καὶ
 πρῶτα διδάσκοντας γράμματα,
 καὶ ὑπὸ τῷ τυχόντῳ ὑβριζόμενους, καὶ

inferos plebeijs quibuslibet umbris honoratiores? MENIP. Nugaris tu quidem. Nam si vidisses Mausolum Caremillum dicopyramide celebrem, sat scio, nunquam ridere desisses, ita in antrum quoddam abstrusum despectim abiectus est, in reliqua mortuorum turba delitescens. Hoc tantum commodi mihi videtur ex monumeto referre, quod imposito tanto pondere laborat magis, & premittur. Nam cum Æacus, o amice, locum cuique metitur (dat autem cui plurimum haud amplius pedem) necesse est contentum decumbere, seseque ad loci modum contrahere. At vehementius multo risisses, opinor, si reges hosce nostros, satrapasque vidisses apud eos mendicantes, & aut fassamenta vendentes, aut primas ipsas litteras urgente inopia profitentes, & quemadmodum contumelijs à quouis afficiantur, atque in faciem cadantur,

M

perin-

καὶ πόρρης παρομένους. ὡσαύτε τ' ἀνδρα-
 πόδων τὰ ὀπιμότατα. Φίλιππον γὰρ τὸν
 μακεδόνα ἐγὼ θεασάμεν Θ. ἔδε κρα-
 τεῖν ἑμαυτῷ δυνατὸς ἰὺ. ἐσείχθη δέ
 μοι ἐν γωνιδίῳ πινε, μισθῷ ἀκέρμεν Θ
 τὰ σαφρά τῶν ὑποδημάτων. πολλὰς ἤ
 καὶ ἄλλας ἰὺ ἰδεῖν ἐν ταῖς τριώδοις με-
 ταιτῆντας, Ξέρξας λέγω, Ἐδωρεῖας,
 καὶ Πολυκράτης. Φιλ. ἀποπαδιηγῇ τῶν
 περὶ τ' βασιλέων, καὶ μικρῷ δεῖν ἄπεισι.
 τίς ὁ Σωκράτης ἐπεσπτε, καὶ Διογῆνης,
 καὶ εἴ τις ἄλλος τ' σφῶν; Μέν. ὁ μὲν Σω-
 κράτης καὶ κεῖ περὶ ἐρχεῖ) διελόγχαν
 ἅπαντας, σὺν σοι δ' αὐτῷ Παλαμῆδης καὶ
 Οδυσεὺς καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λα-
 λος νεκρὸς ἐπιμένει ἐπεφύσθητο αὐ-
 τῷ καὶ διωδῆκε ἐκ τ' Φαρμακοπείας
 τὰ σκέλη. ὁ δ' ἐλπίσας Διογῆνης παροι-
 κεί μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ ἄσσυρίῳ, Ἐ
 Μίδα τῷ Φρυγί, καὶ ἄλλοις παρ' τ' πο-
 . λυτε-

perinde atque vilissima mancipia. Itaque Philippum Macedonem conspiciatus, continere me certè non potui: ostensus est mihi in angulo quodam, detritos calceos mercede refarciens. Quin alios præterea multos erat videre mendicantes in triuijs, Xerxes videlicet, Darios, ac Polycrates. PHILON. Admiranda narras ista de regibus, pæneque incredibilia. Socrates autem quid facit ac Diogenes, & si quis est sapientum alius? MENIP. Socrates profectò etiam ibi obuersatur, omnesque redarguit, versantur autem cum illo Palamedes, Vlysses & Nestor, & si quis alius loquax mortuus. Adhuc equidem inflata sunt illi & intumescunt exhausto veneno crura. At optimus Diogenes Sardanapalo vicinus Assyrio, Midæque Phrygio, atque alijs item pluribus ex istorum

M 2 sum-

λυπελῶν. ἀκύνων δὲ οἰμωζόντων αὐτῶν,
 καὶ τὴν παλαμὴν τύχην ἀναμετρε-
 μένων, γελαῖται, καὶ τέρπεται, καὶ τὰ πολ-
 λα ὑπὸ τοῦ κατὰ κεῖμεν Θ, ἄδῃ μάλαι-
 τραχέα καὶ ἀπηνεῖ τῇ Φωνῇ, πῶς οἰ-
 ρωγὰς αὐτῶν ὀπικαλύπτων, ὥς ἀνι-
 ᾶσθαι τὰς ἀνδράς καὶ διασκέπτεσθαι
 μεπικεῖν, ἢ φέροντας τὸν Διογύλει.
 Φι. ταυτὶ μὲν ἰκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισ-
 μα ἴδω, ὅπερ ἐν δόχῃ ἔλεγες κεκυρω-
 θῆναι καὶ τῶν πλεονέκτων; Μέν. εὐγε ὑπέ-
 μνησας. ἔγὰρ οἷός ἐστιν ὅπως πρὸς τὰς λέ-
 γειν ὑποθέμεν Θ, πᾶν πολὺ ἀπε-
 πλαιήθην τῷ λόγῳ. Διατρέξον-
 τ Θ. γάρ μιν παρ' αὐτοῖς, περὶ ὕθεσιν
 οἱ πρυτανεῖς ἐκκλησίαν ὡς τῶν κοι-
 νῶν συμφερόντων. ἰδὼν ἔν πᾶσι συν-
 θέοντες, ἀναμίσξας ἑμαυτὸν τοῖς νε-
 κροῖς, εὐθύς ἡς καὶ αὐτὸς ἴδω τῶν ἐκ-
 κλη-

sumptuosorum numero manet, quos
cū eiulantes audit, veteris fortunæ
magnitudinem recogitantes, & ridet
& delectatur, ac supinus cubans ve
plurimum cantat, aspera nimis atque
iniucunda voce illorum eiulatus ob-
scurans, adeo ut id agrè ferentes, nec
Diogenem ferre valentes, de mutan-
de sede deliberent. PHIL. De his iam
facis quidem, cæterum quod nam il-
lud decretum est, quod initio dixeras
aduersus diuites esse sancitum? MAN.
Benè admones, nescio enim quo pa-
cto, cū hac de re dicere proposuis-
sem, ab instituto sermone procul ab-
erravi. Dum igitur ibi versabar, ma-
gistratus concionem aduocauerunt
his videlicet de rebus quæ in commu-
ne conducerent. Conspiciens ergo
multos concurrere, commiscens ma-
ipsum moriens, statim & ipse vnus
eam de numero eorum, qui in concio-

κλησιασῶν. διωκίθη μὲν ἐν καὶ ἄλλοις,
 τελευταῖον ᾧ τὸ πλείων πλυσίων ἐπε-
 ραυτῶν κατηγορητο πολλὰ καὶ δεινὰ,
 βία καὶ ἀλαζονεία, ἔκπεροψία καὶ ἀ-
 δικία, τέλος ἀναστὰς πειτῶν δημαγω-
 γῶν ἀνέγνω ψήφισμα πιετο.

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α.

Επειδὴ πολλὰ καὶ ὀδύνομα οἱ πλε-
 σται δρῶσι ὀδύνη τὸ βίον, ἀρπάζοντες
 καὶ βιάζομενοι, καὶ πάντα τρόπον τὸ πεινῆ-
 τωι καταφροκῦντες, δέδοκ' ἡ τῆ βελῆ καὶ
 τῷ δήμῳ, ἐπιδὼν λυπομένῳσι, πὲρ μὲν
 ῥήματα αὐτῶν καλῶν καὶ κατὰ πρὸς καὶ
 πρὸς τῶν ἄλλων πονηρῶν, πᾶς ᾧ ψυχὰς ἀ-
 ναπεμφθείσας ἀνω ἐς τὸ βίον, κατελύ-
 οντες ἐς τὰς ὄντας, ἄλλοις αὖ ἐν τῷ πει-
 τῷ διαγάγῃσι μυριάδας ἐτῶν πέντε ἔ-
 ἴκῃσιν, ὅσοι ἐξ ὄντων γιγνόμενοι, ἔκασ-
 τοφροκῦντες, καὶ ἐπὶ τὸ πεινῆτων ἐλαυνό-
 μενοι,

neaderant. Agitata sunt igitur & alia multa: postremò verò de diuitibus negotium. In quos posteaquam plurima fuissent obiecta, violentia, superbia, fastus, iniuriæ, assurgens tandem ex populo primas quidam huiusmodi decretum legit.

DECRETVM.

QVoniam, inquit, multa diuites perpetrant in vita, rapientes ac vim inferentes, inopesque omni modo despectui habentes, visum est Senatui populoque, ut cum functi vita fuerint, corpora quidem eorum poenas cum alijs sceleratorum corporibus luant, animæ verò sursum remissæ in vitam, in asinos demigrent, donec in tali rerum statu quinquies ac vices decem annorum millia transegerint, asini semper ex asinis renati, onera ferentes atque à pauperibus agitati. dein-

μένοι· τὸν περὶθεν ἢ λοιπὸν ἐξ αἰμασπτοῖς
 ἀποθανεῖν· εἶπε τὸν γνώμεν Κρατίων
 σκελεπῶνος, νεκρσιεύς, Φυλῆς ἀλι-
 βαντιάδος· τὸν τε ἀναγνωθέντος τῆ
 ψηφίσματος, ἐπεψήφισαν μὲν αἱ δὲ-
 χαί, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ
 ἐνεβριμήσατο ἡ βριμὴ καὶ ὑλάκτησεν
 ὁ κέρβερος· ἔτω γὰρ ἐντελὴ γίγνηται,
 καὶ κύρια, τὰ ἀνεγνωσμένα· ταῦτα μὲν
 δῆσοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ· ἐγὼ ἢ ἄπερ
 ἀφίγμεν ἕνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ πρὸς
 ἐλθῶν, ἐκέλευον αὐτὸν τα πάντα διη-
 γησόμεν· εἰπεῖν πρὸς με, ποῖόν τι-
 να ἡγεῖτο τὸν ἄριστον βίον· ὁ δὲ γελά-
 σας, ἐπὶ τῷ τυφλῷ τι γερόντιον καὶ ὡχρὸν,
 καὶ λεπτόφωρον, ὡ τέκνον, φησί, τί μεν αἴ-
 ττιαν οἶδά σε τὴν ἀπορίας, ὅτι ὡς γὰρ τὸ σφῶν
 ἐγλέτο, καὶ τὰ αὐτὰ γιγνισκόντων
 ἐαυτοῖς· αἰτάρ καὶ θίμις λέγειν πρὸς σε, αἰ-
 κίρη· γὰρ ὑπὸ τῷ Ραδαμάνθυος· μηδα-
 μῶς.

de ut liceat illis è vita excedere. Hanc sententiam dixit Caluarius patre Aridello, patria Manicensis, tribu Alibantiade. Hoc recitato decreto, approbauerunt principes, sciuit plebs, adfremuit Proserpina, allatrauit Cerberus. Sic enim rata, quæ inferi statuunt, authenticaque fiunt. Quæ igitur in concione agebantur, erant huiusmodi. Tum ego statim, cuius gratia veneram, Tiresiam adeo atque illi re, uti erat, ordine narrata, supplicavi, ut mihi diceret, quodnam optimum vitæ genus putaret. Hic verò subridens (est autem seniculus quispiam cæcus, pallidus, voce gracili) & fili, inquit, causam tuæ perplexitatis scio à sapientibus istis profectam, haudquaquam idem inuicem iisdem de rebus sentientibus, verum haud fas est id tibi proloqui, siquidem Rhadamanthus interdixit. Nequaquam,

μῶς ἐφ' ἡμῶν πατέριον, ἀλλ' εἶπε, ἔμῃ
 παύσῃς με σὺ τυφλότερον παύοντα
 ὅτε τῷ βίῳ. ὃ ἦ δὴ με ἀπαγαγ' ἵκη πο-
 λὺν τῶν ἄλλων ἀποσάσεις, ἡρέμα περὶ
 κύβας πρὸς τὸ εἶς φησὶν, ὃ τῶν ἰδιω-
 τῶν ἄριστος. ὁ βίος καὶ ζωφρονέστερος,
 ὡς τῆς ἀφροσύνης πανσάμενος ἔμε-
 περολογεῖν, καὶ πῆλὴ καὶ δεχὰς ὀπι-
 σκοπεῖν, καὶ κατὰ πύσεις τῶν σφῶν τέ-
 των συλλογισμῶν, καὶ πᾶσι ταῖς λήραις
 ἐγχεσάμενος τὸ μόνον ἐξ ἀπαντος θη-
 ράσῃ, ὅπως τὸ παρὸν εὖ θέμεν, πα-
 ραδράμης γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ παρ' ἡμῶν
 δὲν ἐσπεδακώς. ὡς εἰπὼν, πάλιν ὤρτο
 κατ' Ἀσφοδελὸν λήμῳνα ἐγὼ ἦ, καὶ γὰρ
 ἤδη ὀψέω, ἄγε δὴ ὦ Μιθροβαρζάνη,
 φημί, τί διαμέλλομεν, καὶ ὅσα ἀπὲς
 αὐθις ἐς τὸν βίον; ὃ ἦ πρὸς ταῦτα, θάρ-
 ρει φησὶν ὦ Μένιπώ, ταχέαν γάρ σοι καὶ
 ἀπεσ-

inquam, ô patercule, sed dic amabo,
neque me contemnas, qui in vita te
etiam ipso cæcior oberro. Abducens
ergo me procul ab alijs auferens, ad
aures mihi inclinans, Optima est, in-
quit, idiotarum priuatorumque vita,
ac prudentior. Ideo ab insipientia
cessans alta cogitandi & fines & prin-
cipia inspiciendi, & vafros hosce syl-
logismos despuens, atque id genus
omnia nugas æstimans, hoc solum in
tota vita persequere, vt præsentibus
benè compositis minimè curiosus,
nulla re sollicitus, quam plurimum
pores, hilaris vitam ridensque tradu-
cas. Hæc cum dixisset, rursus in aspho-
delorum pratum sese corripuit. Ego
igitur (nam & nunc vesper erat) age,
inquam, ô Mithrobarzane, quid cun-
ctamur? ac non hinc rursus abiinus
in vitam? Ad hæc ille, Confide, inquit,
ô Menippe, breuem quippe facili-
ter

que

ἀπὲς ἀγμονα ὑποδείξω ἀτραπὴν. καὶ
 διὰ ἀπαγαγὼν με πρὸς τι χωρίον τῷ
 ἄλλῃ ζοφερώτερον δείξας τῇ χειρὶ
 πέρρωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτόν ἅπτε-
 ρα κλειθρίας ἐσρέον Φῶς, ἐκῆνο,
 ἔφη, ἐστὶ τὸ ἱερὸν τῷ τροφῶνι, καὶ κεῖ-
 θεν κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιωτίας. ταύ-
 τῳ δ' ἐν ἀνιθεῖ, καὶ εὐχὴς ἔσῃ ὅππῃ τῆς ἐλ-
 λάδος. ἡ δ' αἰὶς δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ,
 καὶ τὸν μάγον ἀσπασάμεν, χαλε-
 πῶς μάλα διὰ τῷ σομῆς ἀνερπύσεις,
 οὐκ οἶδ', ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ
 γίγνηται.

que tibi monstrabo semitam, & me
protinus abducens in regionem quan-
dam magis priore tenebricosam, ma-
nu procul ostendens subobscurum
tenueque, ac velut per rimam influens
lumen, illud, inquit, Trophonij tem-
plum est, atque illac ad inferos è Bœ-
otia descenditur, hâc ascendes atque
illico eris in Græcia. Ego igitur hoc
sermone gavisus, salutato Mago, dif-
ficile admodum per angustas antri
fauces sursum repens nescio quo
pacto in Lebadiam
perueni.

CHA

ΧΑΡΩΝ Η ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝ-
ΤΕΣ,

Ερμῆς.

ΤΙ γελᾷς ὦ Χάρων; ἢ τί τ' ὀπορθ-
μῆον ἀπολιπὼν, δέδρο ἀνελή-
λυθας ἐς τὴν παρεῖσεν ἡμέραν, ἐπὶ
νυκτὶ εἰωθὼς σπικωριάζειν τοῖς ἀνω-
πράγμασι; Χά. ἐπεθυμησα ὦ Ερμῆ,
ιδεῖν ὁποῖά ἐστι τὰ ἐν τῷ βίῳ, καὶ ὅ-
πρ᾽ ἔτι σιν οἱ ἀνθρώποι ἐν αὐτῷ ἢ τί-
νων σπράμενοι, πάντες οἰμώζουσι κα-
πνόντες παρ' ἡμᾶς. εἰδείς γάρ αὐτῶν
ἀδελκρυτὴν διέπλευσεν. αἰτησάμε-
νος ἔν τῳ δὲ τῷ ἀδελφῷ καὶ αὐτὸς ὡς-
περ καὶ ὁ θετταλὸς ἐκείνος νεανίσκος,
μίαν ἡμέραν λειπόντως χυρόσθ', ἀνε-
λήλυθα ἐς τὸ Φῶς. καὶ μοι δοκῶ
ἐς θεόν ἐν τετυχηκέναι σοι. ξεναγήσεις

γὰρ

CHARON SIVE
CONTEMPLANTES.

Mercurius.

Quid rides, ô Charon? aut quid
deserto nauigio in hanc lucem
aduenisti, non admodum assuetus su-
perâ rebus interesse? CHA. Cupido
me cepit, ô Mercuri, videndi, & quæ-
nam in vita gerantur negotia, & qui-
bus studijs teneantur: cum etiam qui-
bus bonis exuti plorent omnes, vbi
ad nos descenderint. Neque enim
ex ipsis quisquam citra lachrymas tra-
iecit. Quare exemplo illius Thessali
adolescentis, comæatu à Dite impe-
trato, vt vnum saltem diem à naue ab-
esse liceret, in lucem ascendi. ac mihi
videor in ipso planè tempore in te in-
cidisse. Nam peregrinus cum sim, fat-
scio te non grauari, quin obambulan-
do

γὰρ εὐοῖδι' ὅτι με συμπείνουσιν, καὶ
 δαίξεις ἕκαστα, ὥς ἂν εἰδῶς ἅπαντα.
 Ερμ. ἔχολή μοι ὦ πορθητὲρ ἀπέρ-
 χομαι γὰρ τι διακνησόμεν. τῷ ἄνω
 Διὶ τῶν ἀνδρωπικῶν, ὁ δὲ ἰξύθυμός
 τί ἐστι, καὶ δέδια μὴ βραδύναιτα με, ὅ-
 λοχυμέτερον ἐάσῃ εἶναι, ὡς ἄδεις τῷ
 ζόφῳ· ἢ ὅπερ τὸν Ἡφαιστον πρῶτον ἐ-
 ποίησε, ῥίψῃ καὶ με πεταγὼς τῇ πόλιν
 ἀπὸ θεῶν ἐξ ἑλῆς, ὥς ὑποσκά-
 ζων γέλωτα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς εἰ-
 νοχοῶν. Χά. πείσῃς ἔν με ἄλλως
 πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ ταῦτα
 ἱταῖρ' ὅτι καὶ ξύμπλεις, καὶ σιωδά-
 κτορ' ὅτι καὶ μὲν καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ
 μάας, ἐκείνων γὰρ σε μεμνηῖας ὅτι μη-
 δὲ πώποτε σε ἀντλεῖν ἐκέλευσε, ἢ
 πρόσκωπον εἶναι. ἀλλὰ σὺ μὲν ῥέγκεις
 ἐπὶ τῷ κατὰ σρώματος ἐκτεθείς, ὡς
 ἔτω

do me ducas, singulaque demonstres,
vt qui vniue:sa iam habeas comperta.

MERCVR. Non est otium o portitor. Nam ab eo iam nunc, negotium quoddam, quod ad mortalium statum pertinet, à Ioue summo datum, expediturus. Ille autem ad iracundiam propensior est, vt planè verear ne cūstantem me vel totum vestrae fortis esse permittat. caligini videlicet additum: vel quemadmodum nuper Vulcanum, ita & me coriepto pede è summo deijciat caelo, nimirum quo & ipse pocillatoris munere fungens, claudicando risus moueam. CHA. Despicies ergo me temerè & indecorè in terra oberrantem, praesertim amicus & nauigationis socius, tum & nostrae Reip. ex parte legatus? Atqui conueniret, o Maia proles, illorum te etiam num meminisse, quod te vel sentinam exhaurire, vel remum agitare ne vnquam

ἔτω καρτερὸς ἔχων, ἢ εἴ τινα ἄλλον
 νεκρὸν εὐροῖς, σκείνω παρ' ὅλον τὸν
 πλῆν διγλέγη. ἐγὼ δὲ πρεσβύτης
 ὢν τὴν δικωπίαν ἔλκων, ἐρέτω μύ-
 νθη. ἀλλὰ πρὸς τῷ πατρὸς, ὦ Φίλ-
 πετον Ερμῆδιον, μὴ καταλίπῃς με, πε-
 ριήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἀπαντα, ὥς
 τι καινὸν ἰδὼν ἐπανελθοίμι. ὥς λέω με σὺ
 αἰφῆς, εἰδὲν τῶν τυφλῶν διοίσω. κα-
 τάπερ γὰρ σκῆῖνοι σφάλλοντα διολι-
 θαίναντες ἐν τῷ σκοτῷ, ἔτω δὴ κα-
 γώ σοι πάλιν ἀμβλυώτῃω πρὸς τὸ
 φῶς ἀλλὰ δὸς ἃ κυλλήνῃς μοι ἐς αἰεὶ
 μεμνησομένῳ τὴν χάριν. Ερμ. τὴν
 τὸ πρᾶγμα πωληγῶν αἵτιον κατὰσῆσε-
 ταί μοι. ὁρῶ γὰρ ἤδη τὸν μωτὸν τῆς πε-
 ριήγησεως σεκ' ἀκρόβυλον παντάπαι-
 σιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπεργηπῶν ὁμοῦς.

quam quidē iusserim. Quin tu interim,
quanquam adeò robustus es humeris,
in nauigij dorso porrectus stertis, aut
si quam fortè ex umbris loquacem of-
fenderis; cum hac inter nauigandum
perpetuò confabularis? Ego verò
quantumuis senex remigium agens
duplex, solus remigo. At te per patrem,
obsecro ô charissime Mercuriole, ne
me deseras, sed vt noua aliqua re con-
specta redeam, indica quænam in vi-
tæ geruntur. Quod si tu me neglexe-
ris, nihil planè ab ipsis cæcis differre
videbor. Vt enim illi lubrico gressu
per caliginem titubant, ita rursus ego
ad lucem tibi hallucinabor: quin tu
hanc mihi das gratiam, ô Cyllenie,
perpetuo memori futuro, MER. Hæc
profecto res verberū mihi causa exi-
stet adeò vt iam hinc cōmonstratio-
nis huius mercedē, non sine tuberibus
nobis fore prospiciam: obsequen-
dum

τί γὰρ ἂν καὶ παῖδοι τις, ὅποτε Φί-
 λῳ τις ὦν βιάζοιτο; πάντα μὲν ἔν-
 σε ἰδεῖν καθ' ἑκάστον ἀκρεβῶς ἀμύ-
 χαρόν ἐστιν ὡς πορθημεῦ. πολλῶν γὰρ
 ἂν ἐγὼν ἢ Διαιτριβὴ γένοιτα. εἴπε ἔμε-
 μὲν κηρύττειας δειήσαι, καθάπερ
 ἀποδράντα ὑπὸ τῷ Διός· σὲ δὲ καὶ
 αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τῷ θεῷ
 ἔργα, καὶ τὴν τῷ Πλούτωνος δὲ χλὴν ζή-
 μιῳ, μὴ νεκρωγωγῆναι πολλοῦ πῦ-
 ρρόνου. καὶ ὁ τελευτῆς Λιαχὸς ἀγα-
 νακήσαι, μηδὲ ὁδολὸν ἐμπολῶν. ἔς
 δὲ τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων
 ἰδῆς, τὰτ' ἡδὲ σκεπτεόν. Χα. αὐ-
 τὸς ὡς Ἑρμῇ ὀπιπύει τὸ βέλπσον. ἐγὼ
 δὲ εἶδεν οἶδρα τῶν ὑπὲρ γῆς, ἔξ-
 ῳ ὦν. Ερμ. τὸ μὲν ὅλον ὡς χά-
 ρων, ὑψηλῶς πινῶ ἡμῶν ἰδῆς χωρίου,

dum tamen. Quid enim facias vbi amicorum quispiam impellat? Principio ergo vt omnia singulatim & examissim conspicias, frustra laboras. Oportitor; nam hoc multorum annorum fuerit negotium: deinde me denunciari oportebit tanquam transfugam à Ioue. Tibi verò, quo minus mortis munia peragere posses fuerit impedimento: neque non Ditis imperio detraxerit, cum videlicet longo adeò tempore vmbra adueheres nullas. Postremò & Æacus, qui portorio colligendo præfectus est, stomachabitur, vt qui tanto tempore ne obolum quidem lucrifecerit. Verùm quia ipsa rerum capita videre possis, iam consilium erit nobis captandum.

CHA. Ipse, ô Mercuri, quod optimum factu fuerit, videris. ego verò peregrinus cum sim in terra, quid rectum hic agatur, nescio, MER. Breuiter,

ὡς ἀπ' ἐκείνῃ πάντ' ἴσοις. σὺ δ' ἐμὴν
 εἰς τὸν ἔρχον ἀνελθεῖν διωρατὴν
 ἦν, ὅσῃ ἀν' ἑκαμνον. ἐκ παλαιότητος γὰρ
 αὐτὸν ἀκριβῶς ἀπαντὰ καθεύρας. ἐπεὶ ἡ
 ἡμεῖς εἰδωλοῖς δὲ ζυγόντα Ἰπι-
 βατεύειν τῶν βασιλείων τῷ Διὶ, ὡ-
 ρα ἡμῖν ὑψηλὸν τι ὄρεω παύσασθαι.
 Χά. οἶδα, ὦ Ἑρμῆ, ἀπερὶ ἔγωγε λέγειν
 ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐπειδὴ ἀν' ὁπλίζομαι;
 ὁπότεν γὰρ τὸ πνεῦμα καταγίγῃ,
 πλαγία τῇ ὁθόνη ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κύ-
 μα ὑψηλὸν ἀρδῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπὸ
 ἀγνοίας κελεύετε τὴν ὁθόνην σῆλαι,
 ἢ ἐνδύναμι ὀλίγον τῷ πλοῦτος, ἢ σωτη-
 ραμεῖν τῷ πνεύματι. ἐγὼ δ' ἡ, τὴν ἡου-
 χίαν ἀγῶν ὡς κελεύομαι ὑμῖν. αὐτὸς
 γὰρ εἰδέναι τὰ βελτίω. κατὰ ταῦ-
 τε δὲ καὶ σὺ πρᾶττε, ὅπου καλῶς
 ἔχει

ter, ô Charon. editiore aliquo loco opus erit, vt inde cuncta queas prospicere. Caterùm si in cælum subuolare tibi foret facultas, non laborarem. nam inde quasi ex specula omnia despiceres accuratè. Cùm autem tibi cui semper cùm mortuorum simulachris commercium est, in Iouis regiam ascendere minimè liceat, iam tempus fuerit excelsum aliquem montem disquirere. CHA. Nosti ô Mercuri, quæ ad vos inter nauigandum dicere consueuerim? Siquidem vbi & procellosus ventorum flatus obliquo velo incubuerit. vt sublimè tollatur fluctus, ibi vos, quæ est vestra imperitia, iubetis vel velum contrahere, vel pedem paulisper accommodare, vel etiam ipsius venti cursum sectari. At ego quietem vos agere iubeo: ego enim, quid optimum sit, non ignoro. Eodem ergo modo & tu, cùm sis gubernator,

ἔχειν νομίζεις κυβερνήτης ἰδὼν γε ὦν.
 ἐγὼ δὲ ὥσπερ Ὀπιβάταις νόμος, σιω-
 πῇ καθεδέρμεθ, πάντα πειθόμενος κε-
 λεύοντί σοι. Εἰ μὲν ὀρθῶς λέγεις, αὐτὸς
 γὰρ εἰσόμεθ' ἐπὶ πειρητίον, κἀξευρήσω ἢ
 ἱκανὸν σκοπῶ. ἄρ' ἐν ὁ καύκασος ἐπι-
 τήδειος, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος,
 ἢ ἁμφοῖν ὁ Ολυμπος ἐκείνοσι; καί ποτε
 εἰς Φαυλὸν τι ἀνεμνήσθω ἐς τὸν Ολυμ-
 πον ἀπιδῶν. Συγκαμῖν δέ τι εἰς ὑπερ-
 γῆσαι καὶ πρὸς Διῆ. Χά. πρὸς τὰ θε. ὑ-
 περγγῆσω γὰρ ὅσα δυνατόι. Εἰ. Ομη-
 ρος ὁ ποιητής Φησι τὰς Ἀλῶέως ἡέας
 Διὸς καὶ αὐτὰς ὄντας, ἐπὶ παῖδας ἐθε-
 λῆσαι ποτὶ τὴν Οὔσαν ἐκ βάθρων ἀ-
 ναπαύσαντας, Ὀπιθεῖναι τῷ Ολύμ-
 πῳ, εἰπερ τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ, ἱκανὸν
 ταύτῃ κλίμακα ἔξιν οἰσμένους, καὶ
 πρὸς βάσιν ὅττι τὸν ἔρανον. ἐκείνῳ
 μὲν

nator, quæ tibi conuenire visa fuerint, facito. Ego verò vt est vectorum conditio, tacitus sedebo per omnia tibi iubenti obsecundans. MER. Rectè admones, ô Charon. ipse enim quid facto opus sit sciero, ac speculam nobis idoneam inuenero. Num ergo Caucasus idoneus, aut hoc altior Parnassus, aut vtroque eminentior Olympus ille? Atqui in Olympum mihi inuenti non contemnendi cuiusdam consilij in mentem venit. Verùm ad hanc rem tuo & labore & obsequio pariter erit opus. CHA. Tuum ergo fuerit imperare, ô Mercuri. Equidem pro mea virili in omnibus, parere conabor. MER. Homerus poëta dicit, Aloe filios, cum & ipsi duo essent, ad hæc pueri statuisse olim vna cū radicibus Ossam euulsam Olympo superimponere: deinde & huic Pelio, quo d' arbitrantur hoc pacto sufficientē se gradum & ascensum in cælū habituros. Verum

μὲν ἐν τῷ μετρεκίῳ (ἀπὸ δ' ἄλλω γὰρ ἤ-
 σην) δίκας ἐπισύτην νῶν ἔχοντες ἴππικα-
 κῶν τ' ἰεῶν ταῦτα βελεύομεν, τί ἔχι οἱ-
 κοδομεῖμεν καὶ αὐτοὶ καὶ τὰ αὐτὰ ἴππικυ-
 λικδοῦντες ἐπ' ἀλλήλα τὰ ὄρη, ὡς ἔχομεν
 ἀφ' ὑψηλοτέρων ἀκρῶν ἐξέραι τ' σκο-
 πῶν; Χα. καὶ δυνήσμεθα, ὦ Ερμῆ, δὴ
 ὄντες ἀναΐεσθαι, ἀράμενοι τὸ Πήλιον ἢ
 Πάριον ὄσαν; Ερ. Διὰ τίς; ὅτι καὶ ἂν, ὦ
 Χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀλγυνεσέρας
 εἶναι τοῖν βρεφυλλίστοις σκείνοιν; καὶ ταῦ-
 τα, γέρας ὑπάρχοντες; Χα. ἔκ, ἀλλὰ
 τὸ πρᾶγμα δεοκῆμοι ἀπιδανόντες
 πῶς μεγαλουργίαν ἔχον. Ερ. εἰκότως.
 ἰδιώτης γὰρ εἰ, ὦ Χάρων, καὶ ἡκιστος ποιη-
 πικός. εἰ δὲ γυνάδας Ομηροῦ δότο
 δυοῖν εἶχον αὐτίκα ἡμῖν ἀμειβανόν
 ἐποίησε τὸν ἕρπον, ἔγωγε βασιλῆως
 συνηθὴς τὰ ὄρη. καὶ γευμάζω εἰ-
 σι πάντες πράξια εἶναι δεοκῆν τὸν

Ἀτλαν-

hi adolescentuli, cum impij essent, audaciae suae poenas dederunt: nos autem quibz in Deorum iniuriam minime molimur, cur non & ipsi eadem via edificamus montem monti adglomerando? quo videlicet exactiorem & commodiorem habeamus prospectum? CHAR. Et duobus nobis, ô Mercuri, vires suffecerint ad loco movendum vel Pelion, veletiam Ossa?

MER. Quidni, ô Charon? an tu nos abiectiores, magisque imbecillos infantulis illis iudicas, maxime cum sumus Dij? CHAR. Nequaquam, sed res ipsa incredibilem quandam magnifici operis ostentationem continere videtur. MER. Non iniuria: imperitus enim es, & in elegantia poetica minime versatus. At egregius Homerus duobus statim versibus accessum nobis paravit in cælum, adeo facile congestis montibus. Porro admiror hac tibi prodigiosa videri, cum tamen

Ἀτλαντα δηλαδὴ εἰδότες, ὅς τὸν πόλον
 αὐτὸν εἰς ὧν φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἀπαν-
 τας. ἀκχεῖς ἥϊσως καὶ ἔμμελ' ἀδελφεῖ
 πέρι, τῷ Ηρακλέῳ ὡς διαδέξοιτο
 ποτὶ αὐτὸν ἐκείνου Ἀτλαντα καὶ ἀ-
 ταπύσειε πρὸς ὀλίγον τῷ ἄχθῃ,
 ὑποθεῖς ἑαυτὸν τῷ φορτίῳ. Χά. ἀκχεῖ
 καὶ ταῦτα. εἰ δὲ ἀληθὴ ἐστὶ, σὺ ἀνὴρ
 μὴ. Ἐ. οἱ ποιηταὶ εἰδότες. Ερ. ἀληθὲς ἔστι
 ὡς χάριον. ἢ τίς γὰρ ἕνεκα σοφοὶ
 ἄνδρες ἐλβεύδοντο αὐτῷ; ὥς ἀναμοχ-
 λεύωμεν τὸ ὄσσαν πρῶτον, ὥσπερ ἡμῖν
 ὑφηγεῖται τὸ ἔπος καὶ δαχτυλίκων Ὀμη-
 ρος, Αὐτὰρ ἐπ' ὄσση Πήλιον εἰνοσίφυλ-
 λον. ὁρᾷς ὅπως ῥαδίως ἅμα ἔστι ποιη-
 τὰς ἐξεργασάμεθα; φέρε' ἐν ἀναβάσι
 ἰδῶ, ἢ καὶ ταῦτα ἱκανὰ, ἢ ἐποικοδομεῖν ἐπι-
 δεῖται. παπαί, κάτω ἐπὶ ἐσπένει τῇ
 ὑπερβείᾳ τῷ ἔργῳ. διπὸ ἡν γὰρ τῷ ἐώ-
 ων, μόγις ἰωνία καὶ λυδία φαίνε. διπὸ ἡ

Atlanta non ignores, qui vel solus cælum ipsum fert, vniuersos nos sustinens. Sed & de fratre meo Hercule fortè audisti, quomodo ipsi illi Atlanti in officium successerit, ipseque se oneri tantisper, dum ille interquiesceret, supposuerit. CHA R. Audio sanè huiusmodi: an autem vera sint, tu & Poëtæ videritis. M E R C V R. Verissima, ô Charon, alioqui cuius gratia viri illi sapientes eumentirentur? Itaque primum Ossam vectibus eruamus, quemadmodum carmen præscribit & ipse architectus Homerus, at super Ossam Pelion arboribus densum. Vides, quàm citra negotium pariter, & quàm poëticè effecerimus. Age hac mole conscensa dispiciam, num aut hæc faciant satis, aut plura super struere oporteat. Papæ, quid hoc? Hæremus adhuc in ipsa cœli radice. Etenim ab oriente sole vix Ionia & Lydia conspiciuntur: Ab occiden-

δε τῆς ἐσπέρας, ὃ πλεον Ιταλίας καὶ
 Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῶν δρεκτῶων, πᾶ
 ὅτι παῖδε δ' Ἰσραμόνα, καὶ κείθεν ἡ Κρή-
 τη ἐπ' ἀνυσιφῶς. μετακινήτεια ἡμῶν ὡ
 πορθεύ, ἢ ὡς αἶσιν. εἶπε ὁ
 Παρνασὸς ὅτι πᾶσιν. Χά. ἔγω ποιῶ-
 μεν. ὅρα μόνον μὴ λεπτότερον ἐξεργα-
 σάμεθα τὸ ἔργον, ἀπομηκύνοντες πέ-
 ρα δ' ἴδαν, εἶπε Συγκαταρρίφθεντες
 αὐτῷ, πικρᾶς δ' Ομήρου οἰκοδομητικῆς
 πειραδῶμεν, ζωτρεβίντες τῶν κρα-
 τίων. Ερ. Ἰάρρει, ἀσφαλῶς γὰρ ἔξει
 ἅπαντα μετετίθει τὴν Οἴτῳ, ὅτι κυ-
 λινδρίδιω καὶ ὁ Παρνασός. ἰδὲ ἐπά-
 νειμι αὐτῆς. εὐ' ἔχει. πάντα ὁρῶ. ἀνά-
 βαινε ἡδὴ καὶ σὺ. Χά. ὄρεξον ὡς Ερμῆ
 τὴν χεῖρα. ὃ γὰρ ὅτι μικρὰν με πύ-
 τῳ τὴν μηχανὴν ἀναβιβάζεις. Ερμ.
 εἴγε χεῖρ εἶν ἐθέλεις, ὡς χάρων, ἀπαι-

te verò non amplius quam Italia ac Sicilia. Porro à Septentrione ea solù, quæ Istro adiacent, apparent. Illinc autem Creta : neque hæc admodum aperta. Quare, sicuti videtur, & Oetam transponere oportet, postremò omnibus superimponendus Parnassus.

CHA. Sic faciamus. At hoc solum vide, ne plus æquo attenuando opus ipsum tenuius fragiliusque reddamus, ita vt tandem vnà cum ipsa mole deturbati. Homericam illam ædificandi rationem nimis amaram experiamur, nimirum caluarijs ex casu perfractis.

MER. Bono animo es ô Charon, res omnis in vado erit, tu Oetam transpone, aduoluatur & Parnassus. En iterum conscendam, benè habet : cuncta iam conspicio : & tu nunc ascende.

CHA. Manum mihi porrige, ô Mercuri, neque enim paruum ac humilem molem me facis ascendere. MER. Si singula contueri gestis, ô Charon, dis-

Ἔα, ὅκ' ἐνὶ δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῆ, ἔ-
 φιλοθεάμονα εἶναι, ἀλλ' ἔχῃ μοι
 τῆς δολιχῆς, καὶ Φείδω μὴ κατὰ τοῦ
 ὀλισθηρῶ πατεῖν. εὖ γε ἀνελήλυθας καὶ
 σὺ, καὶ ἐπεὶ περὶ δὴ κόρυμβοις ὁ Παρνασσός
 ἐστὶ, μίαν ἐκάπερ θ' ἄκραν Ὀπιδά-
 βοιμένοι καθεζώμεθα. σὺ δέ μοι ἦσθι
 ἐν κύκλῳ, πῶς βλέπων Ὀπισκόπει ἀ-
 πικτα. Χά. ὅρῳ γὰρ πολλῶν καὶ λίμ-
 νῶν πινὰ μεγάλῳ περὶ ῥέεσσαν, καὶ
 ὄρη, καὶ ποταμούς τ' ἑκωκυτῶ, καὶ
 Πυριφλεγέθοντ' αὖ μείζονας, καὶ ἀν-
 θρώπους πάντοτε μικρούς, καὶ πῶς
 Φωλεὺς αὐτῶν. ἔρ. πόλεις ἐκείναι
 εἰσιν, ὥς Φωλεὺς εἶναι νομίζεις. Χά.
 οἶδα ὡς Ἐρμῇ, ὥς ὅστις ἡμῖν πέπρα-
 κται, ἀλλὰ μάτῳ τὸν παρνασσὸν αὐτῇ
 κασιγείᾳ, καὶ τῷ Οἴτῳ, ἔτι ἄλλα ὄρη

μετε-

erimini te committas oportet. Non
n. ita comparatum est, vt simul & ex-
tra periculum sis constitutus, & ta-
men, quæ cupis liceat spectare. Verum
hac mea dextra nitere, ac pedetentim
scandendo, ne in lubrico pedem figas.
caue. Nunc omni ex parte res benè
se habet, cum & tu superâris. Iam verò
quoniam bicipiti vertice prominet
Parnassus, vterque altero occupato
confideamus. Tu autem nunc oculis
in orbem ductis intuere vniuersa. CHA
Terram video amplam, ac paludem
quandam ingentem, quæ vndique
terram circumfluit. Tum montes ac
fluuios & Cocyto, & Phlegethonte
ampliores. Ad hæc homines admodū
exiles, & horum nidulos quosdam.
MER. Vrbes illæ sunt, quos tu nidos
arbitraris. CHAR. Vides, quàm nihil
nobis tanto labore sit effectum? Quin
frustra sede mouimus Parnassum vnâ
cum Castalio, tum & Oetam, cæteros-

μετεκινήσαμεν. Ερμ. ὅτι τί; Κά. ὅ-
 σιν ἀκρίβεις ἔγνωε διὰ τῆ ὑψηλῆς
 ὁρᾶς. ἐδολόμην διὰ ἃ πόλεις, καὶ ὅρη
 αὐτῶν μόνον, ὥσπερ ἐν γραφαῖς ὁρᾶν,
 ἀλλὰ τὰς ἀνθρώπους αὐτὰς, καὶ ἃ
 πράττεισιν, καὶ οἷα λέγουσιν, ὥσπερ ὅτε
 με τὸ πρῶτον ἐντυχὼν εἶδες γελῶντα,
 καὶ ἤρχε με, ὅ, τι γελῶν. ἀκρίβεις γάρ
 πινθῶ ἦσθαι ἐς ὑπερβολὴν. Ερμ. τί
 διὰ τῶν; Κά. ὅτι θιᾶπταν, οἷ-
 μος, κληθεὶς ὑπὸ πινθῶν φίλων,
 ἐς τὴν ὑπεραίαν μάλισσά ἤζω, ἔφη. καὶ
 μετὰ ζυὺ λέγοντες διὰ τῆς πεγνῆς κερ-
 μὶς ὅτι πεσῶσαι, ὅσιν οἶδ' ὅτι κινήσαν-
 τῶ, ἀπέκτεινεν αὐτόν. ἐγέλασαι ὅν
 ὅσιν ὅτι πελέσαντῶ τὴν ὑπόχρεσιν.
 εἰκαὶ διὰ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεαι,
 ὡς μᾶλλον βλέπομαι καὶ ἀκρόομαι.

Ερμ.

que montes omnes. MER. Quid ita?

CHA. Equidem è sublimi exactè despicio nihil. Desiderium autem erat non vrbes solum, neque montes ipsos tanquam in tabula depictos intueri, verum & homines ipsos, tum quæ faciant, quæque loquantur exaudire haud secus ac prius, cum tu obuius mihi factus ridentem conspiceres, ac quidnam riderem, percunctareris. Nam cum ridiculum quiddam audirem, mirum in modum delectabar.

MER. Quidnam hoc erat? CHA. Cum quidam ab amicorum quopiam ad cenam, opinor, vocatus esset, in posterum, inquit, diem veniam maximè. Atque interim dum hæc diceret, tegula quædam, nescio quo deturbante, à tectō in caput huic irruens, ipsum necauit. Risi ergo hominem, ut qui promissa minimè præstaret. Sed & nunc quo magis audiam, magisque videam, descendendum mihi censeo.

MER.

μετεκινήσαμεν. Ερμ. ὅτι τί; Κά. ὅ-
 σιν ἀκρόβες ἔγωγε διὰ τῆς ὑψηλῆς
 ὁρᾶς. ἐβελόμην δὲ ἔς πόλεις, καὶ ὄρη
 αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γραφαῖς ὁρᾶν,
 ἀλλὰ τῆς ἀνθρώπου αὐτῆς, καὶ αἱ
 πράξεις, καὶ οἵα λέγουσιν, ὥσπερ ὅτε
 με τὸ πρῶτον ἐντυχὼν εἶδες γελῶντα,
 καὶ ἔρχε με, ὅ, τι γελῶν. ἀκρόβες γάρ
 πνιγνὸν ἦσθαι ἐς ὑπερβολὴν. Ερμ. τί
 δὲ τῶτ' ἔγω; Κά. ὅτι θάπταν, οἰ-
 μῶν, κληθεὶς ὑπὸ τῶν φίλων,
 ἐς τὴν ὑπεραίαν μάλισσά ἤξω, ἔφη. καὶ
 μετῴχον λέγοντος διὰ τῆς πύγης περὶ-
 μὲς ὅστις πτεροῦται, ὥστε οἱ δὲ ὅτι κινήσαν-
 τῶν, ἀπέκτενεν αὐτόν. ἐγέλασε ἔν-
 ὅτε ὅστις πτεροῦται τὴν ὑπερβολὴν
 εἰκα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεαι,
 ὥς μᾶλλον βλέπομαι καὶ ἀκρόβιμι.
 Ερμ.

que montes omnes. MER. Quid ita?

CHA. Equidem è sublimi exactè despicio nihil. Desiderium autem erat non vrbes solum, neque montes ipsos tanquam in tabula depictos intueri, verum & homines ipsos, tum quæ faciant, quæque loquantur exaudire haud secus ac prius, cùm tu obuius mihi factus identem conspiceres, ac quidnam riderem, percunctareris. Nam cum ridiculum quiddam audirem, mirum in modum delectabar.

MER. Quidnam hoc erat? CHA. Cùm quidam ab amicorum quopiam ad cœnam, opinor, vocatus esset, in posterum, inquit, diem veniam maximè. Atque interim dum hæc diceret, tegula quædam, nescio quo deturbante, à tectō in caput huic irruens, ipsum necauit. Risi ergo hominem, ut qui promissa minimè præstaret. Sed & nunc quo magis audiam, magisque videam, descendendum mihi censeo.

MER.

Ερμ. ἔχ' ἀπρέμας. καὶ τῆτε γὰρ ἐγώ
 ἰάσομαι σοι, ἔ' ὁξυδερκέσταιον ἐν βρα-
 χεῖ δόπο Φανῶ, περὶ Ομήρου πινὰ καὶ
 πρὸς τῆτε ἐπωδὶὸν λαβῶν. καὶ παιδὰν
 εἶπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώ-
 ῃην, ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὁρᾶν. Χά.
 λέγε μόνον. Ερ.

Ἀχ λυὲ δὲ αὐτοὶ ἀπ' ὀφθαλμῶν
 ἔλόν, ἢ πρὶν ἐπῆεν,
 ὅφρ' εὖ γινώσκῃς ἡμῶν θεὸν ἠδὲ καὶ
 ἄνδρα.

Χά. τί ἐσιν; Ερμ. ἡδὴ ὁρᾷς; Χά. ὑπερ-
 φυῶς γε. τυφλὸς ὁ λυγκεὺς ἐκείνδς,
 ὡς πρὸς ἐμέ. ὥς σὺ τὸ ὅππ' ἐγὼ παρ-
 δίδασκέ με, ἔ' δόπε κρίνῃς ἐρωτῶν π. ἀλ-
 λά βλεῖ κατὰ τὸν Ομηρον καὶ γὼ ἐρω-
 μαί σε, ὡς μάθῃς ἔσθ' αὐτὸν ἀμελῆ ὄν-
 τα μετὰ τὸν Ομήρου Ερμ. καὶ πόθεν σὺ ἔχῃς
 τι τῶν

MER. Quietus sis. Nam & huic malo remedium inuenero, atque incantatione quadam ab Homero accepta videndi aciem acutissimam tibi vel breui reddidero. Ac posteaquam pronuntiauero carmina ipsa, memor sis non amplius hallucinari, verum aperte cuncta intueri. CHA. Dic solum, ME.

Dimoueri nubem, visum quæ texerat antè,

Vt tandem agnoscas qui sint hominesue Delue.

CHA. Quid est? MER. Annon iam vides? CHA. Mirum in modum: cæcus sanè Lynceus ille, si mecum componatur. Itaque deinceps hoc primum me velim doceas, mihi que percunctanti respondeas. Sed heus tu, vin' & ipsum me Homericis versibus tecum agere, quo videlicet intelligas, neque ipsum me ab Homeri elegantia abhorreere? ME. Vnde tu, quæso, illius ali-

τί τῶν ὀκείνων εἰδέναι, ναύτης αἰὲ καὶ
 πρόσκωπ ⑥ ἔν; Χα. ὀρᾷς; ὀνειδίζ-
 κόν τ' ἔτι εἰς τὴν τέχνην. ἐγὼ δὲ ὁπότε
 διεπόρθμευον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολ-
 λαὶ ραψωδῶντος ἀκέσους ἐνίων ἐπιμέ-
 μνημα. καὶ τοὶ χειμῶν ἡμεῖς ἔμικρος
 πῶπε κατέλαβον. ἐπεὶ γάρ ἤρξατο ἄ-
 θλιν ἔμηνυ αἰσιὸν πινά ὠδῶν πῖς
 πλέεσιν, ὥς ὁ Ποσειδῶν σιωήγαγε πῖς
 νεφέλας; καὶ ἐπ' ἄρα ξέπνόντων, ὥς-
 περ πρῶτον πινά ἐμβαλὼν τὴν τρίαι-
 ναν, καὶ πῖς πῖς θυέλλας ὠρόθηνε
 καὶ ἄλλα πολλὰ κυκῶν τὴν θάλασσαν
 ὑπὸ τῶν ἐπ' αὖν, χειμῶν ἄφνω καὶ γά-
 ⑥ ἔμπεσων, ὀλίγῃ θεῖν πειέτε-
 ψεν ἡρῖν τὴν ναῦν. ὅτε περ καὶ ναυ-
 πάσας ἐκείνος ἀπῆμεσε τ' ραψωδῶν
 πῖς πῖς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρυβδί,

καὶ

aliquid scire posses nauta cum sis, & cum remis rem habeas? CHA. Vides, opprobria sunt hæc in artem. At ego cum illum vita iam functum trajicerem, multa carmina recitantem audiui, quorum nonnulla adhuc in memoria hærent. Porro tempestas non mediocris tum nobis incubuit. Etenim posteaquam cantilenam quandam nauigantibus non admodum prosperam neque salutarem fuisset auspicatus, carminum vi impulsus Neptunus, & nubes conuocauit, atque tridente velut torryna (instrumento, quo in olla aliquid teritur & agitur inter coquendum) iniecto, cum fluctuum procellas excitauit, tum alijs multis turbis vniuersum miscebat mare, adeo vt parum abfuerit, quin tempestas, quæ vna cum densa caligine imminabat, nauem nobis subuertisset. Tum ergo, & ille nauseabundus bonam carminum partem Scyllæ & Charybdi euo-

ἔκ Κίλωπι. Ερμ. ἂν χαλεπὸν ἔν ὧ ἔκ
ποσάτῃ ἐμέτῃ ὀλίγα γυν Δία Φυ-
λάτῃην. Χα. εἶπε γάρ μοι.

Τίς γάρ ὅδ' ἐστὶ πάχις ὁ ἀνὴρ ὧς
πὶ μέγας π,

ἔξοχ ὁ ἀνθρώπων κεφαλῇ καὶ
ευρείας ὤμους.

Ερμ. Μίλων ἕτος ὁ ἔκ Κρότωνος ἀθλη-
τῆς. ὅππικροτῆσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες,
ὅππὶ τὸν ταῦρον ἀράμενος φέρει Δία τῇ
σπαδίᾳ μέσθ. Χα. καὶ πόσω δικαιότερον
ἂν ἐμὲ ὧ Ερμῇ, ἐπαυνοῖεν, ὅς αὐτὸν
σοι τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγον ξυλλα-
βῶν ἐνθήσομαι ἐς τὸ σκαφίδιον, ἐπὶ-
παν ἤκη πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τῇ ἀμαχαι-
τάτῃ τῶν ἀνταγωνιστῶν κατακυλαι-
θεῖς τῇ θανάτῃ, μηδὲν ξυνεῖς ὅπως
αὐτὸν ὑποσκελίζει; καὶ τί οἰμίζεσται
ἡμῖν δηλαδὴ μεμνημένος τῶν σε Φά-
νων τέτων, καὶ τῶ κρότου. νῦν δὲ μέγα
Φρονεῖ

enonuit: sed & Cyclopi. MERCVR.
Non ergo difficile fuit ex tanto vo-
mitu paucula aliqua reservare. CHA.
At dic mihi.

Crassus & ille quis est vir magnus,
conspicuusque

Vertice sublimi atque humeris la-
tissimus amplis.

MER. Milo Crætoniata hic est athle-
ta: applaudunt autem ei Græci, quod
taurum sublatum solum per medium
ferat stadium. CHA. R. At quanto iu-
stiori causa, & Mercuri, ipsum me lau-
dibus eueherent, qui paulò post ipsum
tibi Milonem, quantus est, correptum
in naue ulam imponam: nempe ubi à
morte inuictissimo aduersario lucta
superatus ad nos venerit, quando nec
ipse planè intelliget, qua cruris impli-
candi ratione sit deiectus. Tum pro-
fectò nobis plorabit, recordatus & ha-
rum coronarum, & huius applausus.
Nunc autem quia propterea, quod
tau-

Φρονεῖ, θαυμαζόμενος ὡς τῇ τῷ ταύ-
 ρα Φορᾷ. τί ἐν οἷθ' ὤμεν, ἄρα ἐλπί-
 ζειν αὐτὸν καὶ πεθνήξεο δ' αἶ ποτε; Ερμ.
 πόθεν ἐκείν' ὦ θανάτῃ νῦν μνημονεύ-
 σαιεν ἂν ἐν ἀκμῇ προκύτῃ; Χά. ἔα τῷ-
 παν, σὸς εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν πα-
 ρέξοντα, ὅπου τ' ἂν πωλή, μηδὲ ἐμπόδια,
 ἔχ' ὅπως πύρρον ἐπὶ ἄρα αὐτῷ διωάμε-
 ν' ὦ. σὺ δέ μοι ἐκείνο εἶπε, τίς τ' ἀρ' ὄσθ'
 ἄλλ' ὦ, ὁ ζεμνὸς ἀνὴρ; ἔχ' ἔλλω ὡς
 εἰσικεν, ὁποῦ γὰρ τῆς φυλῆς. Ερμ. Κῦρος.
 ὦ χάρων, ὁ Καμβύσης, ὃς πρὶν ἀρχὴν
 πάλαι Μήδων ἐχόντων, νόν Περ-
 σῶν ἥσθη ἐποίησεν εἶναι καὶ Ασσυρίων
 ἐναγχι' ὧτ' ὦ ἐκράτησε, καὶ Βα-
 βυλῶνα παρέστησεν. καὶ νόν ἐλα-
 σείοντι Ἰπὶ λυσίαν εἰσικεν, ὡς κα-
 θελὼν τὸν Κροῖσον, ἄρχοι ἀπάντων.

Χά.

taurum gestarit, est admirationi, grandia sapit, ac mirificè sibi placet. Quid ergo de ipso arbitrabimur? Num quod mortem etiam aliquando sibi imminere speret? MER. Quid? ille mortis recordaretur in tanto flore? CMA. Missum hunc fac, ò Mercuri, risum nobis haud ita multò post exhibiturum, quando videlicet nobiscum nauigans ne culicem quidem amplius, nedum taurum ferre poterit. Sed illud tu mihi dicas velim, quis aliùs ille vir grauis ac seueritate quadam verendus, nec tamen Græcus, quantum ex peregrino habitu conijci potest? MER. Cyrus, ò Charon, Cambysis filius, qui imperium, quod olim Medi obtinebant, ad Persas transtulit. Atque idem Assyrios nuper deiecit, & Babylonem expugnavit. Ad hoc exercitum in Lydiam traducere iam parat, hoc iam in animo destinans, ut Cræso superato imperium habeat in omnes.

CHAR.

Χα. ὁ Κροῖσος ᾧ πᾶσι καὶ κείνός ἐστιν ἔρμ. ἔκεισε δ' ὁδοῦ λειψὸν ἐς τὴν μεγάλην
 ἀκρόπολιν τὴν τριπλῆν τεῖχος. Σάρ-
 δεις ἔκειναι. Ἐτ' Κροῖσος αὐτὸν ὁρᾷς ἤ-
 δη Ἰπὶ κλίνης χρυσῆς καθεήμενον. Σό-
 λωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγόμενον ἔ-
 βλεψε ἀκύνωμεν αὐτῶν ὅ,τι καὶ λέ-
 γουσι; Χα. πάνυ μὲν ἔν. Κροῖ. ὦ ξένε
 Ἀθηναῖε, εἶδες γὰρ μετὰ τὸν πλεῖστον καὶ
 τὰς θησαυρὰς, ἔοσος ἄσημος χρυσοῦς
 ἐστὶν ἡμῖν, ἔτι μὲν ἄλλω πολυτελείᾳ,
 οἷός μοι τίνα ἡγήσῃ τῶν πάντων ἀνδρώ-
 των εὐδαιμονέστατον εἶναι; Χα. τί αἶσθε
 ὁ Σόλων ἐρεῖ; ἔρ. θάρρει, ὕδεν ὠφελὺς,
 ὦ Χάρων. Σο. ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν εὐ-
 δαίμονες. ἐγὼ δ' ὡς οἶδα, Κλέοβιν, καὶ
 Βίτωναν ἡγήσασθαι εὐδαιμονεστάτους γυνέ-
 ας, τὰς τῆς ἱερῆς παῖδας. Χα. τῆς
 δ' ἐγὼ θέν Φησὶν ἔτ' ὅ, τὰς ἁμὰ πρῶ-
 λω δ' ἀποθανόντας, ἐπὶ τὴν μητέρα

CAR. At Crœsus ubi tandem ille? ME.
Illorū oculos deflecte in magnam
illam arcem, quæ triplici muro est se-
pta, Sardeis illæ. An non Crœsum ipsū
vides in aureo sedentem solio, ac cum
Solone illo Atheniensi differentem?
Vis auscultemus qua de re verba faci-
ant? CHA. Volo. O Mercuri. CROES.
O hospes Atheniensis, qui iam diuitias
nostras vidisti, thesauros scilicet &
quantum nobis auri sit rudis, tum &
aliā supellectilem pretiosā, dic
mihi quemnam omnium hominum
felicissimum arbitris; CHAR. Quid
tandem dicit Solon? MERCVR. Be-
no sis animo, nihil abiecti, O Charon.
SOLON. Felices quidem admodum
pauci. Verū ex his, quos ego noui,
Cleobim & Bitonem sacerdotis filios
arbitror felicissimos extitisse. CHA.
Argiū sacerdotis hic dicit: qui nuper
postquam matrem vehiculo insiden-
tem ad sacrarium vsque, ipsi iugum
sub-

ὑποδύντες εἰλκυσαι Ἰππὶ τ' ἀπήνης ἄ-
 ρει πρὸς τὸ ἱερόν. Κροῖ. ἔσω. ἐχέτωσαν
 τὰ πρῶτα ἐκείνοι τ' εὐδαιμονίας. ὁ
 δεύτερος δὲ τίς ἂν εἴη; Σό. Τέλλος ὁ Ἀ-
 θηναῖος, ὃς εὐ π' ἐβίω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ
 τῆς πατρίδος. Κροῖ. ἐγὼ δὲ, καθάρμα,
 ἄσπι δοκῶ εὐδαιμόνων εἶναι; Σό. ἔθ' ἂν
 οἶδα, Κροῖσε, λὺ μὴ πρὸς τὸ τέλος ἀφί-
 κη τ' ἐβίη. ὁ γὰρ θάνατος ἀκρεβής ἐ-
 λεγχος τ' πιατων, καὶ τ' ἄρχει πρὸς τὸ
 πέρμα εὐδαιμόνως διαβιῶναι. Χά-
 κάλλιστε, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν ἐκ Ἰππιδέ-
 λησαι, ἀλλὰ τὸ προθμεῖον αὐτὸ ἀξιόις
 ἡμεῶναι τ' πρὶ τ' πιατων κρίσιν. ἀλλὰ
 τίνας ἐκείνας ὁ Κροῖσος ἐκπέμπτει; ἢ τί καὶ
 ἐπὶ τ' ὤμων φέρει; Ερ. πλὴν θες τῷ
 Πυθίῳ χρυσῆς ἀναπήγησι, μισθὸν τ'
 χρυσιμῶν, ὑφ' ὧν ἔ' ἀπολαῖμι μικρὸν ὑ-
 περον. Φιλόμανης δ' ἀνὴρ ἐκλόπως. Χά-
 ἐκείνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσῆς, τὸ λαμπρὸν,

subeuntes' adduxissent, è viuis statim
excesserunt. CROB. Esto, habeant illi
felicitatis primas. At quis tenebit se-
cundas? SOL. Tellus Athenienſis, qui
præterquam quòd benè vixit, mortem
etiam pro patria obire non reeſauit.

CROB. Ego verò, ô ſcelus, non tibi
videor felix eſſe? SOL. Nondum, ô
Cræſe ſtatui. quod nec dum ad vitæ
metam perueneris. Rectiſſimus enim
eius rei index ac certiſſimus mors ipſa
exiſtit, & vita ad finem uſque feliciter
perducta. CHA. Optimè facis, ô So-
lon, quod noſtri non es oblitus, quo-
niam cymbam ipſam his de rebus iu-
dicare cenſes. Sed quinam illi, quos
Cræſus emittit? aut quid humeris ge-
ſtant? MERCVR. Aureos Pythio late-
re dicat, pro oraculi mercede, cuius
beneficio paulò poſt peribit. Eſt enim
vir ille mirum in modum vatibus de-
ditus. CHA. Et illud eſt aurum ſplen-
didum ſcilicet, quodque ſubpallidum
reful-

ὁ ἀποστέλλει τὸ ὑπώχρον μετ' ἐρητύ-
 ματ'· οὐ γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκρί-
 ων αἰεῖ. Ερ. ἑκείνο ὃ Χάρων τὸ αἰοῖδι-
 μον ὄνομα, καὶ περὶ μάχητον. Χάρ. καὶ
 μέν' ἔχ' ὅρῳ ὅ, π' ἀγαθὸν αὐτῷ πρὸς σε-
 σιν, εἰ μὴ ἄρα τῆτο μόνον, ὅτι βαρύνον-
 ται οἱ φέροντες αὐτό. Ερμ. ἔ γ' οἴσθαι,
 ὅσοι πόλεμοι Διὰ τῆτο, καὶ Ἰπποβλαῖ,
 καὶ ληστήρια, καὶ Ἰππορκίαι, καὶ Φόνοι,
 καὶ δεσμὰ καὶ πλεῖς μακροὶ, καὶ ἐμ-
 πορίαι, καὶ δαλκαίαι; Χάρ. Διὰ τῆτο ὃ
 Ερμῆ, τὸ μὴ πολὺ τῆ χαλκῆ Διὰ φέ-
 ρον; οἶδ' αὖ γὰρ τὸν χαλκόν, ὅσον, ὡς
 οἶδα, πλεονέκτων καταπλεόντων ἐκά-
 στες ἐκλέγων. Ερ. ναί. ἀλλ' ὁ χαλκὸς
 μὲν πλὺς· ὥς ἔ πάνυ. πικρὰ δ' ἐ-
 πι ὑπὸ αἰσῶν. τῆτον δ' ὀλίγον ἐκ
 πολλῆ τῆ βαθείας οἱ μεταλλεύοντες ἀ-
 νερύθησι. πολλὴν ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς, καὶ
 ἔτι

resulget rubore? nunc enim, cum ante iam sæpè de eo audierim, ipsum primum video. **MERCVR.** Hoc celebre illud est nomen, cuius gratia tanto perè pugnatur. **CHAR.** Atqui non video quoniam pretio commendetur, nisi hoc fortè ad rem pertinet, quod qui ferunt, eo grauantur. **MERCVR.** An non intelligis quot huius gratia bella, quot insidiæ, quot latrocinia, quot periuria, quot cades, quot vincula, quamque longinquâ navigatio, quot mercaturæ, quot seruitutes? **CHA?** Propter hocne, ô Mercuri, quod parum ipsi æri præstat? Nam æs noni, vt qui à singulis vectoribus, (quod & tu ipse non ignoras) obolum trigam. **MER.** Est ita vt dicis, ô Charon. Verùm æs, quia magna est eius copia, non est in pretio. Aurum verò, & huius quidem parum, hi qui terræ venas scrutantur, ex immenso profundo effodunt. Attamen ex terra
O pro-

ὅπως, ὡς περὶ ὁ μόλιθός, ἐπ' ἄλλα. Χά.
 δεινὴν τινα λέγεις τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀ-
 βελτηρίαν, οἱ ποσὶ τοῦ ἔρωτα ἐρῶσιν
 ὡς ἔθ', καὶ βαρέος κτήματ'. Ερ. ἀλλ'
 καὶ Σάλων γε ἐκείν'. ὦ Χάρων, ἐραῖν
 αὐτὸ φαίνε', ὡς ὁρᾷς. κατὰ γὰρ ἡ
 τῶν Κροίσου καὶ τῆς μεγαλαυχίας τῆς βαρ-
 βάρους καὶ μοι δοκεῖν, ἐρεσθαι τι βέλτε-
 ρόν τόν. ἐπακέσσωμεν ἔν. Σό. εἰπέ μοι, ὦ
 Κροῖσε, οἷός γάρ τι σφείδεις τῶν πλίνθων
 τούτων τὸν Πύθιον; Κροί. νή Δί', ἐγὼ γάρ
 εἰμι αὐτῶν ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα ἔσθ' ἐν
 ποιῶν. Σό. οὐκ ἔν μακάρεσσιν οἷός τ'
 θεὸν δόπο φαίνειν, εἰ κτήσασθαι ἐν τοῖς
 ἄλλοις, καὶ πλίνθους χρυσῆς; Κροί.
 πῶς γὰρ ἔ; Σό. πολλὴν μοι λέγεις
 ὦ Κροῖσε, πενίαν ἐν τῷ ἔραυῳ, εἰ
 Λυδίας μεταπέλλεσθαι τὸ χρυσίον σφεί-
 σαι αὐτὸς, ἢ ἐπιθυμήσασθαι. Κροί. πᾶν γὰρ

prouenit,quemadmodum plumbum,
& reliqua metalla. CHAR. Insignem
quandam hominum stultitiam nar-
ras, qui tanto amore prosequuntur
rem tum pallidam, tum etiam gra-
uem. MER. At Sotoni ille aurum mi-
nimè mirari videtur. Nam cum Croe-
sum ipsum, tum verò maximè homi-
nis barbari iactantiam deridet, adeò
ut videatur etiam mihi hac ipsa de re
Croesum velle percunctari. Quam-
obrem auscultemus. SOL. Dic mihi,
ô Croese, putas ne laterum horum in-
digere Apollinem? CROE. Per Iouem,
nullum enim ipsi est donarium Del-
phis suspensum tam magnificum. SOL.
Arbitraris ergo te Deum beatum red-
dere, si inter multa, tuo beneficio, &
aureos lateres possideat. CROE. Quid
ni? SOL. Magnam mihi paupertatem
narras in cælo, ô Croese, si Deos, cum
fortè desiderent aurum, ex Lydia ad-
uehere oportebit. CROE. Vbi enim
O 2 alibi

τίς ἔστι τῶν ἡρώων χρυσός, ὅς τῳ παρ
 ἡμῖν; Σό. εἰπέ μοι, σίδηρ τῶν δὲ φύεται
 ἐν Λυδία; Κροῖ. ἔ πάνυ π. Σό. τῷ Βελ-
 τῖον τῶν ἀρχόντων εἴς ἐσε. Κροῖ. πῶς ἀ-
 μείνων ὁ σίδηρ τῶν χρυσῶν; Σό. ἦν δὲ πο-
 κρίνη μὴ δὲν ἀγανακτῶν, μάθους ἄν.
 Κροῖ. ἐρώτα ὦ Σόλων. Σόλ. πότερον
 ἀμείνων οἱ σώζοντες πῖνας, ἢ οἱ σωζό-
 μενοι πρὸς αὐτῶν; Κροῖ. οἱ σώζοντες
 δηλαδή. Σόλ. ἀρ' ἔν ἡν Κῦρ τῶν, ὡς λο-
 γοποιεῖσιν ἱκανες, Ἰππὶν Λυδοῖς, χρυσῶς
 μαχαίρας ἐν πειρήσει τῶν στρατῶν, ἢ ὁ σί-
 δηρος ἀναγκαῖος ἐστὶ; Κροῖ. ὁ σίδηρος
 δηλαδή. Σόλ. καὶ εἴγε μὴ τῷ πᾶσι
 ἐρασκευάσαιο, οἴχοιτο ἄν σοι ὁ χρυσός
 ἐς Πέρσας ἀχμάλωτ τῶν. Κροῖ. εὐ-
 φήμαι ὦ ἄνθρωπε. Σόλ. μὴ γέ-
 νοιτο μὲν οὖν ἔγωγε πᾶσι. Φαίνη
 δὲ ἔν ἀμείνων τὴν σιδήρεον ὁμολογῶν.
 Κροῖ.

alibi aurum proueniret tantum quantum apud nos? SOL. Rursus illud mihi dicito: ferrum in Lydia nascitur?

CROE. Non admodum. SOL. potiori ergo re indigi estis. CROE. Quinam

ferrum præstantius auro? SOL. Si citra stomachum respondere velis, facile intellexeris. CROE. Interroga tu modo.

SOLON. SOL. Vtri præstantiores

an qui seruant ac defendunt, an qui

seruantur ac defenduntur? CROE.

Qui seruant profecto. SOL. Ergo si

quemadmodum quidam narrant fu-

turum, Lydos Cyrus adortus fuerit,

aureos ne gladios militi tuo facies, an

ferro tum erit opus? CROE. ferro sa-

nè, ferro. SOL. Et si huius copiam

non appaaueris, futurum ut egregi-

um illud aurum captivum ad Perias

abeat. CROE. Bona verba. O homo.

SOL. Dij meliora velint, quam ut hæc

hoc modo fiant. Verum tu hac via vi-

deris ferrum auro nobilius fateri.

O 3 CROE.

-Κροῖ σὺ κ' ἐν κ' τῷ θεῷ κελεύεις σιδηρεῖς
 πλίνθες ἀνατιθέναι με, τ' ἢ χρυσὸν ἀ-
 πίσω αὐθις ἀνακαλεῖν; Σὸ εἶδε σιδη-
 ρεὺς ὁ κείνός γε δεήσει). ἀλλ' ἦν τε χαλ-
 κὸν, ἢ τε χρυσὸν ἀναθῆς, ἄλλοις μὲν
 πατε κτῆμα κ' ἐρμῶλον ἔσθ' ἀνατεθει-
 κώς, Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς
 αὐτοῖς, ἢ πνι τυράννω ληστῇ. τῷ δ' ἔ-
 θεῷ ὀλίγον μέλει τῶν σῶν χρυσοποι-
 ῶν. Κροῖ. αἰεὶ σὺ με τῷ πλάτῳ περσ-
 πλιεμεῖς, κ' Φθονεῖς. Ερμ. ὁ φέρει Ὀλυ-
 δος, ὡς Χάρων, τί μ' παρήσῃαν, κ' τ' αἰλή-
 θειαν τ' λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ
 τὸ πρᾶγμα, πένης ἀνθρώπος, ὅχ' ὡ-
 πηόσων, τ' ἢ παρ' ἐλπίσιν ἐλθεῖ-
 ρως λέγων. μεμνήσε) δ' ἐν μικρὸν ὕστε-
 ρον τ' Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δὲ αἰλόντα
 ἐπὶ τ' πυρὰν ὑπὸ τ' Κύρου ἀναχθῇ. ἢ
 κροῖ γὰρ τ' κλωθεὺς πρῶην ἀναγινώσκου-
 σης πᾶς ἐκάτῳ ἐπικεκλωσμένα ἐν οὔτ'

CROE. Ferreos ergo lateres Deo me consecrare iubes, aurum autem reuocare? SOL. Neque ferro ille indiguerit; sed siue æs siue aurum dicaris, alijs sanè futuram prædam, ac possessionē suspenderis, & id quidem aut Phœcenibus, aut Bœotijs, aut Delphis ipsis, aut etiam prædoni alicui tyranno.

Deus autem artifices tuos planè nihil moratur. CROES. Semper tu quidem diuitias mihi inuides, & oppugnās.

MERCVR. Non fert delicatus hic Lydus, ô Charon, verborum & libertatem, & veritatem: quin ei peregrina, & noua quædam res videtur, hominem obscuro loco natum, ac pauperem, ea quæ vrgeant, intrepidè dicere. Atqui haud ita multò post Solonis recordabitur, nimirum quando eum à Cyro captum in constructum regum oportebit conscendere. Nam quæ cuique Parcarum fuso sint decreta, ipsam Clotho nuper legentem audiui, in quibus

καὶ παῖτ' ἐγέγραπτο, Κροῖσον μὲν αἰῶνας
 ὑπὸ Κύρῳ, Κύρον δ' αὐτὸν ὑπὸ Ἑκκηνῶσι
 τῇ Μασσαγέτιδος ἀποθανεῖν. ὁρᾷς τ'
 Σκυθίδα τ' ὅτι τ' ἵππων τ' λευκῶν ἐξε-
 λαύουσιν; Χά. νῆ Δία. Ἑρμ. Τώ μιν
 ἐκείνη ἐστὶ καὶ τὴν κεφαλὴν γε ἀποτιμᾶται
 τὸν Κύρῳ αὐτῇ ἐς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλῆρη
 αἵματος. ὁρᾷς δ' καὶ τὸν αὐτὸν τ' νεανί-
 σκον; Καμβύσης ἐκείνός ἐστιν. ἔτος βα-
 σιλεύσῃ μὲν τὸ πατέρα, καὶ μυρία ροφα-
 λαῖς ἐν τῇ Λιβύῃ καὶ Λιβυοπία, τὸ τελευ-
 τῶν μανίς ἀποθανεῖν, ἀποκτείνας τὴν
 Ἀπιν. Χά. ὦ πολλὰ γέλωτος. ἀλλὰ νῦν
 τίς ἀν' αὐτῶν προσβλέψεν ἔτι ὅπως ὑπερ-
 φρονεῖν τῶν ἄλλων; ἢ τίς ἀν' αὐτῶν πιστεύσεν,
 ὡς μετ' ὀλίγον ἔτος μὲν αἰχμάλωτος
 ἔσται, ἔτος δ' ἢ τὴν κεφαλὴν ἐξείη ἀσκῶ
 αἵματος; ἐκείνος δὲ τίς ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὃς τὸ
 πορφυρεὴν ἐφεσπίδα ἐμπεπρημένος,

bus & hæc erant scripta: Cræsum quidem à Cyro captiū duci, ipsum autem Cyrum à Massagetide illa necari. Viden' Scythicam illam foeminam candido vehentem equo? CHAR. Per Iouem. MERCVR. Tomyris est, quæ sua ipsius manu Cyri caput detruncatum in virem cruore refertum intrudet. Sed & filium Cyri vides, adolescentem? Cambyfes ille est. Is patre defuncto, in imperium succedet, ac vbi mille modis errarit & in Lybia, & in Æthiopia, tandem infania correptus, occiso à se Api migrabit è vita. CHA. Ô rem valdè ridiculam. Sed num quis vel aspicere sustineat, ipsos adè sibi præ cæteris placentes? aut etiam cui credibile videri poterit, illum scilicet paulò pòst fore captiū? hunc autem caput in vire sanguine pleno habiturum? At quis nam is est. Ô Mercuri, cui pallam purpuream iam fibula

ὅτ' ἀγέθημα, ὃ τὸν δακτύλῳ ἐμάχ-
 ρῳ ἀναδίδωσι τὸν ἰχθυῶ ἀνατεμῶν
 ἡσῶ ἐν ἀμφιρύτῃ; βασιλεὺς δέ τις
 εὐχεταί εἶναι. Εὐγ. παρωδεῖς, ἂν Χα-
 ριον, ἀλλὰ Πολυκράτην ὁρᾷς τῶν Σα-
 μίων τύραννον πανευδαίματα οἰόμενον
 εἶναι, ἀπὲρ ἢ ἕως αὐτὸς ὑπὸ ἔπαρε-
 σῶτος οἰκέτῃ Μαμανδρίᾳ προσδοθεῖς Ο-
 ροίτῃ τῷ σατραπῇ, ἀνασκολοπιθήσε-
 ται, ἄθλι. ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμο-
 νίας ἐν αἰκαρῇ τῷ χρόνῳ. καὶ ταῦτο
 γὰρ τῆς Κλωθῆς ἐπήκυστα. Χα. εὐγε
 ἂν Κλωθῶι, γυνικῶς καὶ αὐτὴς ὠβελτί-
 σῃ, καὶ πᾶς κεφαλᾷς δαπόμενε, καὶ
 ἀνασκολόπιζε, ὡς εἰ ὥσιν ἀνθρώποι οὐ-
 πτε. ἐν πᾶσι τοῖς ἐπαμείδων, ὡς οὐ
 ἀφ' ὑψηλοτέρων ἀλγαιόπρων κα-
 ταπεσόμενοι. ἐγὼ δὲ γελασόμεν τότε
 γινώσκας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῇ

nectit? **Q**uem corona adornat cui co-
cus, piscis ventre dissecto, annulum
exhibet in gente mari septa? regis se
nomine iactat? **MERCVR.** Belle &
Charon, quod interim occinis. Cete-
rùm Polycratem Samiorum tyrannū
vides, qui ipse se modis omnibus feli-
cem purat. Verùm & hic tandem ab
assistente famulo Mæandijō Oroetæ
Satrapæ proditus in crucem suffige-
tur. Miser fanè, qui vel tempōris mo-
mento ex vniuersa felicitate excide-
rit. nam & hæc nuper ex Clotho au-
diui. **CHAR.** Præclate, ô Clotho, ita
& ipsos in crucem suffige, & eorum
capita generosè derrunca quo se ho-
mines tandem agnoscant: sed & tuo
beneficio in sublimè adeò ferantur,
nimirum vt postea quanto altiori rui-
na, tanto grauiori dolore decidant.
Porro quod ad me attinet, quemcunq;
horum nudum in nauigio agnouero,
eum maxime ridebo, quando neque

Καφιδίω, μήτι περφυρίδα, μήτι πα-
 ρεν, ἢ πλίνην χρυσὴν χαμίζοντας. Ερ. καὶ
 τὰ μὲν τέτων ὡδε ἔχει τὴν ᾗ πληθὺν αὐ-
 τῶν ὁρᾷς, τὰς πλεόντας αὐτῶν, τὰς
 πολεμῶντας, τὰς δικαζομένας, τὰς γε-
 αργῶντας, τὰς δανείζοντας, τὰς προσ-
 αιτῶντας; Καὶ ὁρᾷ ποικίλῃ πᾶν τύρ-
 βῶν, καὶ μεστὴν παραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς
 πόλεις γε αὐτῶν ἐοικίχας τοῖς ῥυμίγεσιν,
 οἱ οἷς ἅπας μὲν ἰδίον τι κέντρον ἔχει, καὶ
 τὸ πλεῖστον κενεῖ. ὀλίγοι δὲ τινες ὥσπερ
 ῥυμῆες, ἄγχοι καὶ φέρονται τὸν ὑποδεί-
 στρον. ὁ δὲ περὶ τὸν αὐτὸν αὐτὸς ἐκ πᾶ-
 ραντος ἔτος ὄχλος, τίνες εἰσὶν; Ερ. ἐλ-
 πίδες ὡς Χάρων, καὶ δαίματα, καὶ ἀνοίαι,
 καὶ ἡδοναί, ἔφυλαργυραί, καὶ ὀργαί, καὶ
 μῖσι, ἔκ τὰ ταῦτα. τέτων δὲ ἡ ἀγνοία
 μὲν πάντω ξυνοαμείμικτα αὐτοῖς, καὶ
 συμπολιτεύεται γένῃ Δία, καὶ τὸ μῖσος,

καὶ ἡ

purpuram, neq; regium capitis tegmē,
neq; lectū secū adferat aureum. MER.
Et horū quidē fortuna sic se habebit.
Sed vides ne vastam quandā multitu-
dinē atq; ex hac alios nauigantes, ali-
os bella garentes, alios in foro litigan-
tes, alios terrā aratro proscindētes, ali-
os fœnerantes, postremò alios mendi-
cantes? CHA. Video variam quandam
turbam, ac promiscuam, & vitam per-
turbationum plenam. Ad hæc ciuita-
tes conspicio apum examinibus simi-
les, in quibus proprium quendam, pe-
coliaremque habent singuli aculeum,
quo sibi vicinos pungunt. Quidam
autem ex ipsis velut crabrones agunt-
que feruntque imbecilliores. At ag-
men illud, quod ex improviso illos
circūuolitat, quoniam sunt MER. Spes,
ô Charon, & metus, & amentia, tum
voluptas, auaritia ira, odium, atque id
genus alia. Ex his autem ignorantia
infimæ turbæ est permixta, atque per

Ἐν ὁργῇ, καὶ ζηλοτυπία, Ἐμαθία, Ἐ
 Δοξεία, καὶ Φυλαργυρία. ὁ Φόβος δὲ Ἐ
 ἑλπίδες ὑπεράνω πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμ-
 πίπτων ἐκ πλῆθους ἐνίοτε καὶ ὑποπίησ-
 σαι ποιεῖ. αἱ δὲ ἑλπίδες ὑπὲρ κεφα-
 λῆς αἰωρούμεναι, ὅπου ἂν μάλιστα οἴη-
 ται τις ὀπιλήψεται αὐτῶν, ἀναπλά-
 μεναι οἴχονται κεχηνότας αὐτὰς ἀπο-
 λιπῆσαι, ὅπερ καὶ τὸ Τάνταλον κατὰ
 πάχοντα ὁρᾷς ὑπὸ τῇ ὕδατις. ἦν δὲ
 ἀπηνίσθη, κατόψα καὶ Μοίρας ἀνω
 ὀπικλωθῆσας ἐκάστω τὸν ἀτρακτον,
 ἀφ' ἧς ἡρτῆσθαι ἔμμεβέθηκεν ἀπαν-
 τας ἐκ λεπτῶν νημάτων. ὁρᾷς καθε-
 πτερ δράχνια ἅπανα καταβαίνοντα ἐφ'
 ἑκάστω ἀπὸ τῶν ἀτρακτῶν; Χά. ὁρᾷς
 πᾶν λεπτὸν ἐκάστω νῆμα ὀπιπε-
 πλεγμένον γε τὰ πολλὰ, ἵστο μὲν ἐκεί-
 νω, ἐκείνο δ' ἄλλω. Ερ. εἰκότως, ὡς Πορθυ-
 μεῖ. εἴμαρται γὰρ ἐκείνῳ μὲν ὑπὸ τῆς
 Φορευ-

Iocum in eadem cum ipsis republica
degit odium, ira, amulatio, tum & im-
peritia, hæsitantia, auaritia. Porro me-
tus & spes ipsos superuolantes, ille
quidem horrorem incutit, aliquando
verò tantum trepidare facit; hæ au-
tem supra caput in altum vergentes,
vbi quispiam apprehendere conatur,
in sublimè volantes aufugiunt, illis
inhiantibus relictis, quod ipsum &
Tantalum apud inferos ab aqua pati
vides. Quod si aciem intenderis, con-
spicies in alto, & Parcas ipsas ex penso
singulis adnere tenuia quædam fila,
quibus vniuersum mortalium gēus
subnixum dependet. Videsne quasi
quosdam araneorum nexus ab ipsi-
fufis in singulos demissos? CHAR. Vi-
deo equidem filum vt plurimum ad-
modū tenue ac fragile cuique è subli-
mi innexum; hoc quidem illi, illud
verò alijs. MER. Rectè vides, o portu-
tor. Nam ab iplo fato imminet inter-
itus

φρονεῖν ἵνα, τέτω ἢ ὑπὸ ἄλλῃ κλη-
 ρονομῆσαι γὰρ τῷ τὸν μὲν ἐκείνῃ, ὅτε αὖ
 ἢ μικρότερον τὸ νῆμα ἐκείνῳ δ' αὖ, τέ-
 τε. τοιούδε γάρ τι ἢ ὀπιωλοκῇ δηλοῖ.
 ὅρας δὲ ἐν δαπὶ λεπτῷ κρεμαμένῃς ἀ-
 παντας; καὶ ἕτος μὲν ἀνασπασθῆς ἀνω
 μετώρός ἐστι, καὶ μὲν μικρὸν καταπιστῶν
 ἀπορραγύτος ἔλινε, ἐπὶ δ' αὖ μεκῆρι ἀν-
 τίχῃ πρὸς τὸ βάρεθ', μέγα τ' ὑπόφον
 ἐργάσεται. ἕτος ἢ ὀλίγον ἀπὸ γῆς αἰώ-
 ρεμενθ', ἢ καὶ πέσῃ, ἀψοφητὴ κείσῃ,
 μόγις καὶ ταῖς γείπσιν ἐξακκοθέντος ἔ-
 ηλ' ἡματ'. καὶ παγγέλοια ταῦτα, εὖ
 Βρμῇ. Ερ. καὶ μὴν εὖ εἰπεῖν ἔχοις ἀνκα-
 πατὶν ἁλίαν ὅπως ἐστὶ κατὰ γέλασε, εὖ
 Χάρων. καὶ μάλιστα αἱ ἄγαν σπυδαὶ
 αὐτῶν, ἐν τῷ μεταξὺ τῶν ἐλπίδων οἴχε-
 δαι, ἀναρπάσας γιγνομένους ὑπὸ τῷ
 βελτίστῳ θανάτῳ. ἄγγελοι δὲ αὐτῶν.

καὶ

ritus illi ab hoc, huic autem ab alio. Atque hunc hæredem fore eius, cuiuscunque filium fragilius fuerit, rursus autem illū huius. Tale enim quiddam connexio illa portendit. Vides ergo cunctos à tenui filo suspensos? Atque hic quidem ex ipsis in altum subductus, sublimis est. Verum paulò post, ubi ponderi tantò sustinendo non amplius par fuerit, filo disrupto decidens, ingentem excitabit strepitum. Alius autem qui paululum tantum à terra fuerit subductus, tamen cadat, citra tamen strepitum iacebit, adeò ut ruinam vix ipsi audiant vicini. CHA R. Nimis quam ridicula hæc sunt, O Mercuri, MER. Atqui ne verbis quidem illis pro dignitate consequi possis, quàm sint ridicula, maximè ardua illorum studia, & quod nonnumquam interea, dum multa spe aluntur, intereunt ab optima scilicet morte abrepti. Cuius numij, & ministri, vt

ἐν ὑπὸ ἡρέται μάλ' αὖ πολλοὶ ὡς ὁρᾷς ἡ-
 πιαλοὶ ἔς πυρετοὶ, καὶ φθόαι, καὶ πεπνευ-
 μονίαι, καὶ ξίφει, καὶ ληστήσιν καὶ κώνεια,
 ἔσθ' ὁδικασαί, ἔσθ' ὑπὸ ἄνθρωποι, καὶ τῶν ἄλλων
 ὅλως αὐτὰς εἰσέρχεται, ἔσθ' ἄνευ πρᾶτ-
 τωσιν. ὅταν ἡ (Φαλῶσι, πολὺ τὸ ὀτιο-
 ποῖ, καὶ αἰ, αἰ, καὶ ὦ μοι μοι. εἰ δὲ εὐθὺς ἐξ-
 ὄρχης ἐνεόθεν ὅτι θνητοὶ τέ εἰσιν αὐτοὶ,
 καὶ ὀλίγον τῶν χρόνων ἐπιδημήσαντες
 τῷ βίῳ, ἀπὸ πᾶν, ὥσπερ ἐξ ὀνείρατος,
 πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφείνεις, ἔζων τε ἀν-
 ῥωφρῶν ἐστέρων, ἔσθ' ἡτίον ἡνιωὺν τοὺς ἀποθνε-
 σκόντες. νῦν δὲ ἐς αἰεὶ ἐλπίζοντες χρεῖσθαι
 τοῖς παρῶσιν ἐπειδὴν ἐπιστάς ὁ ὑπὸ ἡ-
 ρέτης καλῇ, ἔσθ' ἀπαύγῃ πεδήσας τῷ πῦ-
 ρει ὡς ἢ τῇ φθόῃ, ἀγανακτῶσι πρὸς τὴν ἀ-
 γωγὴν, ὅτι ἐπεσοδόκησαντες ἀποσπα-
 σθήσονται αὐτῶν. ἢ τί γὰρ ὥς ἂν ποιήσῃεν
 ἐκείνος, ὁ τὸν οἰκίαν ἀποκτείνῃ οἰκοδομῶ-
 μεν.

vt cernis, admodum sunt multi, puta
febres, tū frigida, tum feruida (Latini
veteribus quercera dicta) tabes,
inflammatio pulmonis, tum gladij,
latrocinia, eicutæ, iudices quoque at-
que tyranni. Et horum nihil omnino
mentem eorum subit tantisper sanè,
dum eorum cōnatus feliciter proces-
serint. At si quando sua se spe falsos
senferint, tum illud obe frequens in
ore, pariter & cheu, cheu, & cheu
mihi. Quod si iam inde ab initio secum
perpenderent, mortales se esse, ac post-
eaquam paululum hoc temporis in
vita fuerint peregrinati, hinc relictis
terrenis rebus omnibus, velut è fom-
no migraturos, profectò & prudenti-
us, circumspectiusque vitam ducè-
rent, & cū emoriendum esset, mi-
nus angerentur. Nunc autem quia
præsenti rerum statu vltros se perpe-
tuò sperant, cum minister aut voca-
rit,

μιν, καὶ τὰς ἐργάτας Ἰπποτέρ-
 χων, εἰ μάθῃσι ὅτι ἡ μὲν ἔξει τέλ-
 αῖα, ὁ δὲ ἄρτι Ἰπιδεὶς τὸν ὄρο-
 Φον, ἀπίοι, τῷ κληρονόμῳ κατα-
 λιπὼν. ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς μη-
 δεὶ δειπνήσας ἀθλίζῃ ἐν αὐτῇ;
 ἐκείνῳ μὲν γάρ ὁ χαίρων, ὅτι ἄρ-
 ρενα παῖδα ἐπέκεν αὐτῷ ἡ γυνή,
 καὶ φίλους διὰ τοῦτο ἐστῶν, καὶ τοῦ-
 νομῆα τοῦ πατρὸς πιδέμεν, εἰ ἡ-
 πίσατο ὡς ἐπίετης γρομένῳ ὁ παῖς
 πιδνήξεται, ἄρα ἂν σοι δοκῇ χαί-
 ρειν ἐπ' αὐτῷ γρομένῳ; ἀλλὰ τὸ
 αἶπιον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυχῆναι ἴπιδι
 τῷ πατρὶ ἐκείνῳ ὄρα, τὸν δὲ ἀθλη-
 τοῦ πατέρα, τοῦ οὐλύμπια νενικη-
 κότε. τὴν γάμνα δὲ τὸν ἐκκο-
 μίζοντα

rit, aut abducere fuerit conatus, irritos vel febre, vel tabe, stomachantur, & ducenti renituntur, propterea sanè, quod abstrahendos se à bonis præsentibus ne expectarint quidem. Sed enim quid non faceret ille, qui domum magnò studio ædificando operarios urget, si intellexerit eam quidem finem habituram, ipsum autem se, cum iam fastigium imposuerit, discessurum, domo ita relicta hæredi, ut is fruatur, ipse autem miser ne semel quidem in ea coenet? Iam qui stirpe virili auctus, convitiis excipit amicos, patris nomen, nempe suum, puero imponit, si præsciret, puerum septem annos natum, emoriturum, nunquid ob prolem tibi videretur gaudio ferri tam immodico? Verùm in causa est quod in eum quidem intuerur, cui in filio res prosperè cadunt, cui patrem esse contingit, vel athleteæ, vel eius, qui vicerit Olympia: vicinum

μίζοντα τὸ παιδίον ἔχ' ὄρα, εἴδε οἷσιν
 ἀφ' οἷας αὐτῷ κρόκης ἐκρέματο. τὰς
 μὲν γὰρ περὶ τῶν ὄρων διαφερομένους
 ὄρα, ὅσοι εἰσι, ἔτ' ἡς ξυναγέροντας τὰ
 χρήματα, εἴτα πρὶν δόπολαῦσαι αὐτῶν
 καλεμένους, ὑφ' ὧν εἶπον, ὀπιόντων
 ἀγγέλων τι ἔτι πηρετῶν; Κά. ὄρω
 πάντα ταῦτα, ἔτι πρὸς ἑμαυτὸν ἐγὼ ἐν-
 νοῶ, τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς ὄρα τὸν βίον, ἢ
 τί ἐκείνῳ ἐστίν, ἔστ' ἐρῶμενοι ἀθανάκτι-
 σιν. Εἰμ. ὡ γένη τὰς βασιλέας ἴδω
 τις αὐτῶν, οἵπερ. εὐδαιμονέσονται εἶναι
 ἀποκῆσιν, ἔξω τῶ ἀδεδαίῃ, ἔως φῆς,
 ἀμφιβόλῃ τῆς τύχης, πλείω τῶν ἡ-
 δέων τὰ ἀνιερὰ εὐρήσει προσόντα αὐ-
 τοῖς, φόβος καὶ παραχάς, καὶ μῖσις, ἔτι πῆ-
 ραλας, καὶ ὀργαίς, ἐκχολακείας τῶ τοῖς
 γὰρ ἀπέντις ζύνεισιν. ἐγὼ πένθη, καὶ
 νόσους, καὶ πένθη, ἐξ ἰσχυμίας ἀηλαδῆ
 ἀρχον-

autem, qui natum cremandum effert, non inspicit, neque nouit, quo funiculo quamque tenui sibi sit suspensus, Quin & eorum, qui de finibus digladiantur, quanta sit turba vides, & quã multi coaceruent pecunias, qui tamen antequã ipsis frui liceat, ab imminetibus, quos dixi, tum nuntijs, tum ministris auocantur. CHA. Video isthac omnia, & mecũ ipse cogito, quidnam iucundũ eis in vita sit, aut quid tandẽ sit illud, quo spoliati tantopere stomachentur. MER. Quin etiã si ipsorum reges, quos vel omnium felicissimos esse apparet, introspeciat quispiã diligenter, nimirũ præterquã quod instabili, & ancipiti fortunæ ludo iactantur, inuenerit eis inharere tristia longè plura iucundis; tot timoribus, tot turbis, tot odijs, tot insidijs, tot iris, tot adulationibus miseri illi inuoluuntur. Prætermitto & luctus, & morbos, tum & affectus, qui ex æquo tum vul-

ἀρχοντες αὐτῶν. ὅπερ ἢ πατέρων παρη-
 ρά, λογίζεσθαι καὶ τοὺς οἷα πατέρων ἰδω-
 ῖν αὐτῶν εἴη. Χάρ. ἐθέλω γὰρ σοὶ ὦ Εὐμή, εἰ-
 πῆν ὥπινι ἐρικένην μοι ἔδοξαν οἱ ἀν-
 θρωποι, καὶ ὁ βίος ἀπὸ αὐτῶν. ἤδη ποτὲ
 πομπόλυγας ἐν ὕδατι ἐθέσσω ὑπὸ
 κρητῶν κατὰ κράτην ἀνιστάμενας,
 καὶ φυσικλίδας λέγω, ἀφ' ὧν ξυγα-
 γείρεται ὁ ἀφρός; ἐκείνων τίνων αἰ-
 μέν πινες μικραὶ εἰσι; αὐτίκα ἐκρε-
 γῆσαι ἀπέσβησαν· αἰεὶ δὲ τὰ πλεον
 διαρκέσι, καὶ περὶ σωφροσύνης αὐταῖς ἢ
 ἄλλων, αὐταὶ ὑπὲρ φυσώμεναι ἐς μέ-
 γιστον ὄγκον αἴρον. εἰπαμέναι καὶ κεί-
 ναι πάντως ἐξερράγησιν ποτι. καὶ γὰρ
 οἴοντι ἄλλως γνέσθαι. τὰ γὰρ ἐστὶν ὁ ἀν-
 θρώπων βίος. ἀπάντες ὑπὸ πνεύμα-
 τοις ἐμπεφυσμένοι, οἱ μὲν μέγας, οἱ δὲ
 ἐλάττω. καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσιν,
 καὶ ὡκύ-

& his dominatus usque adeo ut
 non minoris fuerit & temporis & ne-
 gotij. horum hic recensere mala qua
 & priuatorum. C H A R. Tibi ergo
 Merenti dicere vult, cum iam mor-
 tas similes mihi viderentur aequale-
 bus inter opes. Vidisti aliquando
 bullas illas in aqua torrente aliquo
 cum strepitu scaturiente, existen-
 tes? tumores illos inflatos dico, qui-
 bus cogitur spuma. harum sane quæ-
 dam sunt parua & exiles, quæ statim
 dissolue et evanescunt. alia vero duri-
 us durant, atque alijs ad se coactis ve-
 hementer inflantur, ac in maximum
 surgunt tumorem. Tandem & hæ dis-
 solvuntur omnino, pereuntque, ne-
 que enim secus fieri poterit. Hæc tibi
 hominum vita. singuli flammæ
 scintille, ita velut sunt maiores, alij au-
 tem minores: postremo alij quidem
 momentaneam, moxque deficien-
 tem sentiant inflationem, alij verò

ὠκύμορον τὸ Φύσημα, οἱ δὲ ἅμα
 τῷ ξυστῆναι ἐπαύσαντο. πᾶσι δ' ἔν
 διπορράγῃναι ἀναγκαῖον. Ερμ. ἔσλιν
 χεῖρον σὺ τῷ Ομήρῳ εἰκασας, ὦ Χέ-
 ρων, ὅς Φύλλοις τὸ γέν^Θ αὐτῶν
 ὁμοιοῖ. Χάρ. καὶ ὡς Φιλοπυμῶνται
 πρὸς ἀλλήλους δῖχων πέρι, καὶ τι-
 μῶν, καὶ κτήσεων ἀμιλλώμενοι, ἄ-
 περ ἅπαντα καταλιπόντας αὐτὰς,
 δλεῖται ἓνα ὁβολὸν ἔχοντας, ἤκειν
 παρ' ἡμᾶς· βέλει ἔν ἐπέειπε, ἔφ' ὅ-
 ψηλ' ἔσμεν, ἀναβοήσας παμμέγε-
 θες, παραινέσας αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι
 μὲν τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δὲ,
 αἰεὶ τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμοῦ
 ἔχοντας, λέγων· ὦ μάταί, τί ἐ-
 σπυδαίκατε πρὸ ταῦτα; πᾶνσεθε
 κάμ-

prius deficient, quàm omnino constituentur. At omnes destrui & evanescere necesse est. MERCVR. Nihil tu quidem infeliciùs hominum naturam similitudine expressisti, quam vel ipse Homerus, qui vniuersum mortalium genus arborum folijs comparat. CHAR. At cum tam fragilis sit eorum conditio, vides tamen, vt inter se auidè contendant pro imperiis, pro honoribus, possessionibusq; certando, cum tamen ipsos, vniuersis his post se relictis, vnico tantùm obolo instructos ad nos venire oporteat. Vis igitur, quoniam in edito consistimus loco, quam possum magna voce acclamando eos adhorter: primum quidem, vt à conatibus & stultis & vanis abstineant: deinde vt mortē semper præ oculis habentes hunc vitæ cursum transigant, in hanc sententiam verba proclamans: ô stulti, quid tanto studio in his rebus molimini?

decessit. Quod quibuslibet in hoc mundo
 perpetuo vincit. Nihil ex his quae
 hic praeclara habentur perpetuum
 est, nec aliquid istorum, cum mortem
 dum est, secum auferre quippiam po-
 teta. Quam necesse est hominem qui
 deus per se in eandem suam ex-
 dum naturam domum autem atque ar-
 gum. Et ad id, in aliorum transire
 manus, semperque dominum muta-
 re. Haec atque eiusmodi alia, si, unde
 exaudiri possint, ipsis inclamarent
 animum putas vita eorum in magna potest
 videri ita, ut eorum perditionem longe
 inde fieri queant. Ma-
 scia quanto perire eos cum ignorantia
 tum error occupaverit, adeo ut eorum
 aures, si, ferēbra quidem amplius a-
 perire queas, tanta obtutarunt cera,
 haud aliter ac totiorum aures & vultus
 sequebantur ne viderentur eorum ex-
 ducere. At quoniam audire possunt
 etiam si vocem in tantum intendas, ut

γὰρ Διὰ ῥα γῆς; ὅπερ γὰρ παρ' ὑμῖν
 ἡ λήθη δύναται, τὸ ἐνταῦθα ἡ ἀγνοία
 ἐργάζεται. πολλὰ ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι
 ἔκπραδεδεγμένοι τ' κηρόν ἐς τὰ ὦτα,
 πρὸς τ' ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, ὅξυ
 δεδορκότες ἐς τὰ πρᾶγματα, καὶ κατε-
 γνωκότες οἷά ἐστιν. Χά. δὲ κἄν ἐκείνοις
 γὰρ ἐμδοήσασμεν; Ερμ. πείθειν τὸ
 λέγειν πρὸς αὐτὰς αἰσασιν. ὁρᾷς ὅπως
 ἀποσάντες τ' πολλῶν, καταγελῶσι τ'
 γιγνομένων, καὶ ἔδαμῃ ἔδαμῶς ἀρέ-
 σκοντο αὐτοῖς; ἀλλὰ δῆλοί εἰσι, δρα-
 μὸν ἤδη βελεύοντες παρ' ὑμᾶς ἀπὸ τῆς
 βίης; καὶ γὰρ καὶ μισθῆνται, ἐλέγχον-
 τες αὐτῶν τὰς ἀμαθίας. Χά. οὐ γὰρ
 ὦ γεννάδολαι. πολλὰ πάντο' ὀλίγοι
 εἰσιν, ὦ Ερμῆ. Ερμ. ἱκανὸν καὶ ἔστι.
 ἀλλὰ καπῶμεν ἡδὴ. Χά. ἐν ἔτι ἐπὶ
 θέν εἰδέναι, ὦ Ερμῆ, καὶ μοι δείξας
 αὐτὸ, ἐπιτελῇ ἔσθ' τὴν περὶ ἡγήσιν πε-
 ποιη-

rum paris? Nempe quod apud vos obliuionis fons potest, idem hic præstat ignorantia. Quanquam sunt in eis & pauci quidem, qui quoniam ceram in aures non accipiunt, ad veritatem ipsam declinant, atq; in ipsis rebus cernentes acutum, quales sint agnoscant. CHAR. Vel illis ergo solis acclamarem. MERCUR. Superuacaneum fuerit, ea quæ sciunt ad eos dicere. Vides quomodo à vulgi turba semoti rideant, quæ alii factitarint, & ne utique conueniat ipsis cum vulgo, adeo ut iam appareat ipsos fugam è vita ad nos adornare. Verum omnibus odiosi sunt, eo quod istorum imperitiam redarguant. CHAR. Bellè, ô generosi vos, tametsi pauci. MER. Vel hos esse fuerit satis. Sed nunc descendamus. CHAR. Vnum adhuc discere desiderium est, quod ubi docueris, perfectam sanè doctrinam dederis. Nam contrueri gestio, in quæ cadaue-

resperant, dum in terram defodi-
unt. **MERCYR.** Sepulchra, condito-
ria & monumenta hæc vocant, cete-
rum tumulos illos ante vrbes vides, &
tum columnas, & pyramidas. Omnia
illa motus sunt præceptacula, ca-
daverumque custodia. **CHAR.** Quid
ergo saxa illa coronant, vnguentoque
mungunt? alij præ tumulis constructo
rogo ac fonsa effolla, sumptuosas illas
exurunt coenas, & vinum multumque
aquam. Quamtenus et ab oculis assequi
possum, quin ipsas coenas infundunt?
MERCYR. Equidem ignoto. Quod por-
ro, quid hæc ad eos, qui apud infe-
ros agunt. Verum illis persuasum est,
ambros ab inferis, reduces coenare
quidem, vitumque liceat etiam in-
dolem, ac fenum voltando, bibere
necesse, & foveis aquam mullam. **CHAR.**
Illos adhuc bibere, & foveas quarum
calvaria sunt aridissimas, & ridi-
culum est me tibi hæc dicere.

ὦ κερανία ξηρότατα· καί τοι γελοῖός εἰ-
 μί σοι λέγων ταῦτα, ὅσημέραι κατέ-
 γοντι αὐτὰς. οἷός τ' ἔν, εἰ διώωντ' αὐ-
 τὰ ἀνελθεῖν, ἀπαξ ὑποχθόνιοι γε-
 νόμενοι, ἐπεὶ τοι καὶ παγγέλοια ἄν, ὦ
 Ἑρμῆ, ἔπαχον, καὶ ὀλίγα πράγματ'
 ἔχων, εἰ ἔδωκ' ἡ κατέγειν μόνον αὐτὰς,
 ἀλλὰ καὶ αὐτοῖς ἀνάγειν πομένους. ὦ
 μάτατοι, τ' ἀνδίδας, καὶ εἰδότες ἡλίκοις
 ὅροις διακέκρηται τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ
 ζώντων πράγματα, ὧς οἷα παρ' ἡμῶν εἰσι.
 ὧς καὶ τὰ θανά· ὅμως ὧ, τ' ἀτυμβος ἀ-
 νήρ, ὅς τ' ἔλαχε τύμβου. ἐνδὲ ἰὴ πρὶν
 ἱερὸς κρείωντ' ἀγαμέμνων. θερσίτη δ'
 ἴσους θεπιδος παῖς ἡνυχόμοιο. Πάντες δ'
 εἰσὶν ὅμως νεκρῶν ἀμενηνὰ κάρηνα.
 Γυμνοί τε ξηροί τε κατ' ἀσφοδελῶν
 λαμῶνα. Ἑρ, Ἡράκλεις, ὡς πολὺν τὸν
 Ὀμηρον ἐπαντλεῖς. ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀνέ-
 μησάς με, θέλω σοι δεῖξαι τ' τὸ ἀχιλ-
 λέως

quotidie ipsos deducas, probè nosti
an, vbi semel terram subierint, denuò
velut postliminij iure ad superos re-
meare queant. Quin & ipse maximè
ridicula paterer, tot negotijs occu-
patus, si eostraijciendo non deduce-
resolùm, sed reducere oporteret, si
quâdo vellent bibere. O stulti, quæ est
hæc amentia? Non scitis, quàm latè di-
stantibus finibus viuentium, & mor-
tuum res sunt seiunctæ, quoque
pacto se res habeant apud nos, vbi
Mortuus est æquè, tumuli quî nescit
honorem, Et qui sortitur spectandi
funera saxi: Atqui honor vnus adest,
& regi Agamemoni, & Iro: Therisitæ
& similis Theridos formosus Achil-
les. Vmbræ nam pariter siccæ nudæq;
pererrant Asphodeli campos contra-
cto vertice cunctæ. MERCVR. Papæ,
quàm multa ex Homero hauris. Sed
quia me submonuisti, Achillis sepul-
turam tibi volo indicare. Vides illud
quod

quod prope mare situm est, illic Tro-
ianum est Sigeum, è regione autem
conditus est Ajax in Roetæo. CHAR.
Non magnifica, neque insignia sunt
monumenta. Verum celeberris vi-
bes mihi commemorant, de quibus in-
ferre tam magnificam audimus. Ni-
rum scilicet Sardanapali urbem, Ba-
bylonem, Mycenæ quoque, tum &
Gleonas simul & Ithum ipsum. nam il-
line oriundos multos memini trai-
tere, adeo ut totis iam decem annis
neque haud subduxerimus, neque
ta interitus respiciamus. Nunc
quidem & portus est, & ciuitas, ita
ut ne vestigium eius sit reliquum, ne-
que vbi sita fuerit olim, facile dixeris,
Babylon autem tibi, illa est tot turri-
bus bene munita, quæ magno illo
impetu est cepta, haud ita multo post
et ipsa delenda, quemadmodum
ante Nium. At Mycenæ & Gleonas
ne sanè commonstrare pudet, omni-
um

καὶ μάλισται τὸ Ἰλίον. δ' ὅππῃ ξίφους γὰρ, εὖ
 οἶδ', ὅπῃ τὸ Ὀμηροῦ κατελθὼν Ἰππὶ τῇ
 μεγαληγορίᾳ τῶν ἐπῶν. πολλὰ ἀλλὰ πάλαι
 μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν δὲ τεθνή-
 κασι, καὶ αὐτὰ δ' ὀλοῦσθαι γὰρ, ὡς πορθε-
 μέν, καὶ πόλεις, ὥσπερ ἄνθρωποι, καὶ τὸ
 πρῶτον δοξότερον, καὶ πταμοὶ ὅλοι. Ἰνάχῃ
 δὲ ἔδ' ἐταφός ἐν Ἀργεῖσι καταλείπε-
 ται. Χά. παππαὶ τῶν αἰώνων Ὀμηρε, καὶ τῶν
 ὀνομάτων, Ἰλίον ἱρήν, καὶ εὐριάγχαν, καὶ
 εὐκτίμεναι Κλεωναί. ἀλλὰ μεταξὺ λό-
 γων, τίνας εἰσὶν οἱ πολεμῶντες ἐκείνοι, καὶ
 ὑπὲρ τίνος ἀλλήλους φονεύουσιν; Ερμ.
 Ἀργεῖς ὁρᾷς, ὡς Χάρων καὶ Λακεδαιμο-
 νίης, καὶ τὴν ἡμιθνήται ἐκείνον στρατηγὸν
 Ὀθρυάδην, τὸν Ἰππὶ γράφοντα τὸν τρύ-
 παμον τῷ αὐτοῦ ὀνόματι. Χά. ὑπὲρ τί-
 νος δὲ αὐτοῖς, ὡς Ερμῇ, ὁ πόλεμος; Ερ.
 ὑπὲρ ἑπιδίε αὐτῶν, ἐν ᾧ μάχοντο. Χά.
 ὡς τῆς

um verò maximè Ilium. Nam vbi de-
scenderis, sat scio, præfocâris Home-
rum, propterea quod tam magnificis
versibus, has nugas decantare non e-
rubuerit. Veruntamen, & quondam
extiterunt felices, nunc aurem mor-
tuz sunt & ipsæ. Vrbes enim, ô por-
tor, periinde ac homines emoriuntur,
& quod longè mirabilius, solidi etiam
fluuij, ita vt Inachi ipsius in Argo ne
monumentum quidem reliquum
appareat. CHA. Vah, quæ laudes Ho-
mere, quamque superba nomina: In-
gens Ilium, ac mœnibus amplum, Tum
structæ bellè Cleonæ. Sed interim dum
fabulamur, quinam illi dimicant, &
qua pro re se mutuo cædunt? MER.
Argiuos vides & Lacedæmonios, ô
Charon, atque semimortuum impe-
ratorem Othryadem suo ipsius no-
mini trophæum inscribentem. CHA.
At pro quo eis est pugna? MER. Pro
eo ipso agro, in quo pugnant. CHA.
ô h?

o hominum amentiam, qui haud sci-
 unt se, etiamsi nunc quisque eorum
 totam Peloponnesum possideat, vias
 tamen vix pedis locum ab Æaco ac-
 cepturos. Campum autem aliàs alij
 colent, sæpe etiam hoc trophæo per
 aratrum reuulso. M E R. Hæc quidem
 hoc modo se habebunt. At nos iam
 hinc descendamus, ac montibus his
 in suas sedes repositis, regrediamur.
 ego quidem quô sum ire iussus, tu
 vtro ad natam. Equidem paulo post
 veniam, & ipse sibi umbrarum præ-
 gem mecum adducens. C H A N. T O.
 benefecisti, o Mercuri, atque in eorum
 album adscribens, a quibus beneficio
 me affectum posposui me ignoro, cum
 quandoquidem tua ope in hac pere-
 grinatione plurimum sum adiutus. O
 qualia infelicium hominum studia.
 Reges, lateres aurei, magnifica sacri-
 ficia, proelia: Charontis autem
 nulla habetur ratio.

F I N I S.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ
ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΔΙΑΛΟ-
ΓΩΝ

Βιβλίον δεύτερον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝΤΗΝΙΟΥ,
ἢ τοῦ ΒΙΘ ΛΥΚΙΑΝΟΥ.

Αρτι μὲν ἐπιπαύωμαι εἰς τὰ
διδασκαλεῖα Φοιτῶν, ἤδη
τὴν ἡλικίαν πρὸς ἑαυτὸν ἔχων.
ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπᾷ το μὲν τῶν Φίλων ὅ,
τι καὶ διδάξαιτό με. τοῖς πλείστοις ἔν
ἔδοξε παιδεία μὲν, καὶ πόνος πολλῶς, καὶ
χρόνος μακρῶς, καὶ ἀπάντης ἡ μικρᾶς, καὶ
τοχῆς δεῖν λυμπεῖας. Ταῦτ' ἡμέτερον,
μικρὰ

L V C I A N I
S A M O S A T E N S I S
D I A L O G O R V M

LIBER SECVNDVS

DE SOMNIO, SEV

Vita Luciani.

Esieram nuper in ludum ire, factus iam ætate adolescens, cum pater vnâ cum amicis consilium capiebat, quamnam artem potissimum mihi discendam proponeret. Plerisque igitur videbatur humanitas, seu literarum studium & labore multo, & tempore longo, & sumptu non exiguo, denique & fortuna quadam indigere; nostras autem res cum paruas esse & modicas, tum

-vero celeris quoddam auxilium po-
 -stulare. Quod si igitur artem aliquam
 -mechanicam didicissem fore, ut prin-
 -cipio statim ab ipsa arte, necessaria vi-
 -ta comparate possem, neque necesse
 -dilectum adeo ad me perueniret.
 -demi, de qua paterna mensura vi-
 -sed non multo post etiam ipsi pa-
 -trem exhilaraturum esse me, referen-
 -do, domum semper aliquid ab arte
 -qua situm. Alterius itaque consulta-
 -tionis caput proponitur est, quidnam
 -ita & optima, & bene discenda inveni-
 -tione, & bene ac libere, maxime de ba-
 -foret; deinde & minori sumptu atque
 -instrumento egeret, multum autem &
 -sufficientem questum suppeditaret.
 -Proinde alio aliam laudante, prout
 -quisque animo affectus, ut videtur
 -potius, et a patre ad munusculum spi-
 -rationis, & deinde in quoque statuarius
 -tum habitus optimus, & poliendo
 -marmore inter praecipuos laudatus
 -mini

ἔθ' ἔμεις, εἶπεν, ἄλλω τέχνῳ Ἰπικρα-
 τεῖν, σὲ περὶ οὗτο· ἀλλὰ τῷτον ἄγε,
 δείξας ἐμὲ, καὶ δίδασκε πρῶτα λαβὼν
 λίθων ἐργάτῳ ἀγαθὸν εἶναι καὶ συναρ-
 μοσὴν καὶ ἔρμολυφία. δύναται γάρ ἐ
 τῷτο φύσας γε, ὡς οἶδα, ἔχων διε-
 ξιώς. ἐτεκμηρίετο δὲ ταῖς ἐκ τῷ κη-
 ρῷ παιδιαῖς. ὁπότε γὰρ ἀφεθείη
 ὑπὸ τῶν διδασκάλων, ἀποξέων αὖ τὸν
 κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ καὶ νῆ Δί' ἀν-
 θρώπους ἀνέπλαττον, εἰκότως, ὡς ἐ-
 δόκην τῷ πατρί. ἐφ' οἷς πρῶτα μὲν τῷ
 διδασκάλῳ πηγάς ἐλάμβανον. τό-
 τε δὲ ἔπαινον εἰς τὴν εὐφυΐαν ἐταῦ-
 τα ἰὺ καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλ-
 πίδας, ὡς ἐν βραχεῖ μαθήσομαι τὴν
 τέχνῳ, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς πλαστικῆς.
 ἅμα περὶ Ἰπικήσει ἐδόκει ἡμέρα
 τέχνης

minimè fas, inquit, est, aliam artem
præualere, te præsentem. Sed hunc (me-
que demonstrabat) abduc tecum, &
doce lapidum artificem probum, &
eorundem compositorem ac statua-
rium nobis esse. Poterit enim & hoc,
natura, ut scis, præditus felici. Fecerat
autem hanc de me coniecturam pa-
ter, ex ludicris à me aliquando è cera
confectis. Quando enim à præcepto-
ribus domum dimittebar, abradens
ceram, nunc boues, nunc equos, in-
terdum per Iouem, & homines fin-
gebam, non omnino ineptè, ut tum
videbar patri. Ob quæ à præceptori-
bus quidem plagas accipere solebam :
ad probandam autem ingenij dexte-
ritatem, hæc quoque tum in parte lau-
dis ducebantur. Atque adeò bonam
ex eo spem de me omnes concipie-
bant, ut qui breui adeò artem hanc,
secundum fingendi illam facilitatem,
perdiscere possem. Igitur simul atque
ido-

idonea dies videbatur esse auspicanda arti, & ipse tradebar auunculo, non admodum, per Iovem, iniquè aut gra- uiter ferens. Sed mihi etiam lusum quendam non insuauem ipsa res videbatur habere, & apud æquales ad ostentationem & laudem valere, si & Deos sculpere, & parua quædam simulachra, cum mihi tum illis, quibus vellem, adornare possem. Actum pri- mum quidem illud, quod & incipi- enti vsu venire solet, accidebat. Cælum enim quoddam auunculus mihi tra- dens, paulatim tabulam lapideam, quæ in medio posita erat, contingere, atque artem auspicari iubet, tritum illud admonens, Dimidium facti, qui coepit habet. Cæterum durius impin- gente me præ imperitia, tabula fran- gitur. Auunculus autem indignatus, & scuticam quandam prope iacentem corripuens, nequaquam mansuetè, aut vti adhortantem decebat, exce- pit,

πῶς με κατήρξατο· ὥς τε δαίκρυνά μοι
 πὲ περσοίμια τ' τέχνης· λοιποδράς ἔν-
 ἐκείθεν, ὅτι τ' οἰκίαν ἀφικνῆμαι συν-
 εχὲς ἀνολολόζων, καὶ δακρυῶν τὰς ὀφ-
 θαλμὰς ὑπόπλεως, καὶ διηγῆμαι πλὴν
 σκυτάλην, καὶ τὰς μώλωπας ἐδείκνυον.
 καὶ κατηγόρων πολλὰ τινὰ ὑμώτητα·
 περσοὺς ὅτι ὑπὸ φθόνου πεῦτα ἔδρασε,
 μὴ αὐτὸν ὑπερβάλλωμαι καὶ τ' τέχνην.
 ἀγασσάμενης ὅτι μήτερος, καὶ πολ-
 λὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορησάμενης, ἐπ' αὐ-
 νύξ' ἐπῆλθε, κατέδαρτον, ἐπὶ ἑρδακρυσ,
 καὶ τ' νύχθ' ἄλλων ἐνοῶν. Μέλει μὲν δὴ
 τέτων, γελᾶσιμα, καὶ μαιρακιδῶδη πρὸς
 αἰρημένα· τὰ μὲν πεῦτα ὅ, ὅς περ ευκα-
 ταφρόνητα, ὡς ἄνδρες, ἀκρόσεσθε, ἀλλὰ
 καὶ πᾶν φιληγῶν ἀκροατῶν δεόμενα.
 ἵνα γὰρ καθ' ὅμηρον εἶπῶ, θεὸς μοι ἐνύ-
 πσιον ἤλθεν ὄνδρος, Ἀμβροσίην δὲ ἀνύκτισ-
 ῖναρ-

pit, atque initiauit me, ita vt mox in lachrymas procœmium artis mihi verteretur. Aufugiens igitur inde domũ redeo, continueque ululando, & lachrymis oculos opplendo commemorabam scuticam, demonstrabam vibices, nimiamque illius crudelitatem accusabam: hoc quoque addens quod inuidia quãdã ista fecisset auunculus, videlicet metuens, ne se in arte superarem. Irascente itaque matre, & multa fratri conuitia faciente, posteaquam nox superuenit, dormiui, plenus adhuc lachrymarum, totamque noctem cogitabundus iacens. Atque hactenus quidem, quæ diximus, ridicula pueriliaque sũt: quæ verò deinceps audietis, nequaquam contemnenda sũt, ò viri, sed quæ admodum auscultandi cupidos auditores quoque requirant. Nam, vt iuxta Homerum dicam, Venere mihi diuino somnia nutu Alman pernoctem, ita cla-

ἐναργὴς ἔτῳς, ὥς ἐμὴ δὲν ἀπολείπειται
 τῆς ἀληθείας. ἐπὶ γὰρ καὶ μὲν ποσὸν
 χρόνον τά τε ῥήματα μοι τῶν φανέν-
 των ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραινέει, καὶ
 ἡ φωνὴ τῶν ἀκροατέων ἐναυλῶ.
 ἔτω Λαφῇ πάντα ἡμεῖς. Δύο γυναικες
 λαβόμεναι τῶν χειρῶν εἰλκόν με πρὸς
 ἑαυτὴν ἑκάτερα μάλα βιαίως, καὶ
 καρτερῶς. μικρὸν γὰρ με διεσπάρσαντε
 πρὸς ἀλλήλας φιλοτιμύμεναι. καὶ
 γὰρ ἄρτι μὲν αὐτὴ ἡ ἑτέρα ἐπεκράτει, ὅ-
 ῥα μικρὸν ὅλον εἶχέ με. ἄρτι δὲ αὐ-
 τὴς ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἰχόμεν. ἐβόων
 δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκάτερα· ἡ μὲν ὡς
 αὐτῆς ὄντα με κεκτῆσθαι βέλοιο· ἡ δὲ
 ὡς μά τι τῶν ἀλλοτρίων ἀντιπαιοῖτο.
 ἡ δὲ ἡ μὲν ἐργαστικὴ, καὶ ἀνδρική, καὶ
 αὐχμηρὰ τὴν κόμην, τὰ χεῖρε τύλων
 ἀνάπλεως, διεζωσμένη τὴν ἐσθῆτα,
 τιταί.

ra & manifesta, vt nihil ab ipsa veritate distarent. Adhuc igitur etiam post tantum temporis intervallum, & habitus eorum, quæ mihi tum apparere, in oculis hærent, & ipsa vox auribus quasi insonat: adeò plana fuerunt omnia. Duæ mulieres manibus corripientes trahebant me in diuersum, vtraque ad se videlicet, violentè admodum & validè. Parum itaque abfuit, quin me discerperent, dum inter se ambitiosè adeò contendunt. Nam modò hæc superabat, & propemodum totum tenebat me: modò altera eademque me ad se retrahebat. Clamabant autem ambæ, accusabantque mutuò sese: hæc, quod me suum videlicet illa possidere veller: illa vero, quod hæc frustra aliena sibi vsurparet. Erat autem altera quidem operaria & virili aspectu, & squalida coma, manus callo passim obductas habens, succincta veste, & marmoreo pulvere

Q opple-

πένε κατ'αγέμεσσι, οἷος ἦν ὁ θεῖος.
 ὅποτε ζέοι τὰς λίθους. ἡ ἑτέρα δὲ μάλα
 εὐπρόσωπος, καὶ τὸ χῆμα εὐπρεπές, καὶ
 κόσμιον τὴν ἀναβολήν. τέλει δ' ἐν
 ἐφιασί μοι δικάζον, ὅποτερα βυλοίμην
 σιωπῇ αὐτῶν. ποτιέρα δὲ ἡ σκληρὰ
 ἑκείνη καὶ ἀνδρώδης ἔλεξεν ἐγὼ, Φέ-
 λε παι, ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμι, λι-
 χθὲς ἤρξω μαυθαίνειν, οἰκεία τέ σοι, καὶ
 συγγενὴς οἶκον. ὅτε γὰρ πάππός
 σε (εἶπα σοι τ' ὄνομα τ' μητροπάτορος)
 λιθοζόον, καὶ τὸ θεῖον ἀμφοτέρω,
 καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς. εἰ δὲ
 θελοῖς λήρων μὲν καὶ φληνάφων
 τῶν παρὰ ταύτης ἀπέχεσθαι (δείξα-
 σαι τὴν ἐπίεσαν) ἔπεισά με, καὶ συ-
 νεικῆν ἐμοί, πρῶτα μὲν θρέψῃ γεν-
 νικῶς, καὶ τὰς αἰμας ἔξῃς καρτερὰς.
 φθόγγον δὲ παντὸς ἀλλότρητον εἶη,
 καὶ

opplera, qualis & ipse auunculus esse solebat, quando lapides poliebat. Altera verò facie admodum honesta, habitum decentem præ se ferens, & vestes ornatas ac mundas induta. Postremò autem permittunt meo iudicio, vt vtri earum conuersandum mihi putem sententiam feram. Ac prior quidem dura, atque virilis illa sic coepit: Ego chare puer statuaria sum ea, quam tu heri discere coepisti, familiaris adeò tibi & cognata à parentibus. Nam & auus tuus (addens nomen aui materni) marmorarius fuit, & auunculus pariter & patruus tuus eandem artem exercuere, & per nos inter præcipuos celebrati sunt. Quod si igitur voles delirijs ac nugis, circa quas ista versatur (indicans alteram) abstinere, ac mecum degere, principio generosè educaberis, humerosque habebis validos, & ab omni inuidia alienus eris, neque vnquam in terras alienas,

καὶ ἔπειτα ἀπὸ τοῦ ἑλλοδαπὴν, ἡ πα-
 τριδα καὶ τὰς οἰκείας καταλιπὼν, ἔδωκε
 τοῖς λόγοις ἐπαινέσονται σε πάντες. μὴ
 μουσαχθῆς δὲ τῷ σώματος ῥέυτελές.
 μηδὲ τῆς ἐσθῆτος ῥ' ἐπιναρόν. διὰ γὰρ τῶν
 τοιούτων ὀρμώμενος, καὶ φειδίας ἐκεί-
 νος, ἔδειξε τὴν Δία, ὅτι Πολύκλειτος τὴν
 Ἡρην εἰργάσατο, καὶ Μύρων ἐπηνέθη, καὶ
 Πραξιτέλης ἐθαυμάσθη. προσκυνῶν
 γὰρ ἔτοιμ' ἦν τοῖς θεῶν. ἐφδὴ τέτων εἰς γέ-
 νοιο, πῶς μὲν ἐκ λυγροῦ αὐτὸς ὡς οὐκ ἀ-
 σιν ἀνθρώποις γλυκοῖς; ζήλωτόν ῥ' καὶ τὸν
 πατέρα διὰ τοδείξας, πείβεσθαι πῶς ἂν ἀπο-
 φανῆς καὶ τὴν πατρίδα. ταῦτα καὶ ἐπὶ τέ-
 των πλείονα διὰ δαίμονα, καὶ βαρβα-
 ρίζουσα πάμπολλα εἶπεν ἡ τέχνη, μάλα
 διὰ σωδὴ συνείρκε, καὶ πείθει με πρῶ-
 τωμένη. ἀλλ' ἔτι μέμνημαι. πᾶσι πλεί-
 ον γὰρ ἤδη με τὴν μνήμην διέφυγεν. ἐπεὶ
 οὐκ ἔτι

atque externas hinc abibis, relicta patria atque domesticis tuis: neque etiam ob verba, & orationem modò laudabunt te omnes. Neque verò auerferis corporis hanc frugalitatem, aut vestium sorditiē. Nam ab his initijs profectus etiā Phidias ille Iouem spectandū exhibuit, & Polycletus Iunonem fabricauit: præterea Myron laudibus uictus est, & Praxiteles in magna admiratione fuit. Adorantur itaque nunc illi cū ipsi Dijs. Quod si igitur horum vnus tu quoque fores, quomodo non celebris & ipse apud omnes homines fieres? Patrem certè beatum efficeres, & patriam tuam omnibus spectabilem redderes. Hæc, atque etiam his plura balbutiendo, & pleraque barbarè pronuntiando dixit Statuaria, valdè studiosè omnia connectens, & me in suam sententiam adducere cupiens: sed non ultra memini. plurima enim memoriam iam effugerunt. Cæ-

οὐδ' ἐν ἐπαύσατο, ἀρχέται ἢ ἐτέρω ὧδ' ἐ-
 πως· Εγὼ δ' εἰς, ὡς τέκνον, παρδία εἰμι
 ἡδὴ σωθήης σοι, καὶ γνωρίμη, εἰ καὶ
 μηδέπω εἰς τέλος με πεπείρασται.
 ἡλίκα μὲν ἐν τῇ ἀρχαῇ πορρῇ λιθο-
 ξόῳ γρόμενος, αὐτὴ περὶ ἡκεῖ ἐδ' ἐν
 γὰρ ὅτι μὴ ἐργάτης ἔση, τῷ σώματι πο-
 νῶν, καὶ τῷ τῷ ἀπάσαν ἐλπίδα τῇ
 βίῃ, περὶ μέν. ἀφανὴς μὲν αὐτὸς
 ὢν, ὀλίγα καὶ ἀγνῶν λαμβάνων, πε-
 πεινὸς τῷ γνάμει, εὐτελὴς δ' εἰς τῷ
 πρὸς οὐδὸν, ἔπε φίλοις ὀπιδικάσιμος,
 ἔπε ἐχθροῖς φοβερός, ἔπε τοῖς πολί-
 ταις ζηλωτὸς, ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης,
 καὶ τῶν ὅκ τῷ πολλῷ δὴμας εἰς, αἰεὶ
 τὸν πρὸς ὄχοντα ὑποπλήσων, καὶ τὸν
 λέγειν διωκόμενον θρασυπέων, λα-
 γῶ βίον ζῶν, καὶ τοῦ κρείττονος
 ἔρμουον

terùm vbi tandem finem fecit, cum altera illa in hunc fermè modum or-
ditur. Ego verò, ô fili, Humanitas sum
iam nunc consueta ac nota tibi, tam-
etsi ad finem aut plenum nondum
periculum mei feceris. Quanta igitur
bona acquisiturus sis, si eam, artem
didiceris, ipsa modò enumeravit. Ni-
hil enim aliud nisi operarius eris, cor-
pore laborans, & in eo totam spem
vitæ positam habens: obscurus ipse
degens: modicum & minime gene-
rosus quæstum faciens: deiectus ani-
mo: tenuis ac pauper redditibus, neque
amicis in iudicijs auxilio eris, neque
inimicis formidabilis, neque etiam
inter ciues beatus, sed hoc solum opi-
fex videlicet quispiam, & ex multa at-
que promiscua plebe vnus, præstan-
torem te semper formidans, & di-
cendo valentem præ oculis habens ac
palpans, & in summa leporis quan-
dam vitam agens, potentiorisque lu-

ἑρμῆον ὦν. εἰδὲ καὶ Φειδίας, ἢ Πολύ-
 κλειτος ὁ γλύσιο, καὶ θρυμαστέ πολλά
 ἐξεργάσασθαι, τῷ μὲν τέχνῳ ἅπαντες
 ἐπαμνέσονται, ὅτι ἐστὶ δὲ ὅς τις τῶν
 ἰδόντων, εἰ νῦν ἔχοι, ἔυξαιτ' ἂν σοι
 ὅμοιοι ὁ γλύσται. οἱ γάρ ἂν ἦς, Βά-
 ναυσος, καὶ χειρῶναξ, καὶ Διοχειρο-
 εἴωτος νομιοθήσῃ. ἡ δὲ μοι πάει-
 θη, πρῶτον μὲν σοι πολλὰ δῖπιδείξω
 παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ πρᾶξεις
 θρυμαστέας, καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγ-
 γέλλῃ καὶ πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἔμ-
 πηρον Διοφάινῃ. καὶ τῷ ψυχρῷ,
 ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, κατὰ κροσμήσω
 πολλοῖς, καὶ ἀγαθοῖς κροσμήμασι, Λω-
 φροσύνη, Δικαιοσύνη, εὐσεβεία, πρᾶότη-
 τι, Διπικεία, σωέσθαι, καρπεία, τῶ
 τῶν καλῶν ἔρωτι, τῇ πρὸς τὰ Λεμνό-
 ταιτα ὁρμῇ. ταῦτα γάρ ἐστιν ὁ τῆς ψυ-
 χῆς

crum existens. Quod si etiam Phidias, vel Polycletus fueris, præclaraque & admiratione digna multa opere præstiteris, artem quidem laudabunt omnes, at qui ex aspicientibus tibi similis esse optarit, modò mentem habeat, nemo erit. Qualis qualis enim fueris, nihil nisi rudis quispiam opifex, manibus laborans, & iisdem victum queritans, censeberis. Contrà autem si mihi obsequeris, principio tibi ostendam multa veterum virorum præclara opera, & res admiratione dignas, & orationes illorum tibi renuntiando, & omnium (vt sic dicam) expertum te reddendo, animum (quod præcipuum in te est) exornabo tibi multis ac præclaris ornamentis, modestia scilicet, iustitia, pietate, mansuetudine, æquitate, prudentia, fortitudine, amore honesti, & pulcherrimarum quarumcunque rerum desiderio. Hæc enim verè sincere
ra

χῆς ἀκήρατ' ὥς ἀληθῶς κόσμῳ.
 λήσῃ δ' ἔσε' ἔτε παλαιὸν ἔειπεν, ἔτε
 νῦν γμείδωσι δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ δέοντα
 προσέψει μετ' ἐμῷ, καὶ ὅλως ἅπαντας
 ὑπόσῃ ἐς τὰτε θεῖα, τὰτε ἀνθρώπινα,
 οὐκ εἰς μακρὰν σε διδράξομαι. καὶ ὁ νῦν
 πένης, ὁ τ' εἰπὼν, ὁ βελευσάμε-
 νός τε πρὸς ἀγρυπνίαν ἔτι τέχνης, μετ'
 ὀλίγον ἄπεισι ζηλωτὴς, καὶ Ἰππὶ Φθο-
 νῶ ἔσθ'· πρῶτος καὶ ἐπαίνετός, καὶ
 Ἰππὶ ποῖς ἀρίστοις εὐδοκίμων, ὃς ὑπὸ
 τῶν γῆρας καὶ πλῆθος πρῶτων ἀπο-
 βλεπόμενος. ἐδῆται μὲν πιαυτῶν
 ἀμπεχόμενος, (δείξασα τῶν ἑαυ-
 τῆς, πάνυ δὲ λαμπρὰν ἐφόρει,) δε-
 χῆς δ' ἐ καὶ προσεδρίας ἀξιέμενος.
 καὶν που ἀποδλημῆς, οὐ δ' Ἰππὶ τῆς
 ἀπλοδλαπῆς ἀγνώστῃ, ἔδ' ἀφανῆς ἔσθ'.
 πιαυτῶσι περὶ θῆσω τὰ γνωρίσματα,
 ὥς

ra sunt animi ornamenta. Neque autem latebit te vel veterum quicquam vel eorum, quæ in præsens geri debent, sed ea quæ facienda sunt, quæq; fieri decet, me duce prospicies: & in summa omnia quæcunque seu diuina, seu humana sint, paruo tempore docebo te, & qui nunc pauper atque inops es, istius nescio cuius filius, qui de arte adeò illiberali, nescio quid cōsultas, haud ita multò pòst nimiū felix nimiumque beatus omnibus videberis, dum honoribus afficeris, & laudibus efferêris, & pulcherrimarum quarumcunque rerum gloria celebraberis: illorum etiam, qui diuitijs ac genere antestant, in te animis ac oculis conuersis. Ac vestitum quidem talem geres (demonstrans suum, gerebat autem admodum splendidum.) Magistratibus verò & primò in confessu honore ante alios dignus existimaberis. Et si quando aliquò peregrè
abi-

ἴαζε τῶν ὁρώντων ἕκαστον, τὸν πλη-
 σίον κινήσας, δειξέει σε τῷ δια-
 κτύλῳ, ἔτι δὲ ἐκείνῳ λέγων. ἀν-
 δρέ τι σπουδῆς ἄξιον ἦ, καὶ τῶς
 φίλους, ἢ καὶ τὴν πόλιν ὅλῳ κα-
 ταλαμβάνῃ, εἰς σὲ πάντες ἀπο-
 βλέψοντα. καὶν ποῦ τι λέγων τύ-
 χης, κεχηγνότες οἱ πολλοὶ ἀκρόσον-
 ται, θαυμάζοντες, καὶ εὐδαιμονί-
 ζοντές σε τῶν λόγων τῆς διωάμε-
 ως, καὶ τὸν πατέρα τῆς εὐποτρί-
 ας. ὁ δὲ λέγουσιν, ὥς ἄρα ἀθά-
 νατοι γίνονται τινες ἐξ ἀνθρώπων,
 τοῦτέ σοι πεποιθήσω. καὶ γὰρ ἐγὼ
 αὐτὸς ἐκ τοῦ βίου ἀπέλθης, οὐ-
 ποτε πικύσῃ σιωπῶν τοῖς πεπαυσλευ-
 μένοις, καὶ προσμιλῶν τοῖς δέξουσιν.
 ὁρᾷς

abiens proficiscêris , etiam in aliena terra non ignotus aut obscurus eris. Talibus scilicet ornamentis ego te insignem atque conspicuum reddam, vt eorum quoque, qui te aspicient , quisque proximè astantem leniter impellens & commouens, digito te demonstrat, atque, Hic est ille, dicat. Iam si quid studio dignum acciderit, quod vel ad amicos , vel etiam ad ipsam ciuitatem pertinebit, omnes in te oculos atque ora conuertent. Atque si tum aliquid fortè dixeris, plerique hiantes auscultabunt, admirantes & prædicantes, tum ob dicendi vim, & orationis potestatem, tum etiam patrem tuum ob felicitatem prolis. E quod dici vulgò solet, quod ex hominibus quidam immortales redduntur, id quoque tibi dabo. Nam postquam ipse ex hac vita discesseris, nunquam desines conuersari doctis, & consuetudinem habere cum optimis.

Demo.

ὁρᾷς τὸν Δημοσθένη ἐκείνον, τὴν Θ ὕδον
 ὄντα, ἐγὼ ἡλίκην ἐποίησα; ὁρᾷς τὸν Αἰ-
 χίνου, ὃς τυμπανηρίας ὑπὸς λεῶ, ἀλλ'
 ὁμῶς αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιππῳ Θ ἐθερά-
 πυσεν; ὁ δὲ Σωκράτης, καὶ αὐτὸς ὑπο-
 τῇ ἐρμαγλυφικῇ ταύτῃ τραφεῖς, ἐπὶ-
 στήν τάχιστα σιώνῃκε τῷ κρείττονι Θ, ἔ-
 δραπετεύσας παρ' αὐτῆς ἡυτομόλησεν
 ὡς ἐμὲ, ἀκέραιος ὡς ὅρα πάντων ἀδιε-
 πται; ἀφίεις δὲ αὐτὰς τηλικύτους, καὶ
 ποικύτους ἄνδρας, καὶ πρᾶξεις λαμπράς,
 καὶ λόγους λεμνύς, καὶ χῆμα εὐπρεπές,
 καὶ πικρὺ, καὶ δόξαν, καὶ ἔπαινον,
 καὶ παρρησίας, καὶ δυνάμιν, καὶ ἀρ-
 χάς, καὶ τὸ ὅτι λόγοις εὐδοκιμεῖν,
 καὶ τὸ ὅτι συνέσει εὐδαιμονίζεσθαι,
 χιτωνιὸν τε πιναρὸν ἐπολύσει, καὶ χῆ-
 μα δολοπρεπές ἀναλήψῃ, καὶ
 μοχλία, καὶ γλυφεῖα, καὶ κοπέας,

Demosthenem illum certè vides cuius filius fuerit, & quantum ego eundem reddiderim. Vides & Æschinẽ, qui tympanistriæ cuiusdã filius erat, & tamen propter me etiam Philippus rex illum palpavit. Socrates autem, qui & ipse inter statuariam hanc artẽ enutritus fuit, simulatq; primum intelligere cœpit meliora, & relicta illa transfugit ad me, nimirum audis, ut nunc ab omnibus decantetur? Igitur relinquens tantos ac tales hosce viros, res adeò splendidas, orationes tam grates ac illustres, vestium ornamenta, honorem, famam, laudem, primos assessus, potentiam, imperia, deniq; & illam, quam ex dicendo consequẽris gloriam, & qua te omnes ob prudentiam prædicabunt, felicitatem, tuniculam aliquam indues sordidam, habitumque assumes servilem, vestes præterea scalpra, & id genus cætera sculpendi cædendique instrumenta

καὶ καταπλήρης ἐν ταῖν χειροῖν ἑξέως, καί-
 τω νενεύκως εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετής,
 καὶ χαμαίζηλος, καὶ πάντα τρόπον ταπή-
 νός. ἀνακύπτων ἢ εἰδέποτε εἰδὲ ἀνδρῶ-
 δες, εἰδὲ ἐλευθέρων εἰδὲν ὀπινοῶν, ἀλλὰ
 τὰ μὲν ἔργα, ὅπως ἔυρυθμα, καὶ εὐχρή-
 μοναῖς αἰσι νοουῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς
 ἔυρυθμός τε, ἑκὼς μίος ἔση, ἡκίστα πε-
 φροντικῶς, ἀλλ' ἀπιμότερον ποιῶν σπ-
 αυτὸν λίθων. ταῦτα ἐπιλεγέσης αὐ-
 τῆς, εἰ παρμέναις ἐγὼ τὸ τέλ[Ⓢ] τῶν
 λόγων, ἀναστὰς ἐπεφηνάμην, καὶ τὴν
 ἀμορφον ἐκείνην, καὶ ἐργατικὴν
 ἀπολιπὼν, μετέβαινον πρὸς τὴν παι-
 δείαν μάλα γεγηθῶς, καὶ μάλιστα,
 ἐπεὶ μοι καὶ εἰς νῦν ἦλθεν σκυτάλη, καὶ
 ὅτι πολλὰς εὐθύς ὥς ὀλίγας ἀρχο-
 μένω μοι χθρὲς ἐνετείψατο. ἡ δὲ ἀπολ-
 φθεῖσα, τὸ μὲν πρῶτον ἠγανάκτη, καὶ τῷ
 χθρὲς συνεκρότη ἑτῆς ὁδόν[Ⓢ] ἐνέπειε.
 τέλ[Ⓢ]

in manibus habebis, deorsum incli-
natus in opus, humi repens, demissus,
denique modis omnibus abiectus &
contemptus, nunquam autem vel ex-
pergiscens, vel virile aut libero homi-
ne dignum quicquam cogitans, sed in
opera intentus, ut illa videlicet pro-
portionibus suis consona, & bene
formata tibi reddantur: de te ipso au-
tem, ut & concinnus & ornatus ince-
das, minimè curam gerens, sed te ipsis
istis saxis contemptiorem reddens.
Adhuc igitur dicente hæc illa, non
expectato orationis fine, surgens sen-
tentiam tuli, & relictâ de formi & ope-
atrice illa transiui ad Humanitatem
admodum gaudens, præcipuè post-
quam mihi etiam in mentem venit
scuticæ, & quod plagas statim non pau-
cas incipienti mihi pridie illa inflixis-
set. Porro relictâ illa principio qui-
dem indigne ferebat, complodebatq;
manus, & dentibus infrendebat: po-
stremo

τίλθ' δέ, ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀκρό-
 μεν, ἐπεπήγα, καὶ εἰς λίθον μετεβέβλη-
 το. εἰ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔπαυσε, μὴ ἀπι-
 σήσητε. θαυματοποιοὶ καὶ ὄνειροι. ἡ ἐπέ-
 ρα δὲ πρὸς με ἀπιστήσῃ, τοιγαρὲν
 αἰμειψομένη σε, ἔφη, τῆς δὲ τῆς δικαιο-
 σύνης. ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας,
 καὶ ἐλθεῖς ἡδὲ, ἐπίβηθι τέτρε τέ ὀχή-
 ματ' (δέξασά τι ὄχημα ὑπο-
 πτέρων ἱππῶν πινῶν, τῷ Πηγάσῳ ὡς ὀι-
 κῶν) ὅπως ἴδῃς εἰ καὶ ἡλίπα μὴ
 ἀκροαθήσῃς ἐμοὶ ἀγνοήσῃς ἐμελλῆς.
 ἐπεὶ γὰρ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἡλαυνε, καὶ ὑφηνιό-
 χη. δευτέρως γὰρ εἰς ὕψος ἐγὼ ἐπισκόπων
 ἀπὸ τῆς ἐῶ ἀρξάμεν. ἄχρι πρὸς ἐ-
 σπέραν, πόλεις καὶ ἔθνη, καὶ δῆμους,
 καθάπερ ὁ Τριπόλεμ' ἀποσπείρων
 πρὸς τὴν γῆν. ἔκτε μὲν τοι μέμνημαι ὅ-
 τι τὸ

stremo autem quemadmodum Nio-
ben audimus, ita hæc quoque dirigu-
it, & in saxum mutata est. Quod si igi-
tur i incredibilia passa esse videtur, ne
miremini. Somnia enim mirifica sunt,
& mira operari solent. Altera autem
ad me respiciens, proinde, inquit, ego
tibi hanc iustitiam rependam, quoni-
am causam hanc benè & rectè iudi-
casti. Veni igitur & ascende vehicu-
lum hoc (commonstrato quodam
vehiculo quod alatis equis quibus-
dam Pegaso similibus vehebatur) ut
videas qualia ac quanta ignoraturus
fuisses, si me non secutus esses. Cate-
rùm postquam ascendi, illa quidem
agitare, atque aurigari cœpit, ego ve-
rò ubi iam in sublime sublatus fui,
observabam, & contemplabar ab ori-
ente incipiens usque ab occidentem
urbes videlicet, & populos, non aliter
quàm Triptolemus olim spargens
quiddam in terram, quanquam non
ampli-

ἢ τ' ἀπειρόμενον ἐκείνο ἰὼ. πάλιν τῷ
 το μόνον, ὅτι κἀτωθεν ἀφορῶντες οἱ
 ἄνθρωποι ἐπήνυν, καὶ μετ' εὐφημίας,
 κατ' ἑσθλοῖς τῇ πῆσει, παρέπεμ-
 πον. δείξασα δέ μοι τὰ ποσῶτα,
 καὶ μετὰ τοῖς ἐπαυνοῖσιν ἐκείνοις, ἐπαυ-
 ναυ αὐτοῖς, ὅς τε τὴν αὐτὴν ἐδῆτα
 ἐκείνῳ, ἐνδεδυκότα, ἰὼ εἶχον ἀφι-
 πλάμεν, ἀλλ' ἐμοὶ ἐσλόκυν εὐπά-
 ρυφός τις ἐπαυνήκειν. καταλαβῶσα
 ἔν καὶ τὸν πατέρα ἐσῶτα, καὶ πε-
 μένοντα, ἐσλείκνυν αὐτῶ ἐκείνῳ τὴν
 ἐδῆτα, καὶ μετὰ, οἶ, ἤχοιμι, καί
 τι καὶ ἐπέμνησεν, οἷα μικρὰ δεῖν
 περὶ ἐμῶ ἐβλεύσαντι. ταῦτα μέ-
 μνημα ἰδὼν, ἀντίπαις ἐπιὼν, ἐμοὶ δο-
 κεῖ ἐκταραχθεὶς πρὸς τὸν τ' ἀληγῶν
 φόβον. μεταξὺ δέ λέγοντ', Ἡρά-
 κλεις

amplius memini quidnam illud fuerit, quod tum spargebam, nisi hoc solum, quod ex inferiori loco aspicientes homines laudabant me, & ad quoscunque volando perueneram, cum multa prædicatione & gratulatione me prosequerentur, & quasi deducebant. Porro ubi illa hæc tanta mihi, & me ipsum collaudantibus illis demonstrasset, reduxit rursum, non amplius eadem veste illa indutum, quam habueram ab initio auolans, sed videbar mihi tum admodum delicatus splendida veste redire. Deprehendens igitur & patrem astantem, atque expectantem me, commonstravit ei vestem illam, & me ipsum qualis redirem: submonuitque eum, quã parum abfuerit, quin minimè digna de me ille cum amicis statuisset. Atque hæc quidè memini videre me, cū primum è pueritiæ egressus essem, plagarum metu, cū mihi videor tū perturbatus sed inter-

κλεις, ἔφη τις, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύπνιον,
 καὶ δικανικόν. εἴτ' ἄλλ' ὅτε ἐπέκρυσσε
 χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτε μήκισαί εἰσιν
 αἱ νύκτες, ἢ τὰ χαρὰ πρὸς τριέσπερος,
 ὡς περ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτὸς ἐστὶ. τί δὲ
 εἴπῃ ἐπὶ ἡλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς
 ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι παιδικῆς νυκτὸς,
 καὶ ὀνείρων παλαιῶν, καὶ ἥδη γεγε-
 ρακότων; ἔωλ' ὅτε γὰρ ἡ ψυχρολογία
 μὴ ὀνείρων πινῶν ἡμᾶς. ὑποκριταὶς π-
 νος ὑπεείληφεν; οὐκ, ὦ γὰρ θεέ. εἴδ' ἔ-
 γαρ ὁ Ξενοφῶν ποτε δειγνόμενος τὸ
 ἐνύπνιον, ὡς ἐδίδόκει αὐτῷ, καὶ ἐν τῇ
 πατρῷα οἰκίᾳ καὶ τὰ ἄλλα. ἴσε γὰρ,
 εἴχ' ὑποκρισιν πῶν ὄψιν, εἴδε αὖ
 Φλυαρεῖν ἐγνωκῶς αὐτὰ διεξήκει, ὅ-
 τιν' ἐν τῷ πολέμῳ, ὅτε ἀπεγνώ-
 σαι πραγμάτων περὶ ἐσώτων πο-
 λεμίων.

ea cum hæc dicuntur, ô Hercules, inquit quispiam, quàm longum hoc somnium & iudiciale est? Deinde alius quidam hoc interpellans, Hyemale (inquit) somnium est, quando noctes sunt longissimæ, aut fortasse etiam trinoctiale, qualis & ipse Hercules est. Quid igitur in mentem venit illi nugari talia nobiscum, mentionemque facere puerilis istius noctis, somniorumque veterum, & ætate iam obsoletorum? Rancida enim hæc frigida oratio. An fortè somniorū quorundā quasi quosdam interpretes esse nō credidit? Nequaquam, ô bone. Quoniam neque Xenophon quondam exponens somnium illud, quo pacto ipsi visum fuerat in domo paterna, & deinceps. Nostis visionem, nō ut coniectationem propositam tanquam nugari statuisset, illa narrauit, præsertim in bello, & summa rerum desperatione constitutus, circumstantibus vndique

R hosti-

λεμίων, ἀλλὰ τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ
 διήγησις. Ἐτοίνω καὶ γὰρ τῷ τοῦ ὄνειρον
 ὑμῖν διηγησάμεν ἑκείνῃ ἕνεκα, ὅπως
 οἱ νέοι πρὸς τὰ βέλπια τρέπονται, καὶ
 παιδείας ἔχοντα, καὶ μάλιστα, εἴ τις
 αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐξελοκακεῖ, Ἐπρὸς
 τὰ ἥτις ἀποκλίνει, φύσιν οὐκ ἀγνῆν
 διαφθείρων. Ἐπιρρώσθησεν, εὖ οἶδ'
 ὅτι καὶ ἐν ᾧ ἀκέραια τῷ μύθῳ. ἰκα-
 ρὸν ἑαυτῷ ᾧ δειγμάτων ἐμὲ πρὸς ἡμᾶς
 ἐννοῶν οἱ ἡμεῖς, πρὸς τὰ
 κάλλιστα ἔρμηναι, καὶ παιδείας ἐπεθύ-
 μησαι, μηδὲν ἀποδιδυμίσας πρὸς τὴν
 πενίαν τὴν τότε οἱ ἡμεῖς πρὸς ὑμᾶς
 ἐπαυρήλυτοι, εἰ Ἐ μηδὲν ἄλλο, εἰδε-
 ρὸς γὰρ τῶν λιθογλυφῶν ἀδο-
 ξόπερ.

hostibus, sed quod vtilitatem quandam secum habebat illa narratio. Proinde & ego somnium hoc vobis exposui, ea videlicet gratia, vt adollescentes ad meliora studia conuerterentur, & Humanitatem amplecterentur, & maximè si quis eorum pre inopia & paupertate peius de se ipso statuit, animumque ad deteriora declinat, ingenium non illiberale illiberatim perdedendo. Confirmabitur enim & ille sat scio, & quasi conualescet, sermone hoc audito idoneo, sufficienti exemplo me sibi proposito, vbi videlicet ipse secum cogitabit, è quibus vitis ad optima prouectus fuerim, Humanitatemque appetiuerim, minimè deiectus aut fractus animo ob eam paupertatem, in qua tunc fui. deinde qualis & huc ad vos ascenderim, qui certè vt nihil aliud aut amplius, nullo tamen statuariorum istorum inferior aut obscurior euasi.

ΜΗκέτι τονθορίζετε ὦ θεοί, μηδὲ
 κτ' γωνίας συσπρεφόμενοι, πρὸς
 ἑς ἀλλήλοις κοινολογεῖσθε, ἀγανα-
 κτῶντες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιοι μετέχουσιν
 ἡμῖν τῶν συμποσίων· ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀπο-
 δέδοται πρὸς τούτων ἐκκλησία, λεγέ-
 τω ἕκαστος θεὸς τὸ φανερόν τε καὶ διοκῶν-
 τά οἱ, καὶ κατηγορεῖτω. σὺ δὲ κή-
 ρυττε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα, τὸ ἐκ τῶ νό-
 μω. Ἑρμ. ἄκχε, σίγα· τίς ἀγορεύειν
 βέλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἕξεσιν;
 ἡ δὲ σκέψις πρὸς τῶν μετοίκων καὶ ξέ-
 νων. Μῶ. ἐγὼ ὁ Μῶμος θεῶν, ὦ Ζεῦ, εἰ μοι
 Πιτρεύειας εἰπῶν. Ζεὺς τὸ κήρυγμα
 ἤδη ἐφίησιν, ὥστε ὕδεν ἐμῷ δέησιν. Μῶ.

DEORVM CONCILIVM.

Iupiter, Mercurius & Momus.

Iupiter.

NE posthac murmureis, ô Superi. Neque ad angulos conuersi in aurem, alter cum altero colloquar, indignantes multos parum dignos nostri symposij esse participes. Verum posteaquam coactum est concilium, quisque propalam in medium suam adferat sententiam, & quæ accusatione digna sunt, accuset. Cæterum Mercuri, præconium illud ex lege clara voce promulgato. **M. R.** Arrige aures, vocem comprime. Quis ex Dissensionibus & perfectis, quibus permissum est in concione verba vult facere? ipsa deliberatio de inquilinis, & hospitibus futura est. **MOMVS.** Ego Momus, ô Iupiter si fandi copiam mihi feceris. **I. V. P.** Iam ipso præconio loquendi libertas, tibi facta est. itaque meo permissu nihil opus est. **MOM.**

φημι τοίνυν δεινὰ ποιεῖν ἐν ἡμῶν,
 οἷς οὐκ ἀπέχρη θεὸς ἐξ ἀνθρώπων αὐ-
 τὰς γέγνησθαι, ἀλλ' εἰ μὴ καὶ τὰς ἀκα-
 λῆθους, καὶ θεράποντας αὐτῶν ἰσοτί-
 μους ἡμῖν ἀποφανῶσιν, ἔσθ' ἔν μείγα,
 ἔσθ' ἐνεανικὸν οἶοντα εἰργάσασθαι. ἀξιῶ
 δὲ, ὦ Ζεῦ, μὲν παρρησίας μοι δοῦναι εἰ-
 πεῖν· ἔσθ' ἐγὰρ ἂν ἄλλως διωαίμεν.
 ἀλλὰ πάντες με ἴσκειν ὡς ἐλεύθερός
 εἰμι τῷ γλῶττι, καὶ ἔσθ' ἔν ἂν κατὰ
 σιωπήσασκε τῶν ἑκαλῶς γιγνομένων.
 διελέγχω γὰρ ἅπαντα, καὶ λέγω τὰ
 δοκῶντά μοι ἐς τὸ φανερόν, ἔσθ' ἐδιδ-
 οώς τινα, ἔσθ' ἐγὼ αἰδέσθ' ὅτι καλύ-
 πτων τῷ γνώμην. ὥς τε καὶ ἐπαχθεὶς
 δοκῶ τοῖς πολλοῖς, καὶ συκοφαντι-
 κὸς τῇ φύσιν, δημόσιός τις κατήγορος
 ὑπ' αὐτῶν ἐπνομαζόμενος. πολλὴν ἀλλ'
 ἐπεί-

Aio itaque vitiosè, & improbè nonnullos nostrum facere, quibus non satis est semet Deos ex hominibus factos esse, nisi suos quoque pedissequos, & famulos nobis honore pares esse ostenderint; qua in re nihil magnum aut iuvenile se fecisse existimant. Volo verò, ô Iupiter, vt interrita loquendi libertas mihi concessa sit. Neque enim aliter, quæ sentio, effari possum. Sed me omnes ex æquo nouerunt, quam liberæ linguæ Deus sim, & quam nihil eorum, quæ parum honestè & decorè fiunt, reticere soleam. Etenim omnia in reprehensionem rapio, ac propalam, quæ mihi videntur, proloquor, neque formidans cuiusquam auctoritatem, neque præverecundia sententiam meam celans. Quapropter & onerosus multis esse videor, & natura sycophanticus, dum communis quispiam omnium accusator ab illis vocor. Sed enim postea-

R 5 quam

ἐπεὶ περ ἔξεσι, καὶ κεκήρυκται, καὶ σὺ,
 ὦ Ζεῦ, δίδως μετ' ἐξουσίας εἰπεῖν, ἔ-
 διν ὑποσειλάμεν ὅτι ἐρῶ. πολλοὶ
 γάρ φημι ὅτι ἀγαπῶντες, ὅτι αὐ-
 τοὶ μετέχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῖν ζυγε-
 θρίων, καὶ εὐωχῶνται θύσεως, καὶ
 ταῦτα, θνητοὶ ἐξ ἡμισείας ὄντες,
 ἐπὶ καὶ τὰς ὑπερήβας, καὶ δια-
 σώτας τὰς αὐτῶν ἀνήγαγον ἐς τὸν
 ἕρανόν, καὶ παρενέγραψαν. καὶ
 νῦν θύσεως Διανομάς τε νέμονται, καὶ
 θυσιῶν μετέχουσιν, ἔδιν καταβα-
 λόντες ἡμῖν τὸ μετόικιον. Ζεὺς. μη-
 δὲν αἰνιγματωδῶς, ὦ Μῶμε, ἀλλὰ
 ἁφῶς, καὶ διὰ ῥήϊδιον λέγε, πρὸς
 πῆλεις καὶ τένομα. γὰρ γὰρ ἐς τὸ μέσον
 ἀπ' ἐρρίπαι σοι ὁ λόγος, ὥς πολ-
 λούς εἰκάζειν, καὶ ἐφαρμόζειν ἄλλοτε
 ἄλλον

quam licitum est, atque ita iam proclamatum, & tu Iupiter, cum libertate loquendi facultatem mihi concessisti, nihil reformidans dicam. Multi sunt, inquam, non contenti, quod ipsi in deorum concilium admissi nostri contubernij sunt participes, quodque pari sorte nobiscum conuiuantur, præsertim cum ex dimidio homines eos esse constet suos præterea ministros, & chori socios in cælum adduxerunt, eosque deos fecerunt adscriptitios. Et nunc æqualem cum aliis distributionem auferunt, & sacrificiorum consortes sunt, pensionem in inquilinos constitutam nobis minimè persoluentes. IUP. Ne quid obscuris ambagibus inuoluas, ô Mome, verum perspicuè & dilucidè, quæ sentis, eloquere, additis quoque nominibus. Iam enim in medium oratio ita tibi projecta est, ut multos pariter in suspensionem rapiamus, ac alium alio

ἄλλον τοῖς λεγομένοις. καὶ ἡ δὲ παρρη-
 σιαστὴν ὄντα, μὴ δὲ ὀκνεῖν λέγειν. Μῶ.
 εὖ γε ὦ Ζεῦ, ὅτι καὶ παροτρύνεις με
 πρὸς τὴν παρρησίαν. ποιεῖς γὰρ τὸ
 βασιλικόν, ὡς ἀληθῶς, καὶ μεγαλόφρον.
 ὥς ἐρῶ, καὶ τένομα. ὁ γὰρ τοι γυναιό-
 τατο Διόνυσος ἡμιάνθρωπος ὢν,
 ὃς δὲ Ἑλλῶ μητρόθεν, ἀλλὰ ΣυροΦοί-
 νικὸς τινος ἐμπόρου τῷ Κάδμῳ θυγα-
 τριδῶς, ἐπεὶ περ ἡξιώθη τῆς ἀθανα-
 σίας, οἳ μὲν αὐτὸς ἐστὶν ὃ λέγω, ὅτε
 τὴν μήτραν, ὅτε τὴν μέθλην, ὅτε τὸ
 βασίλισμα· πάντες γὰρ οἵ μιν ὀρᾷτε
 ὡς θῆλυς, καὶ γυναικεῖος τὴν φύσιν,
 ἡμιμανῆς, ἀκράτεις ἔωθεν ἀποπνέων.
 ὁ δὲ, καὶ ὅλῳ φρατρίαν εἰσεποίησεν ἡ-
 μῖν, καὶ τὸν χορὸν ἐπαγόμενος πάρεσι,
 καὶ θεὸς ἀπέφηνε, τὸν Πᾶνα, καὶ τὸν
 Σιληνόν, καὶ Σατύρους, ἀγροίκες ἱεναῖς,
 καὶ

modo tuis dictis obnoxium infimulemus. Oportet verò liberum concionatorem nihil ob metum reticere. Mo. Euge ô Iupiter, quod me ad linguæ libertatem cohortaris. fit enim hoc abs te animo verè regio & magnifico. Proinde nominatim quoque eosdem perstringam. Ille enim generosissimûs Bacchus semihomo existens, neque à materna stirpe Græcus, sed Syrophœnicis cuiusdam mercatoris, nempe Cádmi nepos, postea quâ immortalitate donatus est, cuiusmodi ille quidem sit non dico, neque mitram, neq; ebrietatem, neque errantem eius incessum vitupero. Omnes enim, vt opinor, videtis quàm mollis sit & effœminatus deliciis, semiinsanus, statim à summo mane merum spirans. Ille verò totam curiam nobis asciuit, & toto choro aduecto præstò est, Deosque declarauit, & Pæna, & Silenum, & Satyros, agrestes quospiam &

καὶ αἰπόλους τὰς πολλὰς, σκίρτητικὰς
 ἀνθρώπους, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλοκότους.
 ὧν ὁ μὲν κέραια ἔχων, καὶ ὅσον ἐξ ἡμι-
 σείας εἰς τὸ κάτω αἰγὶ εἰκόσ, καὶ γέ-
 νειον βαθὺ καθεμένον ὀλίγον τρέ-
 γος ἀμφέρων ἐστίν· ὁ δὲ, Φαλακρὸς
 γέρων, ῥιμὸς τ' ῥίνα, ὅππῃ ὄντα τὰ πολλὰ
 ὀχέμενος. Λυδὸς ἔπος. οἱ δ' Σάτυροι, ὀ-
 ξῆς τὰ ὦτα, καὶ αὐτοὶ Φαλακροὶ, πε-
 ράσαι, οἷα τοῖς ἀρτί γενηθεῖσιν ἐρί-
 φοις τὰ κέραια πομφύετα, φρύγες
 πινὲς ὄντες. ἔχουσι δ' ἔρως ἅπαντες. ὁρᾷ-
 τε οἷός τις ἡμῖν θεὸς ποιεῖ ὁ γυνάδας; εἴτα
 θαυμάζομεν, εἰ κατὰ φρονέσιν ἡμῶν
 οἱ ἄνθρωποι, ὁρῶντες ἅτω γελοίους
 θεὸς, καὶ περσίδας; ἐγὼ γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ
 δύω γυναικας ἀνήγαγε, τῷ τε Ἀριά-
 δῳ, ἧς καὶ τὸν σέφαινον ἐγκατέ-
 λεξε τῷ τῶν ἀσέρων χαρῶ, καὶ τῷ
 Ἰκαρίῳ δ' γεωργῶν θυγατέρα καὶ ὁ πάντων
 γελοίο-

& captarios permultos, homines sal-
tationi deditos, & forma monstrosos.
Quorum hic quidem gerens cornua,
dimidia atque inferiore parte corpo-
ris capram referens, barbamque pro-
fundam nutriendam parum ab hirco dis-
crepat. Alter verò senex, caluitio, &
simis naribus deformatus, plurimum
super asinum inaequitans, genere Ly-
dus est. Ceterum Satyri, acutis auri-
bus, & ipsi calui, & cornigeri qua-
lia ferè hœdis nuper natis excrescunt
cornua. Phryges quidam existentes.
Sunt verò caudati omnes. Videte
cuiusmodi Deos nobis facit genero-
sus ille. Deinde miramur, si con-
temnunt nos homines, videntes adeò
ridiculos, & portentosos Deos. Mitto
enim dicere, quod & duas mulieres
adduxerit, nempe Ariadnem, cuius
etiam coronam stellarum choro an-
numeratam addidit: alteram Icarì a-
gricolæ filiam, & quod omnium est ri-
dicu-

γελοιότατον, ὦ θνητοί, καὶ τὸν κύνα τῆς
 Ηριγόνης, καὶ τῶτον ἀνήγαγν, ὥς μὴ
 αἰχμῶτο ἢ παῖς, εἰ μὴ ἔξει ἐν τῷ ἔθανῳ
 τὸ κυνίδιον αὐτῆς. ταῦτα ἔχ' ὕβρις ὑμῖν
 δοκεῖ, καὶ παροιμία, καὶ γέλως; ἀκέ-
 σατε δ' ἐν καὶ ἄλλας. Ζεὺς. μῆδ' ἐν ὦ
 Μῶμε, εἴπης, μήτε πρὸς Ἀσκληπιῶ, μή-
 τε πρὸς Ἡρακλέους· ὁρῶ γάρ οἱ φέρη
 τῷ λόγῳ. ἔπει γάρ, ὁ μὲν αὐτῶν, ἰατρίαν
 καὶ ἀνίσησιν ἐκ τῶν νόσων, καὶ ἔστι πολ-
 λῶν ἀντάξι. Ὁ ἄλλων· ὁ δ' Ἡρακλῆς
 υἱὸς ὦν ἐμὸς, ὅκ' ὀλίγων πόνων ἐπεία-
 το τὴν ἀθανάσιαν· ὥς μὴ κατηγορεῖ
 αὐτῶν. Μῶ. βιωπήσομαι διὰ σέ, ὦ
 Ζεῦ, πᾶσι εἰπεῖν ἔχων, καὶ ποι εἰ μῆ-
 δ' ἐν ἄλλο, ἐπὶ τὰς ἡμεῖς ἔχουσι τῶ πυ-
 ρός. εἰδὲ ἐξελῶ καὶ πρὸς αὐτόν σε τῇ
 παρρησίᾳ χρῆσθαι, πᾶσι ἀν εἶχον
 εἰπεῖν. Ζεὺς. καὶ μὲν πρὸς ἐμὲ ἔξε-

diculosissimum, ô Superi. Erigones quoq; canem illum adduxit, ne tristitia afficeretur puella, si in cœlo non haberet catellum suum. Hæc verò non videntur vobis esse contumeliosa, quæque nec insania, nec risu careant? Audite etiam alios. IVP. Caue, Mome, quicquam dixeris, aut de Æsculapio, aut de Hercule. Video enim quò orationis tuæ impetu rapiâris. Etenim horum alter agit medicum, & agrotos morbis leuât, estque planè multis alijs antefereendus. At Hercules filius meus non paucis laboribus immortalitatem adeptus est. Itaque caue ne hosce accuses. Mo. In tui quidem gratiam, tacebo Iupiter, & si multa dicenda habeam: atque si nihil aliud, adhuc tamen signa igne iniusta in corpore retinent. Portò si liceret & aduersum te dicendi libertate vsi, multa haberem quæ possem oratione reprehendere. IVP. Atqui in me maxime

π μάλιστε. μῶν δ' ἔν καί με ξενίας διώ-
 κεις; Μῶ. ὦ Κρήτη, μὲν ἔ μόνον τῷτο
 ἀκῆσαι ἐσιν, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι πρὸ σου
 λέγῃσι, καὶ πάφον ὑπιδεικνύουσιν. ἐγὼ
 δὲ ἔπε σκένοις πείθομαι, ὅτι Ἀχαι-
 ῶν Αἰγυιεύσῃ, ὑποβολιμῶν σε εἶναι
 φάσκουσιν. ὡς ἡ μάλιστε ἐλεγχθῆναι
 δεῖν ἠγῶμαι. ταῦτα ἔρω. τίω γάρ τοι
 ἀρχαῖα τῶν πατέρων ἀδρανόμημάτων,
 καὶ τίω αἰτίαν σὺ, ὦ Ζεῦ, παρέχεις Ἀυ-
 τὸς γὰρ ἐμπιπληκᾶς γε τὸν ἔθρονόν τ'
 ἡμιθέων· ἔ γάρ, ἂν ἄλλως εἴπειμι. καὶ
 τὸ πρᾶγμα γελοιοῦται τὸν ἐσιν, ὅππότε ἄν
 τις ἄφνω ἀκῆσῃ ὅτι Ὀδυσσεύς μὲν θᾶ-
 ρος ἀπεδείχθη, ὁ δὲ Εὐρυθεύς, ὃς ἐπέ-
 ταπεν αὐτῷ, πέθιγκε καὶ πλησίον Ἡρα-
 κλέως νεῶς, οἰκέτω ὄντο, καὶ Εὐ-
 ρυθεύς ταφῶ, τῷ δεσποτῷ αὐτοῦ.

καὶ

mè tibi licet dicere. Nunquid igitur
& me ut Deum inquilinum in ius vo-
cas; Mo. Equidem in Creta non tan-
tùm hoc audire licet, verùm aliud
quoque de te dictitant, atque etiam
sepulchrum tuum commonstrant
hospitibus. Ego verò neque illis fi-
dem habeo, neque ex Achiuorum
numero Æginensibus supposititium
te esse affirmantibus. Ceterùm, quæ
cum primis reprehensione digna sunt,
ea in medium adducam. Enimverò
horum delictorum principium &
causam præbuiti. Ipse enim semide-
is cælum iam compleuisti. neq; enim
aliter possum dicere. Estque res planè
absurdissima, si quis ex improviso au-
dierit Herculem in deorum nume-
rum esse assumptum, Eurystheum au-
tem, qui illi imperavit, facis functum
esse; & Herculis templum ærni in
proximo, ministri existentis, Eury-
sthei verò illius domini sepulchrum.
Et

καὶ πάλιν ἐν Θήβαις, Διόνυσος μὲν θε-
 ὅς, οἱ δ' ἀνεψιοὶ αὐτῷ, ὁ Πενθεύς, ὁ Ακ-
 ταίων, καὶ ὁ Δεάρχος, ἀνθρώπων ἀ-
 πάντων κακοδαίμονές εἰσι. ἀφ' ἧς δὲ
 ἀπαξ οὐ ᾧ Ζεὺς ἀνέωξας τοῖς τοιούτοις
 τὰς θύρας, ἀπάντες μεμίμηντάί σε. καὶ
 ἔχει ἄρρενες μόνον, ἀλλ' ὅπερ ἀγχιον,
 καὶ αἱ θήλειαι θεαί. ὥς τε ταῦτα μὲν
 εἶπεν μοι δοκῶ. μακρὸν γὰρ ἂν τ' διε-
 λέγχειν ἤροίτο. Ζεὺς. μήδ' ἐν πρὸς τῷ
 Γαυμήδης ὁ Μῶμε εἶπης. χαλεπὴ
 νῶ γὰρ εἰλυπήσεις τὸ μεράκιον, ὀνη-
 δίσας εἰς τὸ γῆ. Μῶ. ὥς ἐν μὴδ' ἐ
 πρὸς τῷ ᾧ εἶπω, ὅτι καὶ ἔστι ἐν τῷ
 ἔργον ἔστιν, ὅτι τῷ βασιλεὺς σκήπτρον
 καθεζόμενος, καὶ μονονυχὶ ὅτι τῷ
 κεφαλῇ σου νεοπύων, θεὸς εἶναι
 δοκῶν, καὶ καὶ τῷ τῷ Γαυμήδους

Et rursus ex Thebanis Dionysius Deus factus est: eius autem consobrini nimirum Pentheus & Actæon & Learchus homines fuerunt omnium infelicissimi. Ex quo verò tu Iupiter semel illis hanc licentiæ ianuam aperuisti, omnes tuum institutum imitantur. Neque tantum Dij tui sunt imitatores sed (quod turpissimum) etiam Deæ hac in parte tuum æmulantur ingenium. Itaque hæc mihi missa facienda videntur: multi enim laboris esset hæc cuncta singulatim reprehendere. I V P. At vide, Mome, ne quid de Ganymede dixeris. Malè enim me habebis, si adolescentem verbis conturbaueris, affecto contumelia genere. M O M. Proinde neque de aquila quicquam dicturus sum, quod & illa in cœlo versatur, regio sceptro insidens, ac tantum non super capite tuo nidificans, & deus esse gestiens: aut illam quoque in Ganymedis gratiam

ἔνεκα εἰσόμεν; ἀλλ' ὁ Ἀτῆς γε. ὦ Ζεῦ,
 καὶ ὁ Κορύδαας, καὶ ὁ Σαβάζις, πόθεν
 ἡμῖν ἐπείσεκλήθησαν ἔποι, ἢ ὁ Μίθρης
 ἐκεῖν, ὁ Μῆδ, ὁ τὸν κἀνδρυν, καὶ
 τὴν πᾶραν, ἐδὲ ἐκλιπύζων τῇ Φωνῇ,
 ὥς ἐδὲ λὺν προπὶη τις, ζυνήσι. τοι-
 γάρ ἔν οἱ σκύθαι, ἔ οἱ Γέται ταῦτα
 ὀρώντες αὐτῶν, μακρὰ ἡμῖν χαίρην εἰ-
 πόντες, αὐτοὶ ἀπεθανατίζουσι, καὶ
 θεοὺς χειροτονέουσιν, ἔς ἃν ἐθελήσωσι,
 τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅν περ καὶ Ζάμελ-
 ξις διῆλθ' ὦν, παρενεγράφη, ὥς
 οἱ δὲ ὅπως Διᾶλαθών. καὶ τοι ταῦ-
 τα πάντα, ὦ θεοὶ, μέτρια. σὺ
 δὲ ὦ κωροπρόσωπε, καὶ σινδόσιν ἐ-
 σαλμένε Λιγύπτιε, τίς εἰ, ὦ βέλπτε,
 ἢ πῶς ἀξιοῖς θεὸς εἶναι ὑλακτῶν;
 τί δα

tiam præteribimus? Atqui, ô Jupiter, Attis ille, & Corybas, & Sebazius unde nobis tandem accersiti veniunt? aut etiam Mithres ille Medus, qui indumento Persico amictus, & tiara redimitus est, neque Græcam vocem sonans, adeo ut, si quis illi nectar propinet, præbentem non intelligat. Itaque & Scythæ & Geræ hæc videntes, nobis longum valere iussis, ipsi immortalitate donant homines, suisque suffragiis Deos quoscunque libuerit constituunt, non alia ratione, quam Zamolxis servilis conditionis homo existens, diuinitatem adeptus est, & Deorum numero adscriptus, haud scio quo modo nobis imposuerit. At sanè hæc omnia ô Dij, adhuc mediocria, & aliquo modo ferenda sunt. Cæterum tu, ô canino rictu hians Ægyptie, qui sindone amictus es, quisnam esse gloriaris, ô optime, aut quomodo Deus esse contendis latrando?

Quid

ἡ δὲ βεβλόμεν, καὶ ὁ μεμφίτης ἔπαι-
 ταῦρ, ὁ πικίλ, προσκυνοῖται καὶ
 χρᾶ, ἔσθ' ὡς φησὶς ἔχει αἰχύνοντα
 θεοὶ ἰδίους, καὶ πηγήκας εἰσὶν, καὶ τρά-
 γας, ἔσθ' ἄλλα πολλὰ γελοῖό τερα, οὐκ
 οἶδ' ὅπως ἐξ Αἰγυπτίας ὠραβυθέντας
 εἰς τὸν ἔρανόν, αἱ ὑμεῖς ὦ θεοὶ, πῶς
 ἀνέχεσθε ὁρῶντες ὀπίσης, ἢ καὶ μάλ-
 λον ὑμῶν προσκυνούμενα; ἢ σὺ ὦ Ζεῦ,
 πῶς φέρεις, ἐπειδὴν κερὰ κέρτα
 φύσῳσί σοι; Ζεὺς. αἰχρὰ ὡς ἀληθῶς
 πάντα φησὶ τὰ πρὸ τῶν Αἰγυπτίων. ὁ-
 μως δ' ἔν, ὦ Μῶσε, τὰ πολλὰ αὐτῶν,
 αἰνίγματα ἐστὶ, καὶ ἔσθ' ὅσον χρὴ κατε-
 γελαῖν, ἀμύητον ὄντα. Μῶ. πάνυ γὰρ
 μυστηρίων, ὦ Ζεῦ, δεῖ ἡμῖν, ὡς εἰδέναι,
 θεὸς μὲν, τὸς θεός, κυνοκεφάλους
 δε, τὸς κυνοκεφάλους. Ζεὺς. ἔα, φηροί,
 πρὸς τὰ Αἰγυπτίων· ἄλλοτε γὰρ πρὸς
 τῶν

Quid autē sibi vult & Mēphites taurus ille versicolor, qui & adoratur, & respondet oraculis, neque non prophetas habet? Pudet verò me ibides percensere, & simias, & hircos, atque his longè absurdiora, quæ nescio quomodo ex Ægypto in cœlum vsque conscenderunt. Illa itaque, ô Dij, quomodo sustinetis æquali vobiscum honore, aut etiam amplius adorari? Aut tu Iupiter, quo ferre potes animo, posteaquam arietis cornua tibi produxerint? IVP. Turpia profectò sunt, quæ dicis de Ægyptiis. Attamen pleraque illorum in se mystica complectuntur ænigmata, quæ non prorsus à prophanis deridenda sunt. MO M. Planè nobis, Iupiter, opus est mysterijs, vt deos deos esse cognoscamus, & caninis capitib⁹ præditos, canes esse intelligamus. IVP. Mitte de Ægyptiis in præsens dicere: nos verò de his

S

ali-

τάτων ὀπισκευόμεθαι ὀπίχολῃς. σὺ
 εἴτε τὰς ἄλλας λέγε. Μῶ. τὸν Τροφώ-
 νιον, ὃν Ζεὺς καὶ ὁ μάλιστά με δότοπνίχας,
 τὸν Ἀμφίλοχον, ὃς ἐναγῆς ἀνθρώπων,
 καὶ μητραλοῖς ἕως αὖν, θεασιωδὲ ὁ γεν-
 ναῖ· ὅς ἐστι Κιλικία, ψευδόμενος πα-
 ρολλὰ, καὶ γοητεύων τοῖν θύοιν ἄβα-
 λοῖν ἔνεκα. ποιχαρῆν ἐκ ἐπισυ, ὃ Ἀπαλ-
 λον εὐδοκίμοις, ἀλλὰ ἤδη πᾶς λίσσος,
 καὶ πᾶς βωμός χρησιμεύει, ὃς αὖν ἐ-
 λαιῶν περὶ χυθῇ, καὶ στεφάνους ἔχει. καὶ
 γόητ· ὁ ἀνδρὸς εὐπρήση, οἷοι πολλοί
 εἰσιν. ἦ δὲ ὁ Πολυδάμαντ· ὁ δὲ αἰθ-
 λητῆς ἀνδρίας ἰάται τὰς πυρετιόντας
 ἐν θλυμπία, καὶ ὁ Θεαγένης ἐν Θάσῳ.
 καὶ Ἐκτορι θύσας ἐν Ἰλίου, καὶ Πρωτε-
 σιλάῳ κατανέκρῳ ἐν χερρόνησῳ· αἶφ'
 εἰδ' ἐν τοσούτοι γεγονάμεν, ὀπίδεδωκε
 μάχην ἢ ὀπισθεκία. καὶ ἱεροσυλία,

alias per otium deliberabimus. Itaque alios si qui notandi supersunt adducito. Mom. Trophonium, ô Iupiter, & quod me præfocat, Antilochum. ille inquam, scelesti, & matricidæ hominis filius vaticinatur in Cilicia, multa impudenter ementiens, & duorum obolorum gratia præstigijs incantans homines. Quocirca non amplius tu Apollo, ob vaticinij prædicationem haberis in pretio, sed iam omnis lapis & quævis ara responsa dat oraculum petentibus, dummodo oleo perfusa fuerit. & coronas habuerit, & homine præstigiatore abundauerit, cuiusmodi iam permulti sunt. Iam etiam Polydamantis athletæ statua medetur febre laborantibus in Olympia, & Theagenis in Thaso: quin Hectori quoque sacra faciunt in Ilío, & è regione Protefilao nempe in Cherroneso. Ex quo igitur in tantum numerum subinde aucti excreuimus, magis in

καὶ ὅλως, καταπεφρονήκασιν ἡμῶν,
 εὖ ποιῶντες. καὶ ταῦτα μὲν πρὸ τῶν νό-
 θων, καὶ παρεγγράφων. ἐγὼ δὲ καὶ ξέ-
 να ὀνόματα πολλὰ ἡδὴ ἀκέων, ἔτε
 ὄντων ἰνῶν παρ' ἡμῖν, ἔτε συζηταὶ ὅλως
 δυναμένων, πάνυ, ὦ Ζεῦ, καὶ ὅτι τέ-
 ται γὰρ. ἡ πᾶς γάρ ἐστιν ἡ πολυφύλ-
 λη τῆς ἀρετῆς, καὶ φύσις, καὶ εἰμαρ-
 μένη, καὶ τύχη; ἀνυπόσταται, καὶ κενὰ
 πραγμάτων ὀνόματα, ὑπὸ βλα-
 κῶν ἀνθρώπων τῶν φιλοσόφων ὅτι
 νοηθέντα, καὶ ὅμως αὐτοχέδια ὄν-
 τα, ἔτω τὰς ἀνοήτους πέπεικεν, ὥς
 εἰς ἡμῖν, εἰς τὴν φύσιν βέλεται, εἰ-
 δὼς ὅτι καὶ μυρίας ἐκατόμβας πα-
 ρατήσῃ, ὅμως πλὴν τύχης πράξου-
 σαι τὰ μεμοισραμένα, καὶ ἅ ἐξ ἀρ-
 χῆς ἐκάστω ἐπεκλώσθῃ. ἡδέως ἀν

usu fuit periurium & sacrilegium, & omnino nos despectui habere coeperunt, rectè facientes. Et hæc quidem de nothis & supposititijs dicta esse volui. Caterùm ego & peregrina nomina per multa audiens eorùm, qui neq; degunt apud nos, neque villo modo possunt esse, admodùm, ô Iupiter, propter hæc rideo. Vbi enim gentium est multis iactata illa virtus & natura, & fatum, & fortuna? intoleranda & vana rerum vocabula ab inertibus hominibus philosophiæ titulo semet venditantibus excogitata. Quæ quanquam ipsorum commenta sunt, sic tamen simplicium animis persuaserunt, vt nemo amplius nobis sacrificare dignetur, cum certò persuasum habeam, etiamsi infinitas hecatombas nobis obtulerit, fortunam tamen nihilo secus ea facturam, quæ à fatis decreta sunt, & quæ sub initium cuique nascentium Parcæ fatalibus fuis adnuerint.

ἔν' ἐροίμην σε, ὦ Ζεῦ, εἴ ποτε εἶδες ἢ ἀρε-
 τῇ, ἢ Φόβῳ, ἢ εἰμαρμένῳ· ὅτι μὲν
 γὰρ καὶ σὺ ἀκέραιος ὢν ταῖς τῶν φιλοσό-
 φων διδραχμαῖς, οἶδ' αἰ, εἴ μὴ καὶ κω-
 φός τις εἴ, ὡς βρωόντων αὐτῶν μὴ ἐπαί-
 ειν. πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, κατὰ παύσω
 τὸν λόγον. ὁρῶ γὰρ τὰς πολλὰς ἀχ-
 θομένους μοι λέγοντι, καὶ Κυρίττοντας,
 ὁκέτους μάλιστα, ὧν καθήψατο ἡ παρ-
 ῥησία τῶν λόγων. πέρας γὰρ εἰ ἐθέλεις
 ὦ Ζεῦ, ψήφισμά τι πρὸς τέτων ἀνα-
 γνώσκειν ἢ δὴ συγγεγραμμένον. Ζεὺς
 ἀνάνηθι. ἔπιντε γὰρ ἀλόγως ἡ-
 πάσσω. καὶ οἶετ' αὐτῶν πολλὰ ὅστις
 χεῖν, αἰς μὴ ὅστις παλαιὸν ἀν-
 γίγνηται.

ωε (ο) 39

uerint. Perlibenter itaque te Iupiter
interrogarem, vbinam tibi visa esset,
aut virtus, aut natura, aut fatū? Quod
enim & tu talia subinde in philoso-
phorum disputationibus audias, mi-
hi dubium non est, nisi fortasse quis-
piam surdus sis, vt eosdem vociferan-
tes inaudire nequeas. Multa equidem
adhuc dicenda supersunt, sed finem
verborum faciam. Video enim quos-
dam ob dicta mea dolenter pertur-
bari, & iam sibilare, maximè verò eos
qui orationis libertate tacti sunt. Ita-
que pro concludenda oratione, si ita
sedet animo tuo Iupiter, decretum
quoddam de illis legam iam conscrip-
tum. IVP. Recita: neque enim omnia
absurdè aut de nihilo reprehendisti.

Et sanè multa ex illis inhiben-
da & coërcenda sunt ne in

immensum ex-
crescant.

et [o] 20

Αγαθὴ τύχη.

Μῶμος καὶ Διός.

ΕΚκλησίας ἐννόμος ἀγομένης, ἐβδό-
μη ἱσταμένῃ, ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνευε, καὶ
προήδρευε Ποσειδῶν, ἐπιστατὴς Ἀπόλ-
λων, ἐγραμμάτευε Μῶμος τῶν νυκτός,
καὶ ὁ Ὑπνός τῶν γνώμενων εἶπεν. Επειδὴ
πολλοὶ τῶν ξένων ἐμόνον Ἕλληνας, ἀλλὰ
καὶ βάρβαροι, ἐθαμῶς ἀξιοὶ ὄντες κοι-
νωεῖν ἡμῖν τὴν πολιτείαν περὶ γράφον-
τες, καὶ οἶδ' ὅπως καὶ θεοὶ δόξαντες, ἐμ-
πεπλήκασι μὲν τὸ βράνιον, ὡς μερόν εἶναι
τὸ Συμπόσιον ὅχλος ταραχώδης, πολυ-
γλώσσω πινῶν, καὶ ξυγκλύδων, ἐπιλέ-
λοιπε ἢ ἡ ἀμβροσία, καὶ τὸ νέκταρ, ὥς
μναῖς ἤδη τὴν κοτύλην εἶναι, διὰ τὸ πολλῆ-
ς τῶν πινόντων, οἱ ἢ ὑπὸ αὐθα-
δείας περυσάμενοι τὰς παλαιὰς πε. ε
αλη-

DIALOGI.
DECRETVM.

413

Bona fortuna.

Momi & Iouis.

Concilio legitimè coacto, septimo idus Iupiter rectorem agebat, Neptunus præsidem, Apollo præfectum, & Momus scribæ officioungebatur noctu, & Somnus dixit sententiam. Quoniam multi ex peregrinis non Græci tantum, verum etiam Barbari, nequaquam digni existentes cœlestis reipublicæ communi nobiscum participatione nothi & subditij, haud scio quo nam modo etiam Dij esse contendentes cœlum compleuerunt, ita vt symposium tumultuosis turbis plenum sit, obstrepentibus passim diuersis linguis multitudinis vndique accersitæ: defecit autem ambrosiæ & nectaris copia, ad eò vt mna iam coëmenda sit hemina propter bibentium multitudinem: sed enim illis qua sunt procacitate &

S S immo-

αἰληθεῖς θεοί, προεδρίας ἐξιώκασιν
 ἑαυτοὺς ὡρᾶ πάντα τὰ πάτρια, καὶ ἐν
 τῇ γῇ προσιμαῖον θείλῃσι, διεδόχθω
 τῇ βελῇ καὶ τῷ δήμῳ· συλλεγῆναι μὲν
 ἑκκλησίαν ἐν τῷ Ὀλύμπῳ πρὸ τρο-
 πᾶς χειμερινᾶς· ἐλέσθαι δὲ Ὀπιγνώ-
 μονας τελεῖας θεοὺς ἐπὶ αὐτοῖς μὲν, ἐκ
 τῆς παλαιᾶς βελῆς τῆς Ὀπὶ Κρόνου,
 τέτταρας δὲ ἐκ τῶν δωδεκα. καὶ ἐν
 αὐτοῖς, τὴν Δία. τέττας δὲ τὰς Ὀπι-
 γνώμονας, αὐτοὺς μὲν καθέζεσθαι ὁμό-
 σαντας τὸν νόμιμον ὄρκον, τὴν Στύγα.
 τὸν Ἑρμῆν δὲ, κηρύξαντα ζωαγα-
 γεῖν ὅπαντας, ὅσοι ἀξιῶσι ζωοτε-
 λαῖν εἰς τὸ σινέδριον. τὰς δὲ ἡ-
 κοιν μάρτυρας ἐπαγομένους ἐνωμό-
 τας, καὶ ἀποδείξας τῷ γένους. τὴν
 πόθην δὲ, οἱ μὲν, περὶ τῶσιν καθ'

ἕνα

immodestia, Dijs veris antiquis loco
motis semet ipsi primis dignantur ac-
cubitibus præter omnem morem
patrium: adhæc in terris quoque ante
alios honorari contendunt, visum
est senatui populoque, vt ad hyberna
solstitia cogatur in Olympo concili-
um: septem autem ad cognoscendum
appositi eligantur dij perfecti. tres
quidem ex curia veteri, quæ Saturno
regnante constituta est: quatuor au-
tem ex duodecim, quorum in nume-
ro vnus erit Iupiter. Cæterum qui ele-
cti erunt arbitri, ipsi ad cognoscen-
dum causas sessum eant, dicto prius
iuramento legitimo, nimirum Styge.
At Mercurius proclamato præconio
vniuersos in concionem congreget,
quicunque in Deorum conciliū
legitimè admitti postulant. Veniant
autem illi adductis iuratis testibus, &
certis generis indicij. Deinde illi in
vnum locum conueiant, verum ar-
bitri

ἕνα, οἱ δὲ ὀπιγνώμονες ἐξετάζοντες,
 ἢ θεὸς εἶναι δοκοῦντα, ἢ καταπέμ-
 ψασιν ὀπί τὰ σφέτερα ἡρία, καὶ τὰς
 θήκας τὰς παρονομασθῆναι. ἦν δὲ τις αἰ-
 λῶ τῶν ἀδοκίμων, καὶ ἀπαξ ὑπὸ τῷ
 ὀπιγνωμόνῳ κερκιδέντων ὀπιβαίνων
 εἰς ἕραν, εἰς τὸν τρίταρον ἐμπεσὴν τῷ-
 πον. ἐργάζεσθαι τὰ αὐτῷ ἕκαστον, καὶ
 μήτε τὴν Ἀθηνᾶν ἰᾶσθαι, μήτε τὸν Ἀ-
 σκληπιὸν χρῆσθαι, μήτε τὸν Ἀπὸλ-
 λω πρᾶττον μόνον ποιεῖν, ἀλλ' ἐν τῷ ὀπι-
 λεζόμενῳ, μάντιν ἢ κηρυγῶν, ἢ ἰα-
 τρὸν εἶναι. τοῖς δὲ φιλοσόφοις περὶ
 πρᾶττον, ἢ ἀναπλάττειν καὶ ἀνόμα-
 τα, μηδὲ ληρεῖν περὶ τῶν οὐκ ἴσασιν.
 ὅποσοι δὲ ἡσθηναίων ἢ θυσίων ἡξιώθη-
 σαν, ἐκείνων μὲν καθαρῶς εἶναι τὰ ἀ-
 γάλματα, ἐντεθῆναι δὲ ἢ Διὸς, ἢ Ἡ-
 ρας, ἢ Ἀπόλλωνος, ἢ τῶν ἄλλων πινός.
 ἐκεί-

bitri accurate expendentes, aut deos illos declarabunt, aut ad sua sepulchra, & maiorum tumulos ablegabunt. Si verò quispiam ex obscuris & reprobatis comprehensus fuerit, & semel ab arbitris condemnatus in coelum ascenderit, ille per præceptum in tartarum corruat. Præterea quisque exerceat sua commercia, neque Minerva rei medicæ intenta sit, neque Æsculapius dandis oraculis vacet, aut seruiat, neque Apollo tanta soli sibi obeunda vendicet, sed vna re quapiam electa, aut vatem, aut citharædum, aut medicum agat. Porro philosophis dicetur, ne noua subinde fingendo comminiscantur nomina, neque de ijs, quorum imperiti sunt, nugentur. In quorumlibetque autem honorem, aut cultum templa aut sacra constituta sunt, illorum imagines subvertantur, earumque loco aut Iouis, aut Apollinis, aut alterius cuiuspiam erigatur.

ἐκείνοις δὲ πέφον χάσσαι πῶ
 πόλιν, καὶ σήλω ὀπισθεῖσαι ἀντὶ βω-
 μῆ. ἦν δὲ τις ὠδρακῆς τῆς κηρύγ-
 ματος, καὶ μὴ ἐβλήθη ὀπίτῃς ὀπι-
 γνώμονας ἐλθεῖν, ἐρήμιον αὐτῶ κατὰ
 ἀλαϊτησάντων. Ζεὺς. τῶ μὲν ἡμῖν τὸ
 ψήφισμα δικαιοτάτον, ὦ Μῶυε, καὶ
 ὅτω δοκεῖ, ἀνατεινάτω πῶ χεῖρα.
 μάλλον δὲ ἔτω γιγνέσθω πλείους γὰρ
 αἰδῶσι, ὅτι ἴσονται οἱ μὴ χειροτονήσαν-
 τες. ἀλλὰ νῦν μὲν ἀπιτε. ὁπότεν δὲ κη-
 ρύξη ἡ Ερμῆς, ἡκετὶ κομίζοντες ἕκαστος
 ἐναργῆ τὰ γνωρίσματα, καὶ σαφῆς τὰς
 ἀποδείξεις, πατρὸς ὄνομα, ἑ μητρὸς, καὶ
 ὄθον, καὶ ὅπως θεὸς ἐγένετο, ἑ φυλὴν, καὶ
 φράτορας. ὡς ὅστις ἂν μὴ ὠδρακῇ,
 εἰδὲν μελήσει, τοῖς ὀπιγνώμοσιν, εἰ νε-
 ών τις μέγαν ὀπί γῆς ἔχει, ἑ εἰ οἱ ἄν-
 θρωποι θεὸν αὐτὸν εἶναι νομίζουσιν.

gatur, illis autem vrbs congesta terra
sepulchrum accumulet, & aræ loco
statuam reponat. Quod si quis præ-
conio dicto audiens esse noluerit, ar-
bitrorumque examen, & censuram
subire recusarit, ille indicta caussa cõ-
demnetur. IVR. Iustissimum equidem
decretum est istud, ô Mome, & qui
suffragatur, hic manum protendat.
Atqui potius ita fiat. Cõplures enim
nouī futuros, qui sua non sunt ad-
iecturi suffragia. Verum in præsens
abite. Cæterum in concionem accer-
siti à Mercurio, venite adferentes v-
nusquisq; cognitiones claras, & ma-
nifestas probationes, patris &
matris nomen, & vnde oriundus sit,
tum quomodo diuinitatem adeptus
sit, adhæc tribum quoque & curiales.
Verum enimverò, qui præsto non fue-
rit, parum curæ erit arbitris, tametsi
ille in terris ingens delubrum habue-
rit, ac homines eundem Deum esse
existimauerint.

ΤΙΜΩΝΗΜΙΣΑΝ--

ΘΡΩΠΟΣ.

Ω ΖΕῦ Φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἐπαρσίε, καὶ
 ἐφέςιε, καὶ ἀστεροπητᾶ, καὶ ὄρχιε, καὶ
 νεφεληγερέτα, καὶ ἐρίγδωπε, καὶ εἴ τι σε
 ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ καλῶσι, καὶ
 μάλιστα ὅταν δισπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα·
 τότε γὰρ αὐτοῖς πλυώνυμος γινόμενος
 ὑπερείδεις τὸ πίπλον τῶ μέτρου, καὶ ἀνα-
 πληροῖς τὸ κεχηνὸς τῶ ῥυθμῷ· πᾶσι
 νῦν ἡ ἐρισμάρα γ' ἀσραπὴ, καὶ ἡ βα-
 ρύδρομ' βροντὴ, καὶ ὁ αἰθαλόεις, καὶ
 ἀργήεις, καὶ ῥιμερδαλέος κεραυνός; ἀ-
 παντα γὰρ πεῦτε λῆρ' ἡδὴ ἀναπέ-
 φηνε, καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἐξω-
 ῖ πατάγματος ὀνομάτων. τὸ δ' αἰοίδι-
 μόν σε, καὶ ἐκηβόλον ὄπλον, καὶ πρὸ χει-
 ρον, σὺ κοῖσθ' ὅπως πλέως ἀπέσβη, καὶ
 ψυχρόν ἐστι, μηδὲ ὀλίγον σπινθήρα ὀρ-
 γῆς

TIMON SIVE MI-
SANTHROPVS.

O Iupiter philie & hospitalis, sodalitie, domestice, fulgurator, iusiurandice, nubicoge, grandistrepe, & si quod aliud tibi cognomen artoniti poëtae tribuunt, maxime cum hærent in versu. Nam illis tum multinominis factus, carminis ruinam fulcis, metrique explēs hiatum. Vbi tibi nunc magnicrepum fulgur, grauis tremum tonitru? Vbi ardens, candens ac terrificum fulmen? Nam hæc omnia iam palam apparet nugasse, fumumque poëticum, nec omnino quicquam præter nominum strepitum. Sed decantata illa tua arma eminus ferientia, expromptaque, nescio quomodo penitus extincta sunt, frigentque, adeo ut ne minimam quidem scintillulam iracundiæ aduersus nocentes reli-

γῆς κ' τῶν ἀδικούντων διαφυλάττον.
 θᾶπτον γ' ἔν τῶν ἑπιπορεύειν πρὸς ἑπιχει-
 ρούντων ἑωλον θρυαλλίδα φεβηθείη
 αἶν, ἢ τινὲς τῶν πανδαμάτορες κεραυνῶ
 φλόγα, ἔτω δαλὸν ἵνα ἐπανατρίνα-
 σθαι δοκῆς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν, ἢ κα-
 πνὸν ἀπ' αὐτῆς μὴ δεδιέναι. μόνον ὅτ' ἔτι
 οἶεσθαι ἀπολαύειν τῶν τρυφῶν, ὅτι αἰ-
 ναπληθήσονται τῶν ἀσέβων. ὥς ἤδη διὰ
 ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεύς ἀντιβροντῶν
 ἐπέλμα, ἔπειτα τοὶ ἀπίθανοι ὧν πρὸς
 ἔτω ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία, θερμο-
 γὸς αἰὲρ, καὶ μεγαλαυχόμενος. πῶς
 γὰρ, ὅπως καὶ κατὰ πρὸς ἐπὶ μαυροδραγό-
 ρα καθεύδεις, ὅς ἔτι τῶν ἑπιπορεύον-
 των ἀκέραιος, ἔτι τὰς ἀδικούντας ἑπι-
 σκοπῶς; λημῶς δὲ, καὶ ἀμβλυώτεις
 πρὸς τὰ γινόμενα, ἔτι ὥς ἐκκεκώ-
 φωσαι, κατὰ πρὸς οἱ περὶ θεοῦ τις ἐπὶ

reliquam obtineant. Itaq; citius quis ex his, qui peiesaturi sunt extinctum ellychnium metuerit, quam flammam fulminis cuncta necantis: adeò titionem quempiam incutere videris eis, vt ignem quidem aut fumum ab illo proficiscentem nihil quicquam formident: verùm hoc solùm vulneris inferri posse iudicent, vt fuligine compleantur. Quibus rebus factum est, vt iam Salmoncus tibi sit ausus etiam obtonare: neq; id admodum ab re, quippe aduersus Iovem vsque adeò frigidũ, vir ad facinora feruidus, audaciaque tumidus. Quid ni enim faciat, vbi tu perinde ac sub mandragora stertis, qui neq; peierantes exaudias, neque eorũ qui flagitia cõmittunt, respectũ agas? Cæcutis autem lippitudine, hallucinaris ad ea quæ fiunt, auresque iam tibi obsurduerunt, instar horum, qui ætate defecti sunt. Quandoquidem cum

νέος γέπῃ καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τῶν
 ἔργων, πολλὰ καὶ τῶν ἀδίκων, καὶ βιάμων
 ἐποίεις, καὶ ἔδεδεπτε ἡγέας τότε πρὸς αὐτὰς
 ἐκ χειρὶ αὐτῶν, ἀλλ' αὖτις ἐνεργὸς πάντως
 ὁ κεραινὸς λῶν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσείετο, ἔπειτα
 βροντὴ ἐπαταγεῖτο, ἔπειτα ἀσραπὴ συν-
 εχέει, ὡς εἰς ἀκροβολισμὸν, πρὸς ἡ-
 κωνάρετο. οἱ σεισμοὶ δὲ κροσκινηδὸν, καὶ ἡ
 χιὼν ῥωρηδὸν, καὶ ἡ χάλαζα πετρηδὸν.
 καὶ ἵνα σοὶ φορτικῶς διαλέγωμαι,
 ὑπεὶ τὴν ῥαγοδαῖον, καὶ βίαιον, πόν-
 μος ἐκάστη σαγῶν. ὥς τε τηλικαύτη
 ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ναυαγία ἐπὶ τῇ
 Δευκαλίῳ ἐχρῆτο, ὡς ὑπερρυ-
 χίων ἀπάντων καταδεδυκόντων,
 μόγις ἐν τῇ κιβώτιον πείσωθῃναι,
 προσκείμεν τῷ Λυκαρῆϊ, ζάπυρόν
 τι τῶν ἀνθρώπων σπέρματος διαφυ-
 λάττον οἱ θεοὶ γονεὺς κακίας μείζονος.
 πικρότεροι αἰχμάδων τῶν ἀνθρώπων τῶν ἀνθρώπων

iuuenis adhuc esses, acrique animo
vehemensque ad iracundiam, per-
multa in homines maleficos ac vio-
lentos faciebas, neque tum vnquam
tibi cum illis erant induciæ: sed per-
petuò fulmen erat in negotio, perpe-
tuò obuibrabatur ægis, obstridebat
tonitru, fulgur continenter iaculo-
rum in morem densissimè ex edito
loco deuolantium torquebatur, terræ
quassationes, cribri instar frequentes,
adhæc nix cumulatim, neq; non gran-
do saxorum in morem. Atque vt tibi
molestè disseram, imbresque rapidi &
violenti, ac flumen quotidie exundās.
Hinc tantum repente Deucalionis æ-
tate naufragium ortum est, vt omni-
bus sub aqua demersis, vix vnica sca-
phula seruaretur, quæ in montem Ly-
corem appulit, humani generis quasi
scintillulas quasdam seruans, vnde
sceleratius etiam genus in posterum
propagaretur. Nimirum igitur dig-
num

ρα κομίζῃ πρὸ αὐτῶν, ἔτι θύοντ' ἔπι
 σίλινος, ἔτι σεφαιῶντις, εἰ μή τις ἄρα
 πέρριγον ὀλυμπίων, ἔστος ἔπ' αὖν α-
 ναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τε
 δέχαῖον συντελῶν. ἔκαστ' ὀλίγον κρό-
 νον σε, ὦ θεῶν γλυνατότατε, δ' ἀποφαίνε-
 σι, παρῶσάμενοι τ' ἐμῆς. ἐῷ λέγειν, ὁ-
 ποῖά τις ἤδη σε τὸν νεῶν σεου λήκασιν.
 εἰ δὲ καὶ αὐτῷ σοι τὰς χεῖρας ὀλυμπι-
 ᾶσιν ἴπι βεβλήκασι. καὶ σὺ δ' ὕψι βρε-
 μέτης ὠκνησας, ἢ ἀναστῆσαι τὰς κύ-
 νας, ἢ τὰς γέτονας ἴπικαλέσαι, ὥς
 βοηδρομήσαντες αὐτὰς συλλάβοιεν,
 ἔπι συσκευαζομένους πρὸς πύλιν φυγὴν.
 ἀλλ' ὁ γλυναῖ' ἔτι, καὶ γιγαντολέτωρ,
 ἔπι πανοκράτωρ ἐκάρησο, τὰς πλο-
 κάμους περικειρόμενος ὑπὸ αὐτῶν, δε-
 κάπηχυν κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ.
 παῦτα τοῖνον, ὦ θαυμασίε, πηνίκα πύ-
 σσται ἔτως ἀμελῶς παρορρέμενα;
 ἢ πό-

num socordia præmium ab illis reportas, cum iam nec sacra faciat tibi quisquam, nec coronas offerat, nisi obiter in Olympicis, ac ita ne is quidem rem admodum frugiferam facere videatur, sed priscum quendam ritum magis referre: ac panem Saturnum, o Deorum generosissime, te reddunt magistratu abdicantes. Omitto loqui, quoties iam templum tuum sacrilegio compilarint, cum tibi etiam ipsi in Olympiacis manus admoliti sunt. Atque interea tu altifremus ille pigritabaris, vel excitare canes, vel vicinos aduocare, ut auxilio accurrentes illos comprehenderent, adhuc adornantes fugam. Sed generosus, gigantumque extinator, & Titanum victor sedebas, cum tibi casaries ab illis circumtonderetur, decem cubitale fulmen dextra tenenti. Horum igitur, o præclare, quis tandem erit finis, quæ tu adeo securè despicias? Aut
quan-

ἢ πότε χολάσεις τὴν ποσούτην ἀδικί-
 αν; πόσοι φιλέθοντες ἢ Δευκαλίωνες
 ἱκανοὶ πρὸς ἔτῳς ὑπέραντλον ὕβριν
 τῆ βίης; ἵνα γὰρ τὰ κριὰ εἰσάσεις ταῖμα
 εἶπω, ποσῶτες Ἀθλιωμάτων εἰς ὕψος
 ἄρας, καὶ πλυσίως ἐκ πενεσάτων ὀπο-
 φήνας, καὶ πᾶσι τοῖς δλεομένοις ὀπι-
 κρήσας· μᾶλλον δὲ αἰθρόονες εὐερ-
 γεσίαν τῶν φίλων ἐκχέας τὸν πλῆ-
 τον, ἐπειδὴ πένης ἀπὸ πούται ἐγνό-
 μω, ὅτε ἐπέδε γνωρίζομαι πρὸς αὐ-
 τῶν, ἔπε προσβλέπῃσιν οἱ τέως ὑπο-
 πτήσοντες, καὶ προσκυνῶντες, καὶ κτῆμα
 νεύματος ἀνηρητημένοι, ἀλλ' ἰὼν καὶ ὁ-
 δῶ βαδίζων ἐντύχοιμι πρὶν αὐτῶν, ὥσ-
 περ πινάσηλην παλαιᾶν κερὰ ὑπῆσαν,
 ὑπὸ ἔχρονος ἀνατετραμμένην παρέρ-
 χον, μηδὲ ἀναγνόντες αἰὶ καὶ πρὸς τὴν
 ἰδόντες, ἐτίσαν ἐκτρέπον, δυσάντητον

quando de tantis maleficijs poenas
sumes? quot Phaëthontes aut Deu-
caliones satis idonei sint ad expian-
dam tam inexhaustam morum ini-
quitatem? Etenim ut de communi-
bus sileam, de iis quæ mihi acciderunt
dicam, cum tam multos Athenienses
in sublime euexerim, ex pauperrimis
diuites reddiderim, cunctisque quot
quot opus haberent, suppeditarim.
imò semel vniuersas opes in amicos
inuandos effuderim, simulatque his re-
bus ad inopiam deueni, iam ne agno-
scor quidem ab illis, nec aspicere dig-
nantur me, qui dudum reuerabantur,
adorabant, meoque de nutu pende-
bant. Quod si quando per viam in-
grediens, fortè fortuna in eorum
quempiam incidero, perinde ut euer-
sam hominis iam olim defuncti sta-
tuam, ac temporis longitudine col-
lapsam prætereunt, quasi ne norint
quidem. Alii verò & procul conspecto

T

me

καὶ ἀποτρόπαιον θάμα ὄψεσθ' ὑπο-
 λαμβάνοις, τὸν ἔπερ' πολλὰ βωτῆ-
 ρα καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γέγονε ἕνα. ὥς
 ὑπὸ ταῖς κακῶν ἐπιπύκνυνται τ' ἐχθρο-
 πᾶν τραπόμενος, ἐσψάμενος δι-
 φθέραι, ἐργάζομαι τ' γῆν, ὑπόμιθος
 ὕδατων ποσάρων, τῇ ἐρημίᾳ, καὶ τῇ δι-
 κέλῃ προσφιλοσοφῶν ἐντυῖται. τῆτο
 γὰρ μοι δοκεῖ κερδαίνειν, μηκέτι ὄψεσθ'
 πολλὰς ὥρᾳ τ' ἀξίας εὐπραγίας (τα-
 σνιάρους γὰρ τῆτο γε. ἤδη ποτὲ εἶναι
 Κρόνῳ, Ἐρείας μὲν τ' βαλὺν τῆτον ὕπνον
 ἀποσείσασμενος, Ἐνὶ δ' ὕμνον, (ὑπὲρ τὸν
 Ἐπιμενίδην γὰρ κεκρίμεσθαι,) καὶ ἀναρ-
 ρίπας τὸν κεραιὸν, ἢ ὅτι τῆς οἴτης
 ἐναυσάμενος, μεγαλύνει πῶς τὴν
 φλόγα ἐπιδείξαι ὅτινα χολὴν ἀνθρώ-
 δος καὶ νεανίας Διός, εἴ μὴ ἀλαθῇ ἐστὶ πα-
 ῖσι κρητῶν περὶ σὺ καὶ τῆς σῆς
 πεφῆς

me, aliò in aliam viam deflectunt, existimantes se inauspicatum abominandumque visuros spectaculum, quem non ita pridem servatorem, & adiutorem suum esse prædicabant. Itaque prementibus malis ad extrema redactus consilia, rhenone arrepto, terram exerceo, quaternis conductus obolis, atque hic cum solitudine, cumque ligone philosophor. Hoc interim lucri mihi videor facturus, quod posthac non intuebor plerosq; præter meritum secundis fortunæ successibus vtentes. nam illud vel maxime vrit. Iam igitur tandem aliquando Saturni Rheæque proles, excusso profundo isto, grauique somno (nam Epimenidem quoque dormiendo vixisti) denuo iactato fulmine, aut ex Oeta redaccenso, ingenti reddita flamma iram aliquam strenui illius ac iuuenilis Iouis ostende, nisi vera sint quæ à Cretenſibus de te, tuaque se-

τιφῆς μυθολογόμενα. Ζεὺς. τίς ἔτις
 ἐστίν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τῆς Ἀττι-
 κῆς, ὃς δὲ τὸ Τμητιὸν ἐν τῇ ὑποαρείᾳ,
 πιναρὸς ὅλος, καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδί-
 φηρος; σκάπτει δέ, οἶμα, Ἰπτικεκυ-
 φῶς, λάλος ἀνδρῶπιον, καὶ θρασύς.
 ἦπερ φιλόσοφος ἐστίν. καὶ γὰρ ἀνὴρ ἔτις ἀ-
 σκεβεῖς τὰς λόγους διεξήκει κατὰ ἡμῶν.
 Εἰ. τί φῆς ὦ πατέρ; ἀγνοεῖς Τίμωνα
 τὸν ἐκεκραγόντα, τὸν καλυπτήρα; ἔτις ἐστὶν
 πολλάκις ἡμᾶς κατὰ ἱερῶν τελείων
 ἐσιτάσας, ἐνεόπληκτος, ὁ πᾶς ὅλας ἐκα-
 τόμβας, παρ' ὧν λαμπρῶς εἰώθαμεν
 ἐσπράζειν τὰ θύσια. Ζεὺς. Φεῦ τ' ἀλ-
 λαγῆς. ὁ καλὸς ἐκεῖνον, ὁ πλάσιον,
 ὡς οἱ ὄντοί τ' ἔσονται φίλοι; τί παθὼν ἐν-
 τοι ἔτις ἐστίν, αὐχμηρὸς, ἀθλιον, καὶ
 σκαπανεύς, καὶ μιᾶς τὸς, ὡς ἵοικεν, ἔτα-
 βαν κατὰ φέρων τὸν δίκηλλον. Εἰ.
 ἔτις

pultura feruntur. IVPIT. Quis hic est, Mercuri, sic vociferans ex Attica, ad Hymettum in radice montis, horridus totus, ac squalidus, pelleque amictus? fodit autem, vt arbitror, nam pronus incumbit, homo loquax & confidens mirum ni Philosophus est. neque enim alioqui adeo impia, nefariaque in nos fuerat dicturus. MER. Quid ais pater, an non nosti Timonem Echekratidis filium Colyttaensem? Hic nimirum est, qui nos sepe numero in sacris legitimis conuiuio accepit, ille repente diues factus, ille qui totas hecatombas, apud quem splendide Iouialia festa consueuimus agitare. IVP. Hem quæ nam ista rerum commutatio? hiccine honestus ille, diues, quem tam frequentes cingebant amici? Quid igitur accidit, vt hoc sit habitu? squalidus, ærumnosus, fessor conductitius, vt conijcio cum tam grauem ligonem gerat? MER.

ἔτιωσὶ μὲν εἰπεῖν χρηστότης ἐπέτριψεν
 αὐτὸν, ἔ Φιλαθροπία, καὶ ὁ πρὸς τὰς
 δεομένους ἅπαντας οἶκτος ὥς ἡ ἀλη-
 θεῖ λόγῳ ἀνοία, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρισία
 περὶ τὰς φίλους, ὅς ἐσώϊζε κόραξιν, ἔ
 λύκοις χαριζόμενος, ἀλλ' ὑπὸ γυ-
 πῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων κειρόμε-
 νος ἤπαρ, φίλους εἶναι αὐτὸς καὶ ἐ-
 ταίρους ὥπερ, ὑπὸ εὐνοίας τ' πρὸς αὐ-
 τὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ. εἰ δὲ τὰ ὅσα
 γομνῶσαντες ἀκριδῶς, ἔ περὶ τραγόν-
 τες, ἔ εἰ τις μυελὸς ἐκὴν ἐκμυζήσαντες,
 καὶ τὰ πονεῦ μάλα σπιμελῶς ὥχοντο,
 αὐτὸν αὐτὸν καὶ τὰς ρίζας ὑποπιτμημέ-
 νον ἀπολιπόντες, εἰδὲ γνωρίζοντες ἐπὶ,
 εἰδὲ προσβλέποντες (πέθεν γὰρ) ἢ σπικί-
 ραντες, ἢ σπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει; Διὰ
 περὶ δεικταίτης καὶ διφθαρίαις, αἷς
 ὀρεῖς, ἀπολιπαὶ ὑπὸ αἰχμῆς τὸ ἄστυ
 μισθῶ

Ad hunc modum illum quodammo-
do probitas euertit, atque humanitas,
& in omnes quicunque egerent mi-
sericordia: at reuera vecordia potius
facilitasque, nullusque in suscipien-
dis amicis delectus, quippe qui neuti-
quam intellexerit, sese coruis lupisque
largiri. Quin cùm à vulturibus tam
multis misero iecur eroderetur, ami-
cos esse eos, & socios iudicabat, quasi
beneuolentia erga sese afficerentur,
cùm illos epulæ magis caperent. Ergo
posteaquam ossa penitus nudassent,
circumprosisissentque: deinde si qua
medulla suberat, hanc quoque admo-
dam diligenter exsuxissent, aufuge-
runt, exsuccum & radicitus defectum
destituentes, adeò vt postea ne agno-
scant quidem, aut aspiciant, tantum
abest, vt sint qui suppedient, vici-
simque imperuant. Has ob res fossor,
& sago, vt vides, opertus pelliceo vr-
bem præ pudore fugiens, mercede

μιοῦ γειωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς
 κακοῖς, ὅτι οἱ παλαμπῶτες παρ' αὐτοῦ,
 μάλα ὑπεροπικῶς παρέρχονται, εἰδὲ
 τῆνομα εἰ Τίμων καλοῖτο εἰσλέπες.
 Ζεὺς. καὶ μὲν ἔπεροπῆσθ' ἀνὴρ, εἰδὲ
 ἀμεληπός. εἰκότα γὰρ ἡγανάκτει δυσ-
 τυχῶν, ἐπεὶ καὶ ὅμοια ποιήσομεν τοῖς
 καταράταις κόλαξιν ἐκείνοις, ὅππλε-
 λησμένοι ἀνδρὸς, πεσῶν τε ταύρων τε καὶ
 αἰγῶν πότατε καύσαντ' ὅς ἡμῖν ὅππ
 τῶν βωμῶν ἐπιγῆν ἐν ταῖς ῥῖσι τ' κνίσ-
 σαν αὐτῶν ἔχω. πάλιν ὑπὸ ἀρχολίας
 τε καὶ θορύβου πολλῆς τῶν ὀπιρκέντων,
 καὶ διαζομένων καὶ ἀρπαζόντων, ἐπὶ ᾧ
 καὶ φόβος τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἱεροσυλάντων
 (πολλὰ γὰρ ἔστι καὶ δυσφύλακτοι,
 καὶ εἰς ἐπ' ὀλίγον κατὰ μῦσιν ἡμῖν
 ἐφιαῖσι) πάλιν ἡδὲ χρόνον εἰς αἰ-
 πέβλεψαίς τῆς ἀπικλῆς, καὶ μάλιστα
 ἐξ

terram exercet, aduersus ingratos atra bile stomachatur, qui quidem ipsius benignitate ditati, admodum fastuosè nunc prætereant, ac ne nomen quidem, an Timon vocetur, nouerint. Iur. Atqui profectò vir nequam fastidiendus, aut negligendus est, & iure optimo indignatur, qui ijs tantis in malis agat. Quare sceleratos istos adulatōres ipsi quoque fuerimus imitati si eum virum neglexerimus, qui tot tauros, & capras pinguisimas nobis in aris adoleuerit, quarum nidor etiamdum mihi in naribus residet. Cæterum propter negotia & turbam maximam peierantium, tum vi, non iure agentium, neque non aliena rapientium, præterea ob formidinem, quam mihi pariunt sacrilegi, (quorum quidem cùm multi sunt, tum obseruatu difficiles, adeò vt ne minimum quidem nos conuiuere sinant) longo iam ad Atticam regio-

ἐξ ἧς φιλοσοφία καὶ λόγων ἱριδες ἐπε-
 πολασαν αὐτοῖς. μαχομένων γὰρ πρὸς
 ἀλλήλους, καὶ κεκραγόντων, ἔδει πακύνειν
 ἐπὶ τῶν εὐχῶν. ὥς τε ἡ ὀπιθυμίαμενον
 χρὴ πὲρ αὐτῶν καθῆσθαι, ἢ ὀπιτεῖσθαι
 πρὸς αὐτῶν, ἀρετῇ τινα καὶ ἀσώμαται,
 καὶ λείπεις μεγάλη τῇ φωνῇ ζῶντων.
 Διὰ τοῦτο καὶ τῶν ἀμελη-
 θιωμένων συνέβη πρὸς ἡμᾶς, καὶ Φαῦλον
 ὄντα, ἑμῶς ᾧ τὸ Πλάτωνα, ὦ Ερμῆ, ὦ Δα-
 λαδῶν, ἀπιδι πέρ αὐτὸν καὶ τὰς
 αἰγέτω ᾧ τὸ Πλάτωνα καὶ τὸν Θησαιρῶν
 μετ' αὐτῶν, καὶ μενέτωσαν ἀμφω πε-
 ρὰ τῷ Τίμῳ, μηδὲ ἀπελάττει-
 σθαι ἔτιω ραδίως, καὶ ὅτι μάλι-
 σσε ἔτιω χρυσότητι αὐτοῖς ἐκδιώ-
 κη αὐτὰς τῆς οἰκίας. ὡς δὲ τῶν κε-
 λάκων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαριστίας,
 οὗ ἐπιδείξατο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐτοῖς

nem oculos non conuerti tempore, maximè posteaquam philosophia & de verbis digladiationes apud istos increduerunt, ita vt pugnantibus inter se istis vociferantibusque ne exaudire quidem mortalium vota liceat. Vnde mihi necessum est, aut auribus obturatis sedere, aut dirumpi ab eis, conficique qui virtutem quandam, & incorporea quadam, merasque nugas ingenti vociferatione connectunt. Hæc in causa fuerunt, vt hunc quoque neglexerim, cum haud mediocriter de nobis sit meritis. Quod reliquum est, Mercuri, tu assumpto Pluto celeriter ad istum abeas. Porro Plutus vnâ secum ducat & Thesaurum, & vtrique apud Timonem perseuerent, neque adeò facile demigrent, etiamsi quam maximè illos præ bonitate rursum ex ædibus exegerit. Ceterum de palponibus illis atque ingratitudine, qua in hunc sunt vsi, in posterum

μὲν σκέψομαι, καὶ δίκην δώσωσιν, ἐπε-
 δὴν τὸ κεραινὸν ὀπισθευάσω. καλεαγ-
 μέναι γὰρ αὐτὸ καὶ ἀπεσομμένα εἰσι
 δύο ἀκτῖνες αἰμέγισται, ὅποτε φιλοκ-
 μέτερον ἡκόντισα πρῶτην ὀπί τὴν σφιστήν
 ἀναξαγόραν, ὅς ἐπ' ἔμε τὰς ὁμιλητὰς,
 μηδὲ ὅλως εἶναι πινὰς ἡμᾶς τὰς θεάς.
 ἀλλ' ἐκείνη μὲν διήμαρτον. ὑπερίχε-
 ραὶ αὐτὴ τὴν χεῖρα Περικλῆς. ὁ δὲ
 κεραινὸς εἰς τὸ ἀνάκειον ὠδασκή-
 ψας, ἐκ αἰνὸς τε κατέφλεξε, καὶ αὐτὸς
 ὀλίγη δαῖν σωετρίβη ὠδὰ τὴν πέ-
 τσαν. πλεονέκτην ἔστω καὶ αὐτὴ
 πτωρία ἔστω αὐτῆς, εἰ ὑπερπλε-
 τῆνται τὸ Τίμωνα ὀρώσιν. Εὐ. οἶον ἡμῶν
 μέγα κεκραγῆναι, καὶ ὀχληρὸν εἶναι καὶ
 θρασὺν, ὅτις δικαιολογεῖται μόνοις,
 ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τὰ τοχρήσιμον;
 ἰδὲ γὰρ αὐτίκα μάλα πλάσας ἐκ πε-
 νεπέτης καταστήσει) ὁ Τίμων, βολήσας
 καὶ

posterum consultabo, poenasque daturisunt, simul atque fulmen instauro. Nam fracti sunt in eo retusa cuspide duo è radijs, maximi, cùm nuper audius in sophistam Anaxagoram iacularer, qui suis familiaribus suadebat, nullo pacto esse ullos nos, qui dij vocaremur. Ac illum quidem errore non feriebam, propterea quod Pericles obtenta manu eum protexerit. Cæterùm fulmen in Castoris ac Pollucis templum detortum tum illud exussit, tum ipsum parum abfuit, quin ad saxum comminueretur. Quanquam interim vel id supplicij satis magnum in istos fuerit, si Timonem conspexerint egregiè locupletem factum. MERCVR. Quantum habet momenti altum vociferari, & obstreperum audacemque esse, idque non ijs modo qui causas agunt, verùm etiam qui vota faciunt conducibile? En mox è pauperrimo diues euase-

καὶ παρήσιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ Ἰλι-
 σσέψας τὸν Δία. εἰ δὲ στωπῇ ἔσκαπεν
 Ἰητικεκυφῶς, ἐπὶ αὖν ἔσκαπεν ἀμελγ-
 μενος. Πλῆτ' ἀλλ' ἐγὼ καὶ αὖν ἀπέλθοι-
 μι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. Ζεὺς. διὰ τί, ὦ ἄρι-
 στε Πλῆτε, ἔτι ταῦτα ἐμῷ κελεύσαντ' ἔτι;
 Πλῆ. ὅτι νῆ Δία ὕβριζεν οἷς ἐμὲ, ἔτι ἐξ-
 φέρει, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζε, ἔτι ταῦ-
 τα, πατρῶον αὐτὰ Φίλον ὄντα. καὶ μόνον
 ἔτι δικράνοισι με ἐξεαίθει τῆς οἰκίας,
 κατὰ περ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀπὲρ-
 ριπίζοντες. αὐτοὶς ἔτι ἀπέλθω, ὦ Ζεῦ, αἰ-
 τῆς καὶ κόλαξι ὡδραδοησόμεν' ἔτι;
 ὁκείνας, ὦ Ζεῦ πέμπε με, τὰς αἰσθη-
 σόμενας τῆς δολωρεᾶς, τὰς περὶ ψον-
 τας, οἷς τίμιος ἐγὼ καὶ περὶ πόθητος. ἔτι
 δεοὶ λάρα τῇ πενίᾳ ζυγίστωσαν, ἡμῶν
 προσιμῶσιν ἡμῶν, ἔτι διφθέραν παρ' αὐ-
 τὸ λαβόντες, ἔτι δίκῃ λαν, ἀγαπάτωσαν
 ἄλλοις

uaserit Timon, qui se imprecando
clamosum & improbum præstiterit,
Iouemque reddiderit attentum. Si
verò silentio fodisset stutans, etiam
nunc foderet neglectus. PLUTVS. At
ego, Iupiter, haud quaquam ad istum
rediturus sum. IVP. Quid ita non re-
diturus, optime Plute, præsertim à me
iussus? PLVT. Quoniam, per Iouem,
iniuria me affecit eiciens, & in multa
fragmenta dissecans, idque cum illi
paterus essem amicus, ac me panè
dixerim, futca ex ædibus expulit, nec
aliter quàm ij, qui è manibus ignem
abijciunt. Num rursus ad istum ibo,
parasitis, & adulatoribus donandus?
Adeos me mitte, ô Iupiter, qui munus
intellecturi sint, qui amplexuri, qui-
bus equidem in pretio sim, & maio-
rem in modum exoptatus. At hi stu-
pidi cum inopia commercium ha-
beant, quam nobis anteponunt, vt ab
ea accepto sago pelliceo, ligoneque,
lat

ἄβλαιοι, τίτλαρας ὁδοῦς ἀποφέροντες,
 οἱ δεκατάλαντος δλωρεῖς ἀμελητῇ
 προΐεμενοι. Ζεὺς. ἔδεν ἐπὶ τοῖσιν ὁ Τί-
 μων ἐργάσε' ὡεὶ σέ. πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ
 δίκηλα πεπαυδ' ἀγώγηκεν, εἰ μὴ παν-
 τήπασιν ἀνάλγητος ἐστὶ ὁ σφύς, ὡς
 χεῖρόν σε ἀπὲρ τῆς πένιας προαγρεῖσθαι. σὺ
 μὲν τοι πάνυ μεμψίμοιρος εἶναι μοι
 δοκεῖς, ὅς νυνὶ μὲν τῆς Τίμωνος αἰτίας, διό-
 τι σοι πῶς θύρας ἀναπετάσας, ἡ Φίς πε-
 ρινὸς ἦν ἐλευθέρως, ἔπειτα δ' ἀποκλείων, ἔπει-
 ζηλοτυπῶν. ἄλλοτε δ' ἐπὶ τὸν αὐτὸν ἡρανό-
 κτης ἔτ' ἐπὶ τῶν πλοίων, κατακεκλείσθαι λέ-
 γων πρὸς αὐτῶν ἐπὶ μοχλοῖς καὶ κλῆ-
 σι, ὥς σημείων ὀπιθολαῖς ὡς μηδὲ πα-
 ρακύψαι σοι ἐς τὸ φῶς διωαπὸν εἶναι.
 πάντα γὰρ ἀπὸ δύρεος πρὸς με, δὲ πῶς
 γεῖσθαι λέγων ἐν πολλῷ τῷ σκότῳ, καὶ διὰ
 τῆς ὥχρεος ἡμῶν ἐφαίνε, καὶ φροντίδος

sat habeant, cū quatuor lucrantur obolos, decem talenta contemptim dono dare soliti. IVP. Nihil istiusmodi posthac in te facturus est Timon, quippe quem ligo abundē satis corripuerit, nisi prorsus nullum dolorem sentiunt illius ilia, te videlicet potius præoptandum quā inopiam. At tu mihi querulus admodum videris esse, qui nunc Timonem incuses, quod tibi patefactis foribus liberè permiserit vagari neque includens, neq; zelotypus in te. Porro alias diuersa de causa indiuites stomachabare, cū diceres, te ab illis repagulis, clauibus ac signorū obiectaculis impressis ita fuisse conclusum, vt ne prospicere quidem in lucem tibi liceret. Id igitur apud me deplorabas, affirmans præfocari te nimis tenebris: eoque pallidus nobis videbaris, & curis confectus, digitis etiam

NUM

ἀνάπλωσις, συνισπασκὼς τὰς δακτύ-
 λους πρὸς τὸ ἔθος τῶν συλλογισμῶν, ὥ-
 σι ποδράσουσας ἀπὸ λῶν, εἰ καὶ ῥᾷ λάβοισι
 παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπέρ-
 δεινον ἐδόκει σοι ἐν χαλκῷ ἢ σιδήρῳ
 θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δανάην παρ-
 θενέουσας, ὑπ' ἀκριβέσι καὶ παμπνέροις
 παιδαγωγοῖς ἀντρεφόμενον, τῷ τό-
 κῳ, καὶ τῷ λογισμῷ. ἄτοπα γὰρ ποιεῖν
 ἔφασκες αὐτὰς ἐρωῶντας μὲν εἰς ὑπερ-
 βολὴν ἢ ὅν ἡ δόξα λαμβάνει ἐπιληψίας,
 εἰ δὲ ἐκ' αἰθείας χρωμένους τῷ ἔρωτι.
 κυρίως γὰρ οὐκ, ἀλλὰ φυλάττειν ἐχρη-
 γορότας, εἰς τὸ σημεῖον καὶ τὸν μοχλὸν
 ἀσκαρδαμυκτὴν βλέποντας, ἰκανῶς
 ἀπολαύσιν αἰομένους, εἰς τὸ αὐτὰς ἀπο-
 λαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδὲν ἐνὶ μετῴ-
 δοναι τῆς ἀπολαύσεως, καθάπερ τὴν
 ἐν τῇ Φάττῃ κόνα, μήτε αὐτῶν ἐοδί-

num ex assiduo colligendi, coaceruandique usu contractis, contortisque: quod si quando daretur opportunitas, aufugiturum quoque ab illis te minitabare. In summa, rem supra modum acerbam iudicabas in aëreo ferreoque thalamo, Danaes exemplo virginem asseruari, atque à scelestissimis educari pædagogis, fœnore & computatione. Proinde absurdè facere aiebas, quod te præter modum adamarent, neque cùmliceret, frui auderent, neque cum ipsis esset in manu: amore suo securè vterentur, sed vigilēs observarent, ad signum ac seram oculis nunquam conniuentibus, neque usquam dimotis semper intuentes, abundè magnum fructum arbitantes, non quod ipsis fruendi facultas adesset, sed quod nemini fruendi copiam facerent, non aliter quàm in præsepi canis, nec ipse vascens hordeis,

nec

εσαν τῶν κριθῶν, μήτε τῷ ἴπῳ πε-
 ρῶντι ὀπιτέεσκον, ἢ προσέπιγε καὶ
 καπγέλας αὐτῶν Φειδομένων, καὶ Φυ-
 λαττόντων, καὶ τὸ καινότεον, αὐτὰς
 ξηλοτυπωῦτων ἄγνοεντων δὲ ὡς κα-
 πέραιτο οἰκέτης, ἢ οἰκονόμο, ἢ παι-
 δότριψ ὑπὸσιῶν λατράως ἐμπαροινή-
 σεν τὸν κακοδαίμονα, καὶ ἀνέραςιν δε-
 σπότην, πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόσο-
 ρον λυχνίδιον, καὶ διψαλέον θρυαλ-
 λίδιον, ἐπαχρυπιεῖν ἐάσας τοῖς τέχναις.
 ὥς ἔν σ' οὐκ ἄδικον, πάλαι μὲν σου
 παῦτα αἰπαῖσθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωνι
 παῖον πάντα ὀπικαλεῖν; Πλῆτ. καὶ
 μὲν οἶγε πύλην ἔξεπέζοις, ἀμφω σοὶ
 εὐλογαδόξω πιεῖν. τῷ γάρ Τίμωνος
 τὸ πᾶν τῷ ἀναιμένον, ἀμελὲς καὶ σ' οὐκ
 εὐνοῖον, ὡς πρὸς ἐμὲ οἰχόμενος ἂν διο-
 κρή. τέε παῦ κατὰ κλίσιν ἐν θυραῖς,

Nec equum famelicum id facere si-
nens. Quin etiam ridebas istos, qui
parcerent, & asseruarent, & (quod es-
set absurdissimum) ipsi quidem sibi
subtraherent, vererenturque contin-
gere: non intelligerent autem fore, vt
aut sceleratissimus famulus, aut dis-
pensator, aut liberorum pædagogus
furtim subiret, ludibrio habiturus in-
felicem & inamabilem herum, quem
postea sinat ad obscuram, & oris an-
gusti lucernulam, ac siticulofum el-
lychniolum vsuris inuigilare. An non
igitur iniquum, cum hæc quondam
incusaueris, nunc in Timone diuersa
his criminari? PLUT. Atqui si
rem verè perpenderis, vtrumque me
iure facere iudicabis. Nam & Timo-
nis ista nimia lenitas, negligentia po-
tius, haud beneuolentia, studium-
que quod ad me pertinet, meritò vide-
atur. At è diuerso, qui me ostijs ac
tene-

καὶ σκέτῃ φυλάττοντας, ὅπως αὐτοῖς
παχύτερος γροῖαίω, καὶ πιμελής, καὶ
ὑπέρογκος, Ἰπιμελεμένους, ἔτι προσ-
απιομένους αὐτὰς, ἔτι εἰς τὸ Φῶς
προάγοντας, ὡς μηδὲ ὀφθαίλω πρὸς
τινος, ἀνοήτους ἐνόμιζον εἶναι καὶ ὑβρι-
στὰς, ἔθεν ἀδικῶντά με ὑπὸ τοσούτοις
δεσμοῖς κατασήμεντας, ὅσα εἰδότες ὡς
μὲν μικρὸν ἀπίασιν ἄλλω τινὶ τῷ εὐδαί-
μόνων με κατὰ λιπὴντες. ἔτ' ἔνδεκνους
ἔτι τὰς πένυ προχέρας εἰς ἐμὰ τέ-
τας ἐπαίνῳ. ἀλλὰ τὰς, ὅπερ ἄριστόν ἐστι
μέτρον ὀπιθήσοντάς τῳ πράγματι. Ἐ-
μήτε ἀφεξομένους παρὰ πᾶν, μήτε πρὸς-
ησμένους τὸ ὅλον. Διόπερ καὶ αὐτοῖς πολ-
λάκις ἀθανακίῳ, πρὸς ὀνίαν μὲν ἀπὸ
μας λακνιζόμενος, καὶ λαφυσόμενος,
καὶ ἐξαυτλόμενος, ὑπὸ ἐνίων ἦ, ὥσπερ
πυγμαπίας δραπέτης πεπεδημένος. Ζε.

tenebris inclusum seruabant, idagentes, quo scilicet crassior, saginatioque, ac nimia mole turgidus euaderem, eum interim neque ipsi contingeret, neque in lucem producerent, ne vel aspicerer à quopiam, hos dementes & contumeliosos in me iudicabam, quippe qui me nihil commeritum tot in vinculis cogerent sive carieque putrescere, haud intelligentes, quo mox demigrent, me alij cuiquam, cui fortuna fauerit, relicturi. Neque hos igitur prebo, neque illos, qui nimium facile mihi manus admovent, sed qui (quod est optimum) mediocritate vtuntur, vti nec prorsus abstineant, nec penitus profundant. Quare & ipse sæpè indignor, cum à nonnullis ignominiosè cador calcibus, laniorque, atque exaurior, à nonnullis contra perinde ac stigmaticus fugitivus compedibus vincior, I V P I T E R.

Quid

ἢ εἴ τι ἀναπαύεις κατ' αὐτῶν; διδόασθαι
 ἢ ἀμφὶ καλλιῶ τῶν δίκλων. οἱ μὲν
 ὥσπερ ὁ Τάνταλος ἀπὸ τοῦ ἑὸς ἀγρευεῖ καὶ
 ξηροὶ τὸ σῶμα, ὅππῃ κεχρηνότερόν ταν
 χερυσίῳ· οἱ δὲ καθάπερ ὁ Φινεύς ἀπὸ τοῦ
 Φάρυγγος τῶν τροφῶν ὑπὸ τῶν ἀρ-
 πύων ἀφαιρέμενοι. ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἡδῆ,
 ὥσπερ ἐν τῷ Τίμωνι ἐντυζόμενος. Πλῆ. ὁ κεῖνος γὰρ ποτε
 πύσει, ὥσπερ ἐκ κοφίνου πετρυπ-
 μένου, πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί με καὶ ἀπὸ
 δὴν ἐξαυτλεῖν, φθῆσαι βυλόμενος τῷ
 ὅππῃ ῥέον, μὴ ὑπὲρ ἀντλὸς εἰσπεσὼν ἐ-
 πικλύσω αὐτὴν ὥστε ἐκ τῶν Δαναίδων
 πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μά-
 τινα ἐπὶ πάντλησειν, τῷ κύττω μὴ ἐξου-
 πτεῖσθαι, ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι σχεδὸν ἐκχυ-
 θησμένον τῷ ἐπὶ ῥέοντος, ὥστε εὐρύτε-
 ρον ὥστε τὸ ἐκχύσειν κεχρηνὸς τῷ πί-
 θῳ, ὥστε αὐτὸς ἡ ἐξόδος. Ζεὺς. ὅτι ἐν αὐ-

Quid igitur indignaris contra illos quandoquidem utrique poenas egregias luunt. alteri quidem dum Tantalum in morem neque bibere sinuntur, neque edere, sed ore sicco duntaxat inhiant auro: alteri verò dum illis ceu Phineo cibos Harpyæ ipsis è faucibus eripiunt. Sed abi iam, Timone multo posthac vsurus cordatiore. **PLUT.** An ille aliquando desinet me ceu foraminoso cophino, priusquam omninò influxerim, data opera exhaurire, quasi conetur occupare, quo minus influam, veritus ne si copiosus infundar, ipsum undis obruam? Quo fit, ut in Danaïdum dolium aquam mihi videar allaturus, frustra-que infusus, vase non continente liquorem, imo prius propemodum effuso quod influit quàm influxerit. Adeo latus dolij hiatus ad effusionem, ac liber exitus. **IUP.** Proinde nihiatum istum obturauerit, perpetuamque

μὴ ἐμφοράξῃ) τὸ κεχλιὼς τῆτι, καὶ εἰς
 τὸ ἄπαξ ἀναπνεύσας, ἐκχυψας
 ἐν βραχεῖ σε, ραδίως εὐρήσῃ τὴν
 διφθέραν αὐτοῦ, καὶ τὸ δίκειλλον ἐν τῇ
 τευγί τῃ πίθῃ. ἀλλ' ἀπὸ πῆδης καὶ παλ-
 τίζετε αὐτόν. σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῆ,
 ἑπαικίων, πρὸς ἡμᾶς ὄχτειν τὰς Κίχλων-
 πας ἐν τῇ Αἰτνῇ, ὅπως τὸν κεραιὸν
 ἀκονήσονται ἐπισκευάσωσιν, οἷς ἤδη
 καὶ πηγμένον αὐτὸ δεινόμεθα. Ἑρμ-
 αρωμέν, ὦ Πλάτῃ. τί τῷτο; ὤποσκά-
 ζεις; ἐλελήθεις με, ὦ γυνάδα, ἐν τοφλὸς
 μένον, ἀλλὰ καὶ χαλὸς ὢν. Πλά. ἐκ αἰ-
 τῆτι, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ ὅστις μὲν ἀπὸ
 πρὸς πρὸς περὶ φθίς ὤποσκά-
 ζεις, ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χαλὸς ἀμφο-
 τέροισι, εἰς μόλις πλεῖν ἐπὶ τὸ πρῆμα, προ-
 γηράσκοντος ἐνίοτε καὶ περὶ μένοντος. ὅπο-
 ται ὅ ἀπαλλάττω δέξ. πῆγνόν οὐκ, πρ-
 λν τὸ ὀρνέων ἀκύντρον. αἶμα γὰρ ἐπέσειν
 ἢ ὕαυλη γὰρ

amq; perstillationem sistere studuerit, te propediem effuso: facile sagum rursus & ligonem in face dolij reperiet. Sed interim abite, atque illum diuitem reddite. At tu, Mercuri, fac memineris, vt rediens Cyclopes ex Ætna tecum adducas, quo fulmen cuspide restituta refarciant. Nam eo nobis acuminato opus fuerit. **MERCVR.** Eamus Plute. Quid hoc? Nam claudicas? Equidem ignorabam, ô præclare, te non cæcum modo, verùm etiam elaudum esse. **PLVTVS.** Atqui non hoc mihi perpetuum, Mercuri. verùm si quando proficiscor à Ioue missus ad quempiam, tum nescio quo pacto tardus sum, & vtroque claudus pede, ita vt ægrè ad metam pertingere queam, sene nōnunquā interim facto, qui me opperiebatur. Porro cūm discedendum est, alatum videbis multò auibus celeriorē. Vnde fit, vt vix iam amoto repagulo ego iam præco-

ὑαπληγξ, καὶ γὰρ ἤδη ἀνακηρύττει οἷμαι
 νεικηκῶς ὑπερπηθήσας τὸ σπείδιον, ἔδδ
 ἰδόντων ἐκίεσε τῶν θεατῶν. Ερ. οὐκ ἀ-
 ληθῆ ταῦτα φής. ἐγὼ δὲ καὶ πολλὰς
 ἂν εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χθές μὲν ἔδδ ὁ βο-
 λὸν ὥστε πείσασθαι βρόχον ἐχρησάτας,
 ἄφνω δὲ τήμερον πλασίεις καὶ πολυτε-
 λῆς ὅππῃ λευκῇ ζεύγας ἐξελαύνοντες,
 οἷς ἔδδ καὶ ὄνος ὑπῆρξε πώποτε, καὶ ὁ-
 μως πορφυροῖ, ἔχρυσόχειρες πείε-
 χονταί, ἔδδ αὐτοὶ πιστεύοντες οἷμαι, ὅτι
 μὴ ὄναρ πλαστῆσιν. ΗΛΞ. ἐπεροῖον τῆτ'
 ἔστιν, ὦ Ερμῆ, καὶ ἔχῃ τῆς ἐμαυτῆς πο-
 σὶ βαδίζω τάπε. ἔδδ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ
 Πλάτων δαπνέλλει με παρ' αὐτῆς, ὅτε
 πλατῶντος καὶ μεγαλόδωρος καὶ
 αὐτὸς ὢν δηλοῖ γέν καὶ τῷ ὀνόματι.
 ἐπειδὴ τὸν πίνω μετοικιστῶναι δέην
 με παρ' ἐτέρῃ πρὸς ἕτερον, ἐς δέελτον
 ἔμβα-

nis voce victor pronuntiet, saltu stadium transmensus, ne videntibus quidem aliquoties spectatoribus.

MERCVR. At ista quidem haud veranarras, imo ego tibi permultos commemorare queam, quibus heri ne obolus quidem erat, quo restimemerent, statim verò hodie diuites & sumptuosi in albo curru aurigantes, quibus ante ne asellus quidem suppeditarit. Il tamen purpurati, aurumque manibus gestantes obambulānt: qui ne ipsi quidem, opinor, credere possunt, quin per somnium diuites sint.

PLVT. Isthæc alia res est, Mercuri. Neque enim tum meis ipsis ingredior pedibus: nec à Ioue, sed à Dite ad istos transmittor: qui & ipse nimirum opum largitor est, ac magna donans: id quod ipso etiam nomine declarat. Itaque quoties est mihi ab alio ad alium demigrandum, in tabellas iniici-

ἐμβαλόντες με, καὶ κατασημηνάμενοι
 Ὀπιμελῶς. Φορηθὸν ἀράμενοι μετα-
 κθιμίζουσι. καὶ ὁ μὲν, νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ
 πρὸς τῆς οἰκίας πρὸκειται, ὑπὲρ τὰ γό-
 ρα παλαμᾷ τῇ ὀφόνῃ σκεπόμενος, πε-
 ριμάχητος ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ δ' οἱ ἐπέλ-
 πισαντες, ὅν τῃ ἀγορᾷ φειμένους κε-
 χηνότας, ὥσπερ ἄ χελιδόνα προσπε-
 τομένῳ, πειριγόντες οἱ νεοττοὶ ἐπειδὴν
 δε τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ, ἐ τὸ λῖνον
 ἐντμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ. ἐ ἀνα-
 κηρυχθῇ με ὁ καινὸς δλεσπότης, ἥ τις
 συγχρῆς τις, ἢ κόλαξ, ἢ οἰκέτης, μέ-
 γα τὸ μίσθωμα ἢ γυναιῖ. ὑπολα-
 βὼν, ἐκείν. μὲν, ὅς τις ἀν ἡ, ποτὲ
 ἀρπασάμενός με, αὐτῇ δέλτῳ, θέει
 Φέρων, ἀντὶ τῷ πῶς Πυρρίξ, ἢ Δρό-
 μωνος, ἢ Τιβίξ, Μεγακλῆς ἢ Μεγά-
 βυζος, ἢ Πρώταρχος μετονομασθεῖς,
 τὸς μάτην κεχηνότας ἐκείνους εἰς
 ἀλλή-

unt me. ac diligenter obsignantes sarcinæ in morem sublatum transportant. Interea defunctus ille alicubi in ædium tenebricosa parte iacet, vetere linteo in genua iniecto tectus, de quo feles digladiantur. Porro qui me sperauerant obtinere, in foro operiuntur hiantes, non aliter, quàm hirundinem aduolantem stridentes pulli. Deinde ubi signum detractum est, & lineus ille funiculus incisus, apertæque tabellæ, iamque novus dominus pronuntiatus est, siue cognatus quispiam, siue adulator, siue seruus, ingens scilicet præmium ferens generosus, quisquis ille tandem fuerit, nonnumquam me ipsis cum tabellis arreptum, fugiens apportat commutato nomine, ut qui modò Pyrrhias, aut Dromo, aut Tibius, iam Megacles, aut Megabyzus, aut Protarchus appellatur. Cæterum illos ne quicquam hiantes, seque mutuum intuentes re-

ἀλλήλους δοπολέοντας κατελιπών,
 αἰληθὲς ἄγοντας τὸ πένθος, οἷος αὐτὸς
 ὁ θύννος ἐκ μυχῆ τ' σαγήνης διέφυγεν,
 οὐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ κατὰ πίων. ὁ δ' ἔ
 ἔμπροσθεν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀπρόκαλος,
 καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος, ἔτι τ' πέδιλιν
 πεφρικώς, καὶ εἰ περὶ ὧν ἄλλος μασιζέ-
 τις, ὅρθιον ἐφιστὰς τὸ ἔς, καὶ τ' μυλῶνα,
 ὡσπερ τὸ ἀνάκτορον περσικυνῶν, ἔκ' ἐτι
 φορητὸς ἐστὶ πῖς ἐντυγχάνουσιν, ἀλλὰ
 ἴσ' τε λευθέρως ὑβρίζει, καὶ τὰς ὁμοδύ-
 λους μασιγῇ, δοποπρώμενος εἰς αὐτῶν
 πᾶσι τοιαῦτα ἔξερει. ἄλλοις δ' ἢ ἰπποπό-
 ρίαις ἐπιθυμήσας, ἢ κόλαξι παρθένους
 ἑαυτὸν ὁμνύουσιν, ἢ μὴν εὐμορφότερον ἢ
 μέν Νιρέως εἶναι αὐτὸν, εὐχλύεστερον ἢ
 Κέκροπος, ἢ Κόδρου, σιωετώτερον ἢ τῷ
 Οδυσεύει, πλεονεσιώτερον δ' ἐσὶν ἀνάμα
 Κροίσων ἐκκαίδεκα, ἢν ἀκαρεῖ ἔχρουν
 ἄθλιος

linquit, ac verum luctū agentes, quod eiusmodi thynnus ex intimo sagenæ sinu sit elapsus, qui non parum magnam escam deuorarit. Athic repente totus in me irruens, homo vitæ mundioris, atque elegantioris rudis, pingui illotaque cute, qui cōpedes etiam dum horrescit, & si quis præteriens loro increpet, arrectis stet auribus: quique pistrinum, perinde vti templum adoret: non est deinceps tolerandus ijs, quibus cum viuit, verum & ingenuos afficit contumelia, & conseruos flagris cædit, experiens num & sibi huiusmodi liceant, donec aut eorum alendorum studio captus, aut adulatoribus sese permittens, de ierantibus Nireo formosiores esse, Cecrope Codrōe generosiores, callidiores Vlyssē, vnum autem vel sedecim pariter Cræsis opulentiores, momento temporis semel profundat infœlix, quæ minutatim multis ex

ἄθλιος ἐκχέη τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολ-
 λῶν Ἰπιορκιῶν ἔαρπαγῶν ἔπανερ-
 γιῶν συνῶλεγμένα. Ερ. αὐτὰ περ χε-
 δὸν Φῆς τὰ γιγνόμενα. ὁπότεν ἢ ἐν αὐ-
 τὰ περ βαδίζης, πῶς ἔγω τυφλὸς ὦν
 εὐρίσκεις τ' ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις,
 ἐφ' ἧς ἂν σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, κρίνας
 εἶναι ἔπαλστα ἄξιους; Πλ. οἶμαι γὰρ εὐ-
 ρίσκει με οἵ τινές εἰσι; Ερ. μὰ τὸ Δία ἔ-
 πάνυ. ἔγὼ Ἀριστείδῳ, κατὰ λιπῶν, Ἰπ-
 πονίκῳ ἔκαλλίμῳ προσήεις, ἔ πολλοῖς
 ἄλλοις Ἀθηναίων, ἔδδ' ὁβολῶν ἄξιοις.
 πολλὴν ἀλλὰ π' ἐπράττης κατὰ πεμφθείς;
 Πλ. ἔτ. ἄνω ἢ κατὰ πλανῶμαι πεί-
 ροσῶν, ἄχρῃς ἂν λάθω τινὶ ἐμπεσῶν.
 ὁ δὲ ὅς τις ἂν πρῶτός μοι πείσυχῃ
 ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ τὸν Ἑρμῆν Ἰπὶ τῷ
 πρῶτῳ λόγῳ τῶν κέρδους προσκυνῶν.
 Ερμ. ὁκοιῶν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς,
 οἰόμενός σε κατὰ τὰ αὐτῶν διοικουῦντα

periuus, rapinis flagitiis fuerant collecta. ME. Ista ferme sic habent, uti narras: verum ubi tuis ipsius ingrederis pedibus, qui tandem cæcus cum sis, viam inuenire soles? Aut qui dignoscis, ad quosnam Iupiter te miserit, dignos illi viros qui diuitiis abundant? PL. Enimvero credis me reperire istos ad quos mitto? MER. Per Iouem haudquaquam. Neque enim alioqui Aristide præterito, ad Hipponicum & Calliam accessisses, tum ad alios Athenienses homines ne obolo quidem æstimandos. Cæterum quid facis, quando quidem es emissus? PLVT. Sursum ac deorsum circumcursans oberro, donec imprudens in quempiam incurrero. Hic autem, quisquis ille sit, qui fortè primus me nactus sit abducit, ac possidet, te Mercuri pro lucto præter spem subiecto venerans atque adorans. MERCVR. Num ergo fallitur Iupiter, qui quidem credat ex ipsius ani-

πωλεῖται, ὅσους ἀνοίηται τῷ πωλεῖν
 αἰτίαι; Πλῆ. καὶ μάλα δικάως, ὦ γο-
 θε, ὅς γε τυφλὸν ὄντα εἰδὼς, ἔπεμπε
 ἀναζητήσονται δυσεύρετον ἕτω χεῖμα,
 καὶ περὶ πολλῷ ἐκλελοιπὸς ἔβρι-
 ὀπερ' ἐδ' ὁ Λυγκεύς ἀν' ἐξεύροι ραδίως,
 αἰμαυρὸν ἕτω καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαρὲν ἅτε
 τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, πη-
 ρῶν δ' ἀλείων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν
 ἐπεχόντων, ῥαῶνές τ' ἐς τοιγὰς ἐμπί-
 πτω φειδῶν, ἔσπευγε νόμον πρὸς αὐτῶν.
 Πρ. εἶτα πῶς ἐπιδὼν καὶ ἀλίπης αὐτὸς,
 ραδίως φεύγεις, καὶ κ' εἰδὼς τὴν ὁδὸν;
 Πλῆ. ὁξυδερκής τίτι πῶς καὶ ἀρτίπας
 γίγνομαι πρὸς μόνον τὸ καιρὸν τὸ φυ-
 γῆς. Ερμ. ἐπὶ δὴ μοι καὶ τῷτο ἀποκρίναί,
 πῶς τυφλὸς ὢν, εἰρήσεται γὰρ, καὶ περὶ
 ἐπὶ ὠχρὸς καὶ βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν τι-
 σάτεις ἐραστικὸς ἔχεις, ὥς πάλιν ἀπο-
 βλέ-

mi sententia ditari abs te hos, quos ille dignos existimarit, qui ditescerent?

PLUT. Et iure quidem optimo fallitur, ô bone, quippe qui cùm me cæcum esse non ignoret, emittat vëstigatum rem vsque adeò repërtu difficilem, & iam olim è vita sublatam, quàm ne Lynceus quidem facile inueniret, quæ nimirum adeò obscura sit ac minuta. Itaque cùm rari sint boni, improbi porrò in ciuitatibus omnia obtineant, oberrans facile in huiusmodi mortales incurro, ac retibus illorum illigor. MERCVR. At quî sit, vt quoties eos deseris, celeriter aufugas, cùm viæ sis ignarus? PLUT. Tum demum acutum cerno, pedibusq; valeo, vbi ad fugam tempus inuitat. MERCVR. Iam illud quoque mihi responde, qui sit, vt cùm sis oculis captus (dicendum enim est) præterea pallidus, postremò claudus, tam multos habeas amantes, adeò vt omnes respi-

βλέπων εἰς σέ, καὶ τυχόντας μὲν εὐδαιμο-
 νεῖν οἶεσθαι· εἰ δὲ δοτοῦνται, οὐκ ἀνέχε-
 σθαι ζῶντας; οἶδα γὰρ πῶς οὐκ ὀλίγους
 αὐτῶν ἔτι σὺ δυσέρωτας ὄντας, ὥς τε
 εἰς βαθυκῆτα πόντον φέροντες, ἔρρι-
 ψαν αὐτούς, καὶ πετρῶν κατ' ἡλιβάτων,
 ὑπερορῶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σέ, ὅτι περ
 εἰδὲ τὸ δέχην ἐώρας αὐτούς. πλὴν ἀλλὰ
 καὶ σὺ αὖν, εὖ οἶδα, ὅτι ὁμολογήσεις, εἴ τι
 ζυνίης σαυτοῦ, κορυβαντῶν αὐτούς, ἐ-
 ρωμένῳ τοιᾶντο Ἰπτιμεμηνότας, Πλ.
 οἶε γὰρ τοιᾶντο, οἷός εἰμι ὁρῶσθαι αὐ-
 τοὺς, χῶλον ἢ τυφλόν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι
 πρόσσετι; Ερμ. ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλῆτε,
 εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ;
 Πλ. ὦ τυφλοὶ, ὦ ἄριστε, ἀλλ' ἡ ἀγνοία καὶ
 ἡ ἀπάτη, αἵ περ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα,
 Ἰπτιοκιάζουσιν αὐτούς. ἐπὶ δὲ καὶ αὐτοὺς ὥς
 μὴ παντὶ πασὶν ἀμορφος εἶλω προ-
 σωπεῖον παθεῖν μένος ἐρασμιώτατον,
 Διά-

respiciant in te, & si potiantur, felices videantur: sin frustrentur, non sustineant viuere? Ex his equidem non paucos noui, qui sic perditè te amarint, vt se aërio scōpulo piscosi in æquoris alta, præcipites abiecerint, rati fastidiri sese abs te, propterea quod illos nullo pacto respexisses. Quanquã fat scio, tu quoque fateberis, si quo modo tibi ipsi notus es, furere istos, qui eiusmodi amore sunt dementati.

PLUT. At enim credis me, qualis sum, talem istis videri, nempe claudum aut cæcum, aut si quid aliud adest mihi vitij? MERCUR. Quid ni, ô Plute? nisi fortè, & ipsi omnes cæci sunt.

PLUT. Haud cæci quidem, ô optime, verùm inscitia errorque, quæ nunc occupant omnia, illis offundunt tenebras: adhæc ipse quoque ne per omnia deformis sim, persona vehementer amabili tectus inaurata, gemmisque picturata, ac versicoloribus amictus, eis occur-

Διάχρυσον κ' λιθοκόλλητον, ἔ' ποικίλα
 ἐνδύς ἐντυγχάνω αὐτοῖς. οἱ δ' ἔ' αὐτο-
 πρόσωπον οἰόμενοι ὁρᾶν τ' καλῶς,
 ἐρῶσι, κ' δαπόλλωπι μὴ ἐντυγχάνον-
 τες. ὥς εἰ γέ τις αὐτοῖς ὅλον δαπογυ-
 μνώσας ἐπέδειξέ με, δῆλον ὥς κατε-
 γίνωσκον αὐτῶν, ἀμολυώθοντες τὰ
 τηλικαῦτα, κ' ἐρῶντες ἀνερξάων καὶ
 ἀμόρφων πρᾶγματων. Εἰ τί' ἔ'ν' ὅτι ἐν
 αὐτῷ ἤδη τῷ πλετεῖν γράμενοι, καὶ τ'
 προσωπεῖον αὐτὸ πείθειμενοι, ἐπιέξα-
 πατῶνται; κ' ἦν τις ἀφαιρήται αὐτὸς
 θαῖτον αὐτ' κεφαλὴν ἢ τ' προσωπεῖον
 ποιοῖντο; εἰ γὰρ δεῖ κ' τότε ἀγνοεῖν οἷός
 αὐτὸς ὡς ὀπίχριστος ἢ εὐμορφία ἐστίν,
 ἐνδοθεν τὰ πάντα ὁρῶντας. Πλ. σὺ δ' ὁ-
 λίγα, ὦ Βερμῆ, ἔ' πρὸς τὰ τό μοι συνα-
 γωνίζεταί. Εἰ τὰ πῖσαι; Πλ. ἐπιδάνεις
 ἐντυχὼν τ' πρῶτον ἀναπετάσας τ' θύ-
 ραν εἰςδέχεταιί με, (συμπαρασείρχε)
 μετ'

occurro: illi rati sese natui vultus venustatem aspicere, capiuntur, & pereunt non potientes. Quod si quis me toto corpore renudatum illis ostenderit, dubio procul futurum sit, ut se ipsi damnent, qui tantoperè cæcutierint, adamantes res neutiquam amandas ac fœdas. **MERCVR.** Quid ergo post eaquam eò peruentum est, ut iam diuites euaserint, iamque personam sibi circumposuerint, rursus falluntur? Adeò ut si quis illis detrahere conetur, panè caput potius, quàm personam abijciant? Neque enim verisimile est etiam tum illos ignorare, fucatam esse formam, cum intus cuncta inspexerint. **PLVT.** Ad id non parum multæ res, ô Mercuri, mihi sunt adiumento. **MERCVR.** Quanam? **PLVT.** Simulatque qui me primum nactus est, apertis foribus exceperit, clanculum vna mecum introit elatio, recordia, iactantia, mollities, violentia,

μετ' ἐμῶ λαθὼν ὁ τύφος καὶ ἡ ἄνοια, καὶ ἡ
 μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία, ἔϋβρις,
 καὶ ἀπάτη, ἔἴθετα ἅπαντα μυρία. Ἰσὺ δὲ
 τέτων ἀπάντων καταληφθεὶς τὴν
 ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ ἑθαυμάστα. Ἐ-
 ρρέγουται τ' Φευκτῶν. καὶ μὲ τὸν πάντων
 σκείνων πατέρα τ' εἰσεληλυθότων κα-
 κῶν τεθῆκε, δορυφορέμενον ὑπὸ αὐ-
 τῶν, καὶ πάντα πρὸ πρὸν πάθοι ἄν, ἢ ἐμὲ
 πρὸ ἑοῦ ὑπομείνειεν ἄν. Ερμ. ὡς δὲ
 λείος ἐὼ Πλάττει, ἔολεσθης ἔδυσ-
 κάθεκτος καὶ διαφευκτός, ἔδεμῖαν ἀν-
 τιλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ'
 ὡσπερ ἐγχείλεις ἢ οἱ ὄφεις διὰ τ' δακ-
 τύλων δραπέτεις, καὶ οἶδα ἅπως ἢ πε-
 ρία δ' ἐμπαλιν ἰξώδης καὶ ἐυλαβής, καὶ
 μυρία τὰ ἀγκίστρα ἔαπεφυκότες ἐξ
 ἅπαντ' ὅτ' ἰώματος ἔχουσιν, ὡς πλη-
 σιάσαντας εὐθὺς ἔχειας, καὶ μὴ ἔχειν
 ῥαδίως δότολυθῆναι. ἀλλὰ μετὰ ζυῖον
 σὺ φλυαροῦντες ἡμᾶς πρῶτον

tia, dolus, atque alia item innumera-
bilia: à quibus omnibus posteaquam
est animus occupatus, iam admiratur
quæ neutiquam sunt admiranda. &
appetit ea quæ sunt fugienda: & me
cunctorum illorum patrem ingresso-
rum malorum stupet, illorum satel-
litio vallatum: quiduis potius passu-
rus, quàm uti me compellatur reiice-
re. MERCVR. Ut levis ac lubricus es
Plute, retentu difficilis ac fugax, neq;
vllam præbens ansam certam, quo
prensus teneare, sed nescio quomodo
anguillarum, ac serpentum in morem
inter digitos elaberis. At è diuerso
paupertas viscosa, prensu facilis, to-
toque corpore mille vncos gerit ha-
mōs, ut qui tetigerint, illico hæreant,
ne facile queant auelli. Verùm inter-
ea dum nugamur, rem haud parvam
omissimus. PLYT. Quam? MERCVR.

Nempe

μικρὸν δέλαθαι. Πλ. τὸ ποῖον; Ερ. ὅτι τῶν
 θησαυρὸν οὐκ ἐπηγαγόμεθα, ἔπερ ἔδε
 μάλισσε. Πλ. ἴθάρρ' ἔγχε γε ἕνεκα, ὥ
 τῇ γῇ αὐτὸν καταλείπων ἀνέρχομαι
 παρ' ὑμᾶς, ὁπισκῆψας ἑνδον μένδιν ἐπι-
 κλησάμενον τ' θύραν, ἀνοίξαν' ἢ μηδενί,
 ἢν μὴ ἐμὲ ἀκρόση βοήσαντος. Ερ. οὐκ ἔν
 ὁπισθαίνωμεν ἤδη τ' Αττικῆς. καί μαι
 ἔπερ ἐχόμενος τ' χλαμύδος, ἄχρ' αὖ
 πρὸς τ' ἐξαπατᾶν ἀφίκωμαι. Πλ. εὖ ποι-
 εῖς, ὦ Ερμῆ, χεραγωγῶν, ἐπεὶ ἤνγα
 δοτολίπης με, ὑπερβόλω πέχα, ἰκλέ-
 ωνι ἐμπεσῶμαι πείνοσῶν. ἀλλὰ τίς ὁ
 ψόφος ἔτος ἐστὶ, καθάπερ σιδήρεα πρὸς
 λίθον; Ερ. ὁ Τίμων ἔτισσι σκάπιδ' ἀλησί-
 ον, ὀρφνὸν καὶ ὑπόλιθον γήδιον. παπαί, καὶ
 ἡ πενία πάρεστι, καὶ ὁ πόνος ἐκκῆνος, ἡ καρ-
 πεία ἢ καὶ ἡ σοφία, καὶ ἡ ἀνδρεία, καὶ ὁ ποιῶ-
 νος ὄχλος τ' ὑπὸ τῷ λιμῷ πετιόμενων
 αἰπάν-

Nempe quia Thesaurum non adduximus, quod vel inprimis erat opus.

PLUTVS. Ist hac quidem ex parte bono sis animo. Nam non nisi in terra relicto illo ad vos ascendere soleo, iussuq; intus manere foribus occlusis, neque cuiquam aperire, nisi me vociferantem audierit. MERCVRIVS.

Iam igitur Atticam adeamus. Et me sequere chlamydi adherens, donec extremam viam attigerimus. PLUTVS.

Rectè facis Mercuri, cum me per viam ducis. Etenim si me desereres, forsan oberrans in Hyperbolum aut Cleonem inciderem. Sed quis hic stridor ceu ferri saxo impacti? MERCVRIVS.

Timon hic est, qui proxime montanum & petricosum fodit solum. Papæ, adest & Paupertas, & Labor ille, tum Robur, Sapientia, Fortitudo, atque id genus aliorum turba: quorum omnium aggen, Fa-

ἀπάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν διορυ-
 φόρων. Πλῆ. τί ἐν ἐκ ἀπαλλιατόμεθα
 ὦ Ερμῇ τὴν ταχίστην; ἔγωγὲρ ἂν πῆμεῖς
 δρασαιμεν ἀξιόλογον πρὸς ἄνδρα, ὑπὸ
 τηλικύτου στρατοπέδου παρεισχυμένον.
 Ερ. ἄλλως ἔδοξε τῷ Διί. μὴ δὲ ποδεσλιώ-
 μεν ἐν. Πενία. ποῖ τὴν ἀπάγην, ὦ δέ-
 γειφόντα, χειραγωγῶν; Ερμ. ὅτι
 τὴν τὸν Τίμωνα ἐπέμφθημεν ὑπὸ
 τῷ Διός. Πεν. νῦν ὁ Πλῆτος ὅτι Τίμω-
 να, ὅποτε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα
 ὑπὸ τῇ τρυφῇ παλάτῃ σου, τὰ πρὸς
 σοφίαν καὶ τῷ πόνοι, γρηναῖ-
 ον ἄνδρα καὶ πολλῶν ἀξίων ἀπέδειξα;
 ἔτιως ἄρα εὐκαταφρόνητος ἔμην ἢ Πε-
 νία δοκῶ, ἔτι ἀδίκητος, ὡς θ' ὁ μόνον
 κτήμα εἶχον, ἀφαιρῆσθαι με ἀκριβῶς
 πρὸς δέξιν ἐξείργασμένον, ἐν αὐτῇ
 ὁ Πλῆτος παλάτῃ σου αὐτὸν ὕβρει
 ἐπύφω ἐγκληήσας ὅμοιον τῷ πάλαι
 μαλ'

mes cogit, longè præstantius quàm
tui sint satellites. **PLUT.** Quin igitur
quàm ocyssimè discédimus Mercuri?
Neq; enim vllum operæpretium fece-
rimus cum homine eiusmodi vallato
exercitu. **MERCVR.** Secus visum
est Ioui. quare ne metu deterreamur.
PAUPER. Quò hunc nunc Argicida
manu abducis? **MERCVR.** Ad hunc
Timonem, ad quem à Ioue sumus ire
iussi. **PAUP.** Itane rursum Plutus ad
Timonem? posteaquam ipsum ego
malè habentem ob delicias suscepti
commendans, quod sapientiæ & la-
bori strenuum, multique pretij vi-
rum reddidi? Adeò ne despicienda, in-
iuriæque idonea vobis Paupertas iu-
dicor, vt hunc, quæ mihi vnica erat
possessio, eripiat, iam exactissima
cura ad virtutem excultum? vt Plutus
hic, vbi denuò susceperit, per contu-
meliā & arrogantiam illi manu in-
iecta, talem reddiderit, qualis erat
dudum.

μαλθακὸν καὶ ἀλγυνῇ καὶ ἀνόητον δαπ-
 νήνας, δαποδοῦν πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἢ δὴ
 γεγυμημένον; Ερ. ἔδοξε ταῦτα, ὦ Πενία,
 τῷ Διί. Πεν. ἀπέρχομαι καὶ ὑμεῖς δὲ, ὦ
 Πόνε καὶ Σοφία εἰς λοιπὴν, ἀκολυθῆ-
 τέ μοι ἄτος δὲ τάχα ἦσεται, οἷαν με εἶ-
 σαν δαπολείψει, ἀγαθὴν συνεργόν, καὶ δι-
 δάσκαλὸν τῶν δρίσων, ἣ συνῶν ὑγιει-
 νὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐρρώμενος ὃ τ' γνώμην
 διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς
 αὐτὸν δαποβλέπων. τὰ δὲ περὶ ταῦτα καὶ
 πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ εἰν, ἀλλότρια
 ὑπολαμβάνων. Ερμ. ἀπέρχονται
 ἡμεῖς δὲ προσίωμεν αὐτῶ. Τίμ. τί-
 νες ἐστὲ ὦ κατάρχατοι καὶ ἢ τί βυλόμε-
 νοι δεύρο ἤκετε, ἀνδρα ἐργάτῳ καὶ
 μιᾷ τοφῶρον ἐνοχλήσοντες; ἀλλ' ἔχαι-
 ροντες ἄπιτε μιᾶροὶ πάντες ὄντες. ἐγὼ
 γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων τοῖς
 βώλοισι καὶ τοῖς λίθοις συντρίψω. Ερ.
 μηδα-

dudum, mollem & ignauum, ac vecordem, rursum mihi restituat: ubi iam nihili factus erit & reijculus?

MERCVR. Sic ô Paupertas, Ioui placitum est. PAUP. Equidem abeo: At

vos Labor & Sapientia, reliquique

consequimini me. Porro breui cognoscet, qualis in se fuerim, quã nunc

relinquet, nempe adiutrix bona & rerum optimarum doctrix, qua cum

donc habuit commercium, sano corpore, valentique animo perseuerauit,

virilem exigens vitam, & ad sese respiciens, superuacua autem & vulgaria ista aliena, ita vt sunt, existimans.

MERCVR. Discedunt illi, nos ad eum adeamus. TIM. Quinam estis ô

scelesti? Aut quid volentes huc venistis homini operario mercenarioque

negotiũ exhibitori? verum haudquam lætiabibitis scelesti vt estis omnes.

Nam ego vos ilico glebis & saxis petitos comminuam. MERCVR. Ne-

X. qua-

μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλης. εἴ γ' αὖ
 θρώπυς ὄντας βαλεῖς, ἀλλ' ἐγὼ μὲν
 Ἑρμῆς εἰμι, ἔπος δ' ὅ Πλῆτος. ἐπεμψε
 δὲ ἰ Ζεὺς, ἐπακέσας τ' εὐχῶν. ὥς αἰ-
 χαθῆν τύχη δέχεται ὅλβου, δόσας τῶν
 πόνων. Τί. Ἐὐμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη, καί
 ται θεοὶ ὄντες, ὡς Φατί. πάντας γάρ
 ὄμα καὶ θεὸς καὶ ἀνθρώπυς μισῶ. τρυ-
 σὸν δὲ τ' τυφλόν, ὅς τις ἀν' ἡ, Ἐπιτερί-
 ψειν μοι δοκῶ τῇ δίκηλῃ. Πλῆ. ἀπίω-
 μεν, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς δ' Διός, μελαγχο-
 λᾶν γ' ὅς αὖ θρώπυς εἴ μετρίως μοι δο-
 κᾷ, μή τι κακὸν ἀπέλθω προσλαβών.
 Ἑρμ. μηδὲν σκαῖον, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τ'
 πάνυ τῷτο ἄγχιον καὶ τραχὺ καταβα-
 λών, προτίνας τὴν χεῖρα λάμβανε τ'
 αἰχαθὴν τύχην, καὶ πλάττει πάλιν, καὶ ἰοδί-
 Αθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπερόρα τῶν
 εὐχαρίστων. ἐκείνων, μόν' αὐτὸς εὐ-
 δαίμονων. Τίμ. ὅθεν ὑμῶν δέομαι, μὴ
 δε-

quaquam ô Timon, ne ferito: neque enim feries mortales, verum ego sum Mercurius, hic Plutus. Misit nos Iupiter, votis tuis exauditis. Quare, quod bene vertat, opes accipe, desistens à laboribus. TIM. Atqui vos iam ploraueritis, etiamsi dii sitis, ut dicitis. Siquidem odi pariter omnes tum deos tum homines. Sed hunc cæcum, quisquis hic fuerit, mihi certum est ligone impacto cõminuere. PLUT. Abeamus per Iouem, Mercuri, quandoquidem hic homo mihi videtur non mediocriter insanire, ne malo quopiam accepto discedam. MARC. Ne quid ferociter Timon, quin exue potius penitus istam ferocitatem, asperitatemque, ac manibus obuijs excipe bonâ fortunâ, rursus diues esto, rursus Atheniensium princeps: & despicere ingratos istos solus ipse feliciter agēs. TI. Nihil mihi vobis est opus, ne obturbate: sat opum mihi ligo, præter-

ἐνοχλεῖτέ μοι, ἰκανὸς ἐμοὶ πλῆτ' ὅτ' ἢ
 δίκηλα, πὰρ δ' ἄλλα εὐδαιμονέστατός
 εἰμι, μηδενὸς μοι πλῆσιάζοντ'. Ερμ-
 ῆτας ὡς τῶν ἀπανθρώπων; τὸν γ' Φέ-
 ρω Διὶ μῦθον ἀπηνέατε κρείτερόν τε. Ἐ-
 μὲν εἰς ὧς μισάνθρωπον μὲν εἶνάσῃ,
 ποσὺν τι ὡς αὐτῶν δεινὰ πεποιητότα,
 μισόθεον γ' μηδαμῶς, ἔτας Ὀπιμελ-
 μένων σ' ἔτ' θεῶν. Τί, ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ
 Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διὶ πλείστη χάρις τῆς Ὀπι-
 μελείας; τὸν γ' τὸν Πλῆτον σὺ καὶ
 ἀβούμα. Ερ. τί δή; Τίμ. ὅτι καὶ πάλαι
 μυρίων κακῶν μοι αἴτιος ἔτος κατίσῃ,
 κόλαξί τε ὠδυσσέος, ἔτ' Ὀπιβέλους ἐπα-
 γαγῶν, καὶ μῖστος ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπα-
 θεῖα διαφθείρας, καὶ Ὀπίφθορον ἀπο-
 φήνας, τέλος γ' ἀφνω κατὰ λιπῶν ἔ-
 λως ἀπίσως καὶ περδοτικῶς. ἡ βελτίστη γ'
 πενία πόνοις με τοῖς ἀνδρικωτάτοις κα-
 ταχύμα-

ea fortunatissimus sum, si nemo propius ad me accesserit. MERCVR. Adeone, quæso, inhumaniter? Hæc ego sæua Ioui refero atque immania dicta. Atqui par erat forsitan homines tibi haberi inuisos, ut qui tam multa indigna in te cõmisissent; deos odio te prosequi nequaquam erat cõsentaneum, cum illi tanto operè tui curam agant. TIM. At tibi Mercuri, Ioui que, quod me respicitis, plurimum equidem habeo gratiam: cæterum hunc Plutem nequaquam recepero. MAR. Quid ita? TIM. Quoniam pridem innumerabilium malorum hic mihi fuit auctor, cum me assentatoribus proderet, insidiatores in me inuitaret, conflaret odium, illecebris corrumpere, inuidiæ obnoxium redderet: denique cum me adeo perfidæ ac proditoriè destitueret. Contra Paupertas optima, me laboribus viro dignissimè exercens, mecumque verè & li-

Ταγυμνάσκει, καὶ μετ' ἀληθείας ἔπαρ-
 ρησίας προσμιλᾷ, τά τε ἀναγκαῖα
 κάμνοντι παρέιχε, καὶ τὸ πολλῶν ἐκεί-
 νων καὶ αὐφρονεῖν ἐπαίδευεν, ἐξ αὐτῶν
 ἐμὲ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τῶ
 βίῃ, καὶ δείξασα ὅς τις ἦν ὁ πλεῖστος ὁ ἐ-
 μὸς, ὃν ἔτε κέλαξ θωπεύων, ἔτε ζυγο-
 φάντης φοβῶν, ἔ δὴμος παροξυν-
 θείς, σὺν ἐκκλησιασῆς ψηφοφορή-
 σαι, ἔ τύραν Θ. Πιβελεύσας ἀφε-
 λείας διώκοντ' ἄν. ἐρρωμένους τοιγαρὺν
 ὑπὸ τῶν πόνων, τῷ τινὶ τ' ἀχρὸν φιλο-
 πόνως ἐπερπαζόμενος, ἔδεν ὁρῶν τὸ ὅτι
 αἶσαι κακῶν, ἱκανὰ καὶ ἀλγερκῇ
 ἔχω τὰ ἀλφειὰ πῶτα τῆς δικέλλης.
 ὥς πελίνδρομον Θ. ἀπιδι, ὦ Ερμῆ,
 τὴν Πλεῖστον ἀπαγαγὼν τῷ Διὶ. ἐμεῖ
 δὲ τῶν ἱκανῶν ἦν, πάντας ἀνθρώπους
 ἡβηδὸν αἰμώζην ποιῆσαι. Ερμ. μηδα-
 μῶς, ὦ γὰρ. ἔ γὰρ πάντες εἰσὶν Ἰλι-
 πίδαι

berè conuiuens, & quæ opus erant, suppeditaui laboranti, & vulgaria ista contemneredocuit, effecitque vt mihi vitæ spes omnis ex me ipso penderet, demonstrans quænam essent opes veræ meæ: nempe quas neq; adulator assentans, neque sycophanta minitans, neque plebs irritata, neque concionator suffragiorum auctor, neque tyrannus intentis insidijs quæat eripere. Itaque iam validus effectus ob laborem, dum hunc agellum grauiter exerceo, neque quicquam eorum quæ sunt in ciuitate malorum adspicio, abundè magnum & sufficientem victû mihi ligo suppeditat. Quare tu, Mercuri, quam venisti viam remetiens, recurre, vnâ tecum Plutum abducens ad Iouem. Illud mihi sat fuerit, si effecerit vt omnes mortales ab ineunte ætate ciulent. MERCURIVS. Nequaquam ô bone: neque enim omnes ad ciulandum sunt accõmodi.

τήδειςι πρὸς οἰμωγὴν, ἀλλ' ἔα τὰ ὀργί-
 λα παῦτα, καὶ μερακιώδη, καὶ τὸν Πλῦ-
 τον ὦδ' ἀλαβε, ἔτοι ἀπόβλητά εἰσι τὰ
 δῶρα τὰ ὦδ' ἔ' Διός. Πλῦτ. βάλει ὦ
 Τίμων δικαολογήσομαι πρὸς σε, ἢ χα-
 λεπαίνεις μοι λέγοντι; Τι. λέγε, μὴ
 μακρὰ μὲν τοι, μὴ δ' ἔ' μετ' ἐροίμειων,
 ὥσπερ οἱ Ὀπίττειπλοι ῥήτορες. ἀνέξομαι
 γάρ σε ὀλίγα λέγοντα, διὰ τ' Ἑρμῆν
 τρυφόνι. Πλῦτ. ἐχρῆν μὲν τοι ἴσως καὶ
 μακρὰ εἰπεῖν, ἔγωγε πολλά ἴσως κα-
 τηγορηθέντα, ὅμως δ' ἔ' ὄρα, εἴπ' σε ὡς
 Φῆς, ἡδίκηκα, ὅς τ' ἔ' μὲν ἡδίστων ἀπάντων
 αἰτίος σοι κατίστην, τιμῆς καὶ προεδρίας,
 ἔ' σε φάνων, καὶ τ' ἄλλης περυφῆς. πεί-
 βλεπῶ δ' ἔ' τοι καὶ αἰοῖδι μ' ὅτι ἐμὲ
 ἔ' ὄτα, καὶ πείσασθ' ἔ' δατος. εἰ δ' ἔ' τι χα-
 λεπὸν ἐκ τῶν κολαίκων πέπονθας, ἀ-
 ναίπ' ὅτι ἐγὼ σοι. μᾶλλον δ' ἔ' αὐτὸς
 ἡδ-

Quin tu iracunda pueriliaq; ista mis-
 sa face, ac Plutum excipe, non sunt re-
 ijcienda munera, quæ à Ioue profici-
 scuntur. PLUT. Vin' Timon vt con-
 tra te partes defendam meas, an gra-
 uiter feres si quid dixerò? TIM. Dici-
 to, ne multistamen, neque cum pro-
 cemijs, quemadmodum perditissimi
 solent oratores. Sustinebo enim te
 huius Mercurij gratia paucis dicen-
 tem. PLUT. Atqui multis mihi poti-
 us erat dicendum, tot nominibus abs
 te accusato. Attamen vide num qua
 in rete, quemadmodum ais, læserim?
 qui quidem dulcissimarum quarum-
 cunque rerum tibi extiterim auctor,
 opifexque auctoritatis, primarij loci,
 coronarum, aliarum item volupta-
 tum. Mea opera conspicuus eras, cele-
 bris & obseruandus. Cæterum si quid
 molesti ab adulatoribus accidit, non
 mihi potes imputare, quin ipse ma-
 gis abs te sum affectus contumelia,

ἡδίκημα ὑπὸ σοῦ, δότι με ἕως
 αἰτίμως ὑπέβαλλες ἀνδράσι κατα-
 ράποις, ἐπαινεῖσι καὶ καταγοητεύουσι, καὶ
 πάντας τρόπους ὀπιθελεύσεις μοι. καὶ τότε γε
 τελευταῖον ἔφηθα, ὡς προδεδωκά-
 σε. τὸν αὐτίον ὃ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι
 πάντας τρόπους ἀπειλαθεῖς ὑπὸ σοῦ, καὶ
 ὀπίκεφαλῶν ἐξωθεῖς τῆς οἰκίας,
 τοιγαρὺν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος,
 πύττω πῶν διφθέρων ἢ τιμωτέτη
 σοι Πενία περὶδείκναι. ὥς μάρτυς
 ὁ Ἑρμῆς ἔπαι, πῶς ἐκέλευον τὸν Δία
 μήθ' ἦκειν παρὰ σε, ἕτω δ' ὡς μενῶς
 μοι προσενέωγμένον. Ἑρμ. ἀλλὰ νῦν
 ὁρᾷς, ὦ Ἡλῆτε, οἷόν μοι ἤδη γε γένηται;
 ὥς τε παρρῶν ξυμμάτεις αὐτῶν, καὶ
 σὺ μὲν σκάπῃ, ὡς ἔχεις. σὺ δὲ τὸν θε-
 σαυρὸν ὑπάγαγε τῇ διπέλλῃ. ὑπα-
 κέσεται γὰρ ἐμβοήσαντί σοι. Τίμ. πει-
 σέον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὐτὸς πλεστητέον.

propterea quod me tam ignominio-
se viris illis execrandis suppeditaris,
qui te mirabantur, ac prastigiis de-
mentabant, mihiq; modis omnibus
insidias struebant. Porro quod extre-
mo loco dixisti, te à me proditum, de-
sertumque fuisse, istud criminis in te
possum retorquere, cum ipse sim mo-
dis omnibus à te reiectus, præceptisq;
exactus ex adibus. Vnde pro molli
chlamyde sagum pelliceum istud cha-
rissima tibi paupertas circumposuit.
Itaque testis est mihi hic Mercurius,
quantopere Iouem orauerim, ne ad
te venirem, adeo hostiliter mihi ad-
uersatum. MERCVR. At nunc vides
Plute, in cuiusmodi hominem sit
commutatus. Proinde audacter cum
illo consuetudinem iunge. Tu verò
fode ita, vt facis. Tu interim thesau-
rum sub ligonem adducito. Au-
diet enim si tu accersueris. TIM. Pa-
rendum est, Mercuri, rursusque dite-
scendum,

τί γὰρ ἂν καὶ παῖδοι τις, ὅποτεν οἱ θεοὶ
 βιάζονται; πλὴν ὅρα με, εἰς αἰά με πρά-
 γματα ἐμβαλῆς τὸ κακοδαιμόνα, ὃς
 ἄχριν δὴν εὐδαιμονέσασα διάγων, χρε-
 σὸν ἄφνω τοσῷ τὸν λήψομαι ἔδεν ἀδι-
 κήσας, ἔτοσούτας φρονιδας ἀναδέ-
 ξομαι. Ερ. ὑπόσηθι ὦ Τίμων δι' ἐμέ, ἔ-
 σι χαλεπὸν τῷ τ, καὶ σὺκ οἰζὸν ἐστίν, ὅπως
 οἱ κόλακες ἐκείνοι. Δις ῥά γὰρ σὺν ὑπὸ
 τῷ φθόνῳ. ἐγὼ δ' ὑπὲρ τῷ αἴτην ἐς τὸ ἔ-
 ρακὸν ἀναπήσομαι. Πλ. ὁ μὲν ἀπελή-
 λυθεν, ὡς δοκεῖ πικροτέρου γὰρ τῇ εἰ-
 ρεσίᾳ τὸ πικρῶν. σὺ δ' αὐτὸ πείμμενε. ἀ-
 ναπέμψω γὰρ σοὶ τὸ θεοαυρὸν ἀπελθὼν
 μάλλον ἢ παῖε. σέ φημι θεοαυρὲ χρε-
 σῶ, ὑπάκχσον Τίμωνι τῷ τῷ, ἔπαρσθε
 σεαυτὸν ἀνελέσθ'. σκάπτε ὦ Τίμων, βα-
 θείας κατὰ φέρων, ἐγὼ δ' ὑμῖν ὑποσησ-
 μαι. Τί. ἄγε δὴ, ὦ δίκηλλα, νῦν μοι ἐπὶ ῥ-
 ῶσον

endum. Quid enim facias, cum dii compellant? tamen vide, in quas turbas me miserum conijcias, qui quidem cum adhuc usque diem felicissime vixerim, tantum auri repente sum accepturus, nihil commeritus mali. tantumque curarum suscepturus. **MERCURIUS.** Sustine Timon, mea gratia, tametsi graue est istuc, atque intolerandum, quo videlicet palpones illi præ inuidia rumpantur. Ego porro superata Ætna in coelum reuolauero.

PLUTVS. Abiit ille quidem, sicut apparet; nam ex alarum remigio facio coniecturam. Tu verò hic operire, si quidem digressus Thesaurum ad te transmittam, sed feri fortius. tibi loquor auri Thesaure, Timoni huic audiens esto, offerque temet eruendum. Fode, Timon, altius impingens. Cæterum ego à vobis digredior. **TIMON.** Age iam, ô ligo, nunc mihi tuas vires explica, neque defatigêre, dum
ex

ρωσιν σεαυτὴν, ἥ μὴ κάμῃς ἐκ τῆ βά-
 θους τὸ θορυβὸν ἐς τὸν Φανὸς προκα-
 λυμένη. ὦ Ζεῦ πρᾶσι, καὶ Φίλοι κερύ-
 βαντες, καὶ Ἑρμῇ κερδῶε, ποθεν χρυσοῖον
 ποσῶται; ἢ πᾶ ἓναρ ταῦτά ἐστι; δέδια
 γυν, μὴ ἂν θρακάς εὐρὼ ἀνεχρόμενος.
 ἀλλὰ μὲν χρυσοῖον ἐστὶν ὀπίσθημον.
 ὑπέρυθρον, βαρὺ, καὶ τὸ πρόσψιν ὑπερ-
 ῥόδισον. ὦ χρυσεῖ, δεξίωμα κάλλιπον
 βροτῶς. αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἄπειρα πρᾶ-
 σεις καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν. ἐλθε
 ὦ Φίλιππε καὶ ἐργασμιώτατε. ὦ Μίδα ὦ
 Κροῖσι, καὶ τὰς Δελφοῖς ἀναθήματα,
 ὡς εἶδεν ἄρα ἦτε πρὸς Τίμωνα καὶ τὸ Τέ-
 μωνος παῖδαν, ὦ γε εἶδε βασιλεὺς ὁ
 Περσῶν ἴσος. ὦ δίκελλα καὶ Φιλπάτη
 διφθέρα, ὑμεῖς μὲν ἴω Παιὶ τῆ τῶ ἀνα-
 θεῖναι καλὸν αὐτὸς ἢ ἥδη πῶσαν πριά-
 μενος τὴν χαλκίαν, πυργίον οἰκοδομησά-
 μενος ὑπὲρ τῆ θορυβῆ μόνω ἐμοὶ ἱκανὸν
 ἐνδο-

ex abdito Thesaurum in apertum euocaris. Hem prodigiorum auctor Iupiter, amici Corybantes, ac lucifer Mercuri, unde nam auri tantum? Num somnium hoc est? Metuo ne carbonem reperturus sim expectatus. At qui aurum profecto est insigne, fuluum, graue, & aspectu multo iucundissimum. Pulcherrima aurum faustitas mortalibus: quippe quod ignis in morem ardes, noctesque & dies renides. Ades. o mihi charissimum & desideratissimum. o Mida, Croeseque æ munera Delphico in templo dicata, ut nihil eratis si cum Timone, cumque Timonis opibus conferamini, cui ne Persarum quidem Rex pareat. Oligo, & sagum charissimum, vos quidem Pani huic reponere commodum est. At ego quam maxime semotum mercatus agrum, curriculaque seruandi auri gratia constructa, vni mihi affatum vixero, sepulchrum item ini-

ἐνδιαπᾶσθαι, τὸ αὐτὸν καὶ τὸ φρονεῖν τοῦ πα-
 ντὸς ἐξέν μοι δοκᾷ. δεδόχθω ἢ ταῦτα,
 καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸ ὅτι λοιπὸν
 βίον, ἀμειξία πρὸς ἅπαντας καὶ ἀγνωσία
 καὶ ὑπεροψία. Φίλος ἢ ἡ ξένος, ἢ ἑταῖ-
 ρος, ἢ ἐλέχβωμος, ὑφ' ἑλός πολὺς καὶ τὸ
 οἰκτεῖραι δακρύοντα, ἢ ὀπικνεῖσθαι
 δεομένη, ὡδονομία καὶ κατέλυσις τῶν
 ἐθῶν. μοιήρης ἢ ἡ δίαίτια, καθεύπερ τοῖς
 λύκοις, καὶ Φίλος εἰς Τίμων· οἱ ἢ ἄλλοι
 πάντες ἐχθροὶ καὶ ὀπίθελοι, καὶ τὸ πρὸς
 ὁμολῆσαι τινὶ αὐτῶν, μίαισμα. καὶ εἴ τι-
 ναῖδω μόνον, ἀποφραῖς ἡ ἡμέρα, καὶ ὅ-
 λως ἀνδριάντων λιθίνων καὶ χαλκῶν μη-
 δὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν, εἴ μήτε κήρυ-
 κα δεχόμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς
 σπενδόμεθα. ἡ ἐρημία ἢ ὄρος ἔσω πρὸς
 αὐτὰς. φυλέται ἢ ἐφράτρες ἐδημό-
 ται, εἴ ἢ πατέρις αὐτῇ, ψυχρὰ καὶ ἀνω-
 Φελῆ.

inibi mihi defuncto, parare est sententia. Hæc igitur decreta summo, placitaque in reliquum vitæ, seiunctio, ignorantia, fastidium erga mortales omnes. Porro amicus, hospes, sodalis, aut ara misericordiæ, meræ nugæ. Tū commiserari lachrymantem, suppeditare egenibus, iniquitas, ac morum subuersio: at vita solitaria mihi sit, qualis est lupis: vnus sibi amicus Timon, cæteri omnes hostes, & insidiarum machinatores. Cum horum quopiam congregi, piaculum: adeo ut si quem aspexero duntaxat, inauspicatus sit ille dies. In summa, non alio nobis habeantur loco, quàm signa faxea, æreæue: neque fecialem ab illis missum recipiamus, neque fœdera feriamus. Solitudo terminus esto. Cæterum tribules, cognati, populares, postremò patria ipsa frigida quædam & sterilia nomina, & insipienti-

Φελλῇ, ὀνόματι, ἔαυρήτων ἀνδρῶν φι-
 λοπρίματω, παλαιοῦ ἢ Τίμων μόνος
 ἢ ὑπεροράτω ἀπάντων, ἢ τρυφάτω
 μόνος καθ' ἑαυτὸν, κολακείας ἢ ἐπαί-
 κων Φορτικῶν ἀπηλαγμένος, ἢ θεοῖς
 θυέτω, ἢ ευωχεῖτω, μόνος ἑαυτῷ γέ-
 των ἢ ὁμορος, ἔκσειων τῶν ἄλλων. καὶ
 ἀπαξ ἑαυτὸν δεξιῶσθεαυ δεδόχθω, ἢ
 δέη ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ σέφαινον ἐπεν-
 εγκεῖν, ἔσθ' ὄνομα μὲν ἔστω ὁμοσιάνθρω-
 πος ἢ ὁσιον. τὰ τρόπια δὲ γνωρίσματα,
 δυσκολία ἔτραχύτης ἢ σκαρότης καὶ
 ἔργη ἢ ἀπανθρωπία. εἰ δέ τινα ἴδοιμε
 ἐν πυρὶ διαφθρόμενον ἢ σβεννύναι
 ἰκετεύοντα, πῆτιν ἔλαίω καὶ σβεν-
 νύναι. ἢ ἦν τινα ἔχει μῶνος ὁππότε μὲς
 τοῦ σώματος, ὃ ἢ τὰς χεῖρας ὀρέγων ἀν-
 τιλαβέσθαι δέηται, ὡθεῖν ἢ τῆτον ἐπὶ
 κεφαλὴν βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνα-
 κύψαι διωκηθείη. ἔτω γὰρ ἂν τὴν ἰσχυ-
 ρότητα

um virorum pretia: solus Timon dives esto, despiciat omnes, solus ipse secum oblectetur, liber ab assentionibus, & onerosis laudibus. Dijs sacra faciat, epuletur solus, sibi ipsi vicinus, sui particeps, excutiens sese ab alijs. Ac semel decretum esto, ut vnus seipsum comiter accipiat, si moriendum sit, aut necesse habeat sibi ipsi coronam admoovere. Nullumque nomen sit dulcius quàm Misanthropi, id est, hominum osoris. Morum autem notæ, difficultas, asperitas, feritas, iracundia, inhumanitas. Quod si quem conspexero incendio conflantem, obtestantem quo restinguam, pice, oleoque restinguere: rursum si quem flumen undis abstulerit, isque manus porrigens imploret, ut retineatur, hunc quoque demersum propellere, ne possit emergere, hunc ad modum par pari relaturus est. Hanc legem

ἄπο λάβοιεν εἰσηγήσαντο τὸν νόμον Τίμων
 Ἐκεκράτιδος καλυπτεὺς, ἐπεψήφισε
 τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτὸς, εἶεν ταῦ-
 τε ἡμῖν δεδόχθω, καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένω-
 μεν αὐτοῖς, πλὴν ἀλλὰ ποῦ πολλὰ ἂν
 ἐπισηοάμεν ἅπασι γνώριμά πως ταῦ-
 τε γινέσθω, διότι ὑπερπλεῖται. ἀγχο-
 νη γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γινώσκτο αὐτοῖς
 καί τοι ἔτι τῶτο; Φεῖ τὸ τάχος, παν-
 τυχόθεν σωθῆσαι, κεκονιμένοι καὶ πνευ-
 σιώντες, ὥς οἶδα ὅθεν ὁσφραϊνόμεναι
 τὰ χερσὶν. πότερον ἂν ὅππῃ τὸ πάγον τῶ-
 τιν ἀναβάς ἀπελαύνω αὐτὰς ποῖς λί-
 θαις ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος;
 ἢ τότε τοσῶτον ἐξουνομήσομεν εἰσὶ πάντες
 αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὥς πλείον ἀνιῶντο
 παρορωμένοι; τῶ τὸ οἶμα καὶ ἄμεινον.
 ὥς τε θιγώμεθα ἤδη αὐτὰς ὑποσπά-
 πτες. Φέρε ἰδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν ἔστι
 ἔστι; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρῶτος
 ἔστι.

legem Timon tulit. Echecratides Colyttenſis, & concionis ſubſcripſit ſuffragiis idem ille Timon. Age hæc decreta ſunto, & pro virili immoremur eis, Cæterum magno emerim, vt id omnibus innotefcat, quod opibus abundo. nam illa res illos præfocauerit. Sed quid illud? Hem quæ trepidatio? vndique concurrunt, puluerulenti atque anhelii, haud ſcio: vnde aurum odorati. Vtrum igitur hoc conſenſo colleſaxis eos abigo è ſublimi deiaculans, an hac tantum in re legem violabimus, vt ſemel cum illis congregiamur, vt magis angantur, ſtident, repulſique? Ita ſatius eſſe duco. Itaque ſubſiſtamus, quo illos excipiamus. Age proſpiciam, primus eorum iſte quis eſt? Nempe Gnathonides adulator, qui mihi nuper cœnam petenti funem porrexit, cum apud me ſæpenumero ſolida delia vomue-
rit.

ἔρανον αἰτήσαντες μοι ὀρέζας τὸ βρόχον
 πίθης ὅλης παρ' ἐμοὶ πηλιάκῃς ἐμμε-
 κώς· ἀλλ' εὖ γε ἐποίησεν ἀφικόμενος, οἰ-
 μῶς ἐ) γὰρ πρὸς τὰ ἄλλα. Ἰν. ὅκ ἐγὼ
 ἔλεγον, ὡς ὅκ ἀμελήσῃσι Τίμων Ὁ-
 ἀρα θ' ἄνδρος οἱ θεοί; χαῖρε Τίμων
 ἐν μορφώτῃ ἐῖς ἡδιστὴν Συμποτικὰ τα-
 π. Τί. νή κ' σύ γε, ὦ Εὐαθωνίδη, γυπῶν
 ἀπάντων βρώτατι, ἔ' ἀνθρώπων ἐπι-
 τριπτότατε. Ἰν. αἰεὶ φιλοσκοῦμαι σύ γε·
 ἀλλὰ πῶς τὸ συμποσιον; ὡς καινόν τί σοι
 αἶσμα τῆ νεοδιδάκτων διθυράμβων ἡκο-
 κομίζων. Τί. κ' μὴν ἐλεγεῖα γε ἄσσημά-
 λ' αὖτε παθῶς ὑπὸ αὐτῇ τῇ δίκηλλῃ. Ἰν.
 τί τ' ἔτι; παύει, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι
 ὦ Ηράκλεις. ἰδ' ἰδ'. περικαλὲς μοί σε
 τραῦματος εἰς Ἀρφον πύχον. Τί. ἔ' μὴν
 ἄν γε μικρὸν Ὀπιβραδύνης, Φόνε πά-
 χα περικεκληθήσῃ με. Ἰν. μηδ' ἁμῶς
 ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴα-
 σαι

rit. Sed bene est quod ad me veniti:
nam primus omnium vapulabit.

GNATH. Annon dixi Timonem vi-
rum bonum non neglecturos esse
Deos? Salve Timon formosissime;
incundissime, conuiuator bellissime.

TIMON. Scilicet, & tu Gnathonides;
vulturum omnium voracissime, &
hominum perditissime.

GNATH. Sem-
per tibi grata dicacitas. Sed ubi com-
potamus? Nam nouam tibi adfero
cantilenam, ex his, quos nuper didici
dithyrambis.

TIMON. Atqui elegos
canes admodum miserabiles, ab hoc
doctus ligone.

GNATH. Quid istuc?
feris, o Timon? Attestor, o Hercules.

hei hei in ius te voco apud Arcopa-
gitas, qui vulnus dederis.

TIMON. Atqui si cunctare paulisper, mox cæ-
dis me reum ages.

GNATH. Nequa-
quam, quin tu planè vulneri medere,
paululo auri insperfo. Mirum enim

in

σαι, μικρὸν Ὀππιάους ἔχουσίχ. δη-
 νῶς γὰρ ἰσχυαμόν ἐστι τὸ Φάρμακον. Τίμι-
 ῖτι μένεις; Γν. ἀπῆμι, σὺ δὲ ἔχαιρήσεις
 ἔτω σκαῖος ἐκ χρεῖς ἔχουόμενος. Τί-
 τίς ἔτις ἐστὶν ὁ περσιῶν, ὁ ἀναΦαλα-
 πίας; Φιλιάδης καλὰ κων ἀπάντων ὁ
 ἑδελευρώτατος. ἔτις ἢ παρ' ἐμῶ ἀχρον
 ὅλον λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ περσικὰ δύο
 πάλαι ταμιῶν ἔπαινε, ὅποτε ἀσαν-
 τά με πάντων σιωπῶντων μόνος ὑπερ-
 ἐπήνεσεν, ἐπομοσαίμενος ὡδικώτερον
 εἶναι τὸ κύνων, ἐπεὶ δὲ κοσῆντα πρῶτον
 εἶδέ με, καὶ περσὴ λθόν Ὀππικῆς δειό-
 μεν ὅ, πηγάς ὁ γυναιῶν περσενέ-
 τεινε. Φιλ. ὦ τῆς ἀναμχυντίας. νῦν Τί-
 μωνα γνωρίζεις; νῦν Γναθωνίδης Φί-
 λῳ καὶ Συμπότης; τοιγαρὲν δίκαια
 πέπονθεν ἔτ' ἀχάρις ὦν. ἡμεῖς
 ἦοι πάλα ξυνήθεις καὶ ξυνέφηδοι,

in modum sanguinem sistit hoc remedium. TIMON. Etiam manes? GNATH. Ab eo. At tibi malè sit, qui quidem ex viro commodo tam sanus factus sis. TIMON. Quis hic est qui accedit, recalua sterille? Philiades, assentatorum omnium flagitiosissimus. Hic cum à me solidum accepisset fundum, tum filia in dotem talenta duo laudationis præmium, cum me canentem reliquis silentibus omnibus solus maiorem in modum extulisset, deierans me vel oloribus magis canorum: ubi agrotantem antea vidit me (& adieram oraturus ut mei curam ageret) plagas etiam egregius ille vir impexit. PHIL. O impudentiam; nunc demum Timonem agnoscitis? nunc Gnathonides amicus & conuiua? enimvero habet ille dignasse, quandoquidem immemor est atque ingratus. At nos qui iam olim conuictores sumus, æquales ac populares

καὶ δημόσιαι, ὅμως μετρίᾳζομεν, ὥς μὴ
 ὀπιπυθᾶν δοκῶμεν. χαῖρε ὦ δέσποτα,
 καὶ ὅπως τὰς μιὰς τὰς τὰς κόλακας
 φυλάξῃ, τὰς ὅπῃ τ' τραπέζης μόνον
 παῖλαι καὶ κερὰ κωκυθὸν διαφέρουσαι.
 καὶ ἐπὶ πεισυνία τ' ἐνὶ ἐδενί. πάντες αἰ-
 χάρησοι. ἔσπευροι. ἐγὼ δὲ πάλαν τὸν σπυ-
 ρμίζων, ὥς ἔχοις πρὸς τὰ καλεπείγον-
 τα χροῖα, καὶ ὁδὸν ἤδη πλησίον ἤκα-
 α, ὥς πληροίης ὑπερμεγέθη. ἵνα πλε-
 τυνῇ. καὶ τοιγαρὲν πύλας νεφετῆσων.
 καὶ τοι σύ γε ἔτω σφῶρος ὦν, ἐδεν ἴσω
 δεῖσθαι τ' παρ' ἐμὲ λόγων, ὅς κ' ἴω Νέστορι.
 τὸ ὄντον παρ' ἀνέσθας αἶν. τί ἐσσι ταῦτα
 ὦ φιλιὰδῃ. πλὴν ἀλλὰ πρόσσιθι, ὥς κ' εἰ
 φιλοφρονήσωμαι τῇ δίκῃ. φι. ἀν-
 θρωπι, κατέαγα τὰ κρανία ὑπὸ τῇ
 αἰχαρίστῃ, διότι τὰ συμφέροντα ἐν-
 δέχων αὐτὸν. Τίμ. ἰδὲ τρίτος ἔτος ὁ ῥή-
 τωρ Δημέας προσέρχεται, ψήφισμα
 ἔχων

lares, tamen modestè agimus, ne infillire videamur. Salve here, fac ut istos adulatores sacrilegos observes, qui nusquam adsunt nisi in mensa, præterea à coruis nihil differunt. Neque posthac huius ætatis mortalium ulli fidendū est. Omnes ingrati & scelesti. At ego cū tibi talentum adduce-rem, quo posses ad ea quæ velles uti, in via accepi te summas quasdam opes esse nactum. Proinde accessi his de rebus admoniturus te, quanquam tibi forsitan me monitore nihil erat opus, viro nimirum adeò prudenti, ut vel Nestori ipsi, si necesse est, consilium dare queas. TIMON. Ita fiet Philades. sed age accede quo te ligone comiter accipiam. PHIL. Homines, contractus sum cranio ab hoc ingrato propterea quod eum ea quæ in re illiuserant, admonui. TIMON. Ecce tertius hūc orator Demeas se recipit, tabulas dextra gestans, aitque se mihi

ἔχων οὐ τῇ δεξιᾷ, καὶ συγχωρῆς ἡμέτερος
 εἶναι λέγων. ἔτος ἐκκαίδεκα παρ' ἐμοῦ
 πόλιν τις μιᾷς ἡμέρας ἐσπίσας τῇ πό-
 λει, κατεδίδικας οὖν καὶ ἐδέδοτο, ὥς τε
 δοτοδίδως. καὶ γὰρ ἐλεήσας ἐλυσιμέλω
 αὐτῶν, ἐπὶ δὲ πρῶτῃν ἔλαχε τῇ Ερεχθίδι
 δι' Φυλῆς Διανέμου τὸ θεῶν κληῖον, καὶ
 γὰρ προσέειπεν αὐτῶν τὸ χιζόμενον,
 οὐκ ἔφη γινώσκεις πολίτην ὄντα με.
 Αἴμ. Χαῖρε, σὺ Τίμων, τὸ μέγα σφελος
 τῶν ἄνδρῶν, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ
 πρῶτον τῆς ἐλλάδος. καὶ μὲν πάλαι
 σε ὁ δῆμος ζυωιλεγμένους, καὶ αἱ
 βυλαὶ ἀμφόπρασιν περιμένοντες. σὺ
 πρὸς δὲ ἀνομίας τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ
 σε γέγραφα. Ἐπὶ δὲ Τίμων ὁ ἔχκερα-
 πίδης Κολυτίδης, ἀνὴρ ὁ μόνον καλὸς
 καὶ καλὸς, ἀλλὰ καὶ σοφός. ὡς καὶ ἄλλοι
 ἐν τῇ ἐλλάδι, ὧς δὲ πάντα χρόνον ἀγα-
 πῶνται ἀρίστοι πράττειν τῇ πόλει.

ἔτι καὶ

cognatum esse. Hic una die de meo sedecim talenta ciuitati dependit: nam damnatus erat, ac uinctus. at cum soluendo non esset, ego misertus illum redemi. Porro cum illi fortè obuenisset, ut Erechtheidi tribui distribuerer ærarium, atque ego audiens id quod ad me redibat, polcerè, negabat se ciuem nosse me. DEM. Salue Timon, præcipuum generis tui præsidium, fulcimentum Atheniensium, propugnaculum Græciæ, Profectò iam dudum te populus frequens, & utræque curia opperitur. Sed præis decretū audi, quod de te conscripsi. Quandoquidem Timon Echecratidæ filius, Colyttensis, vir non modò probus & integer, verum etiam sapiens, quantū alius in Græcia nemo, nunquā per omnem vitam destitit optime de Republica mereri, vicit autem in Olympicis pugil & lucta cunctaque die

Y 3 eodem,

νίκηκε δὲ πύξ καὶ πάλην ἐδρόμον ἐν Ὀ-
λυμπία μιᾷς ἡμέρας, ἐπλείω ἄρμα-
τι, καὶ συνωρίδι πωλικῇ. Τίμω ἀλλ' εἴδ' ἐ-
θεώρησαι ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν.
Δη. τί εἶν; θεωρήσεις ὕστερον. τὰ τοι-
αῦτα δὲ πολλὰ προσκείσθαι ἄμεινον. καὶ
ἡρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσσι
πρὸς Ἀχαρνέας, καὶ κατέκρεψε Πελοπον-
νησίων δύο μοίρας. Τί. πῶς; Διότι γὰρ
τὸ μὴ ἔχειν ὅπλα, εἴδ' ἐπρεζεράφην ἐν
τῷ κατὰ λόγῳ. Δη. μέτρια τὰ πρὸς σου-
τα λέγεις, ἡμῶς δ' ἀχάριτοι εἴημεν
ἀμνημονῶντες, ἐπὶ δ' καὶ ψηφίσματα
ζεράφων, καὶ συμβουλευῶν καὶ στρατηγῶν,
καὶ μικρὰ ἀφέλησε τὴν πόλιν. Ἰππὶ τέ-
τις ἅπασι δέδοκται τῇ βελῇ καὶ τῷ δή-
μῳ, καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ καὶ Φυλάς, καὶ
τοῖς δήμοις ἰδία, καὶ κοινῇ πᾶσι, χρυ-
σῶν ἀνασῆσαι τὸν Τίμωνα πρὸς τὴν
Ἀθηναίων ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραυνὸν ἐν
τῇ

eodem, adhuc solenni quadriga, equestrique certamine. TIMON. At ego ne spectator quidem vnquam in Olympicis sedi. DEM. Quid tum? spectabis posthac. Sed ista communia addi fatius est. Tum anno superiore apud Acharnenses pro Republica fortissimè se gessit. & Peloponensium duas aetates concidit. TIMON. Qua ratione? Quippe qui nec vnquam arma gesserim. neque vnquam militiæ dederim nomen. DEM. Modestè equidem de te ipse loqueris, nos tamen ingrati futuri sumus, nisi meminerimus. Præterea in scribendis plebiscitis, & in consultationibus, & in administrandis bellis non mediocrem utilitatem attulit Reipublicæ. His de causis omnibus visum est, curiæ, plebi, magistratibus tributim, plebeiis singulatim, communiter vniuersis, aureum statuere Timonem iuxta Palladem in arce, fulmen dextera tenen-

τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κε-
 φαλῇ, ἔστεφανώσαι αὐτὸν χρυσοῖς στε-
 φάνοις ἐπὶ αὐτῷ, καὶ ἀνακηρυχθῆναι τὰς στε-
 φάνους σήμερον Διονυσίοις τραγωδοῖς
 καινοῖς. ἀχθῆναι γάρ δι' αὐτὸν δεῖ σήμε-
 ρον τὰ Διονύσια. εἶπε τ' γνώμην Δημέ-
 ας ὁ ῥήτωρ συγχρῆς αὐτῷ, ἀγχιστεύς, καὶ
 μαθητὴς αὐτοῦ ὢν. καὶ γὰρ ῥήτωρ ἀριστος
 ὁ Τίμων. καὶ τὰ ἄλλα πάντων ὅποσοι αὖν ἐ-
 θέλοι. τῷ μὲν ἔν σοι τὸ ψήφισμα ἐγὼ
 ἔδωκα. τ' αὖτε ἐκλόμην ἀντιθέειν ὡς
 σε, ὃν ὅτε τῷ σῶ ὀνόματι Τίμωνα ἀνό-
 μακα. Τίμ. πῶς ὦ Δημέα, ὃς ἔδε γε-
 γράμηναι, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι; Δη.
 ἀλλὰ γαρ μὴ, ἣν διδῶ θεὸς ἐς νέωπρον, καὶ τ'
 θύνηθ' ἡσόμενον. ἄρ' ἔρεν γὰρ ἔσται, Τίμωνα
 ἤδη καλῶ. Τί. καὶ εἶδα, εἰ γαρ μή τις ἔστι
 ἄλλος, ἡλικαύτην παρ' ἐμὲ πλεῖστην λαμ-
 βάνων. Δη. οἶμοι, τί τῷτε; τυραννίδι Τί-
 μων

ram radijs tempora ambientibus, utque septem abreis coronis coronetur, & promulgari coronas hodie Dionysij tragedis nouis. Agi enim per eum oportet hodie Dionysia. Dixit hoc suffragium Demeas orator, propterea quod cognatus illius propinquus, ac discipulus eius sit. Nam & orator optimus Timon, præterea quicquid voluerit. Hoc igitur tibi suffragium. Sed utinam & filium meum ad te pariter adduxissem, quem tuo nomine Timonem appellavi. TIMON. Qui potes Demea, cum ne uxorem quidem duxeris vnquam, quantum nobis scire licuit? DEMEAS. At ducam, nouo incunte anno, si Deus permiserit, quodque erit natum (erit autem masculus) Timonem nuncupabo. TIMON. An uxorem tu sis ducturus equidem haud scio, tanta à me plaga accepta. DEMEAS. Hei mihi. Quid hoc est rei? tyrannidem Timon oc-

μων ὀπιχθεῖς, καὶ τύπεις τὰς ἐλευθε-
 ρους, καὶ καθαρῶς ἐλεύθερος, εἴδ' αἰσὸς
 ὦν; ἀλλὰ δώσεις ἐν ταχὺ τὸ δίκαιον, τά τε
 ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπερσας.
 Τί. ἀλλ' ἐκ ἐμπέπερσας, ὦ μιᾶρε, ἡ ἀ-
 κρόπολις· ὥς δὲ δῆλος εἰ συκοφαντῶν.
 Δη. ἀλλὰ καὶ πλεονεκτήεις, τὸν ἐπιδοτόμον
 διορύξας. Τί. καὶ διορύκεται εἴδ' εἴτ' ὅ-
 ῳς ἀπὶ θανάτου καὶ πένου. Δη. διο-
 ρυχθήσεται μὲν ὑστερον· ἡδὲ δὲ σὺ πάν-
 τα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις. Τί. ὅτι καὶ καὶ
 ἄλλω λάμβανει. Δη. οἴμοι τὸ μετὰ-
 φρενον. Τί. μὴ κείραχθαι, κατὰ τὴν
 γὰρ σοὶ καὶ τρίτην, ἐπεὶ καὶ γελοῖα πέμ-
 πων πάθωμι, δύο μὲν Λακεδαιμονίων
 μοίρας κατὰ κόψας ἀνοπλος, ἐν δὲ μιᾶ-
 ρον ἀνθρώπου καὶ ὀπιτρίψας. μά τινα
 γὰρ αὖν εἴην καὶ νενικηκώς ὀλύμπια
 πύξ καὶ πύλην. ἀλλὰ τί εἶπες; καὶ θρασυ-
 κλῆς ὁ φιλόσοφος εἴπ'· εἰσιν; εἰ μὲν εἰ
 ἄλλ'.

ceptas, pulsasq; eos qui sunt ingenui, ipse nec ingenuus planè nec ciuis? verùm propediem poenas daturus: cùm alijs nominibus, tum quod incenderis arcem. TIM. Atqui non conflagruit arx, sceleste. Proinde aperte calumniaris. DEM. Sed & diues es, qui posticum (arcis Atheniensis) perfoderis. TIM. Neque hoc perfossum est, unde ne hæc quidem probabiliter ab te dicuntur. DEM. Verum effodietur posthac. sed tu interim omnia quæ in ea condita, possides. TIM. Alteram itaque plagam accipe. DEM. Hei scapulis meis. TIM. Ne vociferare, alioqui & tertiam tibi illidam. Etenim res planè ridicula mihi acciderit, si cum inermis duas Lacedæmoniorum acies fuderim, vnum scelestum hominem non protrahero. Tum frustra vicetim in Olympijs, & pugil & palaestrites. Sed quid hoc? an non philosophus Thrasycles hic est? Profecto ip-
sus

ἄλλος ἐκπιπίσας γέν' τ' πώγωνα, καὶ
 πρὸς ὀφρύς ἀνατείνας, ἔβρενθυόμενός
 τι πρὸς αὐτὸν ἔρχετο, τιπαινῶδες βλέ-
 πων, ἀνασευδόμενος τ' ὅππ' ἰτῶ μετώ-
 πῳ κόμῳ, αὐτοβορέας τις ἢ Τρίτων,
 οἷος ὁ Ζεῦξις ἔγραφεν, ἔπος ὁ γ' ἄχῃ μα-
 ευσταλής, ἔκασμιος τὸ βᾶδισμα, καὶ
 ζωφρονικός τ' ἀναβόλῃν, ἔωθεν μυρία
 ἄσαι πρὸς αἶρετ' ἀλεξιῶν, ἔτ' ἡδονῇ χαμ-
 ρόνων καὶ ἡγορῶν, ἔτ' ὀλιγαρκὲς ἐπα-
 νῶν, ἐπὶ δὲ λυγρὰ μένος ἀφίκοιτο ὅππ' ἰτῶ
 θεῖπεν, ἔοπαῖς μεγάλῃν τ' κύλικα ὀ-
 ρέξεν αὐτῷ (τῷ ζωροτέρῳ) χαίρει μά-
 λιστα) καθάπερ τὸ λήθης ὕδωρ ἐκπιπὼν,
 ἐναυλώματα ὅππ' ἰτῶ δαίκνυ) τῆς ἐωθικῆς
 ἐκείνοις λόγοις, προαρπάζων ὥσπερ ἰ-
 κτῖνος τὰ ὄψα, ἔτ' ὀλησίον ὄψα γκῶκε
 ζόμενος, καρύκης τὸ γλῶφον ἀνάπλευς,
 κυνηδὸν ἐμφορέμενος, ὅππ' ἰτῶ κεκυφῶς
 κατὰ-

sus est, promissa barba, erectisque supercilijs, & magnum quiddam secum murmurans accedit, Titanicum ob-
ruens, casariam per scapulas fluen-
tem ventilans, alter quidam Boreas
aut Triton, quales eos Zeuxis depin-
xit. Hic sedatum oris habitum præ se
ferens, incessu moderatus, amictu
modestus, mane mirum quàm multa
de virtute disserit, damnans eos qui
voluptate capiuntur, & frugalitatem
laudans : at ubi lotus deuenit ad coe-
nam, puerque ingentem illi calicem
porrexit (meracior autem maximè
gaudet) perinde vt Lethes aquam e-
bibens, à dilucularijs illis disputatio-
nibus diuersissima quæ sunt exhibet,
dum milui instar præripit obsonia, &
proximum cubito opposito arcens,
mento interim condimentis opple-
to, dum canum ritu ingurgitat, pro-
no incumbens corpore, perinde atque
in patinis virtutem inuenturam sese
speret,

καθάπερ ἐν ἑλοπάσι τ' ἀρετὴν εὐρή-
σθαι προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρύβλια
τῷ λιχανῷ δοποσμήχων, ὥς μηδὲ ὀλί-
γον ἔμυθ' ὡς κατὰ λίπαι, μεμψίμοι-
ρος αἰεὶ ὡς τ' ἀλακῆντα ὅλον, ἢ τὸν σὺν
μόνον τῶν ἄλλων λάβοι, ὅτι περ λιχ-
νείας καὶ ἀπληθείας ὄφελ' ἔχει. μέθυσις
καὶ πικροὶς, ὅσα ἄχρ' ὡδῆς καὶ ὀρχη-
γύας μόνον, ἀλλὰ καὶ λειδορίας καὶ ὀργῆς
προσέτι. καὶ λόγοι πολλοὶ ὅτι τῇ κύ-
λικι, τόπῳ καὶ μάλιστα πρὸς ὦφρο-
σύνης καὶ κασμώτης. καὶ ταῦτα φησὶν
ἤδη ὑπὸ τῷ ἀκράτῃ πονήρως ἔχων, καὶ
ὑποτραυλίζων γελοῖος, οἷα ἔμετος
ὅτι τέτοις καὶ τὸ τελευταῖον, δρᾶμενοί
πινες ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τῆς συμποσίας.
πλήν ἀλλὰ καὶ νήφων, ὅθεν τ' ἐπ' αἰῶν
ᾤοντο χωρῆσθαι ἀν, ψεύσματος ἕνεκα,
ἢ θρασυτητος ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ
καὶ καλὰ κινεῖται πρὸς αὐτὰ, καὶ ἐπιτορπι-

speret, dumque usque adeò diligenter catinos extergit indice digito, ut ne paululum quidem reliquiarum sinat adherere, nunquam non querulus, tanquam deteriore partem acceperit, vel si totam placentam, aut suam solus omnium accipiat: qui quidem edacitatis & insatiabilitatis est fructus. temulentus, vinoque bacchatus, non ad tantum modo, saltationemque, verum ad conuicium usque & iracundiam. Adhæc multus inter pocula sermo (tunc enim vel maxime) de temperantia, sobrietateque: atque ista quidem loquitur, cum iam à mero malè affectus balbutit ridicule. Accedit his deinde vomitus. Postremo sublatum cum de conuiuio efferunt aliqui, quanquam alioqui ne sobrius quidem ulli primariorum cesserit vel mendacio vel confidentia, vel auaritia. Quin inter assentatores primas tenet, peierat promptissime.

ante

πονηροὶ, καὶ ἡ γοητεία πονηρῶν,
 ἡ ἀναισχυντία περὶ μαρτυρίας, ὅλως
 πάνσοφον τὸ χρεῖμα, ἡ πανταχόθεν ἀ-
 κριβείας, ἡ ποικίλως ἐπιτελείς. αἰμώξετε
 τὴν γὰρ οὐκ εἰς μακρὰν χρηστὸς ὢν. τί
 ἔστι; παπταῖ, χρόνιος ἡμῖν θρασυκλῆς.
 Θρα. ἔκτ' πάντα ὡς Τύμων ταῖς πηλαῖς
 τῶν τοις ἀφίγμαι, ὥστε οἱ τὸν πλεῖστον
 πρὸς τὴν πόλιν, ἀργυρίᾳ καὶ χρυσίᾳ ἔδει-
 πνων πολυτελῶν ἐλπίδι στυγερὰ μὴ-
 κασι, πολλὰν ἢ κατακλείαν ἐπιδιδά-
 μνοι πρὸς ἀνδρά, οἷόν σε ἀπλοῖκον, καὶ
 τὸν ὄντων κρινωνικόν. οἶδα γὰρ ὡς μα-
 ζα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανόν, ὅψον δ' ἡδι-
 σον θυμὸν ἢ κάρδαμον, ἢ ἔπειτα τρυφῶ-
 ῖν, ὀλίγον τῶν ἀλῶν. ποτὴν δ' ἡ ἐνεα-
 κρινθῶ. ἢ τρυφῶν ἔπος, ἢς ἐξελθὲν περ-
 φυρίδος ἀμείνων. πρὸ χρυσοῦ μὲν γὰρ,
 ἔδειν πρὸς τὸν τῶν ἐν ταῖς αἰγυαλῖς
 ψη-

anteit impostura, comitatur impudentia. In summa prorsus admirandum quoddam spectaculum est omni ex parte exactum, varieque absolutum: proinde non eiulabit clarius videlicet, cum sit modestus. Quid hoc? papæ, tandem nobis Thrasycles? THRA. Non hoc animo ad te venio, Timon, quo plerique isti, qui nimirum opes admirati tuas, argenti, auri, opiparorum conuiuiorum adducti spe concurrunt, multaue assentatione delinunt te. hominem videlicet simplicem, facileque impartientem id quod adest. Siquidem haud ignoras, offam mihi in cenam sufficientem esse, tum obsonium suauissimum, cape aut nasturtium: aut si quando delicias, pusillum salis. Porro potum fons Athenis nouem saliens venis, suppeditat. Tum pallium hoc quauis purpura potius. Nam aurum nihilo magis apud me in pretio est, quam calcu-

ψηφίδαν μοι δοκεῖ. σὲ δ' αὐτὸ χάρι
 ἐπέλην, ὡς μὴ διαφθείρη σε τὸ κακι-
 ζον τέτε καὶ ἐπιβυλότατον κτήμα ὁ
 πλεῖστος, ὁ πολλοῖς πολλαίς αἴτιος ἀνη-
 κέσων συμφορῶν γαγγυμένος. εἰ γάρ
 μοι πείθοιο, μάλιστα ὅλον εἰς τὴ θάλατ-
 ταν ἐμβαλεῖς αὐτὸν, εἶδεν ἀναγκαῖον
 ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄντα, καὶ τὸν φιλοσοφί-
 κος πλεῖστον ὁρᾶν δυναμένῳ. μὴ μὲν τοῖ
 ἐς βάθος ὡς γὰρ, ἀλλ' ὅσον ἐς βυβῶ-
 νας ἐπεμβὰς ὀλίγον περὶ τὸ κυματώ-
 θης γῆς, ἐμὲ ὁρῶντος μόνου. εἰ δ' ἔτι μὴ
 τέτε βάλει, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον ἀμείνω
 κατὰ πᾶχος ἐκφάρησον αὐτὸν τῆς αἰ-
 κίας, ἢ μηδ' ὅβολον αὐτῷ αἰῆς, διαδι-
 δὼς ὅπασι τοῖς δεομένοις. ὡς μὲν, πέντε
 δραχμας, ὥς μὲν αἶν, ὥς τὸν πάλαντον. εἰ δ'
 τις φιλόσοφος εἴη, δημορίαν ἢ τριμοι-
 ρίαν φέρεσθαι δίκαιος ἐμοὶ δ' καὶ τοῖς ἐκ
 ἐμαυτοῦ χάριν αὐτῷ, ἀλλ' ὅπως μὲν δὴ
 τῶν

calculi, qui sunt in littoribus. Sed tua ipsius gratia huc me contuli, ut ne te subuerteret pessima ista atque insidiosissima res, opulentia, quippe quæ multis sæpenumero immedicabilium malorum extiterit causa. Etenim si me audies, potissimum opes uniuersas in mare præcipitabis, ut potè quibus nihil sit opus bono viro, quique philosophiæ possit opes perspicere. Ne tamen in altum ô bone, sed ferme ad pubem usque ingressus paulò ultra solum fluctibus opertum, me quidem vno spectante. Quod si hoc non vis, tute igitur eas potiore via ex ædibus eijcito, ac ne obolum quidem tibi facias reliquum: videlicet largiens ijs, quicunq; opus habent: huic quinque drachmas, illi minam, alij talentum. Si verò quis philosophus fuerit, duplam aut triplam portionem ferre dignus est. Quanquam hoc quidem mihi non mea ipsius gratia peto, sed quo

τῶν ἐταίρων ταῖς δειομένοις, ἱκανὸν ἢ
 πύττω πύττω πῆραν ἐμπαλήσκας ὠδύ-
 χοις, ἔδ' ἔλγας δύο μεδίμνους χωρῆσαν
 αἰγινήτικας. ὀλιγαρκῇ δ' ἔ' μέτριον
 ᾗ ἔ' εἶναι τ' φιλοσοφῆντα, καὶ μηδ' ἐν
 ὑπὲρ πύττω πῆραν φρονεῖν. Τί' ἐπαρῶ
 παιδάσιν ὡς θεοσούκλεις. πρὸ γὰρ πῆ-
 ρας, εἰ δοκῇ, φέρεσσι τ' κεφαλῶν
 ἐμπαλήσω κενδύλων, ὅππότερ ἡσας τῇ
 δίκῃ. ὅρα. ὡς δημοκρατία αἰνέται,
 παύμεθα ὑπὸ τῷ κυπρίτῳ ἐν ἰ-
 λυθίῳ τῇ πόλει. Τί' ἀνακταῖς ὡς
 γὰρ θεοσούκλεις; μὲν ὠδύκεκρυ-
 σμάσι; καὶ μὲν ἐπεμβαλῶ χοίνικας
 ὑπὲρ ὃ μέτριον τίτῃας. ἀλλὰ πῶς
 τῶν; πολλοὶ ζυνέρχονται. βλεψίας
 ἐκείνῳ, καὶ λάχης καὶ Γνίφων, καὶ
 ὅλως τ' σύνταγμα τῶν αἰμωζομένων.
 ὅτε τίς οὐκ ὅτι τ' πέτρας πύττω ἄ-
 μαλθῶν, πύττω μὲν δίκῃ οὐκ ὀλίγον ἀνα-
 πύτω.

quo amicis, si qui egebunt, donem. sat est si modò peram hanc largitione tua expleueris, ne duos quidem modios Ægineticos capientem. Nam paucis contentum, modestumq; conuenit esse eum qui philosophatur, neque quicquam ultra peram cogitare. TIMON. Equidem ista, quæ dicis, probo Thrasyclus. ergo si videtur, priusquam peram expleam, age tibi caput opplebo tuberibus, posteaquam ligone sum mensus. THRA. O libertas, & leges, pulsamur ab impurissimo libera in ciuitate? TIMON. Quid stomacharis & bone Thrasyclus? num te defraudaui? Atqui adijciam mensuram choenices quatuor? sed quid hoc negotij? Complures simul ventunt, Blepsias ille & Laches, & Gniphon, breuiter agmen eorum qui vapulabunt. Itaque quin ego in rupem hanc conscendo, ac ligonem quidem paulisper interquiescere sinit, dudum fatiga-

παύω, πάλαι πεπονηκῆσαν; αὐτὸς ᾧ ὅτι
 πλείους λίθους συμφορήσας, ὅτι χα-
 λαζῶ πόρρωθεν αὐτὰς; Βλεψ. μὴ βάλ-
 λε, ὦ Τίμων, ἀπιμεν γάρ. Τίμ. ἀλλ' ἐκ
 ἀναιμωπίας ὑμεῖς, ὅδε ἄνευ τραυ-
 μάτων.

ΔΙΚΗ ΦΩΝΗΕΝΤΩΝ.

Επὶ ἀρχόντος Αριστάρχου Φαληρέως.
 Πυανειψιάνος ἐβδόμη ἰσαμένε,
 γραφὴν ἔθετο τὸ Σίγμα πρὸς τὸ Ταῦ
 ὅτι τ' ἐπὶ αὐτῶν Φωνήεντων, βίαις ὑπαρχόν-
 των, ἑάρπαγῃς, ἀφηρεῖσθαι λέγον πάν-
 των τ' ἐν διωλῶ Ταῦ ἐκφερομένων.

Μέχρι μὲν, ὦ Φωνήεντα, δικασαί,
 ὀλίγα ἡδὲ κέρμειν ὑπὸ τέττι τῷ
 Ταῦ, κατὰ χρομένε τῷ ἐροῖς, καὶ κα-
 τὰ ροντ. ὅτι ἐνθα μὴ θρεῖ, ὁ βαρέως
 ἔφθρον πλὴν βλάβει, καὶ παρή-
 κτον ἐνία τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς με-
 τρι-

tigatum? Ipse verò plurimis congestis
saxis, procul eos lapidum grandine
peto? BLEP. Ne iace, & Timon, abi-
mus enim. TIMON. At vos quidem
nec citra sanguinem, nec absque vul-
neribus.

IVDICIVM VO- CALIVM.

IMPERANTE Aristarcho Phale-
reo, septima Octobris, actionem
instituit Sigma aduersus Tau, consti-
tutis iudicibus septem Vocalibus, de
vi & rapina, spoliari se dicens omni-
bus illis vocibus, quæ duplici Tau
proferri solent.

Hactenus quidem, & Iudices Vo-
cales, non admodum graui in-
iuria affectus ab hoc Tau, quod meis
rebus abutebatur, & inde auferebat,
vnde minime conueniebat, quod
quidem damnum non grauius tuli:
nonnulla etiam quæ dicebantur, au-
diuisse

ἰαίτητες, ἣν ἴσμε φυλάσσειν ἑαυτοὺς πρὸς τὰ
 ὑμᾶς, καὶ ταῖς ἄλλαις συλλαβάς. ἐπεὶ δὲ
 εἰς τοσούτον ἤκει πλεονεξίας, καὶ ἀνοίας
 ὥστε ἐφ' οἷς ἡσυχία πολλὰ κίς, ὅτε
 ἀγαθῶν, ἥδη καὶ πλείω προσοιάζε-
 ται, ἀναγκαίως αὐτὸ ἐυθύνην ὄν τιθε-
 τῆς ἀμφοτέρωθεν εἰδὸσιν ὑμῖν. δῖον δὲ
 ἔμμερόν με ὅτι τῆς δαποθλίψεως ἐ-
 πέρχεται τῆς ἑμαυτῆ. ταῖς γὰρ περὶ
 πρᾶγμα τοῖς αἰεὶ τι μείζον προστιθέν,
 ὁρῶν μὲ τῆς οἰκίας δαποθλίψει. χά-
 ρας, ὡς ὀλίγη δῖον ἡσυχίαν ἀγαγόν-
 τε, μηδὲ ἐν γραμμασιν δριφμεῖσαι,
 ἐν ἴσῳ δὲ κῆδός τ' ἔχει φόβος. δίκαιον
 ἔν ἔχ ὑμᾶς, οἱ δικάζετε ὄν, ἀλλὰ
 καὶ τὰ λοιπὰ γραμμάτων τῆς πεί-
 ρας ἔχον πρὸς φυλακὴν. εἰ γὰρ ἐξέ-
 σταται τοῖς βυλομένοις δαποθλίψαι αὐτὰ
 πᾶσις εἰς ἀλλοτρίαν βιάζονται, καὶ

diuiffe me diffimulabam propter modestiam, quam vos ipsi nostis me seruare, cum erga vos, tum alias syllabas. Postquam verò ad tantam avaritiam & amentiam peruenit, vt non modò non sit contentum ijs, quæ ego sæpè diffimulaui, verùm iam maiorem vim inferat, ipsa me necessitas cogit, vt aculem apud vos, qui vtrumque nostrum nouistis. Non autem exiguus metus propter istam miseriam me inuasit. Nam cum prioribus iniurijs maiores semper addat, prorsus me è domestica sede expellet, ita vt parum iam absit, dum ego ista diffimulo, quin ne inter litteras quidem amplius numerer, & in simili quodam verser metu. Est itaque æquum non modò vos iudices, sed omnes etiam reliquas litteras huius doli curam gerere. Nam si, vt libet vnicuique, licebit è suo ordine in alium violenter irrumperere,

Z

idque

τῷ τοῦ θητρὸς ὑμῖν, ὡς χωρὶς ἐδῶ
 καθόλου ἡ γράφεται, ἐχ' ὅρῳ πῶς τῶ
 πον αἰσιν τῶν τῶν νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐ-
 πὶ τῇ τῶ κατ' ὁρῶν, ἐξ ὅσιν. ἀλλ' ἔτι
 ὑμῖν οἱ μὲν ποτε εἰς τὸ ἔτι ἀμελείας
 τε καὶ παρορῶσεως ἤξειν, ὥς τοῦ θητρὸς
 ψαμ τινὰ μὴ δίκαια. ἔτι εἰ καθυφῶσιν
 τὸν ἀγῶνα ὑμῖν, ἐμοὶ ὡς ἀλλοτρίων
 ἐστὶν ἀδικημένων. ὡς αἴτε καὶ τῶν ἄλλων ἀ-
 νεκόπησαν τίτε αἱ τῶν μὲν, εὐθὺς ἀρξά-
 μένων ὡς ἀνομιεῖν. καὶ οὐκ ἂν ἐπὶ τῶ
 μὲν μέλει νῦν τὸ Λάμβδα τῶ Ρῶ, δι-
 αμφοισθῶν τῶν τῶ κισήρεως, καὶ κε-
 φαλαλγίας. ἔτι τὸ Γαμμα τῶ Κῶ π-
 πα δὴ γωνίζετο, καὶ ἐς χεῖρας μικρῶ
 οἷον ἤρχετο πλάκας ἐν τῶ κναφείῳ
 ὑπὲρ γναφάλων. ἐπέπαυτο ὅτι ἂν καὶ πρὸς
 τὸ Λάμβδα μαχόμενον τῶ μοῖς αἰφαι-
 ρησε-

Idque vos, sine quibus nihil omnino scribitur, permiseritis, non video quomodo sua quique ordines iura, iuxta quæ à principio constituti sunt, tuebuntur. Sed non existimo vos unquam ad tantam incuriam vel negligentiam peruenturos, ut ea feratis, quæ cum æquo & iure pugnant. Et ut vos certamen omiseritis, tamen mihi, qui iniuria affectus sum, negligendum non erit. Atque utinam aliarum quoque litterarum audaciæ ab initio statim, cum cœperunt contra leges delinquere, esset repressa. neque enim litigaret ad hunc usque diem Δάμβδα cum Ρω disceptans de voce κλοπης & κεφαλαλγία. Neque etiam Γάμμα cum Κάπα certamen haberet: neque tam sæpè ad manus propè venissent in fullonia de dictionibus γναφίω & κνέφω disceptantes. Quin cessallet etiam hoc Γάμμα cum Δάμβδα contendere, dictionem Μόρσιλι

ποχιδόταται, καὶ ἡ γοητεία περηγείη,
 ἔῃ ἀναγκαστικά περὶ μαρτεῖας, ὅλως
 πάνσοφον ἔχρημα, ἔῃ πάντα χόθεν ἀ-
 κριβες, ἔῃ ποικίλως ἐντελής. οἰμώξεται
 τυχαρῶν ὅς κ' εἰς μακρὰν χρῆσις ὦν. τί
 ἔστι; παπαί, χρόνιος ἡμῖν θρασυκλῆς.
 Θρα. ὦ κ' πᾶν τὰ ὧ Τύμων ταῖς παλαιῖς
 τύποις ἀφίγμαι, ὥσπερ οἱ τὸν πλῆθὺν
 πρὸς τὴν πότιν, ἀργυρίαι καὶ χρυσία, ἔῃ δαί-
 πνων πολυτελῶν ἐλπίδι στυδεοδραμή-
 κασι, πολλὴν ἔῃ χαλακίαν ἐπιδίδξά-
 μενοι πρὸς ἄνδρα, οἷόν σε ἀπαλοῖκον, καὶ
 ἔῃ ὄντων κριναικόν. οἶδ' αὖ γὰρ ὡς μα-
 ζα μὲν ἐμοὶ δαίπνον ἰκαυόν, ὄψον ἢ ἡδι-
 σον θυμὸν ἢ κάρδαμον, ἢ ἄπειρες φά-
 τω, ὀλίγον τῶν αἰλῶν. ποτὴν ἢ ἡ ἐννεά-
 κρον; ὦ ἢ τρέφων ἔπος, ἔῃ δαλὴ περ-
 φυρίδος ἀμείνων. πὴ χρυσίον μὲν γὰρ,
 ἔῃ πρὸς πρῶτον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς
 ψη-

anteit impostura, comitatur impudentia. In summa prorsus admirandum quoddam spectaculum est omni ex parte exactum, varieque absolutum: proinde non eiulabit clarius videlicet, cum sit modestus. Quid hoc? papa, tandem nobis Thrasyclus? THRA. Non hoc animo ad te venio. Timon, quo plerique isti, qui nimirum opes admirati tuas, argenti, auri, opiparorum conuiuiorum adducti spe concurrunt, multaque assentatione delinunt te. hominem videlicet simplicem, facileque impartientem id quod adest. Siquidem haud ignoras, offam mihi in coenam sufficientem esse, tum obsonium suauissimum, cepe aut nasturtium: aut si quando delicias, pusillum salis. Porro potum fons Athenis nouem saliens venis, suppeditat. Tum pallium hoc quauis purpura potius. Nam aurum nihilo magis apud me in pretio est, quam calce-

ψηφίδων μοι δοκεῖ. σὲ ᾧ αὐτὸ χάρις
 ἐπέλῃ, ὥς μὴ Διαφθείρῃ σε τὸ κακί-
 σον τέτε καὶ ἐπιβλότατον κτῆμα ὁ
 πλεῖστος, ὁ πολλοῖς πολλάκις αἴτιος ἀνη-
 κέστων συμφορῶν γεγνημένος. εἰ γάρ
 μοι πείθοιο, μάλιστα ὅλον εἰς τὴ θάλατ-
 ταν ἐμβαλεῖς αὐτὸν, εἴδεν ἀναγκαῖον
 ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄντα, καὶ τὸν φιλοσοφί-
 ας πλεῖτον ὁρᾶν διωαμένῳ. μὴ μὲν τοί-
 ἐς βάθος ὧ γὰρ, ἀλλ' ὅσον ἐς βεβώ-
 νας ἐπεμβαῖς ὀλίγον περὶ τὸ κυματώ-
 θης γῆς, ἐμὰ ὁρῶντος μόνα. εἰ δ' ἔτι μὴ
 τέτε βάλῃ, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον ἀμείνω
 κατὰ πᾶχος ἐκφάρῃσιν αὐτὸν τῆς οἰ-
 κίας, ἔτι μὴδ' ὁβολὸν αὐτῷ ἀνῆς, Διὸς δι-
 δῆς ἅπασιν τοῖς δεομένοις. ὧ μὲν, πέντε
 δραχμας, ὧ ᾧ μὲν αἶν, ὧ ᾧ τάλαντον. εἰ ᾧ
 τις φιλόσοφος εἴη, διμοίριον ἢ τριμοί-
 ριον φέρεσθαι δίκαιος ἐμοὶ ᾧ καὶ τοῖς ἐκ
 ἐμαυτοῦ χάριν αἰτῶ, ἀλλ' ὅπως μὲν δὴ
 τῶν

calculi, qui sunt in littoribus. Sed tua ipsius gratia huc me contuli, ut ne te subuerteret pessima ista atque insidiosissima res, opulentia, quippe quæ multis sæpenumero immedicabilium malorum extiterit causa. Etenim si me audies, potissimum opes vniuersas in mare præcipitabis, ut potè quibus nihil sit opus bono viro, quique philosophiæ possit opes perspicere. Ne tamen in altum ô bone, sed ferme ad pubem usque ingressus paulò ultra solum fluctibus opertum, me quidem vno spectante. Quod si hoc non vis, tute igitur eas potiore via ex adibus eijcito, ac ne obolum quidem tibi facias reliquum: videlicet largiens ijs, quicunq; opus habent: huic quinque drachmas, illi minam, alij talentum. Si verò quis philosophus fuerit, duplam aut triplam portionem ferre dignus est. Quanquam hoc quidem mihi non mea ipsius gratia peto, sed
quo

τῶν ἐταίρων ταῖς θεωμένοις, ἰκανὸν εἰ
 πύτῃ τῷ πῆραν ἐμπλήσας ὄψα-
 ρχοις, ἔδε ὅλως δύο μεδίμνους χωρῶσαν
 αἰγυνητικῆς. ὀλιγαρκῇ δὲ ἔμεινον
 ἥξειναι τὸ φιλοσοφεῖν, καὶ μὴ δύναιτο
 ὑπερὶ τῷ πῆραν φρονεῖν. Τί, ἐπαινοῦ
 παιδάσιν ὡς Θερασκίαις. περὶ γὰρ τῆς
 πῆρας, εἰ δοκεῖ, φέρεσσι τὸ κεφαλὴν
 ἐμπλήσω κτηνῶν, ὅστις μετρήσας τῇ
 δίκῃ. ὅρα. ὡς δημοκρατία αὐτόμασι,
 παρόμεθα ὑπὸ τῷ καπνῷ τῆς ἐ-
 λευθέρᾳ τῇ πόλει. Τί, ἀνακτοῖς ὡς
 γὰρ Θερασκίαις; μὴν ὡς ἀκέκρυ-
 σμάς σε; καὶ μὴν ἐπεμβαλὼ χοίρικας
 ὑπερὶ τὸ μέτρον τέτταρας. ἀλλὰ πᾶσι
 τούτοις πολλοὶ ξυνέρχονται. Βλεψίας
 ἐκείνων, καὶ Λάχης καὶ Γνίφων, καὶ
 ὅλως τὸ σύνταγμα τῶν αἰμωξομένων.
 ὅτε τίς οὐκ ὅτι τὸ πέτραν πύτῃν ἄ-
 κελθόν, πῶς μὲν δίκῃ οὐκ ὀλίγον ἀνα-
 πύει.

quo amicis, si qui egebunt, donem. sat est si modò peram hanc largitione tua expleueris, ne duos quidem modios Ægineticos capientem. Nam paucis contentum, modestumq; conuenit esse cum qui philosophatur, neque quicquam ultra peram cogitare. TIMON. Equidem ista, quæ dicis, probo Thrasycles. ergo si videtur, priusquam peram expleam, age tibi caput opplebo tuberibus, posteaquàm ligone sum mensus. THRA. O libertas, & leges, pulsamur ab impurissimo libera in ciuitate? TIMON. Quid stomacharis & bone Thrasycles? num te defraudaui? Atqui adijciam mensuram choenices quatuor? sed quid hoc negotij? Complures simul ventunt, Blepsias ille & Laches, & Gniphon, breuiter agmen eorum qui vapulabunt. Itaque quin ego in rupem hanc conscendo, ac ligonem quidem paulisper interquiescere sinit, dudum fatiga-

παύω, πάλαι πεπονηκῆσαν; αὐτοῖς ᾧ ὅπ-
 ωλεις τις λίθους συμφορήσους, ὅτι χα-
 λαζῶ πόρρωθεν αὐτοῖς; Βλεψ. μὴ βάλ-
 λε, ὦ Τίμων, ἀπιμεν γάρ. Τίμ. ἀλλ' ἐκ
 ἀναμωπύχε ὑμεῖς, ὅδε ἄνευ τραυ-
 μάτων.

ΔΙΚΗ ΦΩΝΗΕΝΤΩΝ.

Επὶ ἀρχόντος Αριστάρχου Φαληρέως,
 Πυανεψιάωνος ἐδολόμην ἰσταμένους,
 γραφὴν ἔθετο τὸ Σίγμα πρὸς τὸ Ταῦ
 ὅτι τ' ἐπὶ αὐτῶν φωνήεντων, βίας ὑπαρχόν-
 των, ἑάρπαγῃς, ἀφηρεῖσθαι λέγον πάν-
 των τ' ἐν διπλῶ Ταῦ ἐκφερομένων.

Μέχρι μὲν, ὦ φωνήεντα, δικασαί,
 ὀλίγα ἡδὲ κέρμειν ὑπὸ τέττει τῷ
 Ταῦ, κατὰ χρωμένους τοῖς ἐροῖς, καὶ κα-
 τάρουσι. ὅ ἐνθα μὴ δεῖ, ἔ βαρέως
 ἐφορον τὴν βλάβειν, καὶ παρή-
 κτον ἐν αὐτῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς με-
 τεί-

tigatum? Ipse verò plurimis congestis
saxis, procul eos lapidum grandine
peto? BLEP. Ne iace, ô Timon, abi-
mus enim. TIMON. At vos quidem
nec citra sanguinem, nec absque vul-
neribus.

IVDICIVM VO- CALIVM.

IMPERANTE Aristarcho Phale-
reo, septima Octobris, actionem
instituit Sigma aduersus Tau, consti-
tutis iudicibus septem Vocalibus, de
vi & rapina, spoliari se dicens omni-
bûs illis vocibus, quæ duplici Tau
proferri solent.

Hactenus quidem, ô Iudices Vo-
cales, non admodum graui in-
iuria affectus ab hoc Tau, quod meis
rebus abutebatur, & inde auferebat,
vnde minime conueniebat, quod
quidem damnum non grauer tul-
nonnulla etiam quæ dicebantur, au-
diuisse

ἰριότατος, ἣν ἴσμε φυλάσσειν ἀπὸς π
 ὑμᾶς, καὶ τὰς ἄλλας συλλαβὰς. ἐπεὶ δὲ
 εἰς πῶσιν ἦκει πλεονεξίας, καὶ ἀνοίας
 ὥς ἐφ' οἷς ἡσυχία πολλὰκις, ὥς
 ἀγαθῶν, ἥδη καὶ πλείω προσοιάζε-
 ται, ἀναγκαίως αὐτὸ εὐχόμενον ὡς
 τοῖς ἀμφοτέρω εἰδόσιν ὑμῖν. Διὲς δὲ
 ἔμμερόν με ὅτι τῆς δόποθλίψεως ἐ-
 πέρχεται τῆς ἐμαυτῆς. τοῖς γάρ περ
 πρᾶγμασι αἰεὶ τι μεῖζον προστιθέν,
 ὁρῶ μὲ τῆς οἰκείας δόποθλίψεως. χα-
 ρας, ὡς ὀλίγη δὲ ἡσυχία ἀγαθόν
 τε, μηδὲ ἐν γράμμασιν ἄξιον μεῖδαι,
 ἐν ἴσῳ δὲ κῆδος τῆς φόβου. Δίκαμον
 ἔνθ' ὑμᾶς, οἱ δικάζετε νῦν, ἀλλὰ
 καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς πεί-
 ρας ἔχει τινὰ φυλακὴν. εἰ γὰρ ἐξέ-
 σται τοῖς βυλομένοις δόποθ καὶ αὐτὰ
 πᾶσις εἰς ἀλλοτρίαν βιάζοιτο, καὶ
 ἔτι

diuisse me dissimulabam propter modestiam, quam vos ipsi nostis me seruare, cum erga vos, tum alias syllabas. Postquam verò ad tantam auaritiam & amentiam peruenit, vt non modò non sit contentum ijs, quæ ego sæpè dissimulaui, verùm iam maiorem vim inferat, ipsa me necessitas cogit, vt accusem apud vos, qui vtrumque nostrum nouistis. Non autem exiguus metus propter istam miseriam me inuasit. Nam cum prioribus iniurijs maiores semper addat, prorsus me è domestica sede expellet, ita vt parum iam absit, dum ego ista dissimulo, quin ne inter litteras quidem amplius numerer, & in simili quodam verser metu. Est itaque æquum non modò vos iudices, sed omnes etiam reliquas litteras huius doli curam gerere. Nam si, vt libet vnìcuique, licebit è suo ordine in alium violenter irrupere,

Z

idque

τῷ τοῦ ὁπτιρεῖψαι ὑμᾶς, ὡς χωρὶς εἶδον
 καθόλου ἐν γράφεται, ἐχ' ὁρῶ πῶς τὸ
 ποι αἰσιν πᾶσι τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐ-
 πόχθη τὰ κατ' ἀρχαίς, ἐξέστην. ἀλλ' ἔτε
 ὑμᾶς οἱ μὲν ποτε εἰς τοσούτον ἀμελείας
 πικρὴ παροργιστοῦ ἤξουν, ὥστε ὁπτιρεῖ-
 ψαι πῶς ἀμὴ δίκαια. ἔπειτα ἐκαστοὶ φησὶ
 τὸν ἀνὴρα ὑμᾶς, ἐμοὶ ὡς θαλασπίου
 ἐστὶν ἀδικημένω. ὡς αἴθε καὶ τῶν ἄλλων ἀ-
 νεχόμενοι τότε αἱ πόλεις, εὐθὺς ἀρξα-
 μένων ὡς θανομεῖν· καὶ οὐκ ἂν ἐπὶ πό-
 λει μέγιστον τὸ λάμβδαν τῷ Ρῶ, δι-
 αμφοισβητὴν πρὸς τὴν κισσῆρεως, καὶ κε-
 φαλαλγίας. ἔπειτα τὸ Γαμμα τῷ Κάπ-
 πα διηγανίζετο, καὶ εἰς χεῖρας μικρῶ
 οἷον ἤρχετο πλάκας ἐν τῷ κίναφει
 ὑπὲρ γναφάλων. ἐπέπαυτο ὅτι ἀνὴρ πρὸς
 τὸ λάμβδα μαχόμενον τῷ μοῖς ἀφαι-
 ρόμε-

Idque vos, sine quibus nihil omnino scribitur, permiseritis, non video quomodo sua quique ordines iura, iuxta quæ à principio constituti sunt, tuebuntur. Sed non existimo vos unquam ad tantam incuriam vel negligentiam peruenturos, ut ea feratis, quæ cum æquo & iure pugnant. Et ut vos certamen omiseritis, tamen mihi, qui iniuria affectus sum, negligendum non erit. Atque utinam aliarum quoque litterarum audaciæ ab initio statim, cum cœperunt contra leges delinquere, esset repressa. neque enim litigaret ad hunc usque diem Δάμβδα cum Ρω disceptans de voce κλοπης & κεφαλαλγία. Neque etiam Γάμμα cum Κάπα certamen haberet: neque tam sæpè ad manus propè venissent in fallonia de dictionibus γναφείω & κνάφω disceptantes. Quin cessasset etiam hoc Γάμμα cum Δάμβδα contendere, dictionem Μόρσilli

ρύμενον αὐτὸ, καὶ μάλιστα ὠδρακλί-
 πιον. καὶ τὰ λοιπὰ δι' αὐτὴν ἡρέμει συγ-
 χύσεως ἄρχεσθ' ὠδρανόμυ. καλὸν γὰρ
 ἕκαστον μένειν ἐφ' ἧς πτόχηκε τάξεως.
 τὸ δὲ ὑπερβαίνειν ἐς ἄμῃ χρεὶ, λύον-
 τίς ἐσσι τὸ δίκαιον. καὶ ὅγε πρῶτον ἡ-
 μῖν τὰς νόμους τὰς Διδοκώσας,
 εἴτε Κάσμιον ὀνησιώτης, εἴτε Παλα-
 μήσιος ὁ Ναυαλίας, καὶ Σιμωνίδης
 οἱ ἔνιοι προσέπλεον τὴν προμήθει-
 ας πύττω, καὶ τῇ τάξει μόνον, καὶ τ' ἑ-
 οὐκ προσεφῆκα βεβαιῶνται, διώρισαν πῶ-
 τῶν ἐσσι ἢ δεινέρον, ἀλλὰ καὶ
 ποιότητες, αἷ ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυ-
 νάμεις ζυνεῖσιν. ὅς ὑμῖν μὲν, ὡς δικα-
 σαί, τὴν μίζω διδῶκασι πμῶν, ὅπ-
 κατ' αὐτὰ δύνανθε φθίγγεσθ'. ἡ-
 μιφώνοις δὲ τὴν ἀφεξῆς, ὅπ' προσθή-

furripieus, imò suffurans. Adeoque
reliquæ litteræ quæ ieiissent seditiones
mouere cōtra leges. Est enim pulchrū
vnamquamque litteram in eo ordi-
ne, quem primum sortita est, manere:
transcendere verò eò quo non oportet,
eius est, qui ius & æquum soluit.
Et qui primus vobis has leges finxit
& formauit, siue Cadmus fuerit ille
insularis, siue Palamedes Nauplij fili-
us, (quamquam nonnulli hanc pru-
dentiam Simonidi tribuant) non or-
dinem tantum, per quem sua quibus-
que literis præsentia dignitas firmi-
ter permanet, definierunt: videlicet
quæ debeat esse prima, quæ secunda,
sed qualitates etiam & virtutes, quas
habent singulæ nostrū constituerūt. Et
vos quidē o iudices, honore affecerunt
præcipuo, propterea quod vestro Mar-
te potestis sonū efficere. Semiuocales
verò secundo loco dignati sunt, eo
quod sine vestro accessu exaudiri ne-
queunt.

κης εἰς τὸ ἀκκαθῆναι διῆται. πασῶν
 δὲ ἐσχάτῳ ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν ἐνια
 τῶν πάντων, οἷς ἔδρε Φωνὴ πρόσθετι.
 καὶ αὐτὰ μὲν ἂν τὰ Φωνήεντα φυ-
 λάσκειν εἴοικε τῆς νόμης τέτῃς. τὸ δὲ
 ταῦτ' ὅτι, (ἔγχαρ' ἔχω αὐτὸ χεῖρονι
 ὀνομάσαι ῥήματι, ἢ ὡς καλεῖται, ὃ μᾶ-
 τῃς θεῶς, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο σιωπῆλτον
 ἀγαθοὶ καὶ κατὰ τὴν οὐρανὴν, τό, τε
 Αἰφά, καὶ τὸ Γ, ὅσα ἂν ἡκκαθῇ μόνον)
 τῷτ' ὅτι ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω ἢ
 πώποτε βιασαμένων, ὀνομάτων με καὶ
 ῥημάτων ἀπελάσαι παρῶν, ἐκδιώ-
 ξαι δὲ ὁμῶς Σιωδέσμων ἅμα καὶ Προ-
 θέσεων, ὡς μηκέτι φέρειν τῷ ἐκτο-
 πον πλεονεξίαν. ὅθεν δὲ καὶ ἀπό πι-
 νων ἀρξάμενον ὡς λέγειν. Επε-
 δόλῃ μιν ποτὶ κυβέλω. τὸ δὲ ἐστὶ
 πολίχνιον ἐκ αἰθῆς, ἀπικον, ὡς ἐπέχ
 λόγος,

queant. Ex omnibus etiam litteris quibusdam omnium postremum locum decreuerunt mutis scilicet & voce carentibus. Has itaque leges per vos Vocales conseruari decet. Hoc verò *Ταῦ* (neque enim possum ipsum turpiori nomine appellare, quàm quo nominari solet) per Deos nisi diuæ quædam bonæ ex vobis, & aspectu decenti, *Αλφ* & *Υψιλον*, se illi coniunxissent, ne audiretur quidē solum. Hoc, inquam, mihi maiorem vim quam ullæ vnquam litteræ inferre ausum est. Nam nominibus & verbis patrijs me extrudere, præterea ex ipsis etiam Coniunctionibus, & Præpositionibus expellere tentat, adeò vt istam immodicam avaritiam porro ferre nequeam. Verum iam tempus est dicere, ynde & à quibus resiniciū sumpserit. Peregrinabar aliquando in Cybelo (id oppidulum non est iniucundum, colonia, sicuti

λόγῳ, Ἀθηναίων. Επηγόμην δὲ καὶ
 τὸ κράτιστον Ρῶ, γειτόνων τὸ βέλτεστον
 κατηγόμην δὲ ὡς κωμωδιῶν τιτι-
 ποιητῇ, Λυσίμαχῳ ἐκαλεῖτο, βοιω-
 τιῳ μὲν, ὡς ἐφαίνετο, τὸ γένῳ ἀνέ-
 κθεν, ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιῶντι λέγεσθαι
 τῆς Ἀττικῆς. ὡς δὲ τέτω δὴ τῷ ξείνῳ
 πλὴν τῷ Ταῦ τέττε πολυονεξίαν ἐφώ-
 ρεσα. μέγρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρη-
 τι παραχρῆστα λέγειν, ἀποστρεφῆναι μετῶν
 συγγεχνημένων μοι, σωηθείαν ὥμην
 σωλεθραμμένων γραμμάτων. ἔτι δὲ
 τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ὅππασα ἔμενον,
 ἴδια ταυτὶ λέγειν. καὶ οἶσάν μοι τὸ
 ἄκυσμα, καὶ ἔπ᾽ ἅπαντι ἐδρακνόμην
 ἐπ' αὐτοῖς. ὅποτε δὲ καὶ ἐκ τέτων δε-
 ξάμενον ἐτόλμησε Κατίτερον εἰπεῖν, καὶ
 Κιάτισμα, καὶ Πίτιον, εἴτα ἀπερυ-
 θριάσας, καὶ Βασίλιτταν ὀνομάζειν.

ἔμε-

fertur, Atheniensium. Adducebam
verò mecum fortissimum Pō ex vici-
nis meis optimum. Diuertebam verò
ad Comicum quendam poëtam: huic
nomen erat Lysimacho: & à maiori-
bus, quantum apparebat, genere erat
Bœotius, sed tamen de se dici volebat
quod in media Attica natus esset. Apud
hunc hospite ego huius Τῶν avariti-
am deprehendi. Equidem cum hacte-
nus paucis quibusdam manus intu-
lisset dicendo *τὴν ἀγαθότητα*, priuans
me meis cognatis, existimabam eam
esse consuetudinem litterarum, quas
vnà mecum essent educatæ. Præterea
cum *τῆς μεροῦ*, & similes quasdam vo-
ces mihi detraxisset, diceretque eas
esse suas, audiebam patienter, nec ve-
hementer admodum me ea res mor-
debat. Verùm cum ab eis initium
sumpsisset, atque postea ausum esset
etiam dicere *καὶ τῆς μεροῦ*, & *καὶ τῆς μεροῦ*, &
π. τ. κ., deinceps abiecto omni pudore

ἔμετρίως ὅππῃ τέποις ἀθανακτῶ, καὶ
 πῖμπραμα, διεδὸς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ
 τὰ σῦκα, τῦκά τις ὀνομάσῃ. καὶ μοι
 πρὸς Διὸς ἀθυμῶντι, καὶ μεμονωμένῳ
 τῶν βοηθῶντων, ζῦγγνωτε τῆς θι-
 καίας ὀργῆς. ἔγχαρ πρὶ τὰ μικρὰ καὶ
 τὰ τυχόντα ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρ-
 μένων τῶν σιωπῶν καὶ σιωπευχολαχό-
 των μοι γραμμάτων. Κίσσαν μὲ λά-
 λον ὄρνεον, ἐκ μέσων, ὡς ἔπος οἰπῶν,
 τῶν κόλπων ἀρπάσκον. Κίτταν ὀνόμα-
 σεν. ἀφείλετο δέ μὲ φάσαν ἄμα Νήσ-
 σαις τε καὶ Κοοσύφοις, ἀπαγορεύοντος
 Δρισάρχου. πρὶέσσωσσε δὲ καὶ μελισσῶν
 ὥσπερ ὀλίγας. ἐπ' Ἀπικλῆν δὲ ἦλθε, καὶ
 ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνῆρπασεν ἀνόμως Ἰ-
 κμητιον, ὀρώωντων ὑμῶν, καὶ τῶν ἄλλων
 Συλλαβῶν. ἀλλὰ τί λέγω πεῦ-
 πε; Θεσσαλίας με ἐξέβαλεν ὅλης,
 Θεσσα-

re βασιλῆα quoque nominare, haud
leuiter sum commotus, & ira accen-
sus, timens ne quis temporis successu
etiam σῦκα, πῦκα appellet. Oro autem
vos per Iouem, vt mihi indighanti, &
iusta ira commoto, præterea omni
ope & auxilio destituto, ignoscatis.
Neque enim parum hoc aut leue est
periculum, in quo versor, cū præ-
terquam quod assuetis & familiaribus
literis me spoliauit, etiam κίτταν id
est, picam, auem meam loquacissimā
ex medio sinu, vt dici solet, abreptam
κίτταν appellauit. Quin & Φάισαν, id
est, palumbum vnā cum νήσας, id est,
anatibus, & κερύφαις, id est, merulis
abstulerat, interdicente Aristarcho.
Eripuit etiam non paucas apes. In At-
ticam verò veniens, ex media illa re-
gione ὑμηττῶν præter ius rapuit, idque
vobis ipsis & alijs quibusdam syllabis
videntibus. Verū quid ego ista com-
memoro, cū me tota Thessalia ex-
pulerit.

Θεθαλίας ἀξιῶν λέγειν, καὶ πᾶσαν δόξα-
 κεκλησμένον ἑτάλασαν, καὶ δὲ τὴν κή-
 πους Φησόμενον ζεύτων. ὡς τὸ δὴ λε-
 γόμενον, μὴ ὅτι πᾶσα λόγος καὶ ἀλι-
 πείν. ὅτι δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι χάμμα
 μαρτυροῦν μοι καὶ αὐτὸς, μηδὲ ποτε ἐγ-
 καλέσονται τῷ Ζῆτι, ζυγχαυδον δόξα-
 σκάντι, καὶ πᾶσαν ἀφελόμενον τῷ
 σμύρναν. μήτε τῷ εὐ πᾶσαν τῷ θάλασσ-
 πσιωθήκην, καὶ τὸ ζυγχαυδὸν τὸ πει-
 τῶν ἔχοντι Θεκυδίδην σύμμαχον. τῷ
 μέν γάρ γείτονί με Ρῶ νοσήσαντι, ζυγ-
 γνώμη καὶ παρ' αὐτῷ φυτεύσαντί με τὰς
 μυρρίνας, καὶ παύσαντί με ποτὲ ἐπὶ
 μελαγχολίας ὅτι κέρρης. καὶ γὰρ μέν
 τοῦτον. τὸ δὲ ταῦτ' ἐπὶ ζυγχαυδὸν ὡς
 φύσει βίαν καὶ πρὸς τὰ λοιπά. ὅτι
 δὲ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀπέχετο γραμ-
 μάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ Δέλτα, καὶ τὸ Θῆ-
 τα, καὶ τὸ Ζῆτα, μικρὰ δὲ ἔστιν πάντα
 ἡδ.

pulerit, velitque eam Thettaliam dicere? toto insuper mari sum exclusum. Neque à betis hortensibus sibi temperat, ut iam, quod dici solet, ne paxillus quidem mihi reliquus sit. Quod verò litera sim, quæ nulli nocere studeam, vos ipsimet mihi testes estis. Neque enim unquam accusavi literam Ζῆτις, quæ mihi σμάραγδον abstulit, & totam σμύραν surripuit: nec ipsi etiam Εὐ, omnia fœdera & pacta rumpenti, litem intendi, ipso etiam Thucydide opem illi ferente. Etenim vicino meo Πῶ venia danda, quod morbo affectū sit, & meas apud se μυρρίδας, id est, myrtos, plantarit: & quod melancholæ malo laborans me in faciem percussisset, & talis quidem litera sum ego. Hoc verò Ταῦ quàm sit natura violentum aduersus reliquas omnes litteras, & quàm à nullis omnino abstinuerit, consideremus. Sed & Δέλτις, & Ζῆτις, & Θῆτις, & propè omnia

ἡδίκησεν τὰ σοιχεῖα. αὐτὰ μοι καλὰ τὰ
 αἰδουμένητα γραμματῶν. Ἀκούετε Φωνή-
 εντα δικασαί, ὅ μὲν Δέλτα λέγοντος,
 αἰφίλετό με τὸ ἐνδελέχεια, ἐνπλέ-
 χειαν ἀξιῶν λέγουσιν ὅτι πάντας τὸς
 κόμους; ὅ θῆται κρεόντος, καὶ τὸ κεφα-
 λῆς τὰς τρίχας πύλλοντος, ὅτι τῷ τὸ
 χολοκύνθης ἐστέρησιν; ὅ Ζῆται τὸ Κυρί-
 ζειν, ὅτι σπλίζειν ὡς μηκέτ' αὐτῷ ἐξεί-
 ναι μὴ ἢ γρύζειν; τίς ἀντέτων ἀνάχσι-
 πον; ἢ πῶς ἐξαρκέσειε δίκη πρὸς τὸ πονη-
 ρότα τον τετρίταυ; τὸ δὲ ἄρα ὅτι ὁμό-
 φυλον τὸ σοιχείων μοῖον αἰδικεῖ γένος,
 αἰλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπινον μετα-
 βέβηκε, τετονὲ τ' ἐρόπον. ὅ γάρ ὅτι τρεῖς-
 πηγε αὐτὰς καὶ εὐθὺ φέρεσιν τὸ γλώσ-
 σαις. μᾶλλον ἢ ὡς δικασαί με παρ' ἡμῶν
 με πάλιν τὰ τ' ἀνθρώπων πράγματα
 ἀνέμνησε πρὸς τὸ γλώσσης, ὅτι καὶ
 ταύτης με τὸ μέρος ἀπῆλασε, καὶ γλώτ-
 τῃν ποιῇ τὴν γλώσσαν. ὡς γλώσσης

nia literarum elementa iniuria affecit. Accerſe mihi litteras. Auditis vocales iudices, ipſum Δέλτα dicere, ſurripuit mihi meam ἐνδελέχειαν, pro qua vult dici ἐντελέχειαν, quod ſanè contrarium eſt omnibus legibus? Auditis vociferari Θῆτα, & capiti capillos euellere, eò quod priuatum eſt cucurbita? Auditis etiam ipſum Ζῆτα vocibus συρίζειν & σελπίζειν ſpoliatum eſſe adeò, vt ne γρύζειν quidè, id eſt, mutire illi porrò liceat? quis iſta, quaſo, ferat? aut quæ poena ſatis magna erit tam ſceleſto? Verùm hoc non tantùm cognatum ſibi elementorum genus lædit, ſed iam ad homines etiam iſdem moribus ſe contulit. Nèque enim permittit, vt recta ferantur linguis. Imò verò Iudices, interim enim res humanæ rurfus me admonuerunt γλώσσης, id eſt, linguæ. nam expulſum me hac quoque parte γλώσσαν facit γλῶτταν. O reuera linguæ pernicioſus morbus

αἰληθῶς νόσημα Ταῦ. ἀλλὰ μετέβη-
 σσιν πάλιν ἐπ' ἐκείνῳ, καὶ τοῖς ἀνθρώ-
 ποις συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτὰς
 πολλήμελεϊ. δεσμοῖς γάρ ποί σπρεβλῶν
 καὶ παρὰ τῆς αὐτῶν τ' Φωνῆς ὀπιχά-
 ρει. ἔομέν τι καλὸν ἰδὼν, καλὸν εἰπεῖν
 βέλεϊ. τὸ ἵ παρὰ σπρεσὸν, πάλιν ἀπείν
 αὐτὰς ἀναγκάζει, ἐν ἅπασιν περιεδρίσας
 ἔχον ἀξίαν. πάλιν ἔπρος πρὸς κλήμα-
 τας διαλέγεϊ, τὸ ἵ (τλήμον γάρ ἐστιν αἰ-
 ληθῶς) τλήμα πεποίηκε τὸ κλήμα, καὶ
 ἐμόνον γὰρ τὰς τυχόντας αἰδικεῖ, ἀλλ'
 ἔδη καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ, ὃς ἐγὼ γινώ-
 και θάλασσαν εἶξαι Φασί, ἔτ' αὐτῶν
 φύσεως ἐκστῆναι, τὸ δὲ καὶ τῷ ἐπιβυ-
 λένῳ καὶ Κῦρον αὐτὸν ὄντα, τῷ ῥόν τινι αἰ-
 πέφηνεν. ἔτω μὲν ἐν ὅσων ἐς Φωνῆς ἀν-
 θρώπων αἰδικεῖ, ἔργω ἵ πῶς κλάσιν
 ἀνθρώπων, καὶ τὴν αὐτὴν τύχην ὁδύρον. καὶ

καθ-

morbus. Ταῦ. Verùm rursum me con-
 feram ad illud quod cœperam, atque
 homines defendam in ijs, in quibus
 aduersus eos delinquit. Nam cona-
 tur illorum voces quibusdam vincu-
 lis constringere & discerpere, ita vt si
 quis pulchrum quidpiam videns, id-
 que καλὸν appellare velit, hoc Ταῦ sta-
 tim irruens, πικρὸν ipsum dicere cogit:
 adeò cupit in omnibus præfidentiam
 obtinere. Rursum alius dicit περὶ κλή-
 ματος, id est, de palmite, hoc verò,
 (est enim reuera τλήμων, id est, mise-
 rum) τλήμα facit, quod erat κλήμα. Ea
 quidem non plebeios tantum homi-
 nes iniuria afficit, sed iam etiam mag-
 no illi regi, cui fama est ipsam terram,
 & mare celsisse, atque naturas suas re-
 liquisse, insidias tendit, & ex ipso cùm
 Κῦρος sit, τῦρον quendam efficit. Atque
 in hunc modum vocem hominum
 lædit. Quomodo verò re ipsa & opere
 eisdem lædataudite, Plorant homi-
 nes

Κάδμω καταρᾶνται πολλάκις, ὅτι τὸ
 Ταῦ ἐς τὸ τῶν σιχαίων γένος παρήγα-
 γε. τῷ γὰρ τέττε σάματι Φασὶ τέσ τυ-
 ράννης ἀκολοθήσαντας ἡ μιμησομέ-
 νης αὐτῶ τὸ πλάσμα. ἐπὶ τε χήματι
 ποιεῖται ξύλα τεκλῆναι τας, ἀνθρώπους
 ἀνασκοιοπίζειν ἐπ' αὐτά. ἀπὸ δὲ τέ-
 τε ἡ τῷ τεχνήματι τῷ πονηρῷ τὴν πο-
 νηρὰν ἐπ' αὐτοῖς σιωελθεῖν. τέτων ἐν
 αὐπᾶντων ἔνεκα πῶσων θανάτων τὸ
 Ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ μὲν γὰρ
 οἶμαι δικαίως τέτο μόνον ἐς τὸ τὸ Ταῦ
 τιμωρίαν ὑπολείπεσθαι, τὸ τῷ χήμα-
 τι τῷ αὐτῶ πῶ δίκην ὑποχεῖν. ὁ δὲ
 πευρὸς εἶναι, ὑπὸ τέττε μὲν ἐδημιερ-
 γήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνο-
 μάζεται.

nes, atque suæ fortunæ vices deflent, atque ipsum sæpè Cadmum execrantur, quod *Tau* in literarum genus induxerit. Aiunt enim tyrannos eius litteræ corpus secutos, atque figuram imitatos, postea simili figura ligna fabricasse, in quibus homines suspendant: atque ex hoc huic tam perniciosæ fabricæ pessimum nomen obuenisse. Propter ista omnia quæ mortibus ipsum *Tau* dignum esse iudicatis? Ego quidem existimo, meritò hoc solum ad supplicium illius *tau* relinqui, ut poenam in sua illa figura sustineat, propterea quod crux ab ipso fabricata est, & ab eo nomen illi homines imposuerunt.

F I N I S.

INDEX

INDEX DIA- LOGORVM LV- - C I A N I.

EX LIBRO PRIMO.

Cyclopi & Neptuni,	2
Menelai & Protei.	10
Neptuni & Delphinum,	19
Neptuni & Nereidum,	20
Xanthi & Maris.	24
Iouis, Aesculapii & Herculis.	28
Martis & Mercurii,	32
Diogenis & Pollucis,	36
Pluto seu contra Menippum.	48
Menippi, Amphilocho, Trophonij	50
Mercurii & Charontis.	54
Plutonis & Mercurii.	60
Terpsionis & Platonis.	64
Xenophantæ & Callidemidæ.	72
Cnemonis & Damippi.	78
Charontis & Mercurii.	80
Charontis & Diogenis.	100

Alex.

Alexandri, Hannibalis, Minois, Sci-	
pionis.	100
Diogenis & Alexandri.	124
Alexandri & Philippi.	134
Achillis & Antilochi.	144
Menippi & Tantali.	150
Menippi & Aeaei.	156
Menippi & Cerberi.	166
Charontis & Menippi.	170
Diogenis & Mausoli.	176
Nirei, Therstæ, & Menippi.	182
Menippi & Chironis.	186
Diogenis, Antisthenis & Cratetis.	189
Aiacis & Agamemnonis.	205
Minois & Sostrati.	209
Menippus seu Necyomantis.	215
Charon siue Contemplantes.	275

EX LIBRO SECVNDO.

De somnio seu vita Luciani.	353
Deorum concilium.	387
Timon siue Misanthropus.	428
Judicium vocalium.	518

Cum facultate Superiorum.

**Errata Græca sic corrigantur,
omissis leuioribus.**

Pag. i. v. ii. ετιν. & sic deinceps. 19.
ult. ἐμπεσῖται. 33. 8. γῆν 57. 5. ὦ χά-
ρων. 59. 5. ἐκ εἰσῶ. 85. 11. περὰδεξαι. &
37. πᾶ. 89. ult. εἶναι. 93. 13. τοσούτην. 97.
anteper. μετελευσόμεθα. 99. 11. ἀνάειξ.
105. 8. περ. 107. 5. περκεκρίσθ. 127.
3. ἀδδ. 222. 4. πᾶθοι πε. 232. ult. ἢ σι-
τία. 270. anteper. ἀπμεν. 276. 5. ἐξύθυ-
μός. 286. penult. εἴ σοι 332. 7. καταβ-
βαίτην. 8. Φυσικῶδως. 346. 4. νῦν δὲ
τεθήηκασι ἢ αὐται, addito puncto. 364.
15. διαπλάισσα. 596. i. θεοί. 406. i. εὐ.
414. 17. τῶ. 430. pen. αἰληθῆ.

**Latina quisque menda per se
corrigeat.**